COLECȚIA

Jubiri de poveste

MIA MARLOWE

Pretențiile unui crai

SERIA „ATINGEREA SEDUCȚIEI“

Jacob Preston își dorește trei lucruri de la o femeie care se arată interesată să ajungă la el în pat: trebuie să fie pasională și înflăcărată, să fie versată în chestiuni legate de amor și – pentru ca aceste două cerințe să fie cu succes îndeplinite – să fie căsătorită.

Lady Julianne Cambourne are toate trăsăturile unei femei pasionale și în mod sigur nu pare genul sentimental... însă statutul ei de văduvă ar trebui să fie un motiv îndeajuns de bun ca Jacob să se țină departe de ea. Și totuși, el o găsește mult prea ispititoare. Iar tentația devine chiar mai mare în clipa când ea apelează disperată la el căutând răspunsuri pe care doar Jacob e în măsură să i le ofere.

Căci, dincolo de reputația lui de crai, Jacob are abilitatea misterioasă și de-a dreptul supranaturală de a afla informații prin simpla atingere a metalelor. Julianne, înconjurată de secrete de mult timp ascunse ce amenință să o tragă într-o capcană mortală, va face orice este necesar pentru a putea beneficia de pe urma talentului lui Jacob, apelând la orice modalitate de convingere pe care o are la dispoziție...

Mia Marlowe, autoare premiată de romane istorice romantice, a primit numeroase elogii încă de la debut. Până în prezent, cărțile ei au fost traduse în 10 limbi, numărându-se printre prezențele constante în topurile *New York Times* și *Publishers Weekly*.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-0871-0
Alma

MIA MARLOWE

Pretențiile unui crai

Touch of a Rogue
Mia Marlowe
Copyright © 2012 Diana Groe

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Pretențiile unui crai
Mia Marlowe

Copyright © 2016 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MARLOWE, MIA
Pretențiile unui crai / Mia Marlowe.
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2016

ISBN 978-606-33-0871-0

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

MIA MARLOWE

Pretențiile unui crai

Traducere din limba engleză
Mihaela Sofonea/Graal Soft

Alma

Capitolul 1

Patul scârțâia într-un ritm vesel de sunete stridente, ca un cor de brotaci. Femeia era cufundată adânc în salteaua de pene și gemea și icnea ca urmare a ceea ce-i făcea bărbatul.

Dar, din păcate pentru Jacob Aubrey Preston, nu el era bărbatul din pat. În schimb, se ascundea dedesubt și își trăgea înapoi pantalonii. Nu avea nimic cu care să se mândrească în seara aceea, cu excepția faptului că ajunsese să cunoască mai bine ghemotoacele de praf de sub pat.

El și Lady Bothwell îl auziseră pe soțul ei urcând scările și abia dacă avusese timp să se arunce sub pat, ca să se ascundă. Apoi Lady B. împinsese după Jacob și cizmele, și bastonul lui, chiar cu o fracțiune de secundă înainte ca Lord Bothwell să deschidă ușa budoarului ei și să anunțe că era complet excitat și că soția lui trebuia să se pregătească imediat.

Și, din fericire pentru Lord Bothwell, Jacob o pregătise destul de bine pe soția acestuia.

– O, Bothy, zise femeia pe un ton gutural, în timp ce patul continua să scârțâie. Ești atât de viguros în seara asta!

„Bothy?" murmură în șoaptă Jacob și se răsuci pe burtă. Fundul saltelei îl plesnea peste creștetul capului ca un fel de mustrare tăcută.

– Ei bine, ar fi și cazul să fiu, răspunse soțul ei. În seara asta tocmai l-am ușurat pe Lord Hampleton de două mii de acțiuni feroviare la masa de pocher.

– O! Și sunt foarte valoroase?

Jacob își imagină că buzele rujate ale lui Lady Bothwell luau forma unui zâmbet, în timp ce făcea calcule în minte. Probabil în clipa aceea încerca să-și dea seama cât valorau acțiunile respective în galanterii franțuzești. Suma pe care femeia o cheltuise de-a lungul timpului pe colecția ei de bonete cu siguranță ar fi putut

îmbrăca timp de un an locuitorii unui micuț cătun englezesc. Sau poate chiar timp de doi ani.

– În clipa asta, acțiunile valorează mai mult decât au valorat vreodată, șuieră Lord Bothwell. Era evident că gâfâia din cauza activității repetitive în care era implicat. Dar am aflat din surse de încredere că directorii companiei au început să scape în liniște de acțiunile lor. O să le vând și eu pe toate mâine, înainte să se afle ceva la bursă și să le scadă valoarea. Acum, fă liniște, doamnă, și, te rog, dă-mi voie să mă concentrez.

Jacob își lipi obrazul de lemnul rece al podelei și oftă. Cel puțin aflase o mică informație valoroasă de pe urma acelei situații ridicole. Și el deținea un număr considerabil de acțiuni feroviare. Sau mai degrabă fratele său, Jerome, era cel care le deținea. Dar Jerome Preston, contele de Meade, nu era aproape deloc interesat de felul în care se administra cu adevărat moșia vastă pe care o moștenise de la unchiul lor.

La început, Jerome fusese atât de zgârcit cu noua lui avere și cu noua poziție, încât tăiase chiar și sprijinul financiar extrem de necesar pe care îl primea familia fostului conte. Cu toate acestea, zgârcenia lui își făcuse simțită prezența și în alegerea investițiilor sale, iar asta îl adusese la un pas de insolvență. Și atunci îi sărise în ajutor fratele său. Jacob pusese în ordine capitalul noului conte și restabilise sprijinul financiar oferit mătușii lor. Dar nici măcar în clipa aceea Jacob nu putea avea încredere să îl lase pe fratele lui să administreze bunurile primite odată cu titlul de conte. Pentru că existau șanse foarte mari ca în cel mai scurt timp să se pomenească amândoi fără nici un sfanț în buzunar.

Jacob și-ar fi dorit să găsească o cale prin care să-i mulțumească lui Lord Bothwell pentru pontul pe care i-l oferise în legătură cu acțiunile feroviare. Dar în cele din urmă decise că ar fi fost al naibii de ciudat să-i explice cum anume aflase informația aceea.

Conform ceasului său de buzunar, patul se mai zgâlțâi aproximativ treizeci de secunde. După care Lord Bothwell scoase un sunet care semăna foarte mult cu cel pe care l-ar fi scos un broscoi bătrân care se chinuia să rămână așezat pe o frunză de nufăr. Salteaua se cutremură și apoi se opri brusc.

Așa că Jacob așteptă.

Auzi apoi un fornăit, un mormăit și un început zgomotos de sforăit. În clipa aceea, Bothy se bucura de un somn profund. Jacob își sprijini bărbia de pumn și se întrebă cât timp avea să mai stea captiv sub pat.

După aceea se auzi foșnetul cearceafurilor. Baroana ridică un colț al cuverturii și-i făcu semn să iasă.

– De-acum o să doarmă până la amiază, șopti ea și își strânse pe talie cordonul halatului. Am putea folosi camera lui. E dincolo de ușa aceea.

Jacob înghiți apăsat. Se gândi atunci că, desigur, orice bărbat care considera că rostirea unor cuvinte simple precum „pregătește-te pentru mine" reprezenta un preludiu merita să fie încornorat din principiu. Dar, după ce ascultase întregul interludiu îngrozitor cu soțul ei, se temea că nu avea să o mai poată privi niciodată pe minunata Lady Bothwell fără să audă în minte orăcăitul unui cor de broaște.

– Oricât de tentantă ar fi propunerea aceasta, șopti el, apoi alunecă de sub pat și-și puse cizmele, mă tem că va trebui să o refuz, cu regret. Nu pot iubi niciodată o doamnă dacă soțul ei e acasă... indiferent de cât de profund doarme acesta.

Jacob nu fusese niciodată provocat de un soț furios care să ceară satisfacție și nu-și dorea să înceapă cu Bothy. Nu se simțea deloc vinovat pentru faptul că seducea soția altui bărbat. La urma urmei, nu el era cel care încălca un jurământ. Și, în plus, o doamnă satisfăcută nu ar fi avut de ce să-și îndrepte atenția în altă parte. Dar era împotriva principiilor sale să mai și jignească un om, după ce îl lezase făcându-l de rușine – sau poate chiar omorându-l, Doamne ferește, într-un duel, pentru onoarea îndoielnică a unei soții infidele.

– Cu bine, draga mea.

O sărută scurt pe obraz pe Lady Bothwell și apoi își croi drum spre ușile franțuzești care duceau spre un balcon micuț. Jacob își trecu un picior peste balustradă și coborî pe spalierul pe care primul îngheț de toamnă îl dezgolise complet de flori. După ce ajunse jos, se uită în sus și-i suflă un sărut doamnei rămase la balcon. Pieptul generos al femeii amenința să se reverse din halat, în timp ce se apleca peste balustradă și flutura din degete spre el.

– Mâine? șopti ea, plină de speranță.

– O să-ți dau de știre, răspunse el și apoi se grăbi prin grădina pretențioasă a lui Lord Bothwell.

Din păcate, ceea ce urma să-i spună a doua zi era „Nu, mulțumesc". Chiar dacă Lady Bothwell îndeplinea toate criteriile pe care trebuia să le aibă o amantă din punctul lui de vedere – era entuziastă, ușor blazată și, cel mai important, măritată –, Jacob se pomeni întrebându-se dacă nu cumva ar fi trebuit să reconsidere acea ultimă „calitate" pe care o căuta la o femeie. Era adevărat că o iubită căsătorită îl elibera de posibilele complicații ale unei relații amoroase cu o fată neexperimentată, dar să se culce cu soția altui bărbat atrăgea după sine și o serie de dificultăți.

„Sau poate dacă soțul doamnei ar fi plecat într-o călătorie prelungită în străinătate..."

Presupunând că toată treaba nu se lăsa cu vreun urmaș, Jacob ar fi putut considera chiar că îi făcea o favoare omului, întreținând focul pasiunii doamnei rămase acasă. Se gândi apoi că își putea alege oricând o altă amantă și că nu avea nici un rost să cheltuiască sumele necesare pentru a întreține o ibovnică. Nu când răsunau peste tot zvonuri șoptite despre abilitățile sale de amant, care făceau constant ca doamne de seamă să se îndrepte spre el sfioase la fiecare serată, în căutarea unei aventuri.

Ieși de pe alee și intră pe stradă. Lămpile cu gaz se înălțau printre norii de lumină de un galben strălucitor, în timp ce stâlpii dispăreau într-o ceață joasă de-a lungul arterei principale. Jacob înainta cu greu prin ceața deasă, iar sunetul pașilor săi pe caldarâm era singurul lucru care spulbera ideea fantezistă că își croia drum printre norii propriu-zișI.

Nori cenușii și urât mirositori. Vântul șuiera biciuitor în jurul său. Iar mirosul de pește și catran al Tamisei era deosebit de pregnant în seara aceea.

Trecu pe lângă conacul luxos al fratelui său. Era o construcție de cărămidă roșie, în stil georgian, și avea niște trepte impunătoare de granit, care duceau spre o intrare menită să impresioneze. Contele insista întotdeauna că Jacob era bine-venit să împartă cu el casa aceea impozantă și bine situată din piața Grosvenor. Dar el prefera să aibă un loc al lui.

Îi convenea de minune ca el să fie implicat în toate afacerile lui Lord Meade. Cu toate acestea, nu își dorea deloc ca fratele său să-și bage nasul în treburile sale. Mai cu seamă că majoritatea activităților lui Jacob nu aveau nevoie de o examinare amănunțită.

Ruta directă spre casa lui din piața Leicester îl conduse pe o alee întunecată, pe care nu era amplasată nici o lampă cu gaz. O bandă de derbedei dădu semne că ar fi vrut să se apropie de el, dar Jacob nu încetini deloc pasul. Purta o sabie ascunsă în bastonul său ornat de culoare vișinie și știa cum să o folosească. Cu o săptămână în urmă, pusese pe fugă un potențial hoț și chiar reușise să-l înjunghie serios în partea superioară a brațului. Înaintă pe străduța îngustă și păși într-o porțiune luminată de o rază de lună. În același timp, strânse tare mânerul de platină, în caz că avea nevoie să se apere.

Gașca se opri brusc și făcură toți ochii mari când îl recunoscură. După aceea zâmbiră către el plini de respect, când trecu pe lângă ei cu pași fermi. În mod evident, zvonurile despre abilitățile sale ca amant nu erau singurele informații care circulau prin oraș despre Jacob Preston.

Ajunse în capătul aleii aceleia ticsite cu case modeste și fu destul de surprins să vadă că în fața ușii sale roșii era oprită o trăsură extrem de elegantă. Pe ușa trăsurii era incrustat un blazon ce consta dintr-un mistreț și două săbii încrucișate. Cu toate acestea, nu recunoscu imediat emblema heraldică, deasupra căreia erau inscripționate cuvintele „*In veritate triumpho*".

„Adevărul îmi aduce biruință", traduse în minte Jacob. „Cine, Doamne, iartă-mă...?" gândi el. Dar își lipi imediat palma de frunte când o amintire reînvie în memoria lui. Cu câteva săptămâni în urmă, primise o scrisoare de la contesa văduvă de Cambourne. Femeia își anunțase intenția de a-l vizita când avea să ajungă la Londra, în legătură cu o chestiune de afaceri.

Probabil era o altă doamnă singură care spera să-l ademenească în patul ei. Văduvele aveau aproape întotdeauna negi sau pete de bătrânețe pe piele – sau chiar pe amândouă. Și, în ciuda faptului că el nu se ocupa de afacerile nimănui altcuiva în afară de ale fratelui său, se știa totuși că din când în când obișnuia să se mai implice în vreun soi de investigație discretă. Din principiu, Jacob

nu răspundea niciodată notificărilor sociale care nu-l interesau. Așa că nu reținuse nici data când menționase Lady Cambourne că urma să vină să îl viziteze. Aruncă rapid o privire în sus și observă că era o lumină aprinsă în salonul de la etaj.

Deschise în forță ușa de la intrare și își înăbuși o înjurătură. Cine putea ști cât avea să-i ia să se descotorosească de acel musafir nepoftit? Zeițele destinului ar fi putut măcar să-i permită să se culce la o oră decentă. Mai cu seamă că nu urma să aibă parte de patul unei femei frumoase.

– Bună seara, domnule.

Se încruntă la cel care-i servea drept majordom și valet – și în general ca om bun la toate la conac. Dar cel puțin Fenwick avu decența să pară destul de mâhnit când luă haina, pălăria și mănușile lui Jacob.

Intimitatea era cel mai de preț bun al lui Jacob. Când îl angajase pe Fenwick, cu câțiva ani în urmă, îl înștiințase și subliniase faptul că, de fapt, cea mai importantă parte din îndatoririle lui era tocmai aceea de a ține la distanță musafirii nepoftiți și neinvitați.

– Văd că avem un vizitator, zise Jacob și se uită în sus încruntat la balustrada de mahon lustruită. Lumina din salon se reflecta în oglinda mare agățată pe palierul de la etaj și se revărsa pe scări în fascicule fragmentate.

– O, da, așa este. Fenwick încercă să afișeze un zâmbet vesel, menit să ascundă faptul că știa că își neglijase îndatorirea. Doamna a zis că o așteptați.

– Ți-am spus eu că aș aștepta vreo doamnă?

– Nu, domnule.

– Și atunci de ce mai este aici?

– Ei bine, Lady Cambourne a insistat să vă aștepte. Sprâncenele pale ale omului aproape că se întâlniră într-o linie frântă deasupra ochilor săi albaștri, foarte deschiși la culoare. Contesa este... ei bine, este o persoană extrem de convingătoare, domnule.

– Pfui! pufni el.

– Domnule, mi-am luat libertatea de a o căuta pentru dumneavoastră pe doamnă în Almanahul DeBrett[1].

Fenwick scoase atunci din buzunarul vestei o bucățică pătrată de hârtie, acoperită aproape în întregime de scrisul său mărunt.

– Aproape că ți-ai răscumpărat greșeala prin asta, zise Jacob și aruncă o privire pe informațiile culese din registrul nobilimii.

„Julianne Tyndale (născută True), contesă văduvă de Cambourne, soția lui Algernon Tyndale, al optulea conte de Cambourne. Nici un copil rezultat în urma acestei căsătorii. Rămasă văduvă cu doi ani în urmă, când, conform relatărilor, contele și-a pus capăt zilelor."

Jacob ridică din sprâncene, mirat. Membrii aristocrației nu prea obișnuiau să se confrunte cu „un astfel de necaz letal" – desigur, cu excepția cazurilor în care cădeau pradă deznădejdii din pricina datoriilor de la jocuri de noroc sau a pierderilor financiare. Dar chiar și așa era un lucru destul de rar întâlnit. Pentru o clipă, se întrebă ce lovitură a sorții îl făcuse pe conte să clacheze, dar se întoarse apoi la citit. Se bucura în sinea lui că fusese îndeajuns de prevăzător să angajeze un om învățat ca Fenwick – chiar dacă ocazional acesta mai trecea cu vederea câte una dintre regulile casei.

„În trecut, Lady Cambourne a fost cunoscută ca Julianne True, de la Compania Teatrală Drury Lane[2]."

– Fenwick, trebuie să recunosc că m-am înșelat. Ți-ai răscumpărat pe deplin greșeala. În mod evident, ai mai multe surse decât aș fi bănuit eu. Și mă refer în mod special la această ultimă informație de aici... care sigur nu provine din Almanahul DeBrett.

Fenwick zâmbi larg și zise:

– Aveți dreptate, domnule. Nu provine din almanah. Am recunoscut-o. Am văzut-o acum șase sau șapte ani interpretând rolul lui Lady Macbeth.

---

[1] Almanah al nobilimii, publicație denumită după editorul care a creat-o în 1769, John Debrett, și care cuprinde un scurt istoric al familiilor nobiliare importante ale vremii (n.tr.)

[2] Teatrul Regal Drury Lane, cunoscut și simplu ca „Drury Lane", este cel mai vechi teatru din Londra care activează și în prezent. (n.tr.)

– Atunci trebuie să presupun că vorbim despre o văduvă care nu are bărbie dublă.

Fenwick clătină din cap și eliberă un chicot nervos.

– Nu l-aș putea învinui pentru nimic pe Macbeth. Orice bărbat din teatru ar fi omorât pentru ea, domnule.

Jacob zâmbi și ascunse hârtia în buzunar. În salonul de la etaj îl aștepta o văduvă tânără și atrăgătoare. Poate că până la urmă seara aceea nu avea să fie cu adevărat pierdută.

Se gândi apoi mai bine și își dădu seama că banii nu erau singurul lucru care ar fi putut împinge un bărbat spre un mormânt timpuriu. Dacă era adevărat ceea ce îi spusese Fenwick despre acea actriță devenită contesă, atunci poate că soțul acesteia *chiar ucisese* de dragul ei.

Iar o văduvă neagră trebuia supravegheată îndeaproape.

Julianne se uită pentru a nu știu câta oară la ceasul din pandantivul ei. Se simțea din ce în ce mai iritată. Netezi gulerul corsajului ei liliachiu și îndepărtă un fir de praf, provenit de la funinginea omniprezentă în Londra. Ținuta sa de călătorie elegantă indica statutul pe care îl avea – de văduvă bogată, aflată în ultimul stadiu al doliului. Nuanța pală îi măgulea tenul deschis la culoare mult mai mult decât negrul pe care îl îndurase cu greu în primii doi ani de după moartea lui Algernon. Dar, desigur, nici măcar acea nuanță adecvată pielii ei nu putea ascunde îmbujorarea care-i acapara obrajii atunci când se enerva. Așa că era foarte posibil ca imaginea ei de doamnă de seamă, calmă și netulburată să se fi pierdut iremediabil.

Iar Julianne știa foarte bine cât de mult cântărea o primă impresie.

Ridică privirea când auzi pe scări niște pași masculini distinctivi. Servitorii domnului Preston se deplasau în liniște prin casa imaculată – aproape ca niște fantome. Așa că acel mers apăsat care răsuna pe scări nu putea însemna decât un singur lucru: că însuși stăpânul conacului binevoise să sosească în cele din urmă.

Silueta unui bărbat apăru atunci în pragul ușii. Ea se ridică și îi aruncă o privire trufașă. După care el păși în lumina aruncată de lampa cu gaz.

Julianne observă cu plăcere că domnul Preston era un bărbat extrem de chipeș.

Dar, la urma urmei, era și normal să fie așa. Un bărbat nu s-ar alege cu reputația de crai desfrânat dacă nu ar fi fermecător, cinic și binecuvântat din belșug cu frumusețe masculină. Iar Jacob Preston poseda toate acestea îndeajuns încât să poată copleși fără probleme chiar și conștiința morală combinată a unei întregi mănăstiri de maici.

Părul castaniu îi acoperea parțial fruntea și îi umbrea ochii extrem de deschiși la culoare, care păreau aproape argintii. Nasul drept îi completa perfect trăsăturile faciale puternice și bine definite, care păreau să ascundă o hotărâre adânc înrădăcinată a caracterului său. Buzele sale luară atunci forma unui zâmbet ușor strâmb, care risipi numaidecât noțiunea de echilibru perfect.

„Bun!", gândi ea. Mereu încerca să găsească micile imperfecțiuni ale unui bărbat atrăgător. Experiența din teatru o învățase că bărbații cu trăsături perfect sculptate aveau tendința să fie atrași de... alți bărbați cu trăsături perfecte.

Jacob Preston era mai înalt decât majoritatea bărbaților pe care îi cunoștea ea și avea o lățime a umerilor corespunzătoare.

Se întrebă atunci dacă era la fel de bine proporționat peste tot. Corpul ei răspunse imediat cu o trepidație mai jos de coaste și cu o senzație sporită de conștientizare, care îi aduse în nări parfumul lui masculin de bergamotă și lemn de santal.

„Stăpânește-te", se mustră pe sine. „E vorba despre afaceri, nu despre plăcere."

Cu toate acestea, Jacob Preston era diabolic de atrăgător, și percepția însemna totul pentru înalta societate. Și, de vreme ce mai mult ca sigur ea avea să atragă atenția asupra ei cât timp se afla în Londra, cu siguranță prezența alături de ea a unui bărbat chipeș nu avea cum să strice. Așa că intenționa să îl țină aproape de ea pe Jacob Preston, atât cât era nevoie pentru a-și îndeplini țelul.

– Domnul Preston, presupun. Se mai uită o dată la pandantivul cu ceas, chiar dacă știa foarte bine cât era ora. Apoi închise filigranul de argint cu o pocnitură enervantă. Locuiesc în provincie cea mai mare parte a anului, așa că poate nu sunt așa pricepută cum ar trebui când vine vorba despre manierele de la oraș. Cu toate

acestea, la Cornwall este considerat absolut nepoliticos să lași o contesă să aștepte timp de trei ore.

Bărbatul înaintă și făcu o plecăciune adecvată deasupra degetelor ei înmănușate.

– Mii de scuze, Lady Cambourne.

Așa era mult mai bine. Julianne prefera să își înceapă relațiile – chiar și pe cele de afaceri – așa cum voia să le și continue. Și asta însemna că îi plăcea să fie ea cea care conducea ostilitățile.

– Dacă tot discutăm despre lipsuri din educația noastră, trebuie să mărturisesc și eu că sunt neștiutor în privința manierelor provinciale. Vocea lui avea un huruit gutural, însă nu răsuna în note de bas, precum cele ale majorității bărbaților. Sunetul scăzut o trimise cu gândul la torsul unui leu tânăr. Și, ca să știi pe viitor, milady, la Londra *nu* se obișnuiește să se meargă în vizită la cineva dacă intenția nu a fost aprobată în prealabil de persoana în cauză.

Ea mijii ochii când auzi impertinența lui, dar el nu se lăsă intimidat de acea afișare fățișă a nemulțumirii. Ba chiar gura ticălosului păru să zvâcnească și să ia forma unui zâmbet și mai mare.

Era un zâmbet senzual, care strălucea apreciativ.

Probabil o văzuse pe scenă. Dacă nu ar fi avut atât de mare nevoie de ajutorul lui, ar fi părăsit încăperea furtunos, făcând o scenă care ar fi depășit cu mult prestațiile din perioada sa glorioasă petrecută la Drury Lane. Julianne constată dintr-odată că el încă nu îi eliberase mâna, așa că și-o retrase ea imediat.

– Ești la fel de nepoliticos cu toți potențialii dumitale clienți?

El își înăbuși un căscat și zise:

– Doar cu cei care mă țin treaz până târziu. Apoi o țintui cu privirea sa pătrunzătoare, și Julianne simți toată fierbințeala lui animalică sfârâind în direcția ei. Dar, desigur, nu sunt niciodată nepoliticos cu clientele care vor să mi se alăture în pat.

Ea ridică dintr-o sprânceană. Cum se făcea că bărbații presupuneau mereu că actrițele erau oricând dispuse la o tăvăleală rapidă?

În plus, când venea vorba despre chestiuni carnale, prefera să fie ea cea care iniția o întâlnire. Julianne fusese foarte tentată să-și ia un amant discret pe timpul perioadei de doliu. Cu toate acestea, rezistase cu stoicism, dorind să păstreze lucrurile cât mai

simple cu putință. Dacă permitea unui bărbat să ajungă în patul ei, era foarte posibil ca acesta să înceapă să se gândească la căsătorie – iar atunci ar fi trebuit să scape de el. Pentru că nu era dispusă să renunțe la libertatea pe care i-o oferea statutul de văduvă în schimbul unui fleac îndoielnic precum afecțiunea unui bărbat.

Cu toate acestea, i se strânse stomacul la auzul cuvintelor lui și aruncă o ocheadă mai jos de tivul sacoului său. Pantalonii lui strâmți dezvăluiau o umflătură mai mult decât satisfăcătoare. Întoarse apoi capul și se prefăcu fascinată de peisajul pictat al lui Gainsborough[1], care stătea agățat deasupra șemineului.

Julianne era o făptură senzuală. Știa asta despre ea însăși, și era un lucru pe care îl accepta cu încântare. Doar că, după moartea soțului ei, fusese atât de prinsă cu alte probleme presante, că nu avusese timp să-și caute un tovarăș de pat adecvat pentru o mică aventură. În plus, acela era un moment nepotrivit. Și cu siguranță nici Jacob Preston nu era bărbatul potrivit. Mai cu seamă dacă intenționa să îl angajeze. Trebuia să preia din nou controlul asupra acelei întrevederi, înainte ca trupul să-i nesocotească rațiunea.

– Sunt sigură că ți se pare o sugestie încântătoare să mă alătur dumitale în pat, domnule Preston. Și, grație abonamentului pe care îl am la *London Crier*, am auzit chiar și în îndepărtatul Cornwall povești despre abilitățile dumitale în amor, zise ea sec. Cu toate acestea, eu tind să nu cred nici pe jumătate aceste relatări la superlativ. Și, sinceră să fiu, acum că te-am cunoscut... și dată fiind natura sensibilă a situației în care mă aflu... nu cred că te potrivești deloc pentru ce am nevoie.

Sprâncenele lui se apropiară imediat într-o încruntătură.

– Și de ce nu?

– Păi, în primul rând pentru că nu-mi pot imagina că ar fi adevărate alte lucruri pe care le-am auzit despre dumneata.

– Și la ce lucruri, mai precis, te referi?

Buzele ei zvâcniră. Prefăcându-se nemulțumită și dornică să-și schimbe planurile de afaceri care-l includeau, reușise să-i sporească lui interesul. Bărbații erau ființe atât de previzibile!

---

[1] Unul dintre cei mai faimoși pictori portretiști și peisagiști britanici ai secolului al XVIII-lea (n.tr.)

– Zvonurile spun că ai soluționat mai multe cazuri care i-au încurcat chiar și pe cei mai buni polițiști din Bow Street.

– Asta e adevărat, zise el, afișând un zâmbet încrezut.

– Și ai reputația de a recupera diverse obiecte de valoare... folosind mijloace care ar fi mai bine să rămână neexaminate.

Jacob ridică ușor din umeri.

– Este dreptul dumitale, doamnă, iar, dacă dorești ca problemele dumitale să fie rezolvate strict prin mijloace legale, atunci am niște relații în Bow Street... cunosc niște oameni care te pot ajuta în soluționarea lor.

„Lua-l-ar naiba să-l ia!" Și el părea să știe, ticălosul, ce însemna să retragi un lucru de care cineva avea mare nevoie.

– Eu nu vorbeam despre legalități. Mă refeream la niște mijloace de anchetă care se apropie foarte mult de sfera fantasticului.

Chipul lui se înăspri atunci și își puse masca prudenței.

– Desigur, eu nu pun prea mare preț pe astfel de zvonuri, zise apoi și-și așeză geanta de voiaj supradimensionată pe suprafața de marmură a unei mese din apropiere. La urma urmei, suntem în anul 1859. Prefer să mă încred în știință, nu în vreun soi de prezicere țigănească a viitorului.

– Doamna mea, te asigur că eu nu posed nici măcar un singur glob de cristal, zise el senin. Aș spune că am tatonat terenul îndeajuns. Este absolut evident că ai un caz care necesită abilitățile mele. Sau cel puțin așa crezi dumneata. Poate ar fi mai bine să-mi spui despre ce e vorba.

Îi făcu semn să ia loc într-un fotoliu vișiniu de lângă șemineu și, după ce ea se așeză, se instală și el în fotoliul celălalt.

– De fapt, este vorba despre *două* lucruri. Am două sarcini pentru dumneata, dacă vei considera că te poți ridica la înălțimea provocării. Se aplecă ușor în față. După cum știi probabil, autoritățile au conchis că soțul meu și-a pus capăt zilelor.

– După tonul vocii dumitale, înțeleg că nu ești de acord cu această concluzie, zise el, întinzând în față degetele-i lungi. Dar atunci ce i-ar fi făcut pe polițiști să creadă asta?

Julianne se duse să-și ia geanta de voiaj și fu foarte mulțumită de faptul că domnul Preston se ridică și el, până când se așeză ea la loc. Manierele sale păreau să se îmbunătățească simțitor cu fiecare clipă.

– Poate pentru că a fost găsit într-o cameră încuiată din interior. Scoase apoi din geantă un săculeț de piele. Cu acest pumnal implântat în inimă.

Preston se întinse să ia arma. Julianne observă imediat că avu grijă să o apuce de teaca de piele, și nu de mânerul metalic, care era acoperit cu un model de simboluri celtice concentrice, împodobit cu fâșii de aur și de argint și incrustat cu pietre prețioase și bucăți de chihlimbar lustruit.

Preston luă o batistă din buzunar și scoase pumnalul din teacă, având mare grijă să nu îl atingă cu mâna neacoperită.

Julianne încuviință din cap aprobator. Era mai mult decât evident că omul înțelegea că uleiurile pielii ar fi putut fi dăunătoare pentru o armă atât de veche. Lama pumnalului strălucea sub mânerul în formă de cruce, reflectând flăcările care pâlpâiau în șemineu. Era gravată cu un model indistinctibil, care părea să se schimbe în funcție de cum cădea lumina.

– Având în vedere că există numeroase dovezi care sugerează contrariul..., începu el, studiind pumnalul, ce te face să crezi că soțul dumitale nu s-a sinucis de fapt?

– Arma în sine, răspunse ea. Este evident că e un pumnal ceremonial, și încă unul destul de vechi. Soțul meu avea prea mult respect pentru istorie ca să profaneze astfel un artefact.

Preston ridică dintr-o sprânceană, întrebător.

– Nu pentru că aveați o căsnicie extrem de fericită și nu îți poți imagina de ce ar fi ales să te părăsească?

Ea se încruntă imediat.

– Starea căsniciei mele nu este problema dumitale.

– Devine problema mea dacă îmi soliciți ajutorul.

– Am avut o căsnicie... bazată pe prietenie, zise ea în cele din urmă.

– Presupun că era mult mai în vârstă decât dumneata.

– Da.

– Cu cât?

– Cu patruzeci și cinci de ani.

În realitate, Julianne era mai tânără chiar și decât moștenitorul lui Algernon. Iar acesta era un lucru care-l deranja extrem de mult pe fiul ei vitreg.

– Treaba asta sună destul de... prietenos.

Privirea cenușie a lui Preston o cercetă din cap până-n picioare, și aproape că îl putea auzi calculând în minte valoarea acelei uniuni, bazându-se pe croiala hainelor ei și pe colierul de perle pe care-l purta la gât. Doar că, atunci când hotărâse să se căsătorească cu el, Julianne nu se gândise doar la bani și la statut. Lord Cambourne îi promisese libertate deplină în orânduirea vieții ei personale și financiare.

Lord Cambourne se îndrăgostise de ea după ce o văzuse pe scenă. Dar, spre deosebire de alți bărbați, el nu căutase să o aibă ca amantă. Urmase o perioadă scurtă de curtare, în decursul căreia Algernon o uluise cu averea și cu titlul său și o copleșise cu atenția curtenitoare pe care părea să o posede numai bărbații mai în vârstă. Așa că în cele din urmă fusese de acord să părăsească scena și să se căsătorească cu el. Julianne știuse de la bun început că erau slabe șanse să fie acceptată de oamenii de rangul lui. Dar lucrul acesta nu păruse să-i pese deloc lui Algernon, care se retrăsese deja de mult din viața socială.

Așa că se bucuraseră împreună de o perioadă scurtă de desfătare, timp în care trupul ei tânăr însuflețise corpul lui mai bătrân, într-o ultimă învolburare a pasiunii. Apoi el păruse să-și aducă aminte câți ani avea, iar viața lor împreună devenise una plină de entuziasm împărtășit.

Algernon îi respectase inteligența, la fel de mult cum îi admirase frumusețea. Și îi permisese fără nici o restricție să-și înființeze propria fundație de caritate – Școala pentru Fete a doamnei Osgood. Ba chiar o încurajase și să își găsească un amant discret, de vreme ce el nu îi mai putea îndeplini acele nevoi trupești. Doar că ea îl respectase prea mult ca să-l încornoreze – chiar și cu permisiunea lui. Julianne înțelesese foarte bine pasiunea lui pentru arme ezoterice și datorită experienței ei scenice putuse chiar să facă demonstrații ale mânuirii lor în mici lupte simulate, care îi bucuraseră pe amândoi. Dar viața ei plină de libertăți îndrăgite se năruise în ziua în care Algernon fusese găsit mort.

Și, în ciuda faptului că o fascinase întotdeauna colecția de arme a lui Lord Cambourne, în clipa aceea își dorea să nu fi văzut niciodată pumnalul care se afla în mâna lui Jacob Preston.

– Ți-ai păstrat titlul, zise Preston și răsuci pumnalul în lumină, cercetând simbolurile complicate incrustate pe lamă. Dacă

tu crezi că îți poți permite să mă angajezi – și te asigur că serviciile mele nu sunt deloc ieftine –, este evident că încă ai acces la fondurile aferente...

Julianne învățase să nu trădeze vreo emoție. Și în clipa aceea făcu uz de abilitatea sa. Nu era nevoie ca el să știe că situația ei financiară s-ar fi putut schimba în foarte scurt timp. Și că, mai rău de atât, ea nu ar fi fost singura care avea să sufere de pe urma acelei schimbări.

– De ce îți pasă că lumea crede că moartea soțului dumitale a fost sinucidere?

– Pentru că eu știu că nu e așa, zise ea. Și pentru că l-ar durea foarte mult pe Algernon... adică pe conte... să știe că trupul său nu este înhumat în pământ sacru.

Nu intenționase să-l implore să o ajute. Dar înțelegea foarte bine că anumiți bărbați nu se lăsau convinși altfel. Așa că respiră adânc și lăcrimă, fără nici cel mai mic efort. Suficient cât lacrimile să-i umezească ochii și să-i stea tremurânde pe gene – dar nu atât de multe cât să i se reverse pe obraji și să-i strice aspectul.

– Te rog, domnule Preston! Este ultimul lucru bun pe care îl mai pot face pentru răposatul meu soț. Te rog să mă ajuți!

Jacob mijì ochii și o studie pătrunzător, de parcă ar fi încercat să privească în adâncul sufletului ei.

– Foarte bine. Dar eu nu pot să merg decât pe calea pe care mi-o indică dovezile. Mottoul inscripționat pe trăsura dumitale spune „Adevărul îmi aduce biruință". Dacă descopăr că de fapt soțul dumitale chiar s-a si...

– Nu a făcut-o.

– Dacă dovezile ne vor conduce la o concluzie diferită de convingerea dumitale, trebuie să-mi promiți că o vei accepta ca atare. Așadar, promiți?

Ea oftă și încuviință din cap.

– Bun. Și acum care este a doua chestiune?

– O ai în mâinile dumitale, zise ea. Pumnalul face parte dintr-un set de șase pumnale identice.

– Și de unde știi dumneata asta?

Julianne îi aruncă o privire tăioasă.

– La fel ca în cazul tuturor artefactelor antice, proveniența este totul. Soțul meu a dezgropat un străvechi manuscris iluminat... sau mă rog, cel puțin o parte din el... Acesta descrie setul de pumnale și felul în care au fost împrăștiate în lume, cu scopul de a proteja armele.

Jacob privi încruntat la pumnalul pe care încă îl ținea în mâna acoperită de batistă.

– Cu scopul de a proteja armele? În general, te gândești la o armă ca la ceva folosit pentru protejarea purtătorului ei... nu ca la ceva ce ar avea nevoie de protecție.

– Manuscrisul sugera că pumnalele ar avea anumite proprietăți magice... dar soțul meu a respins această posibilitate, desigur.

– Ce fel de proprietăți magice?

– Păi, genul de lucruri care se regăsesc în mod obișnuit în textele medievale. Puteri speciale asupra altora, capacitatea de a transforma metalul în aur, nemurire pentru cel care le deține... genul acesta de afirmații fantastice, zise ea, făcându-le să pară complet lipsite de importanță. Algernon era absolut hotărât să găsească pumnalele care lipseau din set.

– Lasă-mă să ghicesc, zise Preston. Pentru că aceste proprietăți magice pot fi exercitate numai în cazul în care cineva le deține pe toate șase?

– Da. Dar nu de asta le voia soțul meu. El a fost un colecționar foarte serios, dedicat istoriei și...

– Și puterea, bogăția și imortalitatea nu îl atrăgeau absolut deloc? Atunci probabil soțul dumitale a fost un model de perfecțiune, zise Preston, afișând un zâmbet pieziș. Bine, să presupunem că motivele contelui au fost altruiste. *Dumneata* de ce îți dorești să găsești pumnalele?

– Soțul meu și-a petrecut ultima parte a vieții dedicat trup și suflet acestei misiuni de căutare. A găsit și a achiziționat cinci dintre cele șase pumnale. Aș dori ajutorul dumitale pentru localizarea ultimului pumnal.

– Totuși, te mai întreb o dată... De ce?

– Pentru că... a fost dorința soțului meu să le vadă laolaltă.

– Nu pentru că dumneata crezi în magie?

– O, Doamne, nu! Domnul Preston nu avea nevoie să știe ce intenționa să facă cu setul complet de pumnale odată ce îl avea.

Coborî privirea și lăsă lacrimile să îi împăienjenească din nou ochii. Poate este modul în care o văduvă încearcă să facă față suferinței pe care o simte. Refacerea acestui set de arme ezoterice a reprezentat munca de o viață a soțului meu. A fost complet obsedat de asta... mai ales înspre finalul vieții. Să termin această misiune de căutare a lui Algernon îmi va alina întru câtva suferința despărțirii de el.

Tresări când auzi sunet de aplauze.

– *Brava*, doamnă Autenticitate! Abilitățile tale thespiene[1] sunt la fel de vii ca întotdeauna, zise el sarcastic. Trebuie să mărturisesc că ești extrem de credibilă în rolul soției îndurerate.

– De ce îți bați joc de mine? întrebă ea, uitându-se urât la el.

– Prostii! Doar te-am aplaudat, nu-i așa? Se ridică apoi și așeză pumnalul pe șemineu. O să îl păstrez o vreme, ca să am ocazia să-l studiez mai îndeaproape.

Enervarea ei se risipi în bună parte.

– Așadar, ești de acord să mă ajuți?

– Aproape. Mai am o ultimă cerință înainte de a mă angaja în acest demers.

– Dacă este vorba despre plata pentru serviciile dumitale...

– Nu, ne vom ocupa de asta mai târziu. După ce voi reuși, mai exact, zise el. Dar am nevoie să știu cu cine am de-a face, și dumneata, doamnă, ești o enigmă.

– Dar ți-am spus...

– Numai ceea ce voiai să știu. Își frecă ușor bărbia, cugetând parcă asupra situației dificile în care se afla. Cu majoritatea clienților mei este de-ajuns o strângere de mână ca să-mi dau seama ce anume îi motivează... și cine sunt cu adevărat în spatele măștilor pe care le afișează.

– Toate astea dintr-o simplă strângere de mână? Și mai pretinzi că nu ai nici un glob de cristal, zise ea, pufnind cu dispreț.

Jacob se aplecă atunci și își odihni mâinile mari pe brațele fotoliului ei, țintuind-o cu spatele de spătarul moale.

---

[1] Abilități actoricești. Se face referire la Thespis (la origine poet și autor de origine greacă). A fost primul actor care a interpretat un personaj pe o scenă; personajul a fost zeul Dionis, și interpretarea sa a pus bazele teatrului grec religios. (n.tr.)

– Dar, în cazul dumitale, doamnă, este nevoie de o conexiune... de o natură ceva mai personală de-atât.

„Ce nerușinare!" gândi ea indignată.

– Ai un sentiment exagerat al propriei importanțe, domnule Preston. Nu o să mă culc cu dumneata doar pentru a-mi asigura serviciile dumitale.

De data aceea, el fu cel care pufni disprețuitor.

– Vai, Lady Cambourne, dar ce idee minunată! Doar că în clipa de față nu sugeram așa ceva. Abia dacă ne cunoaștem. Cu toate acestea, trebuie să mărturisesc că sunt mulțumit de făgașul spre care s-au îndreptat gândurile dumitale. Crede-mă când îți spun că nu ești singura care cugetă pe marginea acestui subiect.

Își trecu apoi buricele degetului mare peste buza ei de jos.

– Dar nu. Tot ce am nevoie de la dumneata în momentul acesta... este un sărut.

Capitolul 2

Aproape că scuipa flăcări prin ochii ei de culoarea chihlimbarului. Indignarea îi era trădată de roșeața care se înălța peste gulerul înalt al rochiei și-i aprindea pomeții ca niște flăcări.

Doamne, chiar era o femeie foarte frumoasă!

Și era într-adevăr și o actriță talentată. Dar nu îndeajuns de bună cât să-l păcălească. Jacob recunoștea o furie autentică atunci când o vedea. Iar lucrurile care înfuriau o femeie reprezentau un puternic indicator a ceea ce era cu adevărat important pentru ea. Îi simțise privirea cutreierând pe trupul său în timp ce discutau și știa că nu era imună la corpul unui bărbat. Și o surprinsese având niște gânduri nepotrivite pentru o văduvă.

Cu toate acestea, nu acele gânduri o tulburaseră, ci faptul că el își dăduse seama ce era în mintea ei. Îl surprinse într-o oarecare măsură că era atât de sensibilă la felul în care o percepeau oamenii. Dar apoi își aminti că era actriță. Și, implicit, extrem de preocupată de imagine.

Fără îndoială asta o făcea să se prezinte într-o manieră atât de rigidă și să adopte o poziție corporală atât de dreaptă și de corectă. Era foarte hotărâtă să demonstreze că merita respectul care i se cuvenea oricărei doamne de seamă.

Julianne își încrucișă brațele sub sâni, lipindu-i și ridicându-i ușor. Jacob simți atunci că pantalonii lui deveneau din ce în ce mai strâmți.

– Îmi ceri prea mult, domnule.

– Poate, zise el și ridică din umeri. Sau poate că, la urma urmei, descoperirea adevărului despre moartea soțului dumitale și finalizarea muncii sale de o viață nu sunt atât de importante pentru dumneata.

Ea inspiră adânc și expiră apoi într-o singură pufnitură enervată.

– O, foarte bine, atunci. Poți să mă săruți, dacă chiar trebuie. Închise apoi ochii. Dar fă-o repede!

„În nici un caz!"

Jacob avea de gând să își ia exact atâta timp cât avea nevoie. Se aplecă mai aproape de ea, astfel încât să-i simtă respirația pe buze. Ea încordă imediat colțurile gurii. Indiferent de ce anume credea că ar fi putut afla despre ea sărutând-o, era absolut hotărâtă să ascundă cât mai mult cu putință.

„O doamnă plină de secrete", gândi el, zâmbind larg. „Dar de fapt nici nu există un alt gen..."

Îi atinse ușor gura cu a lui și îi inspiră mirosul. Majoritatea femeilor preferau parfumurile puternice, cu note grele de iasomie, trandafiri și cuișoare. Dar în cazul lui Lady Cambourne identifică doar un iz ușor de camelie. Era ceva subtil și floral.

Își potrivi buzele peste ale ei, creând o închidere etanșă. Ea făcea tot posibilul să rămână țeapănă. Dar, în clipa în care el trasă cu vârful limbii conturul gurii ei, o simți înmuindu-se ca o bucățică de unt lăsată la soare. Era extrem de dulce, moale și maleabilă.

Era o femeie în deplinătatea cuvântului.

Când întredeschise ușor buzele, Jacob nu se grăbi să pătrundă cu limba în gura ei. În schimb, îi inspiră aerul din plămâni și îl înlocui blând cu suflarea sa. Ea se aplecă spre el, extrem de puțin. Aproape insesizabil. El îi supse apoi buza de jos, și ea icni, dar nu se retrase.

Îi plăceau bărbații. Și, judecând după acea întretăiere scurtă a respirației, ar fi pariat tot conținutul portofelului său că nu mai avusese de mult parte de atingerea unui bărbat.

Era ceva ce ar fi remediat cu mare bucurie. Tocmai era pe punctul de a adânci sărutul, când femeia se întinse și-l apucă de revere, trăgându-l mai aproape de ea. După aceea, Lady Cambourne își strecură vârful ascuțit al limbii printre buzele lui și începu o explorare tachinatoare a gurii lui.

El se excitase încă de când sugerase prima dată să o sărute. Dar în clipa aceea mădularul lui era tare ca piatra. Femeiușca aceea obraznică îl provoca să intre în jocul lansat de gura ei.

Așa că exact asta făcu. Îi ronțăi și îi supse buzele. Ea îi sugea limba și i-o oferea pe a ei, dăruind la fel de bine pe cât primea. Eliberă apoi un geamăt, care se propagă prin gura lui. Iar sunetul acela plin de dorință îl făcu să simtă același lucru într-un mod aproape dureros.

Din experiența lui, majoritatea femeilor dădeau dovadă de o pasiune pasivă și așteptau ca el să fie cel care să direcționeze idila spre finalul mult așteptat. Cu siguranță Lady Cambourne ar fi fost o bombă în pat. Era o femeie care știa ce voia și nu era timidă când venea vorba despre a cere ce își dorea.

Se întrebă atunci cum ar fi reacționat ea dacă s-ar fi hotărât să testeze robustețea fotoliului și i-ar fi ridicat fustele pentru o împreunare rapidă chiar atunci și acolo. Gândul acela făcu sângele să-i pulseze înnebunitor la tâmple.

„Stai cuminte, ticălos nenorocit!" îi porunci mintal mădularului său. În momentul acela nu-și putea permite ca atenția să-i fie distrasă de la scopul lui. Pentru că încă nu reușise ceea ce își propusese cu acel sărut.

Așeză o palmă pe gâtul ei și-i trasă linia maxilarului cu buricele degetului mare. Avea pielea suplă și mătăsoasă. Dar nu intenționa să se oprească acolo. Își alunecă în jos mâna și o odihni chiar la baza gâtului ei. Îi putea simți pulsul rapid, care semăna cu fâlfâitul din aripi al unei păsări mici.

„Aproape..."

Oare era doar în imaginația lui sau ea chiar își arcuise ușor spatele, împingându-și sânii înainte?

„La naiba!" Ce bine ar fi fost dacă acele movile moi ar fi fost ținta lui din acel moment.

În schimb, Jacob își desfăcu palma și lăsă vârful unui deget lung să atingă pandantivul cu ceas pe care ea îl purta fixat pe rever. Metalul acela prețios îi ciripise în tonuri fluide încă de prima dată când mâna lui o trăsese mai aproape. Iar în clipa aceea cântecul său îi exploda în creier cu toată puterea lui strălucitoare și vibrantă.

Nu-și amintea să fi existat vreo perioadă a vieții sale în care metalul să nu-i fi vorbit. Se întâmpla mereu atunci când pielea lui goală atingea orice fel de element chimic lustruit. Prima dată auzise glasul fierului și apoi descoperise că fiecare metal în parte avea propriul sunet unic, pe care Jacob îl putea auzi dacă se afla îndeajuns de aproape. Iar metalele prețioase emiteau note muzicale, delicate. Argintul, de exemplu, vibra într-un clinchet strălucitor, în timp ce aurul exprima o melodie mult mai caldă și voluptuoasă. Cântecul oțelului era mult mai ascuțit și mai strident, iar fierul emitea tonuri grave și adânci.

Dintre toate metalele, platina era singura tăcută în fața lui. Și încerca să se înconjoare cu ea cât de des putea, de vreme ce era singura substanță odihnitoare pentru el – chiar dacă raritatea sa o transforma în ceva foarte scump. Iar capul de platină al bastonului său îi salvase de mai multe ori sănătatea mintală, atunci când vocile altor minereuri din apropiere amenințaseră să-i invadeze simțurile.

Și, după cântecul metalului, mintea îi era invadată de o cascadă de imagini, distorsionate în frânturi de lumină. Exact ca o imagine văzută printr-un caleidoscop. Trecutul obiectului de metal i se derula prin minte cu o viteză amețitoare. Foștii proprietari defilau prin fața sa, iar evenimentele tulburătoare păreau să se compună ca un puzzle din vârtejul de ceață creat de amprentele de pe suprafața metalului.

Și, odată cu vocile și cu imaginile mentale, apăreau și junghiuri de durere, care-i străpungeau creierul ca niște ace. Dar Jacob le accepta, considerând că acesta era prețul pe care trebuia să-l plătească pentru faptul că își folosea darul. Așa că se obișnuise să nu încerce să îndepărteze durerea, chiar dacă aceasta se intensifica cu fiecare clipă.

Desigur, sărutul mistuitor al lui Lady Cambourne era o diversiune plăcută de la tot haosul din capul lui. Dar încă nu reușise să descopere secretele cele mai adânci pe care le avea de împărtășit pandantivul de argint – și anume, sentimentele purtătoarei sale.

Jacob cuprinse cu cealaltă mână ceafa contesei, ca să se asigure că sărutul se prelungea. Iar ea îi răspunse tachinându-l. Îi ronțăi ușor buza de jos, și senzația aceea îi trimise un fior plăcut prin vintre. Și-ar fi dorit să se poată concentra numai asupra gurii delicioase a doamnei. Dar trebuia să acționeze repede și să-și deschidă mintea pentru a îmbrățișa încă o dată darul pe care-l avea.

Căută să se agațe de un loc învăluit în liniște din interiorul său. Era un truc bun pe care îl folosea oricând simțea că trupul îl zorea să acționeze într-un mod extrem de tulburător. Tânjea să se lase pradă plăcerii pur animalice a unei împreunări rapide și pasionale, dar în cele din urmă reuși să înăbușe revolta care avea loc în pantalonii săi și o simți pe Lady Cambourne... îi simți frica înecată în vinovăție. Adânc înrădăcinată, tăioasă și neînduplecată.

Jacob îi eliberă gura și se îndreptă. Respira greu și corpul său se răzvrătea din cauza faptului că se desprinsese din acel sărut. Dar să fie al naibii dacă avea de gând să continue să sărute o femeie care avea inima atât de plină de frică. Se uită în jos la ea, cercetându-i chipul căutând orice dovadă a panicii vinovate pe care o simțise revărsându-se în valuri zimțate de pe pandantivul de argint. Lady Cambourne îl privi cu un calm imperturbabil. În clipa aceea părerea lui despre talentul ei actoricesc se îmbunătăți simțitor.

Nu credea că el era motivul tulburării femeii. Dar, chiar și așa, simți imediat cum se ridica un zid în spatele ochilor ei de chihlimbar. Indiferent de ce anume îi era frică... sau de ce anume îi era rușine... nu voia ca el să afle.

– Ei bine, domnule Preston? zise ea și-și trecu degetul peste buza de jos.

Abia atunci observă Jacob că pieptul ei se ridica și cobora de parcă tocmai ar fi alergat prin Hyde Park cu o hoardă de câini sălbatici pe urmele ei. Suspecta că, dacă ar fi rămas un pic mai mult conectat cu argintul, ar fi descoperit că și ea era la fel de excitată ca el.

– Ai aflat ce aveai nevoie să știi?

De fapt, sărutul acela îi oferise mai multe întrebări decât răspunsuri.

– Suficient cât să pot spune că voi accepta cazul dumitale, doamnă, zise el și făcu un pas în spate, pentru a rezista tentației de a o săruta din nou. Dar nu avea de gând să o mai facă din nou, nu până când nu afla care era sursa acelei frici vinovate. Te voi contacta de îndată ce descopăr ceva care să prezinte interes. La plecare, te rog să-i lași de știre omului meu Fenwick unde te pot găsi.

– Ba n-am să fac așa ceva, zise ea. Dacă o să fii în slujba mea, eu voi dicta termenii acordului nostru. Vreau să știu absolut totul. Te voi însoți pe parcursul anchetei dumitale.

– Nici nu se pune problema.

– Atunci, o să caut pe altcineva care să mă ajute. Pe cineva care să nu ceară clienților săi astfel de lucruri absurde.

Se ridică și luă pumnalul pe care Jacob îl așezase pe șemineu. Obiectul dispăru apoi în geanta ei voiaj.

– Nu m-ai sărutat ca și când ți s-ar fi părut ceva absurd.

– O seară bună, domnule.

Se întoarse cu spatele la el, pregătindu-se să-și facă o ieșire furtunoasă.

– Nu! Așteaptă! strigă după ea. Portretul femeii ar fi trebuit să apară în dicționar lângă cuvântul „îndărătnic". Foarte bine. Mă poți însoți. Dar trebuie să te previn, milady, că o astfel de anchetă poate duce adesea la... asocieri nu tocmai respectabile.

Ea își dădu ochii peste cap și ridică ușor bărbia.

– Domnule Preston, uiți că eu am lucrat în teatru. Te asigur că nu mă va șoca nimic din tot ce vom întâlni pe parcursul investigației.

– Am reținut, zise el și înțelese pe loc că avea mult mai mult curaj decât crezuse la început. Cu toate acestea, trebuie să insist ca în clipa de față să lași pumnalul la mine.

Julianne se încruntă imediat.

– Aș prefera să nu. Este destul de... valoros.

Ezitarea ei de a-i lăsa pumnalul îl făcu să se întrebe dacă valoarea lui era cu adevărat singurul lucru care o îngrijora.

– Un motiv în plus să îl lași în grija mea. Te asigur că am toate mijloacele necesare pentru a proteja pumnalul. Și, pentru

a-i putea găsi perechea pierdută, este esențial să am timp să îi studiez proprietățile unice, zise el și întinse mâna.

După câteva clipe de ezitare, ea scoase pumnalul din geanta de voiaj și-l așeză în palma lui întinsă.

– Vin să te iau mâine la prima oră ca să putem începe căutările, zise ea.

– Poate nu chiar la prima oră, replică Jacob zâmbind larg și așeză din nou pumnalul pe șemineu. Rareori mă trezesc înainte de douăsprezece.

Lady Cambourne nu răspunse zâmbetului său.

– Cu toate acestea, îți vei modifica programul după mine, domnule Preston. Dacă nu voi găsi pumnalul care lipsește până... Dar strânse imediat din buze și se opri din vorbit. Este de-ajuns să spun că timpul este esențial. Pe mâine, atunci!

Se îndreptă apoi spre ușă. Foșnetul blând al fustei sale era un fel de rămas-bun tăcut.

– Lady Cambourne. Te-a amenințat cineva din cauza pumnalelor? întrebă Jacob.

Ea se opri brusc. Jacob văzu atunci o încordare crescută în poziția umerilor ei înguști, dar ea nu se mai uită la el, ca să-i permită să descopere răspunsul în trăsăturile ei faciale.

„E o doamnă destul de prudentă, dar o să iau asta ca pe un da", se gândi el atunci.

– Noapte bună, domnule, repetă ea și se retrase în grabă.

Jacob se duse la una dintre ferestrele salonului și privi din spatele jaluzelei cum Fenwick o conduse pe doamnă la trăsura ei și apoi se întoarse pentru a încuia casa peste noapte. Nu mai era nimeni altcineva pe stradă. Dar, de îndată ce trăsura o luă din loc, apăru o siluetă mică din umbrele de dincolo de aleea îngustă. Ștrengarul se grăbi apoi în josul străzii și dispăru pe o alee și mai întunecată.

Străzile londoneze erau pline de o mulțime de băieți fără stăpân care umblau brambura. Erau niște veritabile coțofene umblătoare când venea vorba de a colecta informații. Și extrem de folositori în a urmări persoane neștiutoare. Chiar și Jacob îi angaja uneori pe unii dintre ei, în aceleași scopuri. Era evident că cineva manifesta un interes deosebit pentru activitățile contesei.

Sau pentru ale lui. Jacob își făcuse destui dușmani în lumea comerțului și lucrând ca mâna dreaptă a fratelui său în intrigile de culise din Camera Lorzilor. Dar, judecând după emoțiile puternice pe care le simțise de la Lady Cambourne, ar fi pariat că acel șobolan stradal fusese însărcinat să culeagă informații despre locurile în care mergea ea.

Se întoarse de la fereastră și își masă ușor puntea nazală. Odată ce dispăruse Lady Cambourne, care îi distrăsese atenția în mod plăcut, durerea resimțită de pe urma contactului cu pandantivul ei de argint revenise.

Se uită la pumnalul așezat pe șemineu. Din păcate, încă nu terminase cu durerea în seara aceea.

Fenwick apăru apoi în ușa salonului.

– Vă mai pot fi de folos cu ceva, domnule?

– Da. Întoarce-te peste o jumătate de oră. Am bănuiala că o să am nevoie de ajutor să ajung în pat.

Majordomul se uită la pumnal și încuviință din cap. Fenwick era unul dintre puținele suflete de pe fața pământului căruia Jacob i se destăinuise în legătură cu abilitatea sa de a extrage informații din metale. Și unul dintre puținii oameni în care avea încredere să-l ajute să gestioneze efectele secundare survenite de pe urma exercitării darului său pentru o perioadă de timp mai îndelungată.

– Probabil veți dori și un tonic.

Jacob încuviință din cap.

– Dar să fie mai puțin laudanum și mai mult whisky. Și păstrează Glenlivetul[1] pentru altă dată. Era mai bine să folosească băuturi spirtoase de calitate inferioară pentru că, după un contact prelungit cu metalul, oricum nu s-ar fi mai putut bucura de băutură. După ce termin cu el, va trebui să pui pumnalul și teaca în siguranță în seif, peste noapte. Să nu-l lași nesupravegheat nici măcar o clipă.

– Foarte bine, domnule.

Fenwick plecă apoi și închise ușa în spatele său.

[1] Whisky de calitate superioară. Este produs la distileria Glenlivet din Scoția și este printre cele mai cunoscute și scumpe branduri. (n.tr.)

Jacob își îndreptă umerii și luă pumnalul, având grijă să-l țină de teaca de piele. Luă apoi batista din buzunar, scoase pumnalul din teacă și îl așeză pe biroul din colțul camerei, unde lumina era mai puternică.

Pumnalul era splendid. Avea o anume frumusețe caracteristică armelor mortale, un aspect elegant și era extrem de bine ascuțit. Acum, că avea timp să-l studieze mai îndeaproape, observă că modelul unduitor inscripționat pe lamă semăna cu un arbore cu ramurile răsfirate.

„Copacul Vieții?" cugetă el. Dar era puțin probabil ca un asemenea simbol să apară pe un instrument al morții. „Poate este o reprezentare a Copacului Cunoașterii Binelui și a Răului sau poate Yggdrasil, Arborele Lumii din mitologia nordică."

Jacob clătină din cap. Avea sentimentul că văzuse destul de recent simbolul acela, dar nu reușea să-și dea seama unde anume. Poate că sensul gravurii avea să-i devină clar dacă se concentra asupra celorlalte proprietăți ale pumnalului. Ținu degetul la distanța de un centimetru deasupra lamei și lăsă metalul să-l inunde cu cântecul său.

De vreme ce pumnalul era confecționat dintr-un aliaj, sunetele diferitelor metale răsunau într-o muzică estompată și indescifrabilă, precum un cor care își făcea încălzirea vocală pe diverse și nenumărate tonalități. Mai întâi se deslușì huruitul jos al fierului, urmat de vocea subțire a nichelului. Se alătură apoi corului și cobaltul – elementul denumit după un spirit malefic, care avea un râs lugubru, pe măsura vocii metalului.

Judecând după amestecul de metale, ar fi putut băga mâna în foc că lama avea proprietăți magnetice. Ca să-și testeze ipoteza, scoase din primul sertar al biroului un stilet de oțel folosit pentru deschiderea scrisorilor. Dar avu mare grijă să se protejeze cu batista de un eventual contact direct cu metalul. În fond, nu avea nici un sens să-și inunde simțurile cu trecutul unor metale care nu îi erau de nici un folos. După cum era de așteptat, când apropie stiletul de lamă, vârful pumnalului fu atras spre el cu mișcări tremurătoare. Câmpul magnetic era destul de puternic și părea să devină din ce în ce mai puternic pe măsură ce îl testa. Fu nevoit să își folosească ambele mâini pentru a ține pumnalul ca să nu smulgă stiletul din strânsoarea sa și abia reuși să-l îndepărteze

la timp, înainte ca acesta să zboare de pe masă din dorința de a urmări deschizătorul de scrisori.

Pumnalul zbură prin cameră și se implântă în cotorul exemplarului său din Cicero. Era o carte veche, care avea cerneala impregnată cu mult fier. Mânerul ornamentat se cutremură din cauza forței loviturii.

„De ce, Doamne, iartă-mă, ar vrea cineva o lamă magnetică?" se întrebă el. Și își imagină imediat tot felul de rezultate neprevăzute care fi putut surveni în decursul unei bătălii. O lamă magnetică s-ar fi atașat imediat de orice metal sensibil. Persoana care îl mânuia l-ar fi putut pierde oricând chiar și în favoarea stâlpului unui felinar, dacă s-ar fi apropiat prea mult.

Asta dacă nu cumva pumnalul acela avea mai degrabă o menire ceremonială decât una combativă. Gravura complicată inscripționată pe lamă susținea o asemenea idee. Cu toate acestea, avea un vârf extrem de ascuțit. Jacob suspecta că Lord Cambourne nici măcar nu simțise lama pumnalului alunecându-i între coaste, înainte să-i străpungă inima.

Așeză stiletul la locul său în sertar și luă din nou pumnalul. Avea un respect considerabil pentru misterul care înconjura arma, așa că o așeză cu grijă în centrul biroului și apoi își apropie ușor degetul de lamă, având mare grijă să nu existe nici un soi de contact real cu metalul. Îi răsunară imediat prin minte tonurile melodioase specifice glasului aurului și al argintului, iar asta îl făcu să cugete că era un aliaj extrem de ciudat pentru un pumnal. Erau două metale mult prea moi ca să fie folosite pentru confecționarea armelor. Dar, chiar și așa, auzise că erau prezente în aliaje în neobișnuit de multe situații.

Mai era ceva acolo. Un șuierat fremătător abia perceptibil, pe care Jacob nu îl putea distinge prea bine.

Trebuia să atingă pumnalul.

Coborî vârfurile degetelor și le odihni pe suprafața rece, dar apoi le smuci și le îndepărtă din reflex. Era iridiu. Un metal dur și aproape imposibil de întrebuințat, pe care îl întâlnise pentru prima dată cu câțiva ani în urmă, la Expoziția Regală a prințului Albert. Omenii de știință puseseră la îndoială utilitatea sa, din moment ce era disponibil doar în cantități extrem de mici

și avea un punct de topire atât de ridicat, încât făcea ca metodele metalurgice obișnuite să fie ineficiente.

Și totuși, cu mult timp în urmă, cineva descoperise o modalitate de a-l topi și de a-l contopi în aliajul acelui pumnal și al perechilor sale.

Jacob inspiră adânc. Aflase cât de mult putuse pe calea aceea. Venise momentul să stabilească o legătură mai profundă cu pumnalul. Își scoase haina și-și suflecă mânecile. După aceea închise ochii și-și așeză palma de-a lungul lățimii lamei, sprijinindu-și toată greutatea în mână pentru a menține contactul.

Și fu absorbit într-un iad rece și întunecat.

Se rostogoli în formă imaterială prin întunericul mai negru ca smoala și întrezări frânturi de lumină învârtindu-se în jurul său. Apoi se simți accelerând și mișcându-se cu o viteză mai mare decât a oricărui motor cu aburi și mai concentrată decât a unui țipăt tăcut. Percepu în cele din urmă un sentiment de greutate și fu copleșit de senzația de cădere în gol spre sfera albastră cu verde care se contura în fața sa.

Intră cutremurându-se în ceva ce nu putea distinge. În jurul său se ridicau flăcări și mistuiau totul într-o supunere de foc. O rafală fierbinte de vânt îl lovi în față. Se simțea asurzit de zgomotul neașteptat al flăcărilor mistuitoare care urmă tăcerii. Se pomeni brăzdând un cer întunecat și lăsând în urma sa o dâră de foc. Apoi un teren pustiu se ridică să-l întâlnească, și se izbi de pământ, lăsând un șanț în urmă, înainte de a se opri într-un crater plin de fum.

Jacob ridică palma de pe lama pumnalului și fu aruncat violent înapoi în realitate. Apucă biroul cu ambele mâini ca să se stabilizeze. Mai că se aștepta să vadă fum ridicându-se din antebrațele sale. Dar, oricât de reală i se păruse viziunea aceea, nici măcar nu avea mâna pârlită. Totuși, așa cum era de așteptat, simți o durere cumplită de cap.

Așadar, metalul avea o origine nepământeană.

„Progenitura unui meteorit", îl corectă mintea sa. Cu toate acestea, originile neobișnuite explicau o parte dintre proprietățile sale. Poate avea să încerce mai târziu să deslușească modul în care fusese descoperit metalul. Și prin ce magie a metalurgiei îl modelase cineva într-un pumnal.

Dar în clipa aceea își îndreptă atenția spre mâner. Acesta i-ar putea spune mai multe despre oamenii prin mâinile cărora trecuse pumnalul. Dar, înainte de a atinge mânerul, se așeză pe scaunul de la birou. Se hotărî că era mai înțelept să stea așezat când avea să încerce o astfel de contopire cu metalul.

Jacob apropie ușor mâna de el și lăsă mânerul să-i vorbească. Aliajul din care era compus era mult mai puțin exotic decât cel al pumnalului. Dacă nu ar fi fost incrustat cu metale și cu pietre prețioase, ar fi putut spune că era de-a dreptul banal. Dar nestematele acelea nu erau de vreun folos talentului său.

Dacă era nevoie, avea să ducă pumnalul la verișoara lui Viola. Ea avea pentru pietre prețioase aceeași afinitate pe care o avea Jacob pentru metale. Era o abilitate complet neobișnuită, care, din câte știa el, fusese moștenită de foarte puține dintre rudele sale.

Era absolut sigur că fratele lui nu o poseda. Jerome avea o fire impasibilă și era complet înrădăcinat în lumea telurică. Însăși ideea existenței unei percepții dincolo de simțurile normale i se părea contelui cu totul demnă de dispreț. Viola suspecta că era posibil ca și alți veri de-ai lor să fi moștenit acel dar al atingerii, însă natura stranie a acelei abilități îi făcea pe toți să nu-și dorească să se afle despre ea. Era ceva ce membrii familiei Preston aduceau extrem de rar în discuție – chiar și ei.

Totuși, Jacob suspecta că metalele din compoziția pumnalului aveau să-i spună tot ce avea nevoie să știe, fără să mai fie nevoit să o deranjeze pe Viola în legătură cu nestematele. Așa că strânse pumnul în jurul mânerului, cu o hotărâre înverșunată.

Bătrânul se aplecă și se uită la armă printr-o sticlă care îi făcea ochiul să pară bulbucat și supradimensionat. Zâmbi. Era zâmbetul lacom și satisfăcut al unui colecționar dedicat. Mângâie pumnalul care stătea așezat pe biroul său masiv. Degetele sale atingeau lățimea lamei netede la fel de blând de parcă ar fi dezmierdat pielea iubitei sale.

Apoi cuprinse cu degetele mânerul și îi cântări greutatea prin câteva tăieturi de probă în aer. Se ridică și dansă prin încăpere, ca un pirat bătrân cu sabia scoasă. Anii păreau să dispară văzând cu ochii și fața i se lumină, la fel ca a unui copil în dimineața de Crăciun când deschide cadourile primite.

După aceea, expresia de pe chipul lui se schimbă. Sprâncenele lui argintate luară diferite forme, în timp ce mâna cu care ținea pumnalul

începu să-i tremure incontrolabil. Vârful pumnalului se întorcea și îi răsucea încheietura spre el.

Făcu ochii mari de uimire și întinse brațul, încercând să-și blocheze cotul, dar încheietura îi cedă în cele din urmă. Apucă mânerul cu ambele mâini, dar vârful pumnalului părea să fie atras neabătut spre pieptul său. Gura bărbatului se deschise și se închise, dar nu scoase nici un sunet. Buzele lui se blocară apoi într-un rictus de groază. O venă de pe frunte îi pulsă tare, deformându-se din cauza efortului incredibil de a ține pumnalul la distanță.

Se împletici înapoi în scaunul său de birou și slăbi involuntar strânsoarea mânerului. Lama cuțitului se înfipse în pieptul său cu puterea unei lovituri de tun.

– Domnule, vă rog, domnule! Trebuie să vă treziți! Vocea lui Fenwick plutea spre Jacob ca și când acesta ar fi zăcut pe fundul unei fântâni adânci. O mână îl apucă ferm de umăr și îl scuturâ tare. Sângerați, domnule! Sângerați pe covor! Doamna Trott o să facă o criză de nervi dacă nu curăț pata înainte s-o vadă.

Jacob deschise cu greu un ochi. Era vag conștient de faptul că zăcea întins pe covor, în loc să fie așezat la biroul său. Și nu avea nici cea mai vagă idee cum ajunsese acolo.

Fața familiară și cinstită a lui Fenwick se uita în jos la el. Slujitorul avea o expresie de îngrijorare întipărită pe chip.

– A! Așa vă vreau, domnule! Hai să vă ridicăm și să vedem care-i treaba! Aveți grijă la pumnalul de acolo! Hmm... Bănuiesc că nu avem cum să ascundem ruptura din covor. Doamna Trott o să plângă de n-o să mai știe de ea din cauza asta.

Pumnalul stătea în poziție verticală aproape de subsuoara lui Jacob, cu vârful îngropat adânc în covorul persan. Fenwick avea dreptate în legătură cu felul în care urma să reacționeze menajera lui Jacob. Părinții doamnei Trott îi dăduseră numele creștin destul de neobișnuit de Waitstill[1], dar ea nu era genul de femeie care să tolereze prostiile în tăcere. Menajera lui avea să facă o criză de isterie când avea să descopere noul prejudiciu adus covorului pe care-l considera ca fiind „al ei". Pentru că, în realitate, conacul lui Jacob era în întregime domeniul intern al doamnei Trott. Și cel

[1] În engleză, în original, Waitstill s-ar traduce prin „așteaptă cuminte". (n.tr.)

mai adesea era bucuros să-i permită această fantezie. Jacob era mai mult decât mulțumit câtă vreme casa lui era imaculată, iar mesele lui – consistente și servite la timp.

Se chinui să se ridice, sprijinit de Fenwick. Își simțea limba de trei ori prea mare pentru gura sa.

Fenwick cercetă apoi ruptura plină de sânge din vesta și din cămașa lui Jacob, verificând pielea de sub sursa de sângerare. Scoase apoi un oftat ușurat.

– Este doar o zgârietură. O să vă aduc înapoi în stare perfectă într-o clipită, domnule. Și acum, haideți cu mine!

– Nu, șopti Jacob răgușit. Trebuie să...

Își scoase apoi batista și se întinse din nou după pumnal.

– Nu vă bateți capul, domnule, zise Fenwick. M-ați însărcinat pe mine să mă ocup de el! O să mă ocup imediat de chestia aia infernală.

– Nu! repetă apoi, cu toată forța pe care o putu aduna.

Pumnalul acela îl ucisese pe Lord Cambourne. Și încercase să-l ucidă și pe el. Să fie al naibii dacă avea de gând să mai lase și pe altcineva să îl atingă.

Chiar dacă simțea că era pe cale să-i explodeze capul, îl îndepărtă pe servitorul său și se aplecă să ia arma. Trânti pumnalul în teaca protectoare de piele și se deplasă prin cameră împleticindu-se și târșâindu-și picioarele. Atinse arcul secret din spatele peisajului lui Gainsborough, care se afla deasupra șemineului, și tabloul alunecă într-o parte, dezvăluind seiful de perete căptușit cu platină. După ce asigură arma, Jacob se sprijini de șemineu, odihnindu-și fruntea de căminul rece de marmură.

– Poftiți, domnule, v-am adus tonicul.

Fenwick îi lipi paharul de frunte și apoi se poziționă sub subsuoara teafără a lui Jacob, ca să-l ajute să se deplaseze spre camera lui.

Jacob dădu pe gât paharul și așteptă ca uitarea dulce să-l scape de durere. Cel puțin aflase un lucru important. Poate că mâna lui Lord Cambourne se aflase într-adevăr pe pumnalul care-i curmase viața, dar nu intenționase nici o clipă să-l folosească pentru a-și pune capăt zilelor. Lady Cambourne avea să fie mulțumită să afle că moartea soțului ei nu fusese sinucidere. După viziunea

pe care o avusese, devenise clar pentru Jacob faptul că omul nu avusese nici un control asupra armei.

Cine... sau ce... era însă o cu totul altă întrebare.

Se prăbuși pe pat și îl lăsă pe Fenwick să-i scoată cizmele. Înainte de a aluneca cu totul în norul narcotic oferit de tonic, Jacob își dădu seama că mai aflase și altceva.

Lady Cambourne era îndreptățită să se simtă înfricoșată. Dar întrebarea era de ce se simțea și vinovată.

Capitolul 3

Jacob se răsucea în patul său, alunecând din realitatea prezentului în vise sporadice dantelate de opiu.

O sferă de culoare crem îi apăru în fața ochilor. Lumini subtile se învârteau prin sideful dur al nasturelui cu perlă. Îl cuprinse cu dinții și mușcă, rupându-l.

Lady Cambourne râse. El scuipă nasturele și trecu la următorul. Cobora încet pe partea din față a corsajului ei, în timp ce se rostogoleau împreună prin patul său încăpător.

–Nu, zise ea și îi cuprinse obrajii în palme, ca să-i întoarcă fața într-o parte. Lasă-mă pe mine să-i desfac, altfel modista mea se va distra copios bârfind cu prietenele ei despre cum mi-am pierdut nasturii.

–Atunci fă-o repede, zise Jacob.

Sau poate era doar în mintea lui. Limba lui forma cu mare greutate cuvintele după ce băuse tonicul. Iar visele lui erau la fel de confuze. Nu prea putea să fie sigur dacă acela era încă un vis sau dacă Lady Cambourne era într-adevăr acolo cu el, zvârcolindu-se pe cearceafurile îmbibate de sudoare. Oricum ar fi fost, nevoia lui de a vedea mai mult din pielea contesei devenea repede mai importantă decât dorința de a stabili cât de reală era acea întâlnire.

De îndată ce-și desfăcu nasturii, Jacob îndepărtă materialul corsajului ei.

Sânii ei se ridicară apoi în două movile moi deasupra decolteului de dantelă. Țesătura era suficient de subțire, așa că i se vedeau areolele

de culoare întunecată. Semănau cu niște umbre ispititoare care încercuiau vârfurile ascuțite. El se aplecă și le supse prin lenjeria subțire.

Ea îl apucă strâns de cap, murmurând încurajări incoerente.

Chiar dacă materialul îi separa pielea de gura lui, tot era cel mai dulce lucru pe care-l gustase vreodată. Aroma ei explodă apoi pe limba lui – era un amestec de miere, melasă și zahăr caramelizat.

Dar el își dorea mai mult.

Cu un gest nu foarte blând, o întoarse astfel încât să stea cu spatele la el și începu să tragă de șnururile corsajului ei. I se părea că degetele lui erau prea mari și neîndemânatice și sfârși prin a înnoda panglicile într-un nod fără speranță de descurcare.

Mârâi plin de frustrare, plutind spre suprafața stării de conștiență. Dar vocea ei îl chemă înapoi spre adâncimile dantelate cu opiu ale visării.

– Folosește pumnalul ca să le tai, îi sugeră ea.

Dintr-odată, el și Lady Cambourne nu se mai aflau în patul său moale. Ajunseseră cumva în salon, și ușa seifului lui stătea deschisă într-un unghi ciudat. Cam ca un bețiv care se agață de balamale în încercarea de a rămâne în poziție dreaptă. Îl trecu un fior în clipa în care pumnalul începu să cânte.

Încercă să ignore cântecul armei și se concentră în schimb asupra mădularului său.

– Nu, milady, zise Jacob. O să ne descurcăm și fără să folosim pumnalul.

Continuă să o sărute în timp ce îi trăgea lenjeria mai jos, pentru a-i elibera sânii. Erau pufoși și moi și se potriveau perfect în mâinile sale. Când îi atinse sfârcurile, tot trupul ei vibră drept răspuns. Se delecta cu culoarea pielii ei și cu sunetul gemetelor sale. Apoi mâna lui găsi fanta din lenjeria ei.

Era alunecoasă ca o fântână acoperită cu mușchi. Caldă și parfumată ca o orhidee de seră. Introduse ușor un deget, ca să îi culeagă nectarul. Ea se cutremură când o mângâie în locul potrivit, iar încântarea o făcu să-i fredoneze numele.

– Aubrey...

Nu „domnule Preston". Nici măcar Jacob. Îi spunea Aubrey pe tonuri iubitoare și cu respirația întretăiată. Nimeni nu i se adresase vreodată cu numele său mijlociu, cu excepția mamei sale, dar chiar

și aceasta i-l rostise numai în afirmații de genul: „Jacob Aubrey Preston, ștrengarule, așteaptă să afle și tatăl tău ce ai făcut".

Hotărî pe loc că îi plăcea mult mai mult să-și audă numele așa. Pentru că asta îi permitea să se gândească la ea ca la Julianne, în loc de „milady". Felul în care îi rostea numele îl făcea să creadă că îl cunoștea cu totul – și nu doar acele părți ale lui pe care își dorea el să le știe. Nu. Ci pe el, cu totul. Slăbiciunile și puterea sa. Onoarea, dar și rușinea sa. Acel simplu „Aubrey" îl dezvăluia cu totul.

Și totuși se simțea acceptat.

Dar apoi zări cu colțul ochiului că pumnalul nu se mai afla în siguranță în seiful căptușit cu platină. Zăcea ca o piază rea între vătraiele din șemineul său, iar vârful letal se învârtea de la unul la altul în același timp cu bătăile inimii lui. Constant ca un metronom. Iar copacul gravat pe lamă se legăna de parcă ar fi fost prins într-o rafală puternică de vânt. Ca un stejar în plină vijelie.

Ca un stejar druid.

Conexiunea aceea clocoti în subconștientul lui și ajunse în mintea sa conștientă, unde prinse rădăcini. Gemu, mototolind cearceafurile de pe pat, în timp ce se răsucea căutând din nou visul.

O conduse în spate pe contesă și o lipi de perete, ca să nu mai fie nevoit să privească pumnalul. Dacă acesta ar fi prins cumva viață și s-ar fi apropiat de ei, atunci spatele lui neprotejat – nu al ei – ar fi fost în calea sa răuvoitoare. Femeia scoase un sunet șoptit și neputincios și se arcui, lipindu-se de trupul lui.

El își alungă pumnalul din minte.

Ea își trecu apoi un genunchi peste șoldul lui și-și legănă pelvisul, acoperindu-l cu roua ei fină.

– Dacă nu te iau acum, o să mor, icni el.

– Nu muri.

O ridică apoi și se poziționă la intrarea în trupul ei. Privirea ei o întâlni pe a lui, languroasă și lenește. Stârnit peste măsură, el începu să o coboare centimetru după centimetru pe lungimea bărbăției lui tari. Apoi îi privi gura deschizându-se într-un geamăt mut, în timp ce o umplea. Îi simțea bătăile inimii între picioare, pulsând în jurul mădularului său. Sângele vieții ei curgea în jurul lui și prin însuși corpul lui.

Voia să întețească ritmul. Își dorea să scoată la iveală iubirea lor. Și-ar fi dorit ca timpul să se prăbușească în jurul lor și să îi lase suspendați în nevoile acelea mistuitoare, până când ajungeau amândoi la orgasm și se dedau valurilor cutremurătoare ale dorinței primordiale.

Auzi în depărtare un bubuit puternic. Cineva îi striga numele. Și nu i se adresa cu „Aubrey".

Își lipi gura de a ei, hotărât să ignore vocea aceea și să alunece cu totul în tunelul ei de catifea. Ea scoase atunci un sunet de surpriză amestecată cu plăcere și îi linse cerul gurii cu vârful limbii. Îl gâdilă un pic, așa că râseră amândoi. Era râsul acela secret al amanților care recunoșteau cât de ridicol și în același timp extrem de serios era actul de a face dragoste.

Două suflete unite într-un singur trup. Două inimi care se aflau în pericol întrucât singurul lucru sigur pe lume era acela că uniunea lor nu putea dura pentru totdeauna.

Apoi Jacob auzi din nou vocea pumnalului. Doar că de data aceea mai aproape. Se eliberase din teacă și zbura prin aer ca o săgeată trasă dintr-o arbaletă. Și se îndrepta direct spre ei.

Lady Cambourne țipă.

Julianne bătea cu pumnii în ușa dormitorului, fără a primi nici un răspuns.

– Domnule Preston, insist să deschizi ușa asta imediat, altfel intru, indiferent dacă vrei sau nu.

– Excelență, vă implor! Nu ar fi cuviincios, zise Fenwick, care încerca în zadar să se strecoare între femeie și ușa dormitorului stăpânului său.

– Și e cuviincios din partea angajatorului tău să mă lase iarăși să aștept? Julianne se uită urât la el, până când omul se dădu la o parte. Dom-nu-le Pres-ton!

Bătu tare cu pumnul în ușă între fiecare silabă rostită.

Din cameră se auzi un strigăt slab. Sunetul acela sălbatic aducea mai degrabă cu cel gutural al unui taur care se pregătește de împerechere decât cu ceva eliberat din gâtlejul unui om. Fenwick făcu ochii mari și sări la o parte, îndepărtându-se și mai mult de ușă. Julianne profită imediat de ocazie, răsuci mânerul de cristal și împinse ușa, deschizând-o.

– Domnule Preston, eu...

Dar rămase imediat fără cuvinte. Jacob Preston stătea pe patul său, cu picioarele desfăcute, cu genunchii îndoiți și cu pumnii încleștați. Ochii lui erau roșii și păreau la fel de sălbatici ca ai unui armăsar. Părul îi stătea în sus, în unghiuri ciudate, și era la fel de zbârlit ca un arici speriat. Sprâncenele lui erau coborâte și luaseră forma încruntăturii unui gladiator. Părea pregătit pentru cea mai importantă luptă a vieții sale.

Cu excepția faptului că era gol.

Și complet excitat. Ceea ce întărea și mai mult impresia anterioară a lui Julianne cum că semăna cu un taur pregătit de împerechere. Văzuse multe organe masculine impresionante în trecut. Dar, prin comparație, acela le făcea pe toate să pară mici și flasce. Când era pe deplin umflat, mădularul lui Jacob avea o lungime și o grosime cum ea nu mai văzuse niciodată. Iar testiculele lui erau strânse și cuibărite în bucle castanii, în zona de îmbinare a coapselor.

Își mută forțat privirea de la vintrea lui. Ochii ei călătoriră în sus pe trunchiul lui, cercetându-i pieptul musculos și antebrațele. Era mai mult decât evident că domnul Preston nu își petrecea tot timpul liber prin bordeluri sau văgăune unde se jucau jocuri de noroc. Un bărbat nu ajungea să aibă o musculatură atât de bine dezvoltată fără antrenamente lungi și asidue. Dar în apropierea unui sfârc maroniu exista un bandaj plin de sânge. Așa că poate totuși lua parte la bătăi prin baruri.

Julianne îi întâlni privirea sălbatică și se întrebă dacă el o putea vedea măcar. Ochii lui injectați erau nefocalizați și sfredelitori. Nu credea că era beat. Se îndoia că ar mai fi putut avea o erecție atât de puternică dacă ar fi fost îmbuibat cu alcool.

Adulmecă aerul și detectă un miros subtil, înecăcios de dulce, amestecat cu aburi de whisky.

„Opiu", gândi ea, dezgustată. Clasa superioară se plângea de faptul că ginul înrobise masele, dar era extrem de nepăsătoare față de propria dependență de laudanum. Cum i-ar fi putut fi de vreun folos Jacob Preston dacă se trezea în fiecare dimineață cu mintea încețoșată de opiu?

– O, Doamne! O, nu, nu, nu! O, m-ați distrus, milady! Sigur o să dau de mare necaz! Sunt la fel de convins de asta cum sunt

de faptul că un prunc nu se poate șterge singur la nas, se tângui Fenwick din pragul ușii.

– Nu dispera, domnule Fenwick. Nu e vina ta că stăpânul tău e dependent de opiu.

– O, dar de obicei nu... Adică, nu înțelegeți, doamnă, începu Fenwick, dar apoi păru să se răzgândească și să-și dea seama că nu era o idee bună să o contrazică pe contesă.

Plecă apoi, murmurând ceva despre aducerea acelui leac englezesc bun la toate: ceaiul.

Dependentul de opiu în cauză își mută atunci ochii încețoșați spre ea și clipi încet. După care domnul Preston scutură tare din cap, ca un câine de aport care scotea capul dintr-un iaz plin de alge.

– 'Neața, Julianne, zise el, vorbind mult mai clar decât s-ar fi așteptat ea. Părea să fi scăpat surprinzător de repede de efectele secundare survenite în urma unei nopți în care se desfătase cu droguri.

Ea își îndreptă spatele.

– Nu-mi amintesc să îți fi dat permisiunea de a mi te adresa pe numele mic.

Jacob ridică un colț al gurii, și buzele sale luară forma unui zâmbet strâmb.

– Dacă o femeie se holbează la un bărbat când este gol cum l-a lăsat Dumnezeu, nu-l poți învinui că presupune că asta înseamnă că femeia în cauză i-a permis să-și ia anumite libertăți. Complet nepăsător de faptul că era gol, Jacob se dădu jos din pat și se duse la lavoar. Apoi se aplecă deasupra lui și își răsturnă în cap conținutul urciorului. O să o luăm pas cu pas atunci. Poți să-mi spui Jacob. Sau Au... Ei bine, Jacob pentru moment.

– Ba n-am să fac așa ceva.

Fără voia ei, Julianne observă că avea fesele la fel de musculoase și de ferme precum coapsele. Și că picioarele lui lungi erau pudrate cu același păr castaniu care îi acoperea și capul.

Jacob se șterse apoi cu prosopul și-și dădu pe spate părul, care părea la fel de neted precum blana unui foci. După aceea zâmbi larg către ea.

– Ba o să-mi spui Jacob... Asta dacă vrei să știi ce am aflat azi-noapte despre pumnalul tău.

Degetele ei se strânseră imediat în pumni neputincioși. Omul acela o făcea să-și dorească să lovească ceva. Dar nu orice, ci fața lui, care în clipa aceea afișa o expresie extrem de arogantă.

– Ce ai aflat?

El ridică din sprâncene, în mod evident așteptând să-și audă numele.

Numele lui zăbovi o vreme pe limba ei, apoi îl scuipă printre dinți:

– Jacob.

– Gata. N-a fost chiar așa greu, nu? Încă era excitat. Mădularul lui stătea îndreptat vesel spre ea. Știi, Fenwick este un om extrem de capabil. Dar e mult mai plăcut să mă trezesc și să văd o față drăguță ca a ta. Mă face să mă bucur că sunt bărbat.

– Da, ei bine... Cu siguranță nu exista nici un dubiu în privința virilității lui. Își mută imediat privirea, constatând că o surprinsese holbându-se la organul său masculin. Poate ai vrea să-mi acorzi decența de a te acoperi.

– N-ai mai văzut de mult una furioasă, ei? zise el și se îndreptă agale spre pat, ca să ia cearceaful și să și-l înfășoare în jurul taliei. Dar, dacă tot vrem să fim extrem de decenți, Julie... Îmi dai voie să-ți reamintesc că tu ai fost cea care a dat buzna în dormitorul *meu*? În plus, îmi amintesc că m-ai asigurat că nu te șochezi prea ușor.

– Mă refeream la orice am putea descoperi în decursul anchetei, îi aminti ea, încercând să nu aibă vreo reacție la faptul că i se adresase cu diminutivul „Julie".

Refuza să îi ofere acea satisfacție.

– Să înțeleg atunci că asta este o vizită de curtoazie? întrebă el și ridică dintr-o sprânceană. Îmi place cum sună asta.

– Ești insuportabil.

Cearceaful îi alunecă pe șolduri, dezvăluind o linie subțire de păr întunecat, care începea de sub buric și se lățea tot mai mult în timp ce cobora și dispărea în umflătura de sub lenjeria care-i acoperea vintrea.

– Chiar sunt, nu-i așa? Mare păcat că ai nevoie de serviciile mele. Dar așa stau lucrurile și nimic nu poate schimba asta. A! Iată că a apărut Fenwick cu ceaiul tău și, Doamne ajută, și cu setul pentru bărbierit. Își trecu apoi o mână peste maxilarul său

puternic. Un bărbierit impecabil face un bărbat să se simtă pe deplin civilizat.

Julianne se lăsă pe un scaun mic din apropierea ferestrei, în timp ce Fenwick îi turna o ceașcă fierbinte de ceai.

– În cazul dumitale cred că ar fi nevoie de mult mai mult decât un bărbierit.

– Ei, haide, haide, zise Jacob. Așa își vorbesc prietenii?

– Noi nu suntem prieteni.

– Deocamdată, zise el vesel, în timp ce Fenwick îi atârna un șervet de mătase peste umerii lați. Jacob lăsă atunci cearceaful să cadă și îi mai oferi lui Julianne o ultimă privelițte asupra mădularului lui, care se domolise acum, dar rămăsese totuși impresionant. Apoi își înnodă lenjeria în jurul taliei și se așeză pe singurul scaun rămas liber din cameră, în timp ce Fenwick ascuțea și îndrepta briciul.

– Ce ai aflat despre pumnal? Cum el nu răspunse imediat, ea adăugă în grabă: Jacob.

El afișă un zâmbet scurt și rapid, apoi adoptă expresia aceea chinuită pe care și-o afișau toți bărbații pentru a-și aplatiza unghiurile feței, în timp ce Fenwick îi întindea spuma de ras pe obraji.

– În primul rând, pot să te consolez spunându-ți că sunt sigur că soțul tău nu și-a curmat singur viața.

Ea clipi surprinsă.

– Cum ai putut demonstra asta atât de repede?

– N-am spus că pot s-o demonstrez. Ci pur și simplu că știu. A fost ucis. Fără doar și poate. Vom ajunge mai târziu la cine a făcut-o și cum.

Deși era extrem de plăcut să găsească un alt suflet care era de acord cu ea în legătură cu moartea lui Algernon, i-ar fi convenit mult mai mult să primească și dovezi în acest sens.

– Presupun că va trebui să mergem la Cornwall pentru asta, ca să-i poți cerceta biroul.

– Știu deja ce s-a întâmplat în biroul său.

– Dar cum...?

– Asta nu este treaba ta, zise el vesel. Ceea ce nu mi-am dat seama încă este mecanismul prin care a fost săvârșită fapta și la a cui poruncă. Dar ai dreptate. În cele din urmă, va trebui

să ne întoarcem la casa soțului tău. E corectă presupunerea mea că restul pumnalelor se află acolo?

Ea încuviință din cap.

– Într-un seif?

Julianne clătină din cap.

– Dar te asigur că nimeni nu se va gândi să le caute în ascunzătoarea lor actuală. Am să-ți explic la momentul potrivit. El dădu să protesteze, așa că ea ridică imediat mâna ca să-l oprească. Eu nu am cerut să știu cum ai ajuns tu să afli adevărul despre moartea soțului meu. Am fost avertizată că metodele tale ar putea părea misterioase. Și te rog doar să-mi arăți aceeași curtoazie.

– Mi se pare destul de corect. Haide să facem un pact atunci! Misterele sunt permise, dar nu și minciunile. Ceea ce ne împărtășim unul altuia trebuie să fie adevărul gol-goluț, zise Jacob și se ridică, în timp ce Fenwick îi ștergea o urmă de spumă de ras de pe lobul urechii. Gravura de pe lama pumnalului este simbolul pentru Ordinul Antic al Druizilor. Astăzi noi doi îi vom vizita pe bătrâni și vom vedea dacă putem găsi un adevărat credincios printre toți impostorii și prefăcuții.

– Druizi?

Ideea că ar fi existat un grup dedicat acestei practici păgâne străvechi părea să fie cea mai mare jignire care putea fi adusă Angliei creștine conduse de regina Victoria.

– Soțul meu a primit mai multe scrisori de la... of, în clipa aceasta nu-mi amintesc numele omului, dar antetul scrisorii era Ordinul Antic al Druizilor. După moartea soțului ei, Julianne umblase prin corespondența lui și descoperise mai multe scrisori de la cineva care avea legături cu ordinul respectiv. La momentul respectiv presupusese că era un soi de club sau ceva de genul acesta. Nu bănuise nici o clipă că era vorba despre un grup religios. Îi cerea tot mai insistent contelui să vină în vizită la Londra pentru a discuta cu grupul lor despre colecția lui de pumnale.

– Hmm! exclamă Jacob. Un nume ne-ar fi fost de mare ajutor, dar simplul fapt că soțul tău a primit aceste scrisori este un semn că am descoperit ceva important. Și știi cumva cine a inițiat această corespondență? Dacă a făcut-o contele? Sau dacă ei au fost cei care l-au contactat pe el?

Julianne își răscoli mintea, străduindu-se să-și amintească conținutul scrisorilor.

– E greu de spus. Când m-am uitat prin lucrurile lui Algernon, mintea mea era... preocupată cu altceva. Îmi era dor de el. M-am gândit că, citind hârtiile acelea care i-au aparținut, îmi va fi mai ușor să depășesc un moment dificil. Oricum, scrisorile acestea aveau un caracter ezoteric pronunțat și o natură erudită, așa că mi-e greu să spun care dintre ei a inițiat acest interes comun pentru pumnale.

– Presupun atunci că nu a vizitat niciodată ordinul.

– Nu.

După înmormântarea lui Algernon, nu mai apăruse decât o singură scrisoare, care îl zorea în continuare pe conte să vină în vizită. Așa că Julianne trimisese înapoi un bilet scurt prin care anunțase să soțul ei decedase. Iar după aceea primise o ultimă scrisoare pompoasă de condoleanțe, în care nu se mai făcuse nici o referire la pumnale. Și apoi, spre finalul perioadei ei de doliu, apăruse cealaltă scrisoare. Una foarte impersonală, care vorbea despre afaceri și provenea de la un domn care își dorea să rămână anonim. Acesta îi făcuse o ofertă care la momentul respectiv păruse soluția tuturor problemelor ei. Oare putea exista vreo legătură între acele scrisori?

– Druizi, repetă ea încet. Algernon a spus că pumnalele erau foarte vechi, dar nu mi-am închipuit niciodată că...

– O, metalul este mult mai străvechi decât druizii, zise Jacob, încrezător. Dar sper că vom găsi printre membrii ordinului pe cineva care să fie familiarizat cu istoria lui. Fenwick, vezi ce poți să afli despre locul în care se reunește grupul sau despre liderul său.

– Foarte bine, domnule. O să trimit imediat după un mesager, zise Fenwick și strânse serviciul de ceai.

– A! Și, câtă vreme te ocupi de asta, contactează-l pe domnul Marleybone și spune-i să vândă toate acțiunile feroviare ale fratelui meu. Astăzi, dacă se poate.

Fenwick încuviință din cap și dispăru pe ușă afară, îndreptându-se spre scara din spate.

– Ar trebui să aflăm ceva într-o oră.

– Așa repede? se miră Julianne. Domnul Fenwick acesta al tău chiar este un om cu multe talente.

– Într-adevăr, chicoti Jacob.

Desigur, ajuta și faptul că mai mulți anchetatori speciali din Bow Street datorau succesul lor ajutorului privat al lui Jacob. Și el nu se ferea niciodată să ceară să i se întoarcă o favoare, când se ivea ocazia potrivită.

Se încruntă totuși.

– Te avertizez însă: odată ce trecem de aspectele sociale ale acestui grup, suspectez că vom găsi un nucleu format din membri cu anumite... ritualuri bizare și activități private.

– Și oamenii din teatru au ritualuri bizare, glumi ea.

– Nu ca acestea. Sau cel puțin mă îndoiesc că ar fi ca acestea. Acest gen de grupuri au de obicei o... o componentă senzuală primitivă. Bănuiesc că ai auzit despre clubul Hell Fire.

Lily Parks, femeia care în clipa aceea se ocupa de scenografie la teatrul Drury Lane, îi spusese cândva că participase o dată la o întâlnire a clubului Hell Fire, pe vremea când era îndeajuns de tânără pentru a apărea pe scenă. Lorzii și soțiile lor, membrii parlamentului și judecătorii foloseau clubul Hell Fire ca un pretext pentru a lăsa deoparte orice regulă și a comite acte de o imoralitate flagrantă și obscenă.

– Clubul Hell Fire nu mai există, zise ea.

– Nu. Dar spiritul clubului trăiește în continuare și suspectez că s-a reîncarnat într-o anumită măsură în cadrul Ordinului Druizilor. Aș paria cea mai bună cămașă a mea pe asta. Privirea lui rătăci atunci de-a lungul trupului ei cu o poftă nerostită. Dacă pornim pe acest drum, odată ce intrăm în horă cu acești oameni, nu o să ni se permită să ne retragem cu una, cu două. Tu ai un titlu și o avere. Așa că, înainte de a merge mai departe, asigură-te că ești dispusă să îți riști reputația de dragul acestei misiuni de căutare.

Julianne înghiți apăsat. Știa că avea să îi rămână pentru totdeauna titlul de contesă văduvă. Fiul ei vitreg nu avea nici un control asupra acestui fapt. Dar, odată ce va fi trecut perioada oficială de doliu, i-ar fi putut distruge din temelii libertatea personală și situația financiară. Dacă nu îi livra toate cele șase pumnale cumpărătorului ei secret până la mijlocul lunii decembrie, variantele aveau să se restrângă considerabil. Pentru că un titlu

nu îi putea aduce mâncare pe masă sau haine și nu îi putea asigura un acoperiș deasupra capului. Și nici nu îndeplinea promisiunile pe care le făcuse celor care depindeau de ea.

Faptul că putea pretinde ca oamenii să i se adreseze cu „milady" nu ar fi ajutat-o absolut deloc pe doamna Osgood sau pe copilele orfane care se aflau în grija ei. Julianne știa cum era să trăiască de pe o zi pe alta. Așa că nu putea îndura să vadă școala pentru fete orfane pe care o fondase prăbușindu-se din temelii și pe toate locuitoarele sale aruncate înapoi pe străzile Londrei.

Fiul ei vitreg era hotărât să o aducă la sapă de lemn dacă nu accepta să se căsătorească cu un baronaș de doi bani, care îi era prieten din perioada pe care o petrecuse la Eton. Așa că își cântărise opțiunile rămase cu o minte detașată și obiectivă.

Julianne iubea teatrul. Dar, cu toate acestea, nu se putea întoarce la viața aceea plină de instabilitate. În plus, anii în care ar fi putut interpreta o ingenuă convingătoare dispăreau văzând cu ochii. Văzuse declinul a nenumărate prime doamne ale teatrului, care își duceau restul zilelor cosând costume pentru alții și apoi murind în sărăcie lucie. Ea nu se putea mulțumi cu așa ceva.

Avea educația și stilul necesare pentru a deveni o curtezană de primă mână. Dar, dacă nu avea de gând să cedeze și să consimtă o căsătorie lipsită de dragoste, atunci nu va accepta nici să fie jucăria vreunui bărbat care s-o folosească după bunul-plac și apoi să o arunce, dintr-un capriciu. Avea să fie stăpâna propriei vieți.

Reunirea pumnalelor era singura modalitate de a-și îndrepta viața pe un făgaș fericit. Iar cumpărătorul ei anonim era dispus să se despartă de o avere demnă de un rege pentru a pune mâna pe ele. Doar că, odată ce ajunsese la Londra și la hotelul Golden Cockerel, descoperise că o altă scrisoare scrisă de mână fusese lăsată pentru ea. Prevedea instrucțiuni stricte și o informa că, dacă rata termenul acela limită, orice înțelegere se anula definitiv.

Aceasta era singura ei șansă. Avea să îndure orice era necesar timp de un sezon, pentru a se asigura că avea să trăiască după bunul-plac pentru tot restul vieții sale.

– Sunt foarte hotărâtă, zise ea. Vom continua conform planului.

– Cum dorești, zise el și încuviință din cap, dând dovadă de un respect nou descoperit și plin de înverșunare. Acum ți-aș sugera să te retragi în salon, zise el zâmbind insinuant. Asta dacă nu cumva dorești să mă ajuți să mă îmbrac... Așa am putea și exersa pentru sejurul nostru petrecut printre păgâni.

Julianne se grăbi să părăsească încăperea. Râsul lui masculin o urmări însă pe scări până jos.

Capitolul 4

– Contesa o venit în oraș cu trăsura, așa cum oți zis c-o să facă. Băiatul zdrențăros își șterse nasul cu mâneca și continuă cu povestea. Dup-aia s-o cazat la Golden Cockerel, știți 'mneavoastră care, hanu' ăl' elegant de lângă Victoria Station. Dup' aia o vizitat niște magazine de zorzoane și de-astea și...

– Mi-ai spus toate astea și ieri, zise Sir Malcolm Ravenwood, întrebându-se dacă băiatul era suficient de inteligent pentru a-i fi de vreun folos. Ar fi putut afla toate acestea și de la globul său de cristal. Și încă fără ca duhoarea de băiat nespălat să-i împută biroul.

– Da, dom'le, așa-i. Doar că vedeți 'mneavoastră, dacă o iau de la început, m-ajută să-mi amintesc chestii. Băiatul privi apoi spre dreapta, căutând din nou în mintea sa firul poveștii. Și după ce mi-oți dat biletu' ăl' pentru doamnă, am fugit la han și i l-am lăsat, dup' cum mi-oți zis. Dup-aia am găsit-o iar bând ceai cu o hoașcă bătrână de la Drury Lane. Și dup-aia doamna s-o dus în Blue Gate Fields.

Malcolm se încruntă.

– Ce ar căuta o contesă în acea parte a orașului?

Băiatul ridică din umeri.

– Păi o stat ceva timp la o căsoaie de lângă capela St. George's. Una cari era plină ochi de fetișcane. Se strâmbă apoi, adoptând o grimasă ce exprima clar dezgust față de femei, pe care o puteau

adopta numai băieții care erau prea tineri să le fi crescut păr pubian. Se poa' să fi fost o școală. Părea să fie într-o stare mai bună decât alelalte case de pe stradă. Toate fetișcanele alea erau îmbrăcate la fel când or ieșit să-și ia la revedere de la doamnă. Și s-or tânguit de mama focului.

Malcolm se gândi o clipă la ce-i spusese băiatul. Nu s-ar fi așteptat la așa ceva de la o fostă actriță. Dar în clipa aceea devenea tot mai evident că Lady Cambourne era o binefăcătoare a școlii.

„Foarte bine", gândi apoi. Oamenii care luptau pentru o cauză nobilă deveneau mai ușor de manipulat – mai ales dacă acea cauză era amenințată cumva.

– Dup-aia doamna s-o dus la o casă de lângă Leicester Square, adăugă băiatul cu un rânjet triumfător.

Dar rânjetul îi dispăru pe dată când Malcolm continuă să se uite la el, fără să spună nimic.

– Era casa unui domn Preston. Am aflat numele chiar de la menajera lui, zise băiatul, mutându-și greutatea de pe un picior pe altul. Și dup-aia femeia mi-o dat o chiflă abia scoasă din cuptor, când am întrebat-o dacă po' să-i curăț hornu'.

– Preston, ei? repetă Sir Malcolm, întrebându-se de ce îi era atât de cunoscut numele acela. „Oare ar putea să fie vorba despre fratele libertin al lui Lord Meade?" se gândi atunci. Dar singurele talente notabile ale lui Jacob Preston păreau să fie acelea de a câștiga pariurile făcute la White's și de a umbla ca un desfrânat pe la toate soțiile nefericite din lumea bună. Ești sigur că numele omului era Jacob Preston?

– Da, dom'le, tocmai el. Doamna..., zise el, pronunțând cuvântul destul de stâlcit... cre' c-o stat acolo mult timp să-l aștepte. Că domnu' însuși o venit mult mai târziu. Băiatul încuviință apoi din cap de multe ori, ca o vrabie care stă pe pervaz, de parcă gestul acela nervos ar fi adăugat adevăr cuvintelor sale. Și dup-aia o venit iar acas' la el, devreme în dimineața asta. Și pe urmă doamna și domnu' au plecat împreună în trăsura ei elegantă. Erau prieteni nevoie mare.

Malcolm bătu cu degetele în birou, făcând să tremure aripile liliacului împăiat care era așezat pe un colț.

– Și unde s-au dus Lady Cambourne și domnul Preston?

Băiatul se holbă neîncrezător la liliac, de parcă s-ar fi așteptat să se ridice de pe suportul său de sârmă și să înceapă să zboare prin cameră.

– Păi, Excelență, nici măcar io', care mi-s tare iute de picioare, nu po' să alerg mai repede ca niște cai. Dar adăugă apoi, când văzu că Malcolm se încruntă: Da' să știți că l-am auzit pe domn zicând că voiau să meargă la taverna King's Arm, colț cu Oxford Street. Și, după ce am auzit ast', am fugit direct aici. M-am gândit c-o să vreți să știți imediat.

Băiatul întinse apoi palma tuciurie, și buzele i se strânseră într-un zâmbet plin de speranță.

Malcolm se căută în buzunar și scoase două monede de cupru, pe care le aruncă pe birou. Una din ele se rostogoli și căzu pe jos înainte ca băiatul să poată pune mâna pe ea, așa că fu nevoit să se lase în genunchi ca să o caute. Se ridică apoi, ținând ambele monede. După aceea rânji și îi mulțumi lui Malcolm, de parcă tocmai ar fi primit diamante sau perle.

– Mai am și altele de dat unui băiat care știe să-și țină gura și să fie cu ochii în patru. De acum încolo poți ignora ce face doamna și unde se duce. Fii cu ochii pe Preston! Mă aștept să primesc câte un raport zilnic de la tine.

Băiatul încuviință din cap energic.

– Da, dom'le, îl veți primi. O să-l pândesc ca un vultur.

– Și ai grijă să nu-și dea seama că e urmărit. Așa că nu mai ai ce căuta lâncezind pe la ușa bucătăriei lui, sperând să primești resturi. S-ar putea ca așa să te observe cineva, zise Malcolm și mijii ochii, până când băiatul se făcu mic și își ascunse capul sub gulerul său murdar.

Puterea era un lucru inutil dacă un om ezita să o folosească. Însă Malcolm nu șovăia niciodată. Până și bărbații în toată firea tremurau de frică atunci când auzeau blestemele sale șoptite. Așa că nu fu deloc surprins să-l vadă pe băiat cutremurându-se din toate încheieturile, în timp ce mâinile-i subțiri și tremurânde făceau pe furiș semnul crucii în dreptul coastelor.

– N... nu, domnule, se bâlbâi băiatul. Nu o să las pe nimeni să mă vadă.

– Foarte bine. Acum du-te!

Băiatul își luă picioarele la spinare și dispăru în grabă. Buzele lui Malcolm zvâcniră imediat și luară forma unui zâmbet satisfăcut. Se gândi că, dacă îi inspira îndeajuns de multă frică, existau totuși șanse ca băiatul să fi putut găsi motivația necesară de a alerga mai repede decât caii.

Malcolm se ridică și se uită pe fereastra lui gotică cu arcadă. Casa lui se afla în vârful dealului Penton Rise, așa că de la etajul superior avea o vedere de ansamblu asupra Londrei și asupra străzilor ei, care se întindeau în toate direcțiile, semănând cu o pânză de păianjen. Dacă Jacob Preston se îndrepta spre King's Arm, probabil făcuse deja legătura între pumnal și ordin. Taverna aceea era locul lor obișnuit pentru întâlniri publice.

Nu ar fi fost corect ca Preston și contesa să nu fie întâmpinați de cineva care să-i trimită în direcția corectă, așa că Malcolm își puse mantia și coborî cele patru etaje pentru a ieși în stradă. Avea să-l viziteze pe Lord Digory – conducătorul oficial al ordinului – și să se ofere să-l scoată la tavernă pe boșorog, ca să-l trateze cu o halbă de bere în miezul zilei.

Iar dacă soarta avea să-i conducă spre o conversație întâmplătoare cu o contesă din Cornwall și cu un crai din Leicester Square, atunci Malcolm urma să aibă ocazia perfectă de a-și măsura din ochi adversarul.

Oh, da! Intenționa să se folosească de Lady Cambourne și de noul ei asociat, până când descopereau unde se afla pumnalul care lipsea. Dar nu exista nici o îndoială în mintea lui că cei doi erau dușmanii săi și că nu trebuia sub nici o formă să aibă încredere în ei mai departe de atât.

Atunci când un om petrecea prea mult timp în preajma unui obiect cu putere, acesta ajungea inevitabil să-i vorbească și să-l atragă în plasa de mătase. Așa că devenea aproape imposibil pentru persoana în cauză să se despartă de el. Și cu siguranță Lady Cambourne intrase în contact cu pumnalele suficient cât să-și dea seama că erau mai mult decât niște simple artefacte interesante.

„Poate că soțul ei chiar i-a și explicat adevăratul lor rol înainte de acel sfârșit tragic", cugetă Malcolm, în timp ce își croia drum prin mulțimea de oameni care aglomerau străzile înguste din jurul catedralei St. Paul. Urma să afle mai multe odată ce aranja

ca Lord Digory să fie complicele său neștiutor pentru ieșirea din dimineața aceea.

Mirosul de drojdie al pâinii și al berii îi inundă nările lui Julianne când Jacob îi deschise ușa de la taverna King's Arm. Interiorul tavernei era întunecat, iar mesele și băncuțele de lemn erau înnegrite de trecerea vremii. Pietrele care compuneau fațada șemineului masiv de lângă perete erau pătate de funingine veche de zeci de ani. Aproape toate scaunele erau ocupate de oameni cu un aspect aspru, care ridicau și ciocneau halbele de bere și-și umpleau cu poftă burdihanele cu merindele de pe farfurii. În mod evident, prețurile din acel local venerabil nu depășeau cu mult valoarea reală a mâncării și a băuturii.

Rând pe rând, ochii curioși ai clienților o cercetară din cap până-n picioare, și atunci observă cu stupoare că în taverna aceea nu se mai afla nici o altă femeie care să nu poarte șorț. Mai mulți bărbați își înghiontiră cu cotul tovarășii de masă, ca să-i facă atenți, când trecu ea pe lângă ei. Julianne purta o fustă liliachie, confecționată din lână merinos, și un corsaj cu ornamente delicate de culoare bej. Se simțea îmbrăcată cu mult prea elegant pentru King's Arm. Cu siguranță ar fi provocat mai puțină agitație dacă ar mai fi purtat hainele acelea negre îngrozitoare, caracteristice perioadei de doliu profund. Pentru că nimeni nu se uita de două ori la o femeie care purta straiele mohorâte ale văduviei. Dar se grăbi să îndepărteze din minte cu fermitate acele gânduri. Când se mai temuse vreodată să-și facă o intrare grandioasă? Ridică bărbia și păși în întuneric.

Jacob o conduse spre o masă goală din colțul cel mai îndepărtat al tavernei și apoi comandă pentru amândoi plăcintă ciobănească și bere, fără să se consulte cu ea în prealabil. Asta o enervă un pic pe Julianne. În fond, era angajatoarea lui, nu tovarășa sa. Ar fi trebuit să îi acorde mai mult respect. Dar fata care servea fu suficient de respectuoasă pentru toți trei, și îi apărură niște gropițe frumoase în obraji când Jacob îi zâmbi. După aceea dispăru ca să le aducă comanda, fusta fluturând în jurul ei.

Julianne cercetă mulțimea de chipuri din jurul ei. Cu toții erau oameni voinici și simpli, care purtau eșarfe înfășurate în jurul gâtului, ca să se apere de frigul toamnei. Muncitori cu chipurile

înăsprite, negustori slăbănogi și funcționari cu mâinile pătate de cerneală. Era o adunătură destul de ciudată și pestriță, dar nici unul dintre ei nu părea să fie genul care să aibă vreun interes erudit pentru setul de pumnale druide.

Cu toate acestea, Julianne se gândi că probabil aproape toți dintre ei ar fi știut cum să mânuiască un pumnal într-o încăierare.

– Cum vei putea să-ți dai seama dacă este cineva aici care să...

Jacob flutură din mână și o întrerupse în clipa în care fata care servea se întoarse cu câte o halbă rece în fiecare mână.

– Am scos-o chiar eu din butoi, ca să fie bună și proaspătă. Vine imediat și plăcinta pe care ați comandat-o, domnule. Sper sincer ca totul să fie pe placul dumneavoastră. Fata se aplecă ușor și-i oferi o priveliște generoasă în corsajul ei decoltat. Se mai gândi un pic, aruncă o privire spre Julianne și apoi adăugă: Și al dumneavoastră, doamnă.

Julianne se gândi atunci că fata era destul de frumușică și că îi amintea întru câtva de un cățeluș mic și prostovan. Dar era și la fel de enervantă ca un puiuț de animal care tocmai făcuse pipi pe podea.

– Mulțumesc, draga mea. Dar dumneaei ar trebui să i te adresezi cu „milady", zise Jacob. Este contesa de Cambourne.

Fata făcu imediat ochii mari de uimire și apoi coborî într-o reverență adâncă.

– Mii de scuze, milady! În general nu prea vin oameni de seamă pe aici, cu excepția acelor dru...

Se opri însă imediat din vorbit și-și mușcă buza de jos.

Julianne îi zâmbi ușor. Jacob se aplecă spre ea și o întrebă secretos:

– Voiai să spui druizi?

Fata aruncă o ocheadă rapidă spre proprietarul tavernei și încuviință din cap. Apoi coborî repede ochii în pământ, de parcă ar fi încercat să-și păzească gândurile.

– Da, domnule, voiam să spun... *ei.*

– În cazul acesta mă întreb dacă ne-ai putea ajuta cu ceva.

– Desigur, dom'le. Orice, izbucni ea, sperând la o schimbare a subiectului.

Fata se înmuie imediat și pe chipul ei se instală o expresie visătoare. Julianne era absolut sigură că prin acel „orice" rostit cu respirația întretăiată însemna că era gata să-i poarte copiii lui Jacob.

– Așadar, este adevărat că Ordinul Druizilor frecventează uneori acest local încântător? o întrebă Jacob.

– Da. Expresia îngrijorată de mai devreme se instalase din nou pe chipul ei. Semăna întru câtva cu o porumbiță, care simțea că exista un pericol în desiș, dar nu putea identifica sursa lui exactă. Dar aceasta nu este ziua lor obișnuită... mă înțelegeți dumneavoastră.

– Da, bănuiesc că nu este. Dar aș vrea să îi cunosc, zise Jacob. Se întâmplă cumva ca vreunii dintre membri să vină pe aici și cu alte ocazii?

Fata ridică din umeri, dar apoi încuviință din cap.

– Cam oricând li se năzare.

Jacob așeză atunci o monedă pe masă.

– Dacă apare vreunul, cât timp suntem și noi aici și dacă ai putea să mă îndrepți în direcția lui... atunci vei mai primi o guinee.

Fata luă imediat moneda. Ochii ei ca niște albăstrele străluceau cu un interes nou descoperit și zâmbetul acela larg își făcu din nou loc pe chipul ei. Era mai mult decât evident că orice îngrijorare pe care o simțea față de prezența ocazională a druizilor acolo putea fi înăbușită pentru prețul corect.

– Dacă văd vreunul dintre domnii aceia, o să am grijă să vă fac cu ochiul.

Privirea lui Jacob o urmări pentru o clipă în vreme ce se îndepărta în grabă.

– Cred că e dispusă să facă mai multe pentru tine decât doar un semn din ochi, zise Julianne, enervată la culme de faptul că gândul la domnul Preston tăvălindu-se cu hangița aceea o făcuse să fie atât de arțăgoasă.

– Totuși, este de-ajuns pentru moment, zise Jacob și zâmbi larg, în timp ce ridica halba de bere. Să ciocnim pentru succesul demersului nostru.

Julianne ciocni halba cu a lui.

– Și ca să reușim *în timp util*.

Scrisoarea pe care i-o lăsase cumpărătorul ei anonim la hotel era limpede ca lumina zilei. Termenul-limită de predare a celor șase pumnale era inflexibil.

Dar acela nu era singurul lucru îngrijorător în legătură cu scrisoarea. Simplul fapt că apăruse pentru ea la hotelul Golden Cockerel – și încă la doar câteva ore după ce sosise la Londra – era un semn clar că cineva îi urmărea toate mișcările. Mai aruncă o privire prin încăperea aceea plină de oameni de rând. Nu surprinse pe nimeni privind-o pe furiș. Dar, cu toate aceasta, nu putea scăpa de senzația că cineva o urmărea.

Se hotărî atunci că era mai bine să fie și ea cu ochii în patru. Așa că cercetă cu atenție fiecare nou-venit. După câteva minute, intrară în tavernă doi domni care ieșeau în evidență în mulțimea de clienți obișnuiți.

Bărbatul mai scund purta un costum elegant de plimbare. Dungile orizontale ale pantalonilor săi gri nu ajutau însă deloc în crearea iluziei unei înălțimi mai avantajoase. Cu toate acestea, jobenul său confecționat din păr de castor compensa mai mult decât suficient pentru acel neajuns. Făcea gesturi largi în timp ce vorbea și părea să se contrazică cu asociatul său, care avea o statură mult mai impunătoare.

Julianne înghiți apăsat și își înăbuși un zâmbet de amuzament. Se gândi că omul trebuia să fie destul de nostim, în stilul caracteristic al oamenilor cărora le plăcea să audă sunetul propriei voci.

Totuși, atenția ei nu zăbovi prea mult asupra lui. La o a doua privire, descoperi că tovarășul său părea mult mai interesant. Bărbatul era înalt, cu umerii lați, și ar fi putut concura cu ușurință cu statura impozantă a lui Jacob Preston. Dar, spre deosebire de Jacob, care era brunet, părul său blond îl făcea să pară și mai fascinant, din cauza faptului că era îmbrăcat în negru din cap până-n picioare. În plus, pe umerii săi flutura o mantie neagră pretențioasă, cu mult mai de efect decât redingota simplă și groasă purtată de tovarășul său.

Trăsăturile lui erau ascuțite și bine conturate, și avea un nas acvilin minunat. Între sprâncenele sale erau sculptate șanțuri adânci, iar maxilarul lui părea tare ca o stâncă. Apoi îi zâmbi tovarășului său mai scund, și chipul i se transformă complet, din cel al unui demon furios în cel al unui arhanghel binevoitor. Înfățișarea

lui era aproape războinică în esență, fiind totuși binecuvântată cu o oarecare gingășie.

Lui Julianne îi apărură fluturași în stomac, ca reacție la vederea acelui bărbat extrem de atrăgător.

– Ai găsit pe cineva căruia ți-ar plăcea să-i faci cu ochiul? o întrebă Jacob, în timp ce privirea lui se muta de la ea la bărbatul nou-venit.

– Sigur că nu. Pur și simplu încerc să-mi dau seama dacă ar putea fi aici omul pe care-l căutăm. Julianne își afundă apoi nasul în halba ei de bere și descoperi cu plăcere că avea un miros de drojdie bogat ca pâinea proaspătă. Apoi apăru fata cu plăcinta lor, și asta o salvă de la a mai da explicații suplimentare. Aroma aceea îmbietoare o făcu să-și amintească faptul că sărise peste micul dejun. Luă în furculiță o bucățică din crusta pufoasă și o trecu prin sosul aburind. Delicioasă! exclamă apoi.

Jacob scoase o furculiță cu trei dinți din buzunarul vestei sale și gustă și el. Metalul acela alb nu strălucea la fel de tare ca argintul, dar nu era nici la fel de lipsit de strălucire precum furculițele din aliaj oferite de tavernă.

– Obișnuiești să-ți aduci propriile tacâmuri atunci când iei masa în oraș? îl întrebă ea.

– Întotdeauna.

– De ce?

– Un prieten de-al meu studiază ca să devină medic. După spusele lui George, există mici bestii, numite „microbi", care sunt atât de minuscule, încât nu pot fi observate cu ochiul liber. După spusele lui, acești microbi sunt cei care cauzează toate îmbolnăvirile din Londra, și nu aerul împuțit al râului Tamisa. În orice caz, George susține că trăiesc peste tot și că sunt transferate de la o persoană la alta, ca un fel de păduchi minusculi. Jacob se uită apoi prin cameră la oamenii obișnuiți pe care-i aveau drept tovarăși în acea seară. Cel puțin, dacă îmi aduc propria furculiță, știu a cui gură a mai atins-o.

– Uff! Foarte bun mod de a-mi alunga plăcerea de-a mânca.

– Prostii. Sunt sigur că a ta este într-o stare perfectă. La urma urmei, George s-a înșelat în legătură cu multe lucruri, de-a lungul timpului. Mănâncă liniștită!

Aromele îmbietoare ale plăcintei îi făcuseră o foame teribilă, așa că procedă întocmai după cum o îndemnă el. Dar numai după ce își frecă energic furculița cu un șervețel, timp de aproximativ un minut.

Doar în caz că George avea dreptate în legătură cu bestiile acelea mici numite microbi.

Capitolul 5

– Banii tăi nu sunt buni aici, Digory, zise Malcolm și lăsă pe masă suficiente monede pentru a achita întreaga notă. Fac eu cinste de data asta.

– Îți rămân dator, Ravenwood. Lord Digory se opri apoi din vorbit, îndeajuns pentru a da pe gât o jumătate de halbă. Spuma de la bere îi lăsă o mustață pufoasă deasupra buzei de sus proeminente, pe care o linse apoi zgomotos. Lady Digory pleacă urechea la ce îi spun bârfitoarele acelea iscoditoare, care militează pentru abstinența de la băutură. Nu mai există nici o picătură de tărie în toată casa. Încă mă mai lasă să beau vin la cină, dar spune-mi tu mie la ce se ajunge cu lumea asta dacă un bărbat nu mai poate bea tihnit un păhărel în liniștea propriului salon?

– În cazul acesta, următoarea rundă o să fie de whisky, zise Malcolm și-i făcu un semn barmanului. Dă-ne două pahare din cel mai bun whisky, Tobias. Și repede!

Bărbatul dispăru imediat în spatele barului, unde ținea cele mai bune băuturi. Hangița flușturatică trecu pe lângă Malcolm și tovarășul său, fără să-i privească, hotărâtă să-și urmeze șeful.

Malcolm se mai uitase la ea o dată sau de două ori, când membrii ordinului se întâlniseră la tavernă. Era destul de atrăgătoare într-un fel necizelat. El prefera însă femeile mai rafinate. Cu toate acestea, se gândi că ar putea fi o distracție potrivită pentru unii dintre tovarășii săi la următoarea adunare clandestină programată.

– Tobias, zise ea, aproape în șoaptă. Dar Malcolm era destul de interesat de ce avea de spus încât să audă fiecare cuvințel. Astăzi avem aici o contesă în carne și oase.

– Unde?

– La masa din spate.

Lord Digory predica tare și cu înflăcărare despre relele provocate de mișcarea care milita pentru abstinența de la băutură. Și chiar obținu câteva urale de aprobare și felicitări de la clienții din jur. Așa că Malcolm era liber să-și lase privirea și atenția să rătăcească împrejur.

Chiar și în întunericul tavernei, își putea da seama că, în cele câteva ocazii când o întrezărise pe Lady Cambourne în globul lui de cristal, imaginile acelea fugare nu o onoraseră câtuși de puțin. Avea o osatură fină și un chip ce părea la fel de delicat precum porțelanul, iar ochii ei erau mari și expresivi. În plus, avea un fel de a fi care făcea un bărbat să-și dorească să o protejeze. Cât despre curbura pieptului ei... ei bine, asta îl făcea să-și dorească și multe alte lucruri.

Era splendidă. Și era ușor de înțeles de ce contele trecuse cu vederea trecutul ei oarecum neplăcut și o transformase în contesa lui.

Ar fi putut fi la fel de bine și o regină.

Șoaptele insistente ale hangiței îi întrerupseră însă șirul gândurilor.

– Mă întrebam dacă mai ai din biscuiții ăia pretențioși, îi zise ea lui Tobias. Mă gândeam că le-am putea oferi ceva din partea casei ei și domnului ăluia care o însoțește, ca să le mulțumim într-un fel că au adus un plus de rafinament localului. Dacă le place la noi, e posibil să mai vină și să aducă și câțiva dintre prietenii lor snobi... și așa ai mai putea crește prețurile.

– Verifică în cămară.

Tobias apăru apoi cu o sticlă de Glenlivet, pe care fu nevoit să o șteargă bine de praf înainte de a o desface și de a turna două pahare pentru Sir Malcolm și Lord Digory. Baronul ciocni cu Malcolm și apoi dădu pe gât paharul, dintr-o singură înghițitură. Apoi făcu semn să li se mai aducă un rând.

Fata reapăru și ea cu o tavă plină cu dulciuri, dar Malcolm o apucă de braț când trecu pe lângă el. În ochii ei se ivi o sclipire

furioasă când îl recunoscu, dar apoi coborî privirea spre vârfurile pantofilor ei jerpeliți.

Malcolm se întrebă imediat dacă simțise cumva cum intenționa s-o folosească la următoarea întâlnire a sectei sale secrete. Dar ar fi avut el grijă să-i și placă, măcar un pic. Exista o graniță foarte fină care separa plăcerea de durere. Și trebuia încălcată din când în când, pentru ca persoana în cauză să știe care îi era locul.

– Te-am auzit oare spunând că se află o contesă printre noi astăzi? o întrebă Malcolm.

Fata încuviință din cap.

– Vreau să știu numele ei, zise el, strângând-o și mai tare de braț.

Fata tresări și dădu ochii peste cap.

– Contesa de... Can... Cambore.

– Cambourne? îi sugeră el, binevoitor.

Ea încuviință din cap energic și încercă să se elibereze din strânsoarea mâinii lui.

– Cambourne! exclamă Lord Digory și-și ridică nasul din băutură, suficient timp pentru a repeta numele. După aceea dădu pe gât conținutul dintr-o singură înghițitură. Nu cumva așa îl chema și pe omul acela care avea în posesia sa pumnalele alea ceremoniale? Da, sigur așa îl chema. Am o memorie de elefant. Poate că bătrânul nu a fost unul dintre noi, Ravenwood, dar să fiu al naibii dacă nu cunoștea foarte bine istoria! Mare păcat că și-a pus capăt zilelor! Digory privi apoi prin cameră. Mi-ar plăcea foarte mult s-o cunosc.

– Este chiar acolo, zise fata și aruncă ușor capul pe spate.

Lord Digory ridică imediat la ochi lornieta sa mică și pretențioasă, pe care-o purta asupra sa pentru a corecta unul dintre neajunsurile bătrâneții, și se uită în direcția indicată de fată.

– Doamna este la masa din colț, cu domnul acela chipeș. Tocmai mă duceam să le duc farfuria asta cu biscuiți.

– O să le-o ducem noi, zise Malcolm și-i smulse tava din mână. Haide, Digory! Poți să-i transmiți personal doamnei condoleanțele tale.

– Da, cum să nu! Bine gândit.

Baronul își aranjă sacoul, încercând să-l facă să stea drept peste burdihanul său, însă eșuă lamentabil. Ultimele tendințe ale modei

nu erau deloc blânde cu Lord Digory. Dar el nu părea deloc tulburat de asta în vreme ce se îndreptă trufaș spre Lady Cambourne.

Bărbatul care stătea la masă cu contesa se ridică imediat când se apropiară.

„Jacob Preston." Poate că era acceptat în cercuri sociale mai înalte decât cele la care putea aspira Malcolm, dar numai datorită fratelui său. În ciuda averii și a privilegiului său, Preston nu era altceva decât un om de rând.

„Nu e deloc un cavaler al ținutului!" gândi Sir Malcolm cu o îngâmfare ușor de înțeles. Chiar dacă se ridicase, nu exista nici un dram de respect în atitudinea lui Preston. Iar felul în care stătea, cu umerii încovoiați și cu pumnii încleștați, semăna mai degrabă cu o poziție de provocare la luptă decât cu una care să exprime respect și o autodezaprobare politicoasă.

„Ce nemernic obraznic!"

În mod vag și tulburător, Malcolm recunoscu ceva din el însuși în Preston. Omul părea să înțeleagă faptul că adevărata putere nu se ascundea în titluri lipsite de importanță. Dar probabil nu știa la fel de multe pe câte știa el. Puterea sălășluia în aer și în toate celelalte elemente ale naturii, așteptând ca un cunoscător – cum era el însuși, de exemplu – să vină să o valorifice și să o folosească.

Când ajunse în colțul întunecat al tavernei, unde se afla masa contesei, Lord Digory făcu o plecăciune curtenitoare.

– Contesa de Cambourne, bănuiesc. Dă-mi voie să mă prezint! Sunt baronul Digory. Dar s-ar putea ca dumneata să mă recunoști mai ușor ca fiind conducătorul Ordinului Antic al Druizilor. Dacă nu mă înșel, eu și soțul dumitale am corespondat la un moment dat. La dispoziția dumitale, milady!

Mai făcu o plecăciune deasupra mâinii ei întinse, în timp ce ea îi mulțumea.

– Dați-mi voie să vi-l prezint și pe asociatul meu!

Manierele lui Digory căpătau un caracter mai pompos de fiecare dată când avea un pic de whisky cald în stomac.

– Sir Malcolm Ravenwood, zise Digory și făcu un semn din mână în direcția lui Malcolm.

Preston abia dacă mișcă scurt din cap în semn de salut, apoi se trânti la loc pe scaun și își îndreptă atenția din nou asupra mâncării sale.

– Dă-mi voie să-mi exprim cele mai sincere condoleanțe pentru pierderea dumitale, contesă, zise Digory.

– Mulțumesc. Ești foarte amabil!

Vocea ei era joasă și aproape senzuală. Malcolm își aminti atunci că fusese actriță înainte de a se căsători. Și, din câte auzise, chiar una foarte bună! Era mai mult decât evident că încă știa cum să-și farmece publicul. Îl prezentă apoi pe Jacob Preston, care abia dacă ridică ochii de la plăcinta sa. După aceea Malcolm îi oferi tava cu biscuiți, iar Lady Cambourne îi invită pe el și pe Digory să li se alăture la masă.

– Nu aș vrea să par nedelicat..., începu Lord Digory, dar apoi continuă fără nici cel mai mic dram de delicatețe în exprimare: Dar se întâmplă cumva să se mai afle în posesia dumitale acele pumnale în legătură cu care am corespondat eu și soțul dumitale?

Julianne se uită spre Preston, care părea complet preocupat să-și îndese în gură bucăți mult prea mari de cartofi și carne de oaie.

– Da, încă le am.

– Mi se pare destul de neobișnuit că soțul dumitale nu a avut grijă ca pumnalele să ajungă la moștenitorul său, zise Malcolm.

Lui i se părea de neconceput ca un om să nu-i dăruiască fiului său o asemenea putere. Pe de altă parte, modul în care își găsise moartea contele sugera faptul că omul nu avea nici un pic de magie în suflet. Sau poate că de fapt Cambourne nici măcar nu cunoștea adevărata putere a pumnalelor.

„O să mergem până la capăt."

– Fiul meu vitreg nu este deloc interesat de astfel de lucruri, spuse veselă Lady Cambourne. Armele rămân în posesia mea și caut să aflu mai multe informații despre ele. Vedeți, soțul meu a fost complet fascinat de pumnale. Faptul că îi continui pasiunea îmi alină întru câtva durerea despărțirii de el. Și l-am angajat pe domnul Preston pentru a mă ajuta în căutările mele.

Jacob Preston ridică o clipă privirea din farfurie și afișă un zâmbet ca de lup, care-i dezvăluia toți dinții albi. După aceea mai îndesă o bucată de plăcintă în gură și luă o înghițitură mare de bere, fără să spună nici măcar un singur cuvânt.

– Este un mod lăudabil de a onora amintirea contelui, zise Digory. Și perfect justificabil, draga mea. Aș putea să-ți fiu de vreun ajutor?

Julianne se uită la Preston, ca și când s-ar fi așteptat ca el să preia conducerea conversației, dar, când văzu că rămâne în continuare tăcut, se avântă mai departe. Lui Malcolm i se păru că întrezărește o sclipire furioasă în ochii ei mari, căprui.

– Sunt sigură că un domn erudit așa ca dumneata cunoaște foarte bine legenda unor astfel de artefacte, zise ea. Ți-aș fi recunoscătoare pentru orice informație pe care mi-ai putea-o împărtăși despre setul de pumnale.

– De fapt... voiam să spun că... de vreme ce este mai mult decât evident că reprezintă o amintire a suferinței trăite, ordinul ar fi bucuros să-ți ofere o sumă rezonabilă în schimbul lor și să te scape de ele.

– A, pumnalele nu sunt de vânzare, zise ea repede.

„Punem pariu pe asta?" se gândi Malcolm cu viclenie.

Nemulțumirea lui Digory deveni imediat evidentă. Era un bărbat îmbrăcat la patru ace, dar insatisfacția îl făcea să se umfle la față ca o broască râioasă.

– Mi-aș dori foarte mult să îți pot fi de folos, dar sunt constrâns de regulile ordinului din care fac parte. Și, ca să fiu pe deplin sincer, Lady Cambourne, filosofiile druide sunt interzise sexului frumos.

Dacă se simțise jignită de cuvintele lui, știa foarte bine cum s-o ascundă. Zâmbetul ei era strălucitor și amețitor.

– O, înțeleg destul de bine asta, Lord Digory, dar cu siguranță un bărbat așa iluminat precum dumneata este conștient de schimbările pe care le aduce lumea modernă în legătură cu ceea ce este sau nu potrivit pentru femei. Se aplecă ușor în față, și Digory păru să se topească un pic. Ba, din câte știu eu, chiar a fost depusă la Camera Lorzilor o petiție prin care s-a cerut să li se acorde și femeilor dreptul universal la vot...

– Asta a fost acum opt ani, și până în prezent nu s-a mai întâmplat nimic cu petiția aceea, afirmă Malcolm, cu o convingere fermă.

Voia să se asigure că ea avea să apeleze la el dacă dorea informații în legătură cu pumnalele.

Ea îl țintui imediat cu privirea. Nu încerca deloc să ascundă faptul că o deranjase afirmația lui. Era mândră, inteligentă și complet neștiutoare despre cât de neputincioasă era cu adevărat.

„Cât de minunat va fi să o învăț umilința, să-i arăt cum stau lucrurile și s-o fac să implore cu vocea tremurându-i de dorință. "

– Lord Digory, ținând cont de unicitatea artefactelor care se află în posesia mea, cu siguranță poți face o excepție de această dată. Dacă ni s-ar permite să participăm la una dintre întâlnirile ordinului...

– Imposibil.

Julianne se jucă absentă cu panglica bonetei sale, reglând funda și poziționând-o în apropierea uneia din urechi.

– În caz că nu știați, înainte de a mă căsători cu Lord Cambourne, am fost actriță, ba chiar am fost considerată extrem de talentată. Aș putea veni deghizată ca bărbat, și te asigur că nimeni nu va ști niciodată.

Lord Digory izbucni în râs.

– Te rog, iartă-mă, milady, dar nimeni nu ar putea confunda o ființă ca dumneata... de o asemenea frumusețe și delicatețe... sau să creadă că este altceva decât o femeie... oricât de bine deghizată ai fi.

– Voi aduce unul dintre pumnale, ca să fie studiat de membrii ordinului dumitale. Răsăriră imediat niște lacrimi care-i făceau ochii să strălucească precum chihlimbarul. Se întinse apoi peste masă și așeză o mână mică și înmănușată pe antebrațul lui Lord Digory. Te rog, domnule!

Digory strânse tare din buze și scoase un zgomot plin de frustrare.

– Mă tem că nu te pot ajuta. Dar dă-mi voi să-ți spun ce pot face pentru dumneata... De sâmbătă într-o săptămână, eu și Lady Digory vom organiza o mică serată acasă la noi. La un astfel de eveniment, membrilor ordinului li se permite să vină în compania soțiilor lor. Se va servi cina și se va dansa, iar după ce doamnele se vor retrage în salon, domnul Preston li se poate alătura domnilor pentru trabucuri și vin de Porto. Înțelegi și dumneata că nu va fi la fel ca o întâlnire obișnuită a ordinului, dar te asigur să se vor discuta foarte multe lucruri de interes. Mai ales dacă Preston aduce cu el pumnalul.

Lady Cambourne oftă, extrem de frustrată.

– Dar milord...

– Am fi încântați, o întrerupse Preston. Acelea erau primele cuvinte care lăsau să se înțeleagă că știa să-și folosească gura și pentru altceva decât pentru a mesteca mâncare. Șterse apoi furculița pe șervețel și o strecură în buzunarul vestei sale. Să mergem, milady! Ai întârziat deja la întâlnirea cu modista dumitale și fără îndoială vei avea nevoie de o rochie nouă de bal.

Lord Digory zâmbi cu îngăduință și îi privi plecând.

– Ce spun eu mereu, Ravenwood? Toate femeile sunt la fel. Sunt la fel de ușor de distras ca niște copii și pentru asta nu e nevoie decât de un pic de dantelă franțuzească. Auzi și tu... drept de vot pentru femei! exclamă și se cutremură. De neconceput!

Malcolm îi privi plecând și își puse întrebări în legătură cu comportamentul neobișnuit al domnului Preston. Fusese tăcut și posac în compania unor oameni care îi erau net superiori. Și, dacă asta nu era de-ajuns, la plecare luase cu el și furculița cu care mâncase. Ori era un om foarte ciudat, ori își dorise ca ei să creadă asta despre el și, implicit, să-l subestimeze.

– Da, aprobă Malcolm încruntat. De neconceput.

Jacob îi dădu vizitiului adresa croitoriei preferate de cei mai de seamă membri ai aristocrației londoneze. Julianne își mușcă buza, ca să nu-l contrazică. Dacă afla că îi cam sufla vântul prin buzunare, Jacob s-ar fi putut răzgândi în legătură cu ajutorul acordat.

Spera să-și poată permite să-și cumpere o rochie nouă fără să fie nevoită să amaneteze o parte dintre bijuterii. Nu mai purtase de mult nimic în afară de pandantivul cu ceas, colierul de perle și bijuteriile de doliu, însă, pentru orice eventualitate, luase cu ea la Londra cele mai scumpe bijuterii pe care le deținea. Ura gândul de a se despărți de ele pentru o extravaganță inutilă cum era o rochie nouă de bal.

Se baza pe cele mai costisitoare bijuterii pe care i le dăruise Algernon ca să-și asigure existența, dacă nu putea găsi în timp util ultimul pumnal. Iar, la nevoie, colierul ei cu rubine ar fi putut asigura pentru câțiva ani funcționarea școlii doamnei Osgood.

Așa că nu îl inclusese și pe acesta în ascunzătoarea ei de avere portabilă.

– Nu mi-ai fost de nici un ajutor acolo, zise Julianne printre dinții încleștați, de îndată ce ea și Jacob se urcară în trăsură. Puteam la fel de bine să am lângă mine un sac de cartofi. M-ai lăsat numai pe mine să vorbesc.

– Pentru ca eu să pot să ascult totul, zise Jacob lin și bătu cu bastonul în plafonul trăsurii, ca să-i facă semn vizitiului că erau gata de plecare. După aceea trase draperiile ferestrelor, se lăsă pe spate și închise ochii. Urechile unui om se închid automat atunci când vorbește. Devine prea ocupat să se gândească ce să spună mai departe ca să mai fie atent la ce spune celălalt.

Raționamentul lui era destul de logic, dar Julianne nu voia să recunoască asta.

– Ei bine, află că o femeie are mai multă experiență în a-l asculta pe celălalt în timp ce vorbește, altfel n-ar apuca niciodată să spună nimic. Și ce zici de faptul că acel Sir Malcolm era de părere că pumnalele ar fi trebuit să ajungă la afurisitul de moștenitor al lui Algernon? De parcă fiului meu vitreg i-ar fi păsat cât de puțin de tatăl său ori de lucrurile la care ținea. Algernon s-ar răsuci în mormânt dacă ar ști că... Se opri însă și păstră pentru ea restul frazei care amenința să i se rostogolească de pe limbă. În regulă! Dacă tot ascultai cu așa mare atenție, ia spune-mi, ce-ai auzit tu, în plus față de ce am auzit eu?

– Că Digory este dispus să încalce regulile pentru tine și să ne invite la un eveniment care în mod normal este rezervat numai membrilor. Asta poate fi în avantajul nostru.

– Cum așa? Își dorea să se fi uitat la ea în timp ce vorbea. I se părea enervant să discute cu un om care ar fi putut ațipi în orice clipă. Eu voi fi exilată în salon, unde o să servesc ceaiul cu doamnele și o să am parte de cele mai plictisitoare conversații, în timp ce tu...

– Eu voi face exact ce m-ai angajat să fac, o întrerupse Jacob. Crezi că nu o să împărtășesc cu tine fiecare informație pe care o s-o aflu de acolo?

– Păi, și nu crezi că la asta se va aștepta și Digory? Și că implicit va fi mai rezervat în a-ți spune lucruri importante?

– Cred că asta depinde de cât de mult își dorește să vadă pumnalul. Trăsura era foarte mică, iar umerii lui Jacob erau neobișnuit de lați. Deschise ochii, își îndreptă spatele și își așeză mâna pe după umerii ei, peste spătarul banchetei, ca să încapă amândoi mai bine în spațiul înghesuit. Eu nu o să fiu la fel de dornic ca tine să i-l ofer.

Julianne miji ochii și-l privi cu atenție.

– Ar fi trebuit să-mi spui dacă ai fi vrut să procedez altfel.

– Nu mai contează. Te-ai descurcat foarte bine, Julianne. Sincer îți spun.

Mâna lui îi mângâia umărul în cercuri ușoare și lente. Ar fi trebuit să-l facă să înceteze, însă se simțea al naibii de bine. Neliniștea se scurgea din trupul ei cu fiecare atingere.

– Dar dacă pumnalul trebuie să părăsească seiful tău, atunci vreau să se afle la mine, zise ea subliniind ultimul cuvânt.

– Nu te teme! Își strecură degetul sub bărbia ei și-i întoarse chipul spre al lui. Pumnalul nu pleacă nicăieri. O să rămână în seif.

– Dar ai spus că...

– Că vom fi încântați să participăm la serata organizată de el. Se aplecă mai aproape de ea, și Julianne îi inhală mirosul extrem de masculin, îmbogățit cu bergamotă și lemn de santal. Nu am promis că o să iau cu mine pumnalul. Asta a fost doar presupunerea lui. Printre asociații mei nu tocmai respectabili există și un artizan priceput, care este mai mult decât capabil să creeze pentru noi o copie a pumnalului. Așa că pumnalul adevărat nu se va afla în nici un pericol.

Ochii lui cenușii se întunecară când se uită în jos la ea. Nu mai păreau de gheață, ci de oțel brunat. Iar gura lui se afla atât de aproape de a ei, că mai că o putea gusta. Înghiți în sec cu mare greutate.

În clipa aceea nu pumnalul era în pericol, ci hotărârea ei de a nu se implica într-o relație cu bărbatul acela care se afla în serviciul ei.

– Dar dacă află că pumnalul nu este cel adevărat, ci o copie, atunci... atunci cum ai de gând să scoți vreo informație de la el?

– Asociatul meu este foarte bun la ceea ce face. Și, dacă există vreo șansă ca Digory să fie mai inteligent decât pare, fii fără grijă! Am și eu talentele mele. Cum face cineva să afle secretele altcuiva?

Își atinse ușor buzele de ale ei, dar apoi se retrase. Va trebui să-l fac să vrea să îmi spună tot ce știe.

Dumnezeu știa că stârnea dorința în ea. Amintirea sărutului lui Jacob din noaptea trecută era imprimată adânc în mintea ei. Iar respirația lui îi încălzise gura ușor întredeschisă. Își umezi buza de jos cu limba. Apoi se aplecă spre el, reducând distanța dintre ei, și îl sărută înapoi.

Nu intenționase s-o facă. Doar că se afla atât de aproape de ea... și era atât de viril... de vibrant și de plin de viață. Jacob făcea ca trupul ei să-și aducă aminte cum era să se simtă real.

Existase o vreme când se simțise reală numai când urca pe scenă. Pentru că acolo se putea lepăda ca un șarpe de pielea unei fete sărmane, de rând, care se născuse în Cheapside... pentru a deveni în schimb... o zeiță, o seducătoare, o criminală sau o târfă. În fiecare seară, încerca altă identitate, la fel cum un om obișnuit proba haine. Trăia și uneori și murea în cele mai cumplite momente ale acelui alter ego. Iar apoi ieșea teafără și nevătămată pe ușa laterală a scenei, după ce totul se termina.

Uneori i se păruse chiar că întreaga ei viață din afara scenei era de fapt fantezia. Camerele închiriate prăpădite în care fusese obligată să locuiască. Călătoriile nesfârșite dintr-un oraș în altul. Intrigile și geloziile de culise. Singurele cuvinte pe care le scotea pe gură și le simțea ca fiind adevărate fuseseră cele menționate în scenariu. Iar singurele pasiuni reale din viața sa fuseseră cele la care se deda în fiecare seară, când era în pielea unui personaj. Și de două ori sâmbăta, dacă lua în calcul și matineul.

Într-un fel, să devină contesa lui Algernon fusese cel mai bun și mai important rol al carierei sale. Dar nu era altceva decât un rol.

Reală, în schimb, era apăsarea gurii lui Jacob pe a ei. Sărutul acela nu era ceva regizat, ci ceva care se întâmplase pur și simplu. Iar felul în care îi bubuia sângele în urechi atunci când o săruta nu era plănuit dinainte. Nu exista nici un public care să aștepte cu sufletul la gură să vadă ce se întâmpla după aceea. Mâna lui pe pielea ei...

Constată atunci că îi descheiase corsajul, fără ca ea să-și dea seama, și că în clipa aceea trasa cu degetul marginea dantelată care se ridica un pic mai sus de corset. Sfârcul ei se întări imediat,

simțind apropierea degetului său. Apoi gura lui călători de-a lungul maxilarului ei și coborî pe gât, trasând cu buzele o cale de sărutări, care se întindea mai jos de claviculă.

Jacob strecură apoi un deget sub dantelă și-i atinse sfârcul cu buricele degetului. Dorința se acumulă imediat în miezul ei cald și umed. Ea inspiră chinuit printre dinți.

Trupul ei revenea la viață furios, în timp ce gura lui își croia drum spre golul dintre sânii ei. Dezlegă încet cu dinții funda decolteului lenjeriei ei de corp și dădu la o parte materialul, ca să-i dezgolească sfârcurile rozalii, chiar deasupra marginii dure a corsetului. Strânse apoi buzele în jurul unui sfârc și supse cu poftă.

Trăsura care se legăna părea să se topească în ceață în jurul ei.

Avusese și alți iubiți înaintea soțului ei. În fond, ce actriță nu avusese? Și trăise o perioadă intensă și satisfăcătoare și cu Algernon, atunci când acesta putuse să-și îndeplinească jurământul de a o „venera" cu trupul său. Și, după moartea soțului ei, fusese tentată să primească alt bărbat în patul ei de văduvă.

Dar nu mai dorise niciodată un bărbat cu intensitatea mistuitoare cu care-l dorea pe Jacob Preston.

Își strecură mâna sub haina lui și o lăsă să umble liberă pe cămașă și pe vestă. Putea simți fierbințeala specific masculină a trupului lui, chiar și prin straturile de material. Îi apăru atunci în minte imaginea corpului său gol și îi simți pieptul tare ca piatra...

Suspecta că mai exista și o altă parte a corpului său care era la fel de tare.

Dar, înainte ca mâna ei să poată rătăci mai jos pentru a afla, Jacob se opri din omagiul iscusit adus sânilor ei și ridică ușor capul.

– Trăsura s-a oprit. Probabil am ajuns.

Julianne rămase cu gura căscată.

– Asta e tot ce poți să spui?

Privirea lui o întâlni pe a ei cu o intensitate arzândă.

– Ce vrei să spun? Că aș prefera să îți ridic fustele chiar aici și acum și să ne contopim până nu mai știi de tine, în loc de a continua să lucrez la cazul tău?

Jacob își strecură mâna sub jupa și crinolina ei și își plimbă palma în sus pe piciorul ei. Țesătura subțire a lenjeriei ei intime

nu o apăra deloc împotriva fiorilor pe care-i lăsau în urmă degetele lui.

– Pentru că acesta ar fi adevărul, recunoscu el.

Miezul ei pulsa incontrolabil. El îi acoperi sexul cu mâna, ținând în palmă movila fierbinte a feminității ei. Apoi vârful unui deget găsi fanta din lenjeria ei și pătrunse în ascunzișul său umed. Julianne închise ochii își mușcă interiorul obrazului ca să nu geamă de plăcere.

– Să-i spun vizitiului să ne plimbe în jurul Hyde Park de câteva ori? întrebă el.

Vocea lui răsuna ca un huruit senzual în urechea ei.

Ar fi trebuit să refuze. Ar fi trebuit să se gândească la răposatul ei soț. Ar fi trebuit să-și aducă aminte ce avea să se întâmple dacă nu găsea ultimul pumnal în timp util. Dar, când degetele lui Jacob se mișcară ușor în interiorul ei și-i mângâiară zonele delicate, nu mai putu face altceva decât să se lase pradă senzațiilor.

– Vizitiu, îl auzi pe Jacob spunând, parcă de la mare distanță. Fă de trei ori înconjurul parcului, te rog. Și... nu te grăbi!

Capitolul 6

Draperiile trăsurii erau trase, așa că țineau la distanță lumea exterioară și îi învăluiau în semiîntuneric. Dar ea nu avea nevoie să vadă nimic. Gura lui Jacob o acoperea pe a ei și înghițea cele câteva sunete neputincioase care se răsfrângeau din gâtul ei. Mâna lui păcătoasă se întorsese între picioarele ei și îi descoperea toate secretele. Simțea că fiecare atingere a degetelor lui îi dezgolea și mai mult sufletul.

Julianne nu l-ar fi oprit pentru nimic în lume. Desfăcu și mai mult genunchii și își ancoră un picior în poala lui, pentru a-i oferi acces total la locul secret dintre coapsele ei.

– Doamne, ești atât de dulce! zise el.

Avea vocea răgușită de dorință. Îi eliberă gura și își îndreptă toată atenția din nou asupra sânilor ei.

Julianne desfăcu funda înainte să ajungă acolo buzele lui și își ridică sânii pentru a-i elibera și mai mult din strânsoarea corsetului.

Jacob îi sugea sfârcul în același ritm cu trăsura care se legăna, în același ritm în care o atingea cu degetele. Ea se înclină și se apăsă și mai tare de palma lui.

Fierbințeală. Frecare. Umezeală caldă. Se simțea udă și umflată, iar dorința pe care o simțea pentru el devenise de-a dreptul dureroasă. Pasiunea se revărsa în ea în valuri vibrante.

Făcea cerculețe cu limba pe sfârcul ei, în timp ce degetul lui mare îi mângâia punctul cel mai sensibil cu atingeri concentrice. Julianne scoase un sunet șoptit și neputincios, dar degetul lui continuă jocul acela înnebunitor.

Întinse mâna și-l apucă de vintre. Simți cum testiculele lui se strânseră sub atingerea ei, chiar și prin materialul gros al pantalonilor. Apoi își trecu fără blândețe palma pe toată lungimea bărbăției lui.

El mârâi de plăcere și-și strânse buzele în jurul sfârcului ei, ronțăindu-i carnea umflată de dorință. Găsi apoi punctul cel mai sensibil dintre coapsele ei și o conduse spre finalizare cu câteva atingeri abile. Ea ajunse la orgasm înainte chiar să-și dea seama că se îndrepta într-acolo.

Valul eliberator o traversă cu viteză și o copleși fără nici un avertisment. Întregul ei trup se cutremură și se încordă din cauza contracțiilor interioare. Pentru o clipă, avu senzația că părăsea acel adăpost de carne, fiind propulsată spre tărâmul luminii primordiale. Apoi se prăbuși înapoi în trupul ei, pentru a simți ultimii fiori ai eliberării. Avea respirația întretăiată și se simțea sleită de puteri.

Când avu din nou forța de a gândi rațional, constată că gura lui Jacob o săruta din nou tandru pe a ei.

O convingea cu pricepere să se întoarcă din călătoria ei misterioasă.

Venise rândul ei să-l ridice pe culmile extazului. Buzele ei luară forma unui zâmbet felin. Se mută pe bancheta din fața lui, își scoase mănușile și-i desfăcu primul nasture de la pantaloni.

*

În interiorul trăsurii plutea un miros slab de camelie și un altul pregnant, moscat, al sexului. Corpul lui Jacob răspundea la ambele arome. Fustele voluminoase ale lui Julianne nu-i permiteau să arunce o ocheadă dedesubt – nu cu toate straturile de jupe și cu crinolina. Cu toate acestea, sânii ei minunați erau încă expuși, în timp ce se chinuia concentrată cu nasturii pantalonilor lui.

Femeia aceea era o minunăție.

Și-ar fi dorit să-i poată spună asta și ei. Totuși, nu îndrăznea să rostească nici măcar un singur cuvânt, de teamă ca nu cumva să rupă vraja. Limba i se lipi de cerul gurii, în timp ce ea se ocupă abil să dea la o parte materialul lenjeriei lui.

Omul său, Fenwick – care nu prea avusese niciodată noroc în dragoste –, susținea că toate femeile erau în parte vrăjitoare. Oare Julianne aruncase asupra lui o vrajă care-l făcea să tacă? Apoi degetele ei îi găsiră carnea dezgolită, și Jacob se hotărî că nu-i mai păsa, nici dacă făcuse asta într-adevăr.

Mădularul lui se eliberă imediat din hainele restrictive. Dar ea nu fu mulțumită până nu-i dezgoli și scrotul. El îi privi chipul în timp ce îl studia. Avea buzele ușor întredeschise, când își alunecă un deget iscoditor de-a lungul testiculelor lui, făcând fiecare fir de păr sârmos să se ridice în poziție de drepți. Julianne își trecu apoi încheieturile degetelor printre testiculele lui și pe întreaga lungime a bărbăției sale, oprindu-se să atingă cu degetul mare pielea aspră chiar de sub capul mădularului.

Jacob se cutremură de plăcere și se strădui să se stăpânească. Dar, în ciuda tuturor eforturilor sale, în vârful bărbăției sale se formă o perlă mică de fluid. Se întinse apoi și-i mângâie sânii. Sfârcurile ei se întăriră imediat, ca două coacăze coapte.

– Ești foarte frumoasă, șopti el.

– Și tu.

Julianne își ridică apoi fustele și se cocoță pe genunchii lui, cuibărindu-se aproape de vintrea sa. Era destul de dificil să se atingă, cu toate jupoanele și cercurile crinolinei care-i despărțeau. Dar în cele din urmă simți căldura gâdilătoare a buclelor dintre coapsele ei, lipită de mădularul său.

„Slavă Domnului că există francezii."

Poate că pe plan social erau dușmanii veșnici ai Angliei, dar erau adevărate genii în materie de lenjerie intimă pentru femei. Omul care gândise fanta aceea în lenjerie ar fi trebuit să primească pe puțin titlul de cavaler.

Trăsura trecu apoi printr-o groapă și-i aruncă pe amândoi în aer pentru o clipită. Aterizară înapoi pe banchetă destul de dur; marginea rigidă a corsetului ei îl izbi în buza de sus, iar sânii ei se cuibăriră de-o parte și de alta a nasului lui. Îl durea un pic buza, dar în rest trupul lui jubila.

Jacob râse, gândindu-se că era un târg echitabil, și îi acoperi sânii cu sărutări. Când îi zgârie ușor sfârcul cu dinții, ea scoase niște gemete înăbușite de plăcere, care aproape că îi trimiseră spasme prin vintre.

– Oricât de mult mi-ar plăcea asta, cred că ar trebui să trecem la treabă mai repede, zise ea și chicoti încet. Hyde Park nu e chiar atât de mare.

Julianne își mută apoi greutatea, și vârful bărbăției lui alunecă prin fanta lenjeriei ei. Din nefericire, nu pătrunse în interiorul ei, dar se afla suficient de aproape încât să fie învăluit de umezeala excitației ei. Jacob își mușcă buza ca să nu-și reverse imediat sămânța, ca vreun flăcău neisprăvit, neexperimentat.

– O, sângerezi un pic. Se aplecă atunci și-i sărută ușor buza rănită.

– Probabil corsetul tău mi-o pregătea de mult.

Își linse încet buza superioară și simți gustul ca de cupru al sângelui.

– Hai că nu-i chiar așa rău. Căută apoi în poșetă, de unde scoase o batistă, cu care tamponă porțiunea micuță de piele crăpată. Dar s-ar putea să se umfle mai târziu.

– Știu eu un lucru care m-ar face să nu mă mai gândesc la rană, zise el și se legănă sub ea.

Ea îi aruncă imediat un zâmbet păcătos și-și înclină șoldurile, desfătându-se cu propria-i excitație.

În sfârșit întâlnise o femeie care cunoștea bucuriile propriului trup și le savura la fel de mult ca el!

Nu era sigur dacă Dumnezeu asculta rugăciunile lascive. Dar, indiferent ce anume făcuse ca să merite asta, spera ca divinitatea să îi lumineze mintea, ca să o poată face din nou. Curând.

Julianne întinse mâna între ei și îl ghidă să o pătrundă.

– Un înger de femeie, zise el, cu sufletul la gură, în timp ce ea îl cuprindea în tunelul ei fierbinte și strâmt.

Șoldurile lui se ridicară să le întâlnească pe ale ei, dar, din cauza poziției în care stăteau în trăsură, ea era cea care stabilea ritmul.

Julianne închise ușor ochii în timp ce se mișca deasupra lui, pierzându-se în propria-i plăcere. Lumina difuză care reușea să pătrundă pe lateralele draperiilor de la ferestre dezvăluia că sânii ei cu vârfuri rozalii erau de o perfecțiune răvășitoare. Se revărsau peste marginea dantelată, dar rigidă a corsetului și săltau voioși în ritmul mișcărilor ei. Ridică brațele și desfăcu palma pe plafonul trăsurii, ca să se stabilizeze.

Jacob întinse mâna între ei. Îi depărtă apoi labiile și făcu cercuri cu degetul mare în jurul clitorisului ei, binecuvântându-l în tăcere pe George. Prietenul său medic îi împrumutase cândva cărțile sale medicale și așa aflase denumirile propriu-zise ale componentelor organului sexual feminin, precum și toate întrebuințările lor încântătoare.

Julianne își lăsă apoi capul pe spate, și boneta îi căzu pe o parte. Își arcui spatele de plăcere și acceleră ritmul.

Jacob gemu.

Își folosi mâna liberă ca să se joace cu sfârcul ei și apoi lunecă în jos, ca să-i lipească și mai ferm șoldurile de trupul lui. În clipa aceea ar fi dat orice ca să se afle într-un pat și să o poată supune la tortura cuvenită.

Doar că apoi Julianne începu tortura asupra lui.

Se opri brusc și îl privi printre pleoapele-i lenețe, în timp ce ridica din sprâncene, ca într-o provocare tăcută.

Nu era deloc un înger de femeie! În momentul acela, era un sucub[1] care îi tortura mădularul, promițându-i plăcere și aducându-l la un pas de orgasm, numai pentru a-i nega apoi eliberarea mult râvnită. Lui Jacob aproape că îi venea să o implore să continue. Dar nu îi stătea în fire să se roage de cineva. În schimb, începu

[1] Demon cu aspect feminin, care, potrivit demonologiei creștine, se unește sexual cu strigoi sau cu un bărbat care doarme, cu scopul de a-i fura energia vitală (n.tr.)

să o mângâie cu atingeri ușoare ca un fulg, care o făcură numaidecât să gâfâie de plăcere.

Ea începu apoi să se miște din nou deasupra lui, așa că își reluă și el atingerile mai ferme, de care ea părea să aibă nevoie. Și gâtul ei eliberă atunci un oftat gutural de plăcere.

El încercă să zâmbească, dar expresia de pe chipul lui aducea mai degrabă a grimasă. Erecția aceea dureroasă îl împiedica să zâmbească sincer. Era aproape, periculos de aproape. Știa că trebuia să se retragă, doar că încă nu era pregătit să rupă legătura dintre ei. Dacă ar fi simțit-o erupând în jurul lui, ar fi știut că o satisfăcuse pe deplin, înainte de a găsi el însuși eliberarea mult așteptată.

Julianne se aplecă în față și îl sărută. Limbile lor se uniră într-un joc fierbinte și umed, în timp ce se îndreptau spre punctul culminant. Jacob împinse șoldurile în sus și o pătrunse cât de adânc putu, iar ea țipă.

Apăru apoi prima contracție a tunelului ei interior, și-i simți carnea moale și umedă sugrumându-i mădularul, în timp ce el se chinuia să nu-și piardă controlul și să nu explodeze în ea. Pulsa extrem de tare în jurul său. Valurile de contracții ale pereților ei interiori îi făceau tot trupul să se cutremure. Iar apoi, când simți primul puseu al seminței lui ridicându-se spre suprafață, o dădu la o parte de pe el, apucă batista ei și se acoperi cu ea.

Se goli încontinuu timp de aproape o jumătate de minut. Ținea ochii închiși strâns și savura plăcerea nestăpânită a eliberării. Încă respira greu chiar și după ce termină, dar măcar bătăile inimii îi încetiniseră.

O parte din el se simțea minunat. Dar o alta se simțea... cumva înșelată.

Nu știa ce motiv ar fi avut să simtă așa ceva. Se retrăgea mereu la momentul acela crucial. Era lucrul corect de făcut.

Și atunci de ce în momentul acela i se părea ceva complet greșit?

Julianne alunecă pe bancheta de vizavi de el, își netezi fustele și se chinui să-și închidă la loc corsajul. Își acoperi sânii și legă dantela decolteului într-o fundă frumoasă. Apoi se străduí să-și închidă nasturii. Era foarte roșie în obraji.

– Vino, zise el încet. Lasă-mă să te ajut!

– Sunt complet capabilă să-mi închei singură nasturii, zise ea cu voce sugrumată.

Oare simțea și ea senzația aceea ciudată de pierdere? Pentru câteva clipe scurte, fuseseră mai mult decât două trupuri care se împreunau... Dar în momentul acela erau separați, și sufletele lor erau încuiate în siguranță în propriile seifuri.

– Știu că poți să te descurci și singură. Se întinse apoi și trecu abil ultimul nasture prin gaica sa, cu o simplă mișcare a degetelor. Dar de ce ar fi nevoie s-o faci?

Julianne oftă atunci prelung scoțând tot aerul din plămâni.

– Îți datorez niște scuze, domnule Preston.

El chicoti.

– Aș zice că, în situația de față, ar fi mai bine să-mi spui Jacob, nu crezi? Și despre ce naiba vorbești acolo? Nu ai făcut nimic pentru care să trebuiască să-ți ceri scuze. Ba dimpotrivă, aș spune. Cred că ar trebui mai degrabă să ne mulțumim unul altuia.

– Nu, nu, chiar trebuie să-mi cer scuze. A fost imoral din partea mea să... să profit de tine într-un asemenea fel.

– Ce vrei să spui? întrebă el și-și aranjă propriile haine, în timp ce trăsura intră într-un viraj greoi și încetini. Jacob băgă apoi batista murdară în buzunar. Doamna Trott avea să-l mustre strașnic pentru asta, dar nu-l deranja prea mult, de vreme ce era obișnuit cu mustrările menajerei sale. Simte-te liberă să profiți de mine, oricând dorești. Te asigur că nu mă simt absolut deloc nedreptățit.

– Dar ești angajatul meu. Eu niciodată nu am... Ei bine, e de-ajuns să spun că a fost ceva complet necuviincios din partea mea, zise ea încordată. Îmi cer scuze, dacă te-ai simțit obligat să...

Jacob o opri imediat, lipindu-și un deget de buzele ei.

– În primul rând, eu nu fac niciodată nimic pentru că mă simt obligat. În al doilea rând, nu sunt angajatul tău. Dacă trebuie, poți considera că sunt partenerul tău în demersul acesta, dar altceva nu îngădui. De vreme ce încă nu am ajuns la nici un acord în privința plății, nu se pune problema că aș fi în serviciul tău.

Julianne îi îndepărtă repede mâna, și obrajii i se întunecară de rușine.

Devenea din ce în ce mai țâfnos din cauza direcției în care se îndrepta conversația. De obicei, după un astfel de moment,

amantele sale se grăbeau să i se agațe de gât și să îl implore să stabilească momentul viitoarei lor întâlniri amoroase. Dar Julianne pur și simplu se trăgea mai departe de el, de fiecare dată când încerca să se aplece spre ea.

– Asocierea noastră ar fi trebuit să fie una strict profesională. Își aranjă la loc bonetă și legă funda cu mișcări bruște, care amenințau să se transforme într-o violență reală, îndreptată spre panglicile delicate. Asta..., zise ea și flutură din mână vag. Asta schimbă totul.

Un clopoțel de alarmă răsună imediat în mintea lui Jacob și îi trimise fiori pe șira spinării. Abia în clipa aceea își aminti de ce insistase întotdeauna ca amantele sale să fie doamne căsătorite. Oare Julianne era genul de femeie care credea că o aventură sexuală în afara căsătoriei trebuia remediată imediat printr-o condamnare la martiriu?

El nu ar fi crezut așa ceva.

– Cum anume schimbă asta totul? întrebă el bănuitor. Trăsura se opri cutremurându-se, și Jacob se gândi că ajunseseră din nou în fața magazinului modistei.

– Dacă ne lăsăm pradă instinctelor noastre primare oricând avem chef, lucrul acesta ne va distrage de la scopul urmărit, și nu avem timp pentru așa ceva, zise ea, aruncându-i o privire demnă de o guvernantă rămasă fată bătrână. Lui Jacob aproape că nu-i venea să creadă că era aceeași femeie care-l călărise cu un abandon sălbatic cu câteva momente în urmă. Și în plus...

– Și în plus ce?

– Dacă chiar vrei să știi, asta schimbă echilibrul puterii între noi. Indiferent care-i părerea ta despre faptul că te afli în serviciul meu, să nu uităm că acționezi la ordinele mele. Cum mă mai pot aștepta să îmi îndeplinești ordinele cum trebuie... dacă am...

– Ce te face să crezi că am intenționat vreodată să-ți urmez ordinele?

– Păi, ai acceptat cazul meu.

– Poate am făcut-o gândindu-mă că o să fie cel mai rapid mod de a ajunge sub fusta ta, zise el, rânjind.

Spera să reușească să mai detensioneze întru câtva conversația. Mâna ei zbură atât de repede, că nici nu o văzu până când palma ei nu se lipi de obrazul lui.

– Cum îndrăznești?!

La naiba! Vulpița tocmai îi trăsese o palmă.

– Depunând efort puțin spre deloc, zise el, simțind cum i se învolbura sângele prin vene. Cu siguranță nu m-ai pus să te implor. Poți să negi că ți-ai dorit asta la fel de mult ca mine?

Julianne își retrase mâna, pregătindu-se să-l mai lovească o dată. Doar că de data asta Jacob o prinse de încheietură. Și bine făcu! Avea pumnul strâns și pregătit pentru o lovitură zdravănă... nu doar pentru a-i trage o palmă fără vlagă.

– Coboară din trăsura mea, îi porunci ea.

– Nu.

– Atunci, dă-mi drumul imediat! Nu voi mai rămâne în compania ta nici măcar o clipă.

– Foarte bine, atunci. Pleacă! Se lăsă apoi pe spate și-i făcu loc să sară peste el, dacă voia. Dar, dacă pleci acum, n-o să mai vezi niciodată pumnalul înapoi. O să consider că este plata pentru serviciile prestate.

Ea mîji ochii în niște fante strălucitoare.

– O să țip, și vizitiul o să vină să mă ajute.

Jacob clătină din cap.

– El va fi de partea mea.

– La naiba cu tot! Dar probabil ai dreptate! Bărbații își țin mereu partea. Chipul ei se înnegură pe dată. Își încrucișă brațele la piept, tremurând de furie. Nu-mi pot permite o astfel de distragere a atenției. Sunt prea multe în joc!

O distragere a atenției? Oare doar atât însemnase pentru ea uniunea lor incredibilă?

– Tu nu înțelegi. Dar, în fond, cum ai putea? mormăi ea. Doar ești bărbat.

– Acesta este un defect pentru care nu pot fi învinuit. Poate ai vrea să discuți problema asta cu Creatorul meu, din moment ce e evident că te simți egala Lui, zise el. Ai citit mult din Wollstonecraft[1], nu-i așa?

[1] Mary Wollstonecraft a fost o scriitoare și femeie-filosof de origine engleză, care în scrierile ei milita pentru drepturile femeilor. (n.tr.)

Nu fu deloc surprins când ea încuviință din cap. Scrierile lui Mary Wollstonecraft băgau în cap femeilor tot felul de idei ciudate.

– Dar nu mi-a spus nimic din ce nu știam deja despre bărbați și locul mai neînsemnat pe care-l am eu în lume din cauza lor, comentă Julianne.

– Tocmai ai condamnat abil o jumătate din rasa umană. Dă-mi voie să te întreb: Ce e așa în neregulă la a fi bărbat?

– Nimic, pufni ea. Cu excepția faptului că lumea consideră că soarele răsare și apune în jurul unei perechi de testicule. Crezi că, dacă aș putea, nu mi-aș schimba sexul într-o clipită?

Clipi nedumerit de mai multe ori când auzi așa ceva.

– Dar pentru numele lui Dumnezeu... de ce?

– Un bărbat este mereu stăpânul propriului destin... indiferent din ce clasă socială face parte, zise Julianne. Tu nu a trebuit niciodată să fii la mila altora.

– Tot nu înțeleg cum...

– Spune-mi asta: Tu ești tratat ca și când ai fi un imbecil sau un copil? Ca și când ai fi incapabil să înțelegi cele mai elementare chestiuni de afaceri sau cele mai simple învățături?

– Nu.

– Ei bine, eu da. Ai văzut asta și singur din felul în care s-a purtat cu mine Lord Digory la King's Arm, spuse ea cu năduf. Tu ai fost folosit pe post de jucărie de membrele sexului opus?

La întrebarea aceea chiar ar fi putut răspunde sincer cu „da". Dar, din moment ce nu le purta pică femeilor care îl căutaseră pentru aventuri sexuale, nu i se părea că avusese chiar aceleași experiențe pe care în mod evident le trăise ea. Ochii ei erau ca două fântâni adânci în care se ascundeau nenumărate suferințe secrete. Dar nu apăru nici o lacrimă. Jacob hotărî atunci că cel mai bun lucru pe care-l putea face era să tacă.

„Oare ce i s-a întâmplat acestei femei de a ajuns atât de înverșunată?"

Julianne pufni, apoi își lipi palmele de obraji, în încercarea de a reduce din roșeață.

– Poți să te implici singur în afaceri, fără ajutorul altcuiva?

– Da, desigur.

– Eu nu. Dacă vreau să fac orice fel de investiție din fondurile mele personale, trebuie să angajez un bărbat care să-mi îndeplinească dorințele, zise ea. Și să presupunem că te căsătorești. În cazul acesta, ai pierde toate drepturile asupra propriei tale averi?

– Nu.

– Ei bine, asta se întâmplă în cazul unei femei. Se uita urât la el, ca și când el ar fi fost sursa tuturor nedreptăților pe care tocmai le numise. Și dacă găsești o cale de a te susține singur din punct de vedere financiar... cum am făcut eu cu teatrul... știi cum este să te temi că îți vei pierde locul câștigat cu greu în favoarea alteia mai tinere, mai frumoase și mai dispuse să-și desfacă picioarele pentru regizor și prietenii săi?

Acum nu îi mai susținea privirea. Cu toate acestea, Jacob se îndoia că vedea cu adevărat scaunul moale de catifea la care se uita.

– Când erai copil, ți s-a întâmplat vreodată să...

Dar se opri și-și lipi mâna de gură. Îi tremurau umerii și avea ochii nefiresc de strălucitori. Dar tot nu plânse. Inspiră adânc și se stăpâni.

Dacă și-ar fi terminat afirmația, el bănuia că ar fi aflat sursa fricii ei vinovate.

– Dar asta nu mai contează acum. Îi întâlni privirea, cu ochii limpezi. O să îți spun cum stau lucrurile, chiar dacă s-ar putea să fie o greșeală din partea mea. Îmi doresc pur și simplu să am și eu libertatea de care te bucuri tu numai prin prisma faptului că ești bărbat. Cu toate acestea, fiul meu vitreg mi-a cerut să mă mărit cu un bărbat pe care l-a ales el, altfel o să-mi taie indemnizația. N-o să mai rămân cu nimic.

– Multe femei consideră căsătoria o alinare, zise Jacob. Și chiar și propria ta căsătorie cu contele nu pare să fi fost de nesuportat.

– Păi, nu a fost. Dar omul cu care se așteaptă fiul meu vitreg să mă căsătoresc este un porc pe două picioare, zise Julianne. Nu o să-mi dau la schimb libertatea pentru speranța de a trăi într-un confort îndoielnic. Am un cumpărător pentru pumnale, dar numai dacă dețin setul complet. Este o sumă îndeajuns de mare cât să-mi permită să trăiesc confortabil pentru tot restul zilelor mele. Dar trebuie să le livrez până pe cincisprezece decembrie. Lăsă umerii să i se înmoaie. Adevărul este că, dacă nu găsesc ultimul

pumnal și nu vând setul, nu o să am suficienți bani nici măcar să te plătesc pe tine... indiferent cât ai de gând să-mi ceri.

Rămase cu privirea ațintită spre încheieturile degetelor albe cu care strângea fusta.

Jacob îi luă ușor o mână și îndepărtă cu blândețe tensiunea acumulată în degetele ei.

– În regulă, atunci. Asta îmi dă o motivație cu atât mai puternică să te ajut, nu crezi?

Ea ridică ochii și îl privi.

– Nu avem de ce să mai mergem la modistă. Nu-mi pot permite o rochie nouă de bal.

– Eu nu stau rău cu banii.

– Poftim! Vezi? Exact la asta mă refeream! Lucrurile deja s-au schimbat între noi. Simți că trebuie să ai grijă de mine, doar pentru că...

– Pentru că ne-am oferit unul altuia o părticică din noi?

Jacob fu extrem de surprins de cuvintele care-i ieșiră pe gură. El considerase mereu împreunarea ca fiind ceva extrem de plăcut – dar, în esență, pur animalic. Fu nevoit să recunoască atunci, pentru prima dată în viața lui, că era posibil să se fi întâmplat și altceva – ceva mult mai profund – între el și femeia aceea cu care se unise trupește.

Îi ridică mâna la buze și-i sărută prelung degetele.

– Julianne, eu nu-mi doresc deloc să te schimb. Vreau să rămâi oricât de independentă îți dorești și sunt foarte hotărât să te ajut să obții mijloacele prin care să poți face asta. Iar dacă asta înseamnă o rochie de bal nouă, mă aștept să o primești în spiritul în care este oferită. Poți face asta?

Ea îi cercetă chipul și încuviință din cap.

– Mulțumesc, Jacob, zise ea și-i cuprinse cu cealaltă palmă obrazul peste care-l plesnise un pic mai devreme. La urma urmei, se pare că tu chiar înțelegi. Dar, la cât de multe sunt în joc, sunt sigură că îți dai seama și tu că nu ne rămâne decât să ne asigurăm că acest gen de lucru necugetat nu se va repeta.

– Asta nu-ți pot promite, zise el și-i mângâie încheieturile degetelor cu degetul mare. De fapt, mai că putea băga mâna în foc că genul ăsta de intimitate de care tocmai avuseseră parte urma

să se repete. Și încă des. N-am fost niciodată prea rațional în privința aceasta.

Julianne își retrase mâna cu blândețe și-și puse mănușile. Un colț al gurii ei se ridică într-un zâmbet strâmb.

– Atunci bănuiesc că va trebui să fiu eu îndeajuns de rațională pentru amândoi.

Capitolul 7

Erau foarte multe lucruri de rezolvat înaintea nopții seratei organizate de Lord Digory. Modista la care o duse Jacob făcea minuni cu o simplă fâșie de mătase moar. Cu toate acestea, Julianne fu nevoită să îndure mai multe sesiuni de probă pentru rochia ei de culoare trandafirie, până când Jacob declară în cele din urmă că era demnă de ea. Nu prea putea să se plângă, de vreme ce el plătea factura costisitoare, dar el părea genul hotărât să obțină un produs pe măsura banilor cheltuiți.

Sau poate pur și simplu îi plăcea să vadă cât de mult putea să o facă să se îmbujoreze din cauza fierbințelii din privirea lui pe timpul probelor. Julianne simțea fiecare dintre privirile lui ca pe o atingere reală, palpabilă. Chiar dacă stătea în colțul îndepărtat al camerei, Jacob Preston reușea să îi facă pielea să i se înfioare, ori de câte ori ochii lui se opreau admirativ asupra umerilor, asupra taliei sau asupra curbei sânilor ei.

Și era absolut sigură că acel crai ticălos știa foarte bine ce făcea.

Îl vizitară apoi pe artizanul care fusese tocmit pentru a crea o copie credibilă a pumnalului real. Lucrătura lui era excepțională și cu siguranță avea să poată păcăli și cel mai priceput examinator. Când fu în sfârșit gata și Jacob puse copia lângă pumnalul real, Julianne nu reușea să-și dea seama care era originalul. Cu toate acestea, el pretindea că le putea deosebi.

– Și copia are o încărcătură magnetică. Dar este mult mai slabă decât cea a pumnalului real, îi explică el. Era important să includem

și această proprietate, în caz că Ordinul Druizilor știe despre existența ei și o va căuta.

Jacob o duse să-l cunoască și pe antrenorul său de scrimă, care era expert în arme de toate felurile. Dar omul nu auzise niciodată de setul de pumnale druide și nu avea nici cea mai vagă idee de ce și-ar fi dorit cineva să fabrice lame magnetice.

După ce trecu și ultima zi a doliului, Julianne primi o scrisoare de la fiul ei vitreg, prin care îi poruncea să se întoarcă numaidecât la Cornwall. Însă ea îi trimise înapoi trăsura goală.

Jacob decise apoi că era spre binele demersului lor ca lumea bună să creadă că o curta. Asta ar fi explicat de ce erau văzuți împreună atât de des și cu siguranță ar fi distras atenția oricui care se interesa cu privire la motivul pentru care căutau să afle mai multe informații despre pumnale. Așa că participară la prelegeri despre hieroglifele egiptene și la galerii de artă ale unor pictori de renume și se plimbară prin Crystal Palace pentru a vedea rămășițele marii expoziții de arme a prințului Albert. Vedeau toți oamenii potriviți, și erau la rândul lor văzuți de ei.

Împreunarea sălbatică din trăsură nu se repetase. Și, din moment ce în clipa aceea trăsura ei se îndrepta înapoi spre Cornwall, Julianne avu grijă să insiste ca ea și Jacob să angajeze numai cabriolete deschise pentru drumurile pe care le aveau de făcut. Jacob îi ceru să-l lase pe el să achite facturile pentru căutărilor lor, iar ea fu de acord, de vreme ce fondurile îi erau oricum limitate. Nu se simțea aproape deloc vinovată pentru aceste cheltuieli suplimentare pe care le avea el de acoperit. În fond, era vina lui că era o tentație atât de mare. Și trebuia să plătească pentru farmecul său devastator și pentru abilitățile sale senzuale uimitoare.

Merseră la teatru și, într-o seară, Julianne aranjă o întâlnire cu Lily Parks, scenografa de la Drury Lane. Se întâlnise cu ea o dată, la ceai, de când se întorsese la Londra, dar nu se așteptase ca acest lucru să se mai repete. I se părea că viața ei de la Drury Lane fusese de fapt a altcuiva. În plus, ea și Lily rămăseseră destul de repede fără subiecte de discuție.

Dar, în ciuda faptului că ea și Jacob vizitară locurile cele mai elegante din Londra și se întâlniră cu mulți oameni pe care ea îi cunoscuse imediat după ce se căsătorise cu Algernon, Julianne nu primi nici o invitație de la nobili. Se simțea singură și tânjea

după companie feminină. Iar Lily era o persoană prietenoasă și cunoscută – chiar dacă și destul de demodată. Așa că se mai întâlni o dată cu ea, într-una dintre puținele cafenele care permiteau accesul femeilor neînsoțite.

– Ai apărut în *London Crier*, zise Lily și-i împinse ziarul peste masa mică. Tu și domnul acela elegant cu care te asociezi.

– Serios? întrebă Julianne și studie articolul indicat.

Menționăm cu o bucurie fățișă întoarcerea în societate a lui Lady C. Această fostă actriță, devenită contesă, a fost mereu interesantă, atât pe scenă, cât și în afara ei, și nu putem să nu ne întrebăm ce noi scandaluri pregătește această văduvă veselă orașului nostru mult iubit.

A fost văzută în compania apropiată a unui anumit domn, notoriul domn P., un om cu multe conexiuni sociale și sensibilități nu foarte delicate. Cititorii noștri fideli cu siguranță își amintesc numeroasele sale aventuri amoroase și avertizările pe care le-am emis în legătură cu el în articolele precedente. Domnișoarele de seamă ale orașului nostru ar face bine să ia asta ca pe un avertisment, în cazul în care domnul P. se va hotărî să-și părăsească actuala concubină și să cutreiere din nou locurile frecventate de lumea bună.

Dar, ținând cont de decesul prematur al contelui de C., ne gândim că poate cineva ar trebui să-i trimită o scrisoare de avertizare și domnului P.. Dragă domnule, lasă-te călăuzit de legile lumii animale.

O văduvă neagră se hrănește cu partenerii ei neștiutori.

Julianne trânti ziarul blestemat cu atâta forță, încât ceașca ei de porțelan se zgudui pe farfurioară. Nu era de mirare că ușile înaltei societăți rămâneau închise în fața ei.

– O recenzie bună, n-ai zice? spuse Lily, sorbind din ciocolata caldă.

– Este absolut injurioasă. Ar trebui să-i dau în judecată pentru defăimare.

– Prostii! Doar vorbesc despre tine, nu? În fond, pentru asta e bună o recenzie, zise Lily și flutură din mâna ei plină de vene proeminente, pentru a combate afirmația făcută de Julianne.

Nu ziceai chiar tu că nu contează câtuși de puțin ce spun despre tine, câtă vreme te au în centrul discuției?

– Dar aici nu e vorba despre teatru, Lily, zise ea încruntată. E vorba despre viața mea.

– E același lucru, drăguță. Singura diferență e că, atunci când te urci pe scenă, te poți juca mai repede și mai mult cu scenariul.

Lily mâncă un fursec și mai înfășură alte trei în șervețelul ei, apoi le făcu să dispară în geanta ei uzată, împreună cu una dintre lingurițele de argint.

Julianne oftă. Ar fi trebuit să știe cum stă treaba și să se întâlnească cu Lily într-un loc mai puțin elegant, unde nu existau așa multe tentații pentru o persoană cleptomană. După aceea se întrebă dacă nu cumva Lily se temea că și-ar putea pierde locul din teatru. Julianne își promise atunci că, după ce avea să vândă pumnalele și să înființeze propriul pension, urma să se ocupe și de întreținerea lui Lily și a celorlalte femei de pe Drury Lane care se aflau într-o situație asemănătoare cu a ei – pentru că trecerea anilor sigur nu le rezerva nimic bun.

– Și, că tot veni vorba despre teatru, când te întorci la noi, ei? o întrebă Lily.

– Păi, nu mă întorc.

– O, ba sigur că da. Odată ce-ți intră în sânge microbul scenei, n-ai cum să-l mai scoți. Lily se aplecă apoi în față, secretoasă. Umblă vorba prin teatru că pe domnul Farthingale îl bate gândul să pună în scenă *Othello*... și, din câte am auzit, știe că te-ai întors în oraș și crede că ai fi perfectă pentru rolul Desdemonei.

Minunat! Putea aștepta cu nerăbdare să fie sugrumată în fiecare seară de un soț gelos.

– Ce zici? o îndemnă Lily. Domnul Farthingale spune că sigur ai umple sala.

Da, asta fără îndoială. Doar nu se întâmpla în fiecare zi să urce pe scenă o contesă văduvă. *Mulțimea* ar veni dintr-o curiozitate morbidă și apoi ar pleca mulțumită, știind că Julianne învățase în cele din urmă care era de fapt locul ei.

– Pun pariu că știi deja rolul. Tonul lingușitor al vocii lui Lily începea să o calce serios pe nervi.

Julianne cunoștea într-adevăr rolul Desdemonei. Fiecare cuvințel pe de rost. Pe vremea când activa în teatru, atunci când

nu repeta pentru un rol, studia altele, pe care intenționa să le interpreteze într-o zi. Cândva, viața pe scenă fusese singura sursă de adevăr și frumusețe din existența ei. Singurul lucru real dintr-o lume a prefăcătoriei. Așa că se aruncase cu capul înainte și o primise cu brațele deschise.

Dar asta era înainte să-l cunoască pe Jacob Preston, își dădu ea seama și se cutremură. Înainte să înceapă să... aibă nevoie de el.

Gemu în interiorul ei. Nu. Nu putea permite așa ceva. Faptul că depindea de Jacob era doar un lucru temporar. Odată ce avea pumnalele și le vindea, îl putea îndepărta, oferindu-i în schimb o sumă generoasă pentru timpul acordat și pentru munca depusă. Și atunci nu avea să-i mai datoreze nimic.

– Desigur, poate te gândești să interpretezi alt rol, zise Lily și-i făcu cu ochiul, vicleană. Poate pe al doamnei Preston? E un flăcău foarte chipeș... și pun pariu că nici nu duce lipsă de bani.

– Nu, Lily, zise ea fermă. Cu siguranță domnul Preston e o diversiune bună, dar eu nu intenționez să mă mai recăsătoresc vreodată. Bărbații fac femeile...

– Fericite? îi oferi Lily.

– Slabe, o corectă Julianne. Și, în măsura în care putea, intenționa să se asigure că nu avea să mai fie niciodată o persoană slabă.

Gândul la slăbiciune o făcu însă să-și aducă aminte ceva ce-i spusese Jacob în timpul primei lor conversații. Se aplecă în față și coborî vocea până ajunse o șoaptă, ca să nu audă și altcineva ce avea de spus.

– Lily, îți amintești că mi-ai spus că ai fost o dată la clubul Hell Fire?

Lily izbucni imediat în râs. Era un sunet jos, dar destul de strident.

– Păi, doar nu aș putea să uit! Doamne, câte amintiri! Ți-am spus că era acolo și onorabilul Charles Fox? Și trebuie să spun că îi cam plăcea de mine. Doamne, ar fi trebuit să-l vezi când a...

– Lasă asta, o întrerupse Julianne. Cuplul care stătea la masa de lângă ele se întoarse pentru a treia oară și se uită urât la Lily. Julianne continuă în șoaptă și speră să înțeleagă și prietena ei și să facă la fel. Ar fi fost peste măsură de umilitor să i se ceară să plece din locul acela pentru că Lily nu avea nici un pic de decență.

Ceea ce vreau să știu este dacă mai există cluburi de genul acesta în Londra.

Lily își arcui sprâncenele argintii.

– Hell Fire nu mai există, desigur, dar am auzit zvonuri că ar mai fi unul, spuse ea încet. Vezi tu, eu aud doar bârfe sau frânturi de conversații. În plus, cu siguranță nu ar accepta o cotoroanță bătrână ca mine.

– Și ce ai auzit?

– Ei bine, la clubul Hell Fire era vorba mai ales despre a permite oamenilor să facă ceea ce le venea natural. Sau, mă rog, bănuiesc că au existat și câteva lucruri mai nefirești acolo, dar scopul principal era de-a se simți cât mai bine. Și erau mereu câțiva cărora le plăcea o bătăiță bună... dar bănuiesc că asta n-a făcut vreodată vreun rău nimănui... câtă vreme toată lumea era de acord, desigur. Dar una dintre fetele din cor – Mina Pitt o cheamă, dacă nu mă înșel – a fost la clubul acesta nou și mi-a spus că... Lily coborî atât de mult vocea, încât Julianne fu nevoită să se aplece și mai mult peste masă ca să poată înțelege ce spunea. Ei bine, cu cât pătrunzi în cercurile mai adânci, cu atât sunt mai des implicate bice, lanțuri și tot felul de prostii religioase, în loc de niște împreunări inofensive. Nu e tocmai ceva pe gustul meu, dar știi cum se spune... mare-i grădina Domnului. Lily înclină apoi ceașcuța și dădu pe gât ciocolata până la ultima picătură. Dar crede-mă când îți spun, drăguțo, că nu vrei să ai de-a face cu acest nou grup, zise ea și se șterse la gură cu mâneca. Mina nu s-a mai întors la teatru după ce s-a dus a doua oară la clubul ăsta. De fapt, n-am mai văzut-o niciodată.

Julianne lăsă un bacșiș generos la cafenea, care să acopere și linguriță de argint pe care o șterpelise Lily, și se întoarse la Golden Cockerel. Își acordă mult timp să se îmbrace și să se aranjeze pentru serata organizată de Lord Digory. Pentru prețul potrivit, hanul îi putea oferi unei doamne un budoar privat unde să se pregătească și o cameristă care să o ajute. Așa că aranjă să aibă și ea parte de acest tratament special în seara aceea, de vreme ce corsajul noii sale rochii îi venea ca o a doua piele și nu își putea strânge singură șireturile îndeajuns încât să încapă în el.

Alesese Golden Cockerel tocmai pentru facilitățile suplimentare oferite. Dar și pentru că avea reputația de a fi locul de întâlnire al aristocrației. Însă, după ce citise articolul acela îngrozitor din *London Crier,* se gândi că nu prea avea de ce să-și bată capul. Lumea bună nu o accepta indiferent de locul unde stătea și de ceea ce făcea.

Din moment ce mai trăise în câteva ocazii de pe o zi pe alta, Julianne știa cum era să țină și de ultimul bănuț. Și în clipa aceea o durea sufletul că alesese să se înconjoare de extravaganța unui hotel atât de pretențios. Mai ales pentru că știa că avea să fie nevoită să amaneteze inelul acela superb cu rubin pe care i-l dăduse Algernon, pentru a putea achita factura.

Coborî apoi în holul opulent al hotelului și fu surprinsă să-l găsească acolo pe Jacob. Stătea așezat într-unul dintre fotoliile de lângă șemineul din camera de zi. Picioarele lui lungi și musculoase erau încrucișate unul peste altul, sorbea ceai și, spre dezamăgirea ei, citea ultimul număr al ziarului *Crier*.

– Ai venit mai devreme, zise ea, întrebându-se dacă citise deja și articolul care făcea referire la ei doi.

– M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de ajutorul meu, zise el pe un ton plăcut și dădu pagina ziarului.

– Îți mulțumesc pentru atenție, dar nu, zise ea într-o șoaptă stânjenită, încă mustrându-se pentru extravaganța de a tocmi o slujnică. Am angajat deja o cameristă pentru seara aceasta.

Jacob împături ziarul atent și-l așeză sub braț, ridicându-se.

– Nu am venit aici ca să te ajut să te aranjezi, deși trebuie să recunosc că e o idee minunată. Îmi doresc să mă fi gândit la asta mai devreme.

Ea se înroși imediat la față, de parcă ar fi avut febră. Îi venea să-și tragă o palmă. Bărbatul acela avea ceva care o făcea să spună cele mai ridicole lucruri.

– Îndrăznesc să spun că am fost totuși un slujitor destul de bun pentru tine, exceptând faptul că nu ți-am aranjat și părul, zise el zâmbind larg. Dar, din păcate, sunt aici numai pentru a te însoți până în camera ta.

Julianne clipi surprinsă.

– Așa ceva nu este nici necesar, nici adecvat.

– Poate nu e adecvat, dar este absolut necesar. O luă apoi de braț și o conduse spre scară. Unul dintre băieții mei mi-a spus că e un individ care dă târcoale hotelului.

– Unul dintre băieții tăi?

– Da, am angajat mai mulți băieți, să fie ochii și urechile mele prin oraș. Și pe unul dintre ei l-am însărcinat să te urmărească oriunde mergi, atunci când nu sunt cu tine.

Poate că așa se explicau fiorii pe care-i simțea pe șira spinării ori de câte ori ieșea și se plimba prin oraș.

– Ar fi trebuit să-mi spui.

– Era posibil să te fi făcut să-ți schimbi comportamentul. Dar, din păcate, se pare că nu sunt eu singurul interesat de locurile unde mergi și de ceea ce faci. Băiatul meu, Gil, mi-a spus că l-a văzut pe bărbatul pe care-l urmărea strecurându-se în hotel în după-amiaza asta. Și, după felul în care era îmbrăcat, Gil e convins că nu este oaspete aici. Jacob se opri însă pe palier. Dacă este în camera ta, aș prefera să nu-l întâlnești singură.

„În camera mea?" se gândi ea speriată. Își ridică apoi fustele și se grăbi într-acolo. I se făcu inima cât un purice când văzu că ușa era întredeschisă. Aproape că pusese mâna pe clanță, când Jacob o trase în spatele lui și duse degetul la buze, avertizând-o să tacă.

– Rămâi aici, îi șopti el, extrem de încet. După aceea lovi repede ușa cu piciorul și dădu buzna în cameră, mânuindu-și bastonul ca pe un ciomag. E în regulă, zise după câteva clipe. A plecat.

Dar cineva sigur fusese acolo. Toate sertarele dulapului său fuseseră răsturnate și răscolite, iar lenjeria ei de dantelă era împrăștiată prin toată camera. Cearceaful fusese smuls de pe pat și apoi aruncat grămadă în mijlocul camerei. Salteaua atârna strâmbă, jumătate pe pat și jumătate pe jos. Chiar și una dintre pernele ei fusese tăiată și tot conținutul ei de pene zăcea pe jos în grămăjoare pufoase.

– Îți lipsesc bijuteriile? o întrebă Jacob.

– Dă-le-ncolo de bijuterii, zise ea și se repezi spre cufărul de călătorie. Capacul era deschis și toate compartimentele interioare fuseseră răscolite, însă nu părea să lipsească nimic. Setul ei de argint incrustat cu safire, colierul de smarald și pandantivul cu rubine, suficient de mare pentru a sugruma un cal, erau toate unde le lăsase. Găsi apoi ușurată și cameea ei albă, zăcând pe fundul

cufărului. Era îngălbenită de vreme și închizătoarea de tinichea era subțire și deformată, dar o avea de când se știa. Era piesa cea mai puțin valoroasă din toată colecția ei. Dar avea să fie și ultima pe care să o amaneteze dacă avea să fie nevoită să se despartă de bijuteriile sale.

Era mai mult decât evident că persoana care scotocise căuta altceva. Apăsă apoi o manetă ascunsă a cufărului, rugându-se ca hoțul misterios să nu fi descoperit că avea un fund fals. Scoase capătul unei panglici mici de dantelă din colțul în care se îmbinau lateralele și trase tare de el.

– O, Slavă Domnului! exclamă ea și oftă ușurată. E încă aici.

– Ce anume? Jacob veni în spatele ei și se uită pe deasupra capului său, ca să vadă ce ținea în mâini.

– Manuscrisul. Julianne ridică grijulie fâșiile fragile de pergament și le duse pe măsuța de toaletă, ca să se asigure că nu erau deteriorate. Îți amintești că ți-am spus că proveniența este cel mai important lucru în stabilirea autenticității unui artefact străvechi? Algernon a folosit acest manuscris pentru a descoperi unde se aflau cele cinci pumnale.

– Nu știam că l-ai adus cu tine la Londra. Ar fi trebuit să-mi spui despre el, zise el morocănos.

– Era posibil să te fi făcut să-ți schimbi comportamentul, zise ea, folosind aceleași cuvinte pe care i le spusese el mai devreme. Dădu apoi paginile cărții, a cărei copertă era gravată cu multe ornamente, și avu grijă să atingă numai colțurile de sus ale pergamentelor delicate.

– Datează din secolul opt? o întrebă Jacob, uitându-se peste umărul ei la fiarele fanteziste care se zbăteau pe marginile codexului scris de mână.

– De la sfârșitul secolului al șaptelea, după spusele lui Algernon.

Julianne se holba la textul imprimat pe pergament, dar nu înțelegea nimic din el, de vreme ce era scris în latină. Având în vedere că avusese parte de o educație absolut întâmplătoare, era mulțumită că știa să citească chiar și în engleză. Dar pe prima pagină era o ilustrație care înfățișa cele șase pumnale. Fusese creată cu acea neglijență tipic medievală pentru mărimea relativă a obiectelor. Pumnalele înconjurau o siluetă umană împodobită

luminos cu o frunză de aur. Și numai datorită acelei ilustrații aflase că mai exista un pumnal, care lipsea din set.

– După ce a studiat manuscrisul acesta, soțul meu a călătorit o jumătate de an prin Anglia, vizitând diferite situri și altare ciudate, uitate de lume. Și, când s-a întors, avea în posesia sa cele cinci pumnale.

– De ce crezi că numai cinci? o întrebă atunci Jacob.

Julianne întoarse atunci manuscrisul și îi arătă că legăturile cărții erau destrămate și că lipsea coperta din spate.

– Manuscrisul a fost vandalizat la un moment dat în trecut și divizat în două. Algernon era de părere că a fost împărțit în două din același motiv din care au fost împrăștiate și pumnalele – ca să fie în siguranță și să nu fie descoperite.

– Ți-a trecut vreo clipă prin minte că e mai bine ca unele lucruri să rămână nedescoperite?

Julianne se încruntă imediat.

– Da, mi-a trecut prin minte. Mai ales după ce a murit Algernon. Dar asta nu l-ar aduce înapoi, nici măcar dacă n-aș reuși să reunesc setul. În plus, de pe urma vânzării lui ar fi beneficiat nespus și ea, și fetele de la școala doamnei Osgood. Sper că Lord Digory sau altcineva din Ordinul Druizilor are cealaltă jumătate din manuscris. Algernon credea că în textul care lipsește se găsesc indicii despre locul unde se află ultimul pumnal. Poate am putea aranja un schimb sau...

– Nu, zise Jacob ferm. Este foarte important ca nimeni să nu afle că manuscrisul acesta este în posesia ta.

Julianne se uită atunci prin camera răvășită.

– Suspectez că cineva știe asta deja.

– Sau poate nu, zise Jacob. E posibil ca individul care a răscolit camera asta să fi căutat pumnalele.

– Dar sunt sigură că Lord Digory știe despre manuscris. L-a menționat într-una dintre scrisorile pe care i le-a trimis lui Algernon și părea să fie la fel de interesat de el cum era de pumnale. Iar dacă cealaltă jumătate este într-adevăr la el, de ce să nu încercăm să le unim?

– Nu crezi că ar fi găsit deja pumnalul care lipsește dacă ar fi avut cealaltă jumătate a manuscrisului? o întrebă Jacob.

– Nu știu, răspunse Julianne. Algernon doar a presupus că locația ultimului pumnal se regăsește în ultima jumătate a cărții. Textul nu este foarte simplu. Poate că druizii pur și simplu nu și-au dat seama cum să descifreze indiciile.

– Asta s-ar putea să fie într-adevăr o problemă, zise Jacob și mijii ochii, studiind scrisul din josul paginii. Prima parte a textului este în latină, însă aici, spre final, este o altă limbă.

Julianne nu distingea nimic altceva decât linii curbate și mâzgăluri.

– Și poți să înțelegi ce scrie?

– Nu. Nu e nici greacă... Și cu asta s-au cam epuizat cunoștințele mele în materie de limbi antice. Dar în clipa de față avem chestiuni mai presante de rezolvat. Traversă camera și trase tare de frânghia clopoțelului pentru a chema o menajeră. O să avem nevoie de ajutor să-ți facem bagajele. Nu este sigur să rămâi aici. Pleci imediat din acest hotel.

– Și unde mă duc?

– Sunt o mulțime de camere libere acasă la mine.

– Nici nu se pune problema. Reputația ei oricum nu era tocmai bună. Dar s-ar fi ruinat pe deplin dacă s-ar fi dus să locuiască la conacul lui Jacob.

El pocni din degete, semn că îi venise o idee.

– Atunci, o să te duc la verișoara mea, Viola, zise el. Vreau să spun, Lady Kilmaine. Soțul ei Quinn este și el un om de treabă. Vor fi încântați să te aibă acolo.

Julianne se îndoia de asta, îndeosebi după ce citise articolul acela din *London Crier* în care era numită văduva neagră.

– Ai avut ocazia să termini de citit ziarul de azi? îl întrebă ea. Dacă nu, te sfătuiesc să citești articolul de la pagina trei.

– L-am văzut, l-am văzut, pufni el. Și, în caz că nu ai observat, nu au fost tocmai binevoitori nici față de păcatele mele. Cu toate acestea, nu-i pot învinui de lipsa preciziei – cel puțin în ceea ce mă privește.

– Și, ținând cont de toate acestea, ce te face să crezi că verișoara ta m-ar primi cu brațele deschise?

Julianne putea număra pe degetele de la o singură mână numărul prietenelor adevărate pe care le avusese de-a lungul anilor. Avusese parte de prea multă gelozie. Și de prea multă

mâncătorie – pentru că toate femeile pe care le cunoscuse se străduiseră să-și asigure traiul de pe o zi pe alta. Iar în teatru toate actrițele se luptau mereu pentru aceleași roluri.

Sau pentru patul aceluiași regizor.

Și, odată ce se căsătorise cu Algernon, femeile care făceau parte din clasa lui socială ori fuseseră complet nepăsătoare față de ea, ori o disprețuiseră vădit. Nu era sigură că nu le preferase pe cele din urmă – pentru că cel puțin știa cum stau lucrurile în relația cu cele care o atacau pe față. Femeile care o salutau pe voci împăciuitoare și își luminau fețele mici și palide cu zâmbete binevoitoare erau cele care o făceau cu adevărat să-i tremure genunchii. Iar săgețile lor care apăreau fără nici un avertisment erau întotdeauna cele care străpungeau cel mai adânc.

– Viola nu pune preț pe astfel de lucruri, zise Jacob. Nu e genul de persoană căreia să-i pese prea mult de părerile celorlalți. Și n-ar trebui să-ți pese nici ție.

Julianne își dori atunci să nu îi fi păsat deloc. Ci doar să strâmbe din nas la ce spunea lumea despre ea și să trăiască exact așa cum își dorea, fără teama de a fi condamnată... Pentru că asta însemna libertatea adevărată!

Și exact asta reprezentau pentru ea cele șase pumnale druide.

Își ridică de pe spătarul unui scaun cămașa de noapte, pe care o aruncase acolo vandalul, și încercă să o împăturească. Dar mâinile îi tremurau atât de tare, încât se dădu bătută și o îndesă înapoi într-un sertar. Nu încăpea îndoială că exista și altcineva care voia pumnalele acelea, la fel de mult ca ea. I se strânse stomacul când se gândi la asta.

– Dacă cineva m-a urmărit într-adevăr și a fost dispus să riște să intre prin efracție în camera mea de hotel, s-ar putea s-o pun în pericol și pe verișoara ta dacă mă găzduiește.

– Nu-ți bate capul cu asta, zise Jacob. Am menționat cumva și că soțul ei este un om perfect capabil să te apere la nevoie? Lord Kilmaine a fost un ofițer distins în armata Maiestății Sale. Vei fi în deplină siguranță cu ei.

Julianne se întrebă atunci dacă se simțise vreodată cu adevărat în siguranță. Trecutul ei cu bărbații era la fel de sumbru precum lista ei scurtă de prietene. Nimic nu dura la infinit. Chiar și din cele mai toride aventuri ale ei nu mai rămăsese nimic după

ce se mistuise flacăra pasiunii. Și în cele din urmă o părăsise și Algernon – stânca puternică pe care se sprijinise în ultimii ani.

Și avea să se întâmple la fel și cu Jacob.

El își petrecu brațul în jurul umerilor ei și o sărută pe frunte.

– Ce s-a întâmplat? Tremuri, observă apoi și o îmbrățișă strâns. Nu-ți face griji! Vei fi în siguranță. Și o să rămân și eu acasă la Viola, ca să mă asigur de asta.

Julianne se prăbuși în brațele lui și-și cuibări vârful capului sub bărbia sa. Stătea cu obrazul lipit de pieptul său, așa că îi putea simți inima bătând. Constant și liniștitor.

Era obișnuită ca apropierea lui Jacob să-i trimită fluturași în stomac. Nu era nevoie decât de o singură privire... sau de o singură atingere trecătoare... și trupul ei se înfiora și intra într-o stare de conștientizare sporită. Nucleul acela de siguranță era ceva nou.

Și înșelător de periculos.

„Nu, nu, nu!" țipă imediat o voce din interiorul ei. „Nu se poate să ai nevoie de cineva așa!"

Dacă învățase ceva din viață, asta era că nu se putea baza decât pe ea însăși. Să aibă nevoie de cineva era un risc inacceptabil.

Știa că, dacă ajungea să aibă nevoie de Jacob Preston, inima ei nu avea să poată îndura să-l vadă plecând.

Și știa că, în cele din urmă, asta avea să se întâmple.

Capitolul 8

– Rochia aceasta este absolut minunată, zise Lady Kilmaine și-și trecu ușor palma peste mătasea trandafirie așezată pe pat, având grijă ca nu cumva să șifoneze materialul. Verișoara lui Jacob nu doar că o primise cu brațele deschise pe Julianne în casa ei elegantă din Mayfair, dar făcea și tot posibilul să fie prietenoasă cu ea. Ai gusturi foarte rafinate.

– Aici este mâna lui Ja... mâna domnului Preston, zise Julianne din spatele panoului de îmbrăcare. El a ales modelul și materialul

rochiei. Mă tem că eu am devenit o provincială trăind în Cornwall în ultimii ani și nu mai pot face o alegere prea elegantă.

– E de înțeles. Este greu să mai rămâi elegantă când porți doliu. Gazda ei îi aruncă apoi un zâmbet destul de viclean. Așadar, spune-mi, Lady Cambourne, vărul meu este „Jacob" pentru tine, ei?

Julianne își mușcă imediat limba. Nu-și putea permite să-i dezvăluie atât de multe lui Lady Kilmaine – chiar dacă aceasta părea extrem de prietenoasă.

– Te rog nu pune prea mare preț pe această lipsă de formalitate. Am petrecut foarte mult timp împreună în ultima vreme, așa că mi se părea un moft să-i cer să mi se adreseze mereu după titlu. Și este normal să mă adresez și eu lui pe numele mic.

– O! Mă bucur foarte mult că gândești așa. Și chiar te rog să-mi spui și mie Viola. Sincer acum, Lady Kilmaine sună atât de... Ei bine, sună destul de nerafinat, nu consideri? Îi zâmbi apoi, de parcă ar fi împărtășit o glumiță privată pe seama numelui soțului ei. Și, dacă titlul nu ar fi venit la pachet cu un bărbat atât de chipeș, m-aș fi descotorosit fericită de el.

Julianne nu se putu abține să nu-i zâmbească.

– Sigur că o să-ți spun Viola. Și îți mulțumesc încă o dată pentru ospitalitate. Dar te înșeli în legătură cu mine și cu Jacob. Știu că lumea din înalta societate consideră că s-a format un soi de atașament între noi, dar în realitate vărul tău este... partenerul meu într-o problemă de afaceri. Mă ajută să rezolv o ultimă chestiune în legătură cu unele dintre bunurile răposatului meu soț.

Tot ce îi spusese era complet adevărat. Dintr-un motiv sau altul, simțea că îi datora Violei o explicație pentru timpul pe care-l petrecea împreună cu vărul ei – chiar dacă nici măcar ea însăși nu știa cum să definească relația lor. Iar faptul că adusese vorba despre bătrânul conte era menit să îi îndrepte gândurile în altă parte.

– Hmm..., murmură Viola și mijii ochii, bănuitor.

– Nu am libertatea de a intra în detalii, desigur, dar... Julianne se opri din vorbit când camerista Violei îi strânse atât de tare corsetul, că îi scoase tot aerul din plămâni. Se grăbi apoi să-și tragă răsuflarea, ca să poată termina ideea: Între mine și Jacob nu este nimic altceva decât respect reciproc și interes de afaceri.

Viola ridică delicat dintr-o sprânceană.

– Și eu și Quinn am fost la început... parteneri de afaceri, care se respectau. După aceea se ridică și se îndreptă spre măsuța de toaletă. O! Smaraldele acestea sunt absolut superbe! Viola întinse degetele ca să le atingă, dar apoi le retrase în ultimul moment.

– Probează-le, dacă vrei.

Camerista îi duse apoi rochia rozalie și o ajută pe Julianne să și-o treacă peste cap, lăsând fusta voluminoasă să se reverse în valuri strălucitoare peste crinolină. După aceea fata luă instrumentul folosit pentru strângerea corsetului și începu să închidă naturii mici de porțelan care urmau linia coloanei ei vertebrale.

– O, nu, eu nu port niciodată smaralde, zise Viola. De obicei nu port nimic mai mult decât o panglică în jurul gâtului. Iar dacă este un eveniment care să necesite mai multă eleganță, tot nu port altceva în afară de bijuterii confecționate din jais[1].

– Bijuterii de doliu?

Gazda ei ridică din umeri.

– Pietrele acelea mi se par odihnitoare. Dar înțeleg că tu te-ai săturat de ele. Crezi că vei purta colierul cu rubine în seara asta, de vreme ce a trecut perioada de doliu? După părerea mea, s-ar potrivi de minune cu rochia.

Julianne păși apoi din spatele paravanului și-și surprinse reflexia în oglinda lungă și argintată. Jacob avusese dreptate când insistase că avea nevoie de o rochie nouă. Luase într-adevăr cu ea câteva dintre rochiile mai vechi – dar, în cei doi ani în care purtase doliu după Algernon, moda pentru femei se modificase considerabil. În clipa aceea linia taliei era cu câțiva centimetri mai jos și crea iluzia uimitoare a unui V adânc în partea din față, al cărui vârf indica spre pelvisul ei, accentuându-l. Iar fusta se lățise și căpătase și mai mult volum. Imaginea din oglindă îi spunea clar că croiala acelei rochii noi îi avantaja mult mai mult silueta.

– O, și mai bine! Viola bătu imediat din palme, entuziasmată. Rochia arăta minunat când era așezată pe pat, dar pe tine e de-a

[1] Varietate de antracit, dură, sticloasă, de culoare neagră, folosită la confecționarea unor mărgele. Cunoscut și sub denumirea de „chihlimbar negru", era folosit preponderent pentru bijuteriile de doliu. În trecut se considera că alungă energia negativă și temerile irațională, fiind considerat un apărător împotriva „entităților tenebrelor". (n.tr.)

dreptul spectaculoasă! Jacob o să fie complet neajutorat în fața ta!

– Dar eu nu vreau să fie neajutorat. Sincer!

– Ne lași singure o clipă, te rog, Maggie? îi ceru Viola cameristei ei.

Fata făcu o reverență adâncă și părăsi încăperea.

„Ține-te bine că vine adevărul", se gândi Julianne. „Acum, că slujnica a plecat, Lady Kilmaine o să spună ce părere are de fapt despre prezența unei văduve negre în casa ei."

– Jacob este vărul meu și țin foarte mult la el, începu Viola.

– Și nu crezi că sunt potrivită pentru el. Înțeleg. Tocmai de aceea vreau să te asigur că...

– Ba dimpotrivă. Cred că ești perfectă pentru el, zise Viola. Mă îngrijorează mai degrabă gândul dacă el te merită pe tine. Jacob are... Ei bine, are micile lui ciudățenii.

– Cum ar fi?

– Ți-a spus cumva despre... Mă rog, presupun că nu e treaba mea. Vreau doar să mă asigur că înțelegi că nu încearcă să fie nesuferit. Cel puțin nu mereu, zise Lady Kilmaine, zâmbind larg. Este din cauză că are de stăpânit o abilitate atât de dificilă.

„O abilitate dificilă. Oare așa se spune în ziua de azi când te lași răsfățat de doamnele nesățioase din înalta societate?" se gândi Julianne.

Ziarul *London Crier* făcuse publice micile lui „aventuri amoroase", dar Julianne nu se așteptase niciodată ca verișoara lui Jacob să vorbească despre ele cu o asemenea lejeritate. Sau eleganță. Coborî privirea în pământ. Nu ar fi fost bine ca Viola să-și dea seama că Julianne cunoștea din propria experiență amploarea abilităților lui. Simplul fapt de a se gândi la felul în care făcuseră dragoste în trăsură îi făcea trupul să se înfioare, plin din nou de dorință.

– Da. Am... am auzit despre abilitatea lui.

– O! Mă bucur atât de mult că a avut încredere în tine. Viola se prăbuși atunci la picioarele patului. Este o povară grea de purtat de unul singur, iar sensibilitatea lui este mult mai complicat de evitat decât a mea. Își așeză mâna pe panglica pe care o purta la gât și zâmbi, de parcă ar fi explicat într-un fel afirmația ei anterioară. Darul acesta este în aceeași măsură un blestem

și o binecuvântare. Îmi fac griji pentru el, pentru că se pare că lumea aceasta modernă este înnebunită după metale. Totul trebuie să fie numai oțel. Nici nu știu cum de poate îndura.

Julianne se forță să nu reacționeze în nici un fel la întorsătura aceea ciudată pe care o luase conversația lor. Era evident că înțelesese greșit lucrurile. Când făcuse referire la „abilitatea" lui Jacob, Viola nu se referise la priceperea lui în pat.

– Pe de o parte, folosirea darului îi deschide o lume de informații care nu ar fi ușor de obținut prin alte mijloace, zise Viola cu palma întinsă. O ridică apoi și pe cealaltă și făcu un gest care sugera o balanță, care se înclina dintr-o parte în alta. Dar nimic nu vine fără un preț.

– Un preț?

Pentru numele lui Dumnezeu, oare despre ce vorbea?

– Așadar, nu știi și despre durerile de cap îngrozitoare? Ce-aș putea să spun? Tipic unui bărbat, zise Viola și își dădu ochii peste cap. Nu vrea niciodată să arate nici cea mai mică slăbiciune.

– Jacob este cumva bolnav?

Dar părea să aibă o sănătate de fier. Aproape chiar prea „de fier", dacă judeca după reacția pe care o avea trupul său ori de câte ori erau numai ei doi.

Viola se încruntă ușor și înclină capul într-o parte.

– Ei bine, se pare că am zis ori prea multe, ori prea puține. Înțeleg că are grijă să-și ascundă durerile de cap.

„Cu siguranță știe despre dependența lui de opiu", se gândi atunci Julianne. Însă, dacă suferea de dureri de cap, probabil asta scuza un consum ocazional și o plimbare scurtă prin câmpul cu maci. Cel puțin într-o oarecare măsură. Laudanumul era responsabil pentru foarte multe dintre suferințele din trecutul lui Julianne, așa că îi era greu să justifice orice consum, cât de mic.

– Din câte știu eu, a folosit laudanum o singură dată de când ne-am cunoscut.

– O singură dată? Se descurcă uimitor de bine... Pe de altă parte, a fost mereu un om puternic. Eu am reușit să mă țin departe de opiacee, dar, după cum am spus, sursa sensibilității mele este mult mai ușor de evitat. Dacă nu aș fi descoperit că jaisul și argintul acționează ca un scut pentru mine, probabil în cele din urmă

aș fi ajuns și eu să mă bazez pe laudanum pentru a controla efectele secundare ale darului meu.

„Dar. Sensibilitate. Scut." La prima vedere, nu ar fi zis că Viola era nebună. Ochii ei mari, căprui erau limpezi și netulburați, însă cuvintele ei nu aveau absolut nici o logică.

Ceasul mare din holul etajului inferior răsună și anunță ora.

– O, Doamne! Te-am ținut de vorbă, când ar fi trebuit să te las să te pregătești. O s-o trimit înapoi pe Maggie să te coafeze, da? Viola o îmbrățișă apoi impulsiv, înainte ca Julianne să apuce să răspundă în vreun fel. Sunt foarte fericită că ticălosul meu de văr a găsit pe cineva ca tine.

Lady Kilmaine dispăru apoi, înainte ca Julianne să apuce să mai spună ceva. Bunătatea vicontesei i se părea absolut dezarmantă. Totuși, conversația aceea bizară o tulburase. Iar ideea că Jacob ar fi suferit de o maladie necunoscută, pricinuită de un *dar* misterios, o înspăimânta dincolo de cuvinte.

O jumătate de oră mai târziu, Julianne coborî scările spre foaierul unde o aștepta Jacob. Nu îi auzi pașii ușori ca un fulg, așa că îl putu privi nestingherită, fără să fie prinsă. Îl sorbi din priviri, de parcă ar fi fost vreun desert delicios și decadent. Măruntaiele ei se învolburară imediat ce dădu cu ochii de el.

Bărbatul ăsta era o priveliște încântătoare și când purta haine de stradă. Dar în ținută formală era absolut splendid. Croiala redingotei sale întunecate îi accentua lățimea umerilor. Vesta cenușie de brocard era ca un ecou al ochilor săi încununați de gene lungi și negre și avea o strălucire la fel de intensă. Iar butonii de la gulerul său erau confecționați din același metal lustruit strălucitor cum era și capul bastonului său. De la fiecare fir al părului său castaniu frumos aranjat și până în vârful cizmelor lustruite, Jacob Preston era imaginea desăvârșită a splendorii vestimentare.

Nu arată ca un om care avea un „dar" misterios și vătămător. Probabil Lady Kilmaine se înșela.

O auzi apoi apropiindu-se și ridică ochii. Privirea lui aproape o mistui cu intensitatea aprobării sale masculine. Julianne aproape că se topi pe loc, chiar acolo în mijlocul palierului casei verișoarei lui. Totuși, reuși cumva să coboare și restul scărilor fără a se prăbuși.

– Aș vrea să-ți spun că ești splendidă, Julianne, șopti el, în timp ce îi puse pe umeri o mantie de catifea, dar mă tem că m-aș băga singur la idei.

La cât de mulți fluturași simțea în stomac, cu siguranță trupul ei ar fi apreciat să fie sedus de el.

Jacob își puse pe cap o pălărie din păr de castor, care îi sublinia înălțimea considerabilă, apoi își puse mâna pe spatele ei, ca să o conducă afară pe ușă. Spatele ei primea cu bucurie acea atingere a mâinii lui – pe care o simțea fierbinte chiar și prin straturile mantiei, rochiei și corsetului ei.

– Oh, Doamne! O trăsură închisă! exclamă ea, în timp ce el o ajuta să urce în caleașca pe care o închiriase pentru seara aceea. Una era să admire un bărbat atrăgător și chiar să savureze felul în care vibra trupul ei ca răspuns la apropierea lui și cu totul altceva era să se găsească singură cu el, într-o situație atât de ispititoare. Credeam că am căzut de acord să folosim cabriolete deschise.

– În momentul acesta este prea frig pentru o plimbare în aer liber și o să fie și mai frig, când o să ne întoarcem, zise el și urcă în trăsură, după ea. Bătu apoi cu bastonul în plafon și trăsura se puse în mișcare. Mare păcat, dar destinația noastră se află mult prea aproape pentru o reiterare a ultimei plimbări împreună într-o trăsură închisă. Asta dacă nu cumva ți-ar face plăcere să mai dăm câteva ture în jurul parcului, desigur.

Julianne se trase spre colțul opus al banchetei din interiorul trăsurii micuțe. Cu toate acestea, reuși să creeze doar o distanță de un deget între ei.

– Indiferent de cât de aproape sau de departe ne aflăm de destinația noastră, noi doi am hotărât să nu ne mai lăsăm vreodată pradă instinctelor noastre primare, zise ea și strânse din buze.

– Vrei să spui că *tu* ai hotărât, zise Jacob. Eu m-am gândit încontinuu la asta.

Îi luă apoi mâna într-ale sale. În ciuda faptului că aveau carnea separată de mănuși moi și subțiri, confecționate din piele de căprioară și din mătase, trupul ei își amintea atingerea lui în cel mai mic detaliu. Apoi vârful degetului său alunecă pe încheietura ei, chiar sub marginea mănușii, iar pielea delicată se înfioră de plăcere. Jacob desfăcu atunci nasturele cu perlă amplasat deasupra venei ei și-i ridică încheietura la buzele sale.

Poți să mi spui sincer că nu te-ai gândit deloc la plimbarea aceea cu trăsura?

Îi sărută ușor încheietura, și vârful limbii lui atinse trecător porțiunea aceea mică de carne expusă. Apoi respirația lui fierbinte traversă carnea abia umezită.

Plăcerea îi înfioră imediat brațul.

– Eu îmi amintesc fiecare detaliu, zise Jacob. Îmi amintesc mirosul pielii tale și cât de moi și de sensibili sunt sânii tăi. Știai că sfârcurile tale au exact culoarea pulpei de rodie? Dar sunt cu mult mai dulci între buzele mele...

Sfârcurile ei se întăriră imediat sub straturile groase de materiale, luând forma unor muguri mici și sensibili. El încă îi mai mângâia încheietura interioară cu cercuri mici. Doar că Julianne părea să simtă atingerea degetelor lui direct pe sfârcurile-i sensibile.

– Mă gândesc la tine noaptea, când nu pot să dorm, Julianne. Îmi închipui cum îți desfac fiecare panglică dantelată, fiecare nasture care e gata să se rupă... și cum te așez goală pe patul meu. Vocea lui îi mângâia pielea ca o bucățică de catifea uzată, moale și decadentă. Ai vrea să-ți spun ce ți-aș face după aceea?

Julianne avea respirația întretăiată și nu-i putea răspunde în cuvinte, așa că doar clătină din cap.

Dar Jacob ignoră refuzul ei tăcut.

– Te-aș atinge extrem de ușor... pe fiecare centimetru de piele... pe față și pe spate. Aș mângâia fiecare deal... fiecare vale a trupului tău...

Degetul lui continua să îi maseze încet încheietura, dar ea părea să-i simtă atingerea de-a lungul fiecărei coaste și pe fiecare adâncitură a coloanei vertebrale... și coborând tot mai jos pentru a-i mângâia scobitura feselor. Aproape că nici nu băgă de seamă când el mai descheie ușor un nasture al mânușii sale, pentru a expune mai mult din carnea antebrațului ei.

– Și apoi te-aș săruta, continuă el.

Îi ridică din nou încheietura la buzele lui, doar că de data aceea supse senzual bucățica de carne înfierbântată. În clipa aceea Julianne își imagina cum mâna lui aluneca între picioarele ei, găsind-o umflată, umedă și gata pentru el. Așa că închise ochii și se lăsă pradă extazului.

– Te-aș săruta peste tot, șopti el.

„Doamne, Dumnezeule... peste tot!" Măruntaiele i se învolburară atunci de căldură și de o durere surdă. Zvâcnirile ușoare care se născuseră între picioarele ei când îi mângâiase prima dată încheietura se transformau în bubuituri în toată regula.

„Chiar și... *peste tot*?" se gândi ea și înghiți în sec.

– În fanteziile mele, te bucuri destul de mult de atenția intimă pe care ți-o acord, zise el și-și scoase una din mănuși. Ce părere ai? Crezi că ți-ar plăcea?

„Peste tot." Înghiți apăsat. Julianne avusese destui iubiți la viața ei, însă nici unul dintre ei nu o sărutase... *peste tot*.

– Ție ți-ar plăcea?

– Mai mult decât îmi place să respir, o asigură el și apoi gura lui o cotropi pe a ei pentru un sărut pasional.

Capitolul 9

Trăsura gonea pe caldarâm, trimițând vibrații puternice prin banchetele capitonate din interior. Ultima dată se lăsaseră foarte ușor atrași de ritmul constant și unduitor în care se mișca trăsura. Cât de simplu ar fi să facă și acum la fel!

Nu se mai sătura de el. Limba lui îi tachina gura, ba pătrunzând superficial și ușor, ba afundându-se spre mari adâncimi. Ea îi supse limba și-l primi cu entuziasm. Apoi Jacob își trecu dinții peste buzele ei și o lăsă cu răsuflarea întretăiată.

Oare ar fi sărutat-o la fel *peste tot*?

Își imagină gura lui Jacob atingând-o acolo. Sărutând-o, sugând-o și lingând-o. Acel simplu gând o amețea. Apoi coapsele ei se depărtară puțin, parcă dintr-o voință proprie.

După aceea îi simți mâna sub fusta sa – și nu mai era doar în imaginația ei. Aluneca încet mai sus de genunchiul ei, peste coapsă și se îndrepta... *peste tot*.

„Oh, nemernicule și ticălosule și..." Degetele lui găsiră fanta din lenjeria ei... „Să fii binecuvântat!"

După perioada petrecută în teatru, ar fi trebuit să-și dea seama că se putea întâmpla asta odată ce începuse să-i povestească fanteziile lui nocturne. Fiecare actor știa că trupul aducea la realitate ceea ce-și imagina mintea. Tocmai de aceea era sleită de puteri la sfârșitul fiecărei reprezentații. Pentru că trăia în câteva ore cât pentru o viață întreagă, iar trupul ei nu știa că era doar un spectacol.

Corpul ei răspundea la povestirile lui Jacob despre ce i-ar fi făcut dacă ar fi avut-o goală pe patul său, de parcă totul chiar se întâmpla.

– Julianne...

Închise ochii când Jacob întrerupse sărutul și-și lipi buzele de obrazul ei. Se simțea amețită. Îi răsuna în minte felul în care îi rostise numele.

I se părea firesc să-i spună și ea numele, așa că îl șopti ca pe un cântec de adorație.

O făcea să-și dorească... lucruri revoltătoare. Indecente. Imorale, păcătoase și minunate.

Degetele lui o mângâiau, conducând-o spre o agonie furioasă. Tot trupul ei se încorda, căutând eliberarea, în timp ce mintea ei hoinărea pe un coridor întunecat cu o singură ieșire.

În celelalte aventuri pe care le avusese, Julianne păstrase pentru ea o părticică ascunsă din ființa ei, ca pe un miez sacru al sufletului, pe care nu-l putuse atinge nimeni niciodată. Numai că Jacob nu-i permitea așa ceva. Și se simțea fără apărare în fața asaltului său implacabil. Bucățele din scutul ei de apărare se prăbușeau rând pe rând, lăsând-o expusă și prea neputincioasă ca să le mai adune îndeajuns pentru a ascunde acea fărâmă dezgolită a sufletului ei. Apoi un scâncet răsună printre buzele ei întredeschise. Era un sunet neajutorat și plin de dorință.

Jacob mârâi ca răspuns și o conduse mai departe.

„Mai tare! Mai repede!" îl implora ea în tăcere.

Julianne rămase în echilibru pe marginea prăpastiei timp de câteva clipe tulburătoare, dar apoi trupul ei explodă și o propulsă din realitate direct în abisul fanteziei lui Jacob. Gura lui se plimba peste tot pe trupul ei și ea înflorea sub atingerea lui.

Sărutările lui imaginare o conduseră la orgasm. Contracțiile interioare îi făceau trupul să se cutremure de plăcerea eliberării.

Așa că țipă. Mai tare decât ar fi trebuit, dar speră că huruitul trăsurii îi acoperise strigătul. Aproape că îi cânta numele lui Jacob, în ritm cu exploziile puternice pe care le simțea pe dinăuntru, care făceau ca frânturile din ființa ei să zboare în toate direcțiile.

Jacob îi prelungi orgasmul cu ajutorul sărutului și al atingerilor sale abile, făcând ca acea fericire să dureze mai mult decât și-ar fi închipuit vreodată că era posibil. Și, chiar când credea că era pe cale să se oprească, o traversă un nou val de extaz și tot trupul ei se cutremură din nou din cauza contracțiilor interioare.

În cele din urmă, nebunia aceea începu să se disipeze și în locul ei rămase numai sărutul lui tandru, atingerea delicată a buzelor și mâna lui caldă, care-i cuprindea movila feminității prin materialul subțire al lenjeriei intime. Avea obrajii inundați de lacrimile care se strecuraseră pe sub pleoapele-i închise strâns. Cumva, toate frânturile ființei ei, care se spulberaseră în timpul eliberării puternice, se reasamblaseră într-un întreg strălucitor.

Era agitată, dar în același timp se simțea inundată de o senzație necunoscută de pace interioară. Liniștită, dar tulburată în moduri pe care nici măcar nu și le închipuise vreodată.

Apoi Julianne își dădu speriată seama că trăsura se oprise.

– Am ajuns? întrebă ea cu voce tremurândă.

– Oh, cred că putem spune că unul din noi a ajuns acolo unde trebuie și s-a și întors, zise Jacob zâmbind larg și-i sărută fruntea. Dar da, am ajuns și la conacul lui Lord Digory. Nu-ți face griji! Ne-am oprit doar de câteva minute.

De câteva minute! Orice trecător ar fi putut-o auzi țipând de parcă își dădea duhul. Îi împinse imediat brațul, ca să nu-i mai țină în palmă sexul.

– E în regulă, Julianne, zise el încet, de parcă ar fi fost o iapă sălbatică speriată. Stai oricât ai nevoie ca să îți revii. Dacă nu știai, moda din acest moment dictează ca oamenii cei mai de seamă să ajungă cât mai târziu cu putință.

– În timp ce eu am *ajuns* mult prea devreme. Cuvintele îi ieșiră pe gură înainte să apuce să se gândească de două ori la modul cum ar putea fi interpretate în momentul acela.

Jacob izbucni în râs.

– Ai făcut o glumă? Nu credeam că îți stă în fire să faci glume.

– Nu, n-am făcut o glumă, izbucni ea. Îi invadase mintea cu fanteziile lui și îi dezgolise sufletul. De ce se comporta ca și când nu se petrecuse nimic important? De parcă numai trupul ei fusese implicat în ce se întâmplase? De ce mi-ai făcut asta? îl întrebă în cele din urmă.

– Am făcut-o *cu* tine, o corectă el. Și nu-mi amintesc să fi protestat vreun pic. Știam că nu o să avem timp pentru mai mult de atât, dar îmi face nespusă plăcere să iau parte la momentele tale de senzualitate, Julianne. O buclă se eliberase din coafura ei, așa că o netezi încet și i-o ascunse în spatele urechii. Ne așteaptă o seară dificilă, zise el încet. M-am gândit că o să-ți fie mai ușor dacă o începi relaxată.

Relaxată? În realitate, era mai degrabă ca și când el ar fi amorsat o bombă. Chiar dacă trăise o eliberare de o intensitate nemaiîntâlnită, adevărul era că în pântecele ei încă sălășluia un gol chinuitor. Avea nevoie să-l simtă în ea. Și, dacă ar fi dat ascultare trupului ei, atunci i-ar fi ordonat vizitiului să dea iar trei ture în jurul parcului.

Sau poate patru.

După care cuvintele lui căpătară sens în mintea ei. Aparent, credea că era o femeie nestatornică și agitată, care trebuia manipulată pentru a se relaxa.

– Atunci, să înțeleg că ai făcut asta doar pentru că ai crezut că... aveam nevoie?

Probabil ceva din tonul vocii ei sunase amenințător.

– Nu, nu, nu e nimic de genul acesta, zise el. La naiba cu tot, Julianne! Voiam doar să te ating! De ce trebuie să faci mereu lucrurile să pară mai complicate decât sunt?

Îi netezi ușor fusta și își puse la loc mănușa. Apoi ridică jaluzelele trăsurii, și ea văzu un șir continuu de cupluri pășind dincolo de ușile duble, iluminate de felinare cu gaz, de la intrarea în conacul lui Lord Digory.

– Crezi că ești gata să intrăm acum, ai terminat cu a o face pe capricioasa? o întrebă el, pe un ton care-i trăda frustrarea.

– Desigur, îi răspunse ea, deși bănuia că aveau să-i cam tremure genunchii.

„Auzi la el... capricioasă!" gândi apoi. Avea să-i arate ea ce însemna să fie într-adevăr capricioasă.

De obicei, Jacob refuza să servească cina la altcineva acasă, pentru că nu prea putea să-și scoată și să-și folosească furculița de platină la masa elegant așezată a gazdelor sale. Iar argintăria lui Lord Digory avea o strălucire luxuriantă, un model clasic și o memorie foarte lungă. Clinchetul vocii metalului îi răsuna în minte de fiecare dată când ridica lingura la gură.

Până la sfârșitul nopții, sigur se alegea cu o durere de cap cumplită. Dar nici nu prea avea ce să facă pentru a evita asta. Argintul nu avea să-i împărtășească lucruri prea importante, însă mintea lui era inundată necontenit de imagini ale meselor servite în trecut. Așa că se străduia din răsputeri să nu tresară. Julianne își dădea silința să întrețină conversația la masă, dar el nu prea avea cu ce să contribuie. Jacob știa că ar fi fost complet inutil câtă vreme se lupta cu metalul din jurul său.

Din fericire pentru el, copia pumnalului ascunsă în buzunarul vestei sale era învelită într-o teacă de piele. Altfel ar fi dat de mare necaz.

– Vezi dumneata, Lady Cambourne, problema este că majoritatea oamenilor au o părere greșită despre druizi. Nu suntem atât un ordin religios ca atare, cât aderenți la o filosofie, zise Lord Digory după ce fu luată de la masă supa și se aduse peștele. Codul nostru nu are în el nimic barbar sau fantastic. Noi pur și simplu credeam în a trăi în armonie cu natura în loc de a încerca să o supunem voinței noastre. Ia aminte! Puterea aburului va duce la ruinarea acestui secol.

Jacob era îndeajuns de aproape de capul mesei ca să audă conversația și să fie cu ochii pe Julianne. Aceasta era așezată în stânga gazdei lor, în timp ce locul lui era de partea cealaltă a mesei mari, cu un scaun mai departe. În dreapta lui Lord Digory – adică în stânga lui – stătea Lady Somerset. Era o doamnă corpolentă, dar destul de plăcută, care purta pe cap un turban încununat cu o pană mare de struț, care se unduia, distrăgându-i atenția. Poziționarea la masă era ideală. Și cu siguranță s-ar fi distrat copios dacă ar fi putut să-și aducă propriile tacâmuri.

Jacob era complet mulțumit de cum stăteau lucrurile, cu excepția faptului că pe locul de vizavi de el se afla Sir Malcolm Ravenwood. Nu-și putea da seama cu exactitate despre ce anume era

vorba, însă bărbatul acela tăcut și gânditor avea ceva care-i făcea firele de păr să se ridice pe ceafă.

– Vrei să spui că ordinul nu este de acord cu progresul? întrebă atunci Julianne.

Se străduia din răsputeri să evite să-i întâlnească privirea lui Jacob. El se gândi că probabil era supărată pe el – deși motivul supărării era un mister pentru el. Îi oferise plăcere și nu se gândise nici o clipă la propriile lui nevoi. Ce voia mai mult de la el femeia aceea? Luă o înghițitură din pâine și fu recunoscător să lase un pic deoparte argintul.

– Trebuie să avem grijă de oamenii de rând. Cum ar putea numi cineva acest lucru progres când toate mașinăriile astea nu fac altceva decât să lase oamenii fără slujbe? afirmă Lord Digory și flutură din mână trufaș.

Judecând după lipsa bătăturilor de la baza degetelor lui mici și îndesate, Jacob ar fi putut pune prinsoare că Lord Digory nu muncise în nici un fel, nici măcar o singură zi din viața lui.

– Așadar, dumneata te asemeni întru câtva cu luddiții[1] generației trecute, zise Jacob. Mișcarea aceea a devenit violentă când muncitorii șomeri au distrus mașinile care le-au luat locul. Guvernul a răspuns prin înăbușirea mișcării luddiților, care a dus și la destul de multe execuții din pricina distrugerii mașinilor.

– O, Doamne, nu! exclamă Digory. Nu semănăm deloc cu luddiții. Noi nu suntem deloc de acord cu violența. Rațiunea este cârja pe care ne sprijinim pentru a instaura schimbarea.

Buzele lui Sir Malcolm zvâcniră, apoi ridică paharul său plin de vin roze. Poate că omul era mâna dreaptă a lui Digory la conducerea ordinului, însă Jacob suspecta că Ravenwood s-ar fi simțit complet în largul lui să facă uz de violență, în locul rațiunii.

Jacob se șterse la gură cu șervețelul și simți un iz slab al parfumului intim al lui Julianne, care rămăsese impregnat în mâna

[1] Adepți ai luddismului. Mișcare spontană de protest a muncitorilor englezi din a doua jumătate a secolului al XVIII-lea și din prima jumătate a secolului al XIX-lea, care s-a manifestat prin distrugerea mașinilor considerate a fi cauza șomajului. Denumirea vine de la numele lui Ned Ludd, cel care a îndemnat la distrugerea mașinilor textile în 1779. (n.tr.)

lui. Inspiră adânc, și o parte din durerea reziduală supărătoare survenită în urma contactului cu argintul dispăru pe dată.

Oare de ce cheltuiau atât de mult femeile pe parfumuri scumpe, când nici o esență concepută de parfumieri nu se urca la capul unui bărbat mai repede decât mirosul excitației feminine?

Îi aruncă un zâmbet lacom, și o îmbujorare se strecură imediat pe pielea ei, acaparându-i obrajii și gâtul ca de alabastru. Oare înțelegea că încă îi simțea aroma dulce de mosc?

Probabil că da, pentru că îi aruncă o privire aprigă și se întoarse imediat spre Ravenwood.

– Scopul lui Lord Digory de a obține schimbarea prin mijloace pașnice este și ținta dumitale, Sir Malcolm?

– Excelența Sa este conducătorul ordinului, Lady Cambourne, zise Ravenwood.

„Ăsta nu-i un răspuns concret!" se gândi Jacob.

– Răposatul meu soț a fost un împătimit al istoriei druide, chiar dacă nu a îmbrățișat niciodată învățăturile druizilor, zise Julianne, după care își îndreptă atenția din nou spre gazda lor. Din câte am înțeles de la el, romanii au ilegalizat druidismul atunci când au ocupat Insulele Britanice.

– Da, foarte adevărat, zise Digory.

– În cazul acesta, trebuie să mărturisesc că sunt puțin confuză. De unde știți ce presupune filosofia druidă, de vreme ce nu mai există practicanți de câteva sute de ani? Adică, pot să înțeleg că în multe culturi tradițiile sunt transmise pe cale orală, dar eu, personal, n-am auzit niciodată să existe legende druide, zise ea afișând un zâmbet dezarmant. Sau există cumva vreun soi de... O, Doamne, cum să formulez că să nu pară o blasfemie? Vreun soi de echivalent druid al scripturii scrise?

Lord Digory tocmai dădea pe gât conținutul paharului său colorat în verde, așa că scuipă surprins când auzi întrebarea ei.

„Cu siguranță știe despre manuscris!" hotărî Jacob. Indiferent de conținutul celei de-a doua jumătăți a manuscrisului lui Julianne, trebuia să descopere cât mai repede partea care lipsea. O încruntare acapară brusc trăsăturile lui Sir Malcolm, însă bărbatul își reveni repede.

– Acesta este un subiect mult prea serios pentru a fi discutat într-o companie atât de plăcută, zise Ravenwood.

Julianne era hotărâtă să țină de subiectul acela precum un câine de vânătoare care prinsese un șobolan între colți.

– Dar Sir Malcolm...

Aparent accidental, Jacob răsturnă paharul de vin, împrăștiind conținutul rozaliu peste fața de masă strălucitoare, confecționată din damasc, fix în direcția lui Sir Malcolm. Ravenwood sări imediat în picioare pentru a evita să se răspândească pata.

– Ah, ce neîndemânatic am fost. Mii de scuze! Se pare că fac mereu ceva nepotrivit exact unde n-ar trebui, zise Jacob și-i aruncă o privire de avertizare lui Julianne. Aflaseră ce voiau să știe. Și n-ar fi făcut decât să-l agite pe Lord Digory dacă ar fi încercat să afle mai multe în clipa aceea. Servitorii începură imediat să roiască în jurul mesei, pentru a curăța mizeria, așa că Jacob se întoarse spre Lady Somerset. Dacă nu mă înșel, am auzit că fiica dumitale, Honoria, își va face ieșirea în societate sezonul următor. Sper că nu am fost dezinformat, nu?

Jacob știa foarte bine că putea conta întotdeauna pe o mamă – care avea o fiică de măritat – să înceapă să ridice în slăvi farmecele odraslei sale. Indiferent dacă era soția unui druid sau nu.

Așa că subiectul conversației fu oficial schimbat.

După cină, întregul grup se mută în salonul de la etajul al treilea, unde Lady Digory aranjase ca o orchestră mică să cânte câteva melodii prestabilite. Julianne primi un carnețel aurit de dansuri, în care erau deja notați toți viitorii ei parteneri. Și, de vreme ce venise împreună cu Jacob, avea să danseze cu el pe „Marele Marș".

Încă își simțea articulațiile dureroase după tăvăleala din trăsură. Și un dans cu Jacob părea să fie la fel de periculos. Gândul de a se afla atât de aproape de el, de a se mișca în ritm cu el și de a avea șoldul ușor lipit de al lui îi făcea din nou trupul să se cutremure, ca urmare a unei conștientizări sporite.

Din fericire, bunele maniere îi împiedicau să danseze din nou împreună înainte de ultimul set. Așa că se simțea profund ușurată.

– Ne vedem pentru ultimul vals, zise el, la finalul acordurilor melodiei.

Jacob o predă apoi unui viconte cu chelie, care o conduse pe acorduri zbuciumate de polca și se scuză pentru pașii greșiți,

plângându-se cu voce tare despre neajunsurile celui de-al doilea violonist.

Răsună apoi o muzică de vals, și Sir Malcolm apăru imediat lângă ea.

– Cred că acesta este dansul meu, Lady Cambourne. Îmi acorzi onoarea?

– Așa se pare, Sir Malcolm. Julianne făcu atunci o reverență și șopti: Onoarea este de partea mea.

El făcu o plecăciune deasupra degetelor ei și o așeză în poziția corectă. Mâna ei mică dispăru în cea mult mai mare a lui. La scurt timp după aceea, făceau plecăciuni și piruete în pas de dans prin încăpere. Ravenwood se mișca incredibil de bine pentru un bărbat de statura lui. Dar, spre deosebire de ceilalți parteneri de dans ai ei, bărbatul acesta era îndeajuns de tăcut ca să poată fi catalogat drept posac.

– Sper că nu te-au deranjat întrebările pe care le-am pus în timpul cinei, zise ea. Doar că mi se pare absolut fascinantă ideea de a readuce la viață vechile practici druide.

Sir Malcolm se uită în jos la ea. Ochii lui erau întunecați, dar irezistibili.

– Ordinul este neobișnuit de strict în privința implicării feminine.

– Și dumneata ești de acord cu acest lucru? îl întrebă ea. Pe mine mă uimește neîncetat să văd cum bărbații englezi jură credință nemuritoare reginei lor – o femeie pe care nu au cunoscut-o de fapt niciodată –, dar nu pot discuta cele mai simple chestiuni cu doamnele lângă care trăiesc în fiecare...

– Nu am spus că aș fi de acord cu faptul că misterele druidismului sunt interzise femeilor.

Julianne ridică imediat dintr-o sprânceană.

– Așadar, sunt mistere, la urma urmei? Credeam că este vorba doar despre o filosofie.

– Poate că pentru unii este vorbea numai despre atât. Privirea lui Sir Malcolm se îndreptă atunci spre gazda lor, care se întreținea în colțul salonului cu două doamne mai în vârstă, ale căror zile de dans apuseseră de mult. Ai avut dreptate la cină. Chiar există un codice sacru.

– Bănuiam eu, zise Julianne. Probabil de acolo provine dragostea față de natură a lui Lord Digory... precum și dezgustul său față de puterea aburului.

– După cunoștințele mele, Lord Digory nu a citit întregul manuscris, zise Sir Malcolm. Dar, chiar dacă ar fi făcut-o, să spunem că în cadrul ordinului nostru toată lumea are dreptul la propria interpretare. La urma urmei, un om își urmează conștiința.

– Unii ar susține că ideea de „conștiință" este o noțiune creștină. Julianne constată cu stupoare că îi făcea destul de mare plăcere acea competiție verbală cu Sir Malcolm.

Majoritatea bărbaților i-ar fi spus să nu-și bată capul acela frumușel cu chestiuni atât de serioase. Ba unii probabil chiar ar fi râs de ea pentru că îndrăznea să-și exprime părerea cu privire la altceva decât aranjamente florale și meniuri pentru cină.

– Toți oamenii au o voce interioară care le spune cum să acționeze, în funcție de crezul după care își ghidează existența, zise Sir Malcolm. Conștiința, ca să zic așa, este un produs al sumei credințelor personale și al textelor pe care le consideră sacre un om.

– Are logică, zise ea, în timp ce el o conducea într-o piruetă grațioasă pe sub brațul lui. Păi, și spune-mi atunci, Sir Malcolm, dumneata ce consideri sacru?

– Puterea. Puterea cuiva de a trăi după bunul-plac.

Era ca și când i-ar fi citit cele mai ascunse dorințe. Pentru că asta era exact ceea ce urmărea ea prin vânzarea pumnalelor druide. Fiindcă atunci nu avea să mai fie nevoită să se lase împinsă într-o căsătorie lipsită de dragoste și nici nu urma să se mai bazeze pe susținerea fiului ei vitreg. În plus, avea să poată finanța în continuare școala doamnei Osgood. Nu avea să-i mai hotărască nimeni soarta. Ea urma să fie unica stăpână a destinului ei.

– Trebuie însă să te avertizez că o descifrare corectă a textelor druide ne arată că învățăturile acestea nu sunt pentru cei slabi de inimă, zise el, fără să rateze un singur pas de dans. Unora dintre noi nu ne e de ajuns să cunoaștem simpla filosofie. Și încercăm să însuflețim Vechile Căi ale ordinului.

– Într-adevăr? Dintr-odată, inima începu să-i bată mai repede. Vrei să sugerezi că există un ordin secret în interiorul ordinului?

– Exact. Dar cei care caută să fie admiși în grupul nostru nu trebuie să se teamă să valorifice puterea adevărată a druizilor.

Se aplecă apoi și îi șopti la ureche: Femeile sunt bine-venite să participe la ritualurile noastre. Ba, de fapt, aș spune că sunt absolut esențiale pentru mistere.

Mistere. Ritualuri. Cuvintele acelea o trimiseră cu gândul la „prostiile religioase" în legătură cu care o avertizase Lily Parks, atunci când Julianne o întrebase dacă mai exista în clipa aceea vreun urmaș al clubului Hell Fire.

– Este o dovadă de egalitarism din partea voastră să includeți și sexul slab, zise ea.

Buzele lui zvâcniră ca răspuns la afirmația ei.

– O, te asigur că nici una dintre femeile noastre nu ar putea fi considerată slabă.

Continuară să danseze în tăcere pentru următoarele câteva acorduri. În vreme ce pluteau pe ringul de dans, ea îl întrezări pe Jacob, care dansa cu partenera care-i fusese aleasă pentru acel vals. Era soția tânără și atrăgătoare a unui membru al parlamentului.

Jacob fusese absolut convins că exista un grup disident în rândul Ordinului Antic al Druizilor. Și-ar fi dorit să-l poată întreba ce să facă în clipa aceea, odată ce descoperise un membru al grupului fanatic. Dar nici măcar nu îi putea întâlni privirea.

„Ei bine, cine nu riscă...", se gândi ea.

– Și cum s-ar putea alătura cineva unui astfel de grup? întrebă ea.

– Aici nu se pune problema să ni se alăture careva. Este inițiat. Sir Malcolm se opri atunci din dans și o țintui cu o privire pătrunzătoare. Exista ceva sumbru și stăpânitor în felul în care o privea. Simți cum stomacul i se strânge ghem. Îți dorești să fii inițiată?

„O, Doamne, ce o mai însemna și asta?" se gândi ea temătoare. Dar nu exista nici o altă cale să afle mai multe informații, așa că încuviință din cap.

– Unde vă întâlniți?

Sir Malcolm își lipi imediat degetul de buzele ei, ca să o facă să tacă.

– Nu e nevoie să știi asta. Vei fi contactată la momentul potrivit, zise el criptic. Din câte am înțeles, în clipa de față poți fi găsită la reședința lui Lord Kilmaine. Intenționezi să rămâi acolo?

– Pentru moment. Jacob o mutase de la Golden Cockerel abia în după-amiaza aceea. Dar de unde știi unde locuiesc?

– Misterele ne oferă căi de a afla informații care sunt dincolo de imaginația dumitale, zise el. Să fii gata peste două nopți. Și fii pregătită să vii de una singură.

Capitolul 10

După o altă oră de cadriluri plictisitoare, dansuri scoțiene vesele și o mazurcă de-a dreptul îngrozitoare, Julianne se întâlni din nou cu Jacob, pentru dansul final. Cu toate acestea, nu putea să riște să-i spună despre conversația pe care o avusese cu Sir Malcolm, ca nu cumva să fie auziți de ceilalți dansatori.

După aceea întregul grup de petrecăreți se împărți în două grupuri mai mici, în funcție de sex. Bărbații dispărură într-o bibliotecă înmiresmată cu fum de trabuc și vinuri parfumate, iar femeile se retraseră în salonul rezervat doamnelor. Majoritatea femeilor serviră ceai, însă se găsiră și câteva care să accepte cardiotonice, condimentate cu laudanum, „pentru a se mai liniști" după dans.

Julianne se minuna că femeile erau considerate prea slabe pentru a bea vin de Madeira sau de Porto, dar că, în schimb, li se ofereau cu bucurie opiacee ce dădeau dependență. Poate că doamnele acelea care duseseră o viață protejată nu văzuseră niciodată efectele secundare ale consumului de opiu sau ce însemna dependența de el, modul în care întuneca mințile celor care-l consumau până în punctul în care ar fi fost în stare de orice sacrificiu pentru a obține încă o doză.

Lady Somerset se afundă în divan lângă Julianne și acceptă un cardiotonic de la Lady Digory. Mirosul dezgustător de laudanum era doar parțial mascat de celelalte ingrediente amestecate în băutură.

Lui Julianne îi tresăltă inima. Era o panică declanșată instantaneu de mirosul acela grețos de dulce. Așa că își îngropă nasul în ceașca de ceai și îndepărtă pânza de amintiri neplăcute. Nu putea

veni nimic bun dacă-și lăsa mintea inundată de acele amintiri din trecut.

În schimb, se concentră pe a încuviința din cap aprobator și pe a scoate „mmmhmmm"-urile corespunzătoare, în timp ce doamnele din jurul ei pălăvrăgeau despre ultimele importuri de dantelă de Bruxelles și despre o parte dintre domnii considerați „de seamă", dar care erau de fapt prea săraci pentru a putea fi eligibili pentru fiicele lor. După conversațiile acelea banele, n-ar fi bănuit nimeni niciodată că soții lor puteau discuta ceva ieșit din comun, în timp ce-și fumau trabucurile și se desfătau cu vin.

Și poate chiar așa stăteau lucrurile. Interesul lui Lord Digory pentru druidism părea să aibă aceeași natură erudită precum interesul lui Algernon. Scopul de a trăi în comuniune pașnică cu natura părea aproape naiv, ținând cont de progresele industriale neîncetate. Cu toate acestea, stilul de viață al lui Lord Digory arăta că omul îmbrățișa cu bucurie tot confortul modern oferit de industria pe care pretindea a o detesta. Iar asta o făcea pe Julianne să îl considere un om excentric, dar totodată inofensiv.

Secta din care făcea parte Sir Malcolm nu părea nici măcar pe jumătate la fel de blândă. Și ochii lui străluciseră plini de ambiție în clipa când vorbise spre rituri misterioase. În general, oamenii care voiau să dețină puterea nu aveau scopuri inofensive precum a trăi în armonie cu natura.

Probabil chiar în clipa aceea Jacob le arăta copia pumnalului. Julianne spera ca aceasta să-l poată păcăli pe Lord Digory și să îl convingă să-i împărtășească orice informații avea despre locul unde se afla perechea pumnalului.

Însă nu era la fel de optimistă și când venea vorba despre a-l păcăli pe Sir Malcolm.

– Ei bine, ce-au spus despre pumnal? întrebă Julianne de îndată ce ea și Jacob îi mulțumiră gazdei lor și urcară în trăsura care aștepta.

– Digory a fost absolut fermecat de el, zise Jacob. A vrut să îl studieze, așa că i-am zis că îl poate păstra timp de o săptămână.

– Și crezi că a fost un lucru înțelept? S-ar putea să descopere că e de fapt o copie.

– Cum? E imposibil să se întâmple asta – dacă nu cumva are deja în posesia sa un pumnal real. Lucru de care mă îndoiesc profund. A fost extrem de intrigat de ornamentație și de gravură, dar nu a apărut nici un licăr de recunoaștere în ochii lui, zise Jacob și-și frecă puntea nazală, de parcă ar fi încercat să îndepărteze ridurile de încruntare adâncite între sprâncenele sale.

Lady Kilmaine îi spusese lui Julianne despre durerile de cap îngrozitoare de care suferea vărul ei. Julianne se întrebă dacă asta îl chinuia și în clipa aceea pe Jacob. Dar nu se putea arăta înțelegătoare, de vreme ce era clar că el se străduise din răsputeri să-și ascundă boala de ea.

– Mă bucur că nu a văzut până acum cum arată pumnalul, zise Jacob.

– Nici măcar o ilustrație a lui?

– Nu mi-a lăsat senzația că el ar avea a doua jumătate a manuscrisului tău, zise Jacob, continuând apoi exact în direcția în care se îndreptau și gândurile ei: Sau, chiar dacă ar avea-o, nu cred că secțiunea aceea conține imagini ale pumnalului, ca a ta.

– Și cum rămâne cu ceilalți bărbați?

– Ceilalți repetă papagalicește orice spune Digory, de parcă nici unul dintre ei nu poate gândi de unul singur, zise Jacob și pufni dezgustat.

– La fel și Sir Malcolm?

– Nu, nu, nu... cu el e altceva. Jacob îi aruncă o privire piezișă. Înțeleg că și tu ești de aceeași părere. Cu siguranță păreai profund absorbită de discuția cu el în timp ce dansați.

Julianne nu-l surprinsese nici măcar o dată pe Jacob privind în direcția ei, în timpul dansului. Dar se pare că el fusese totuși mai atent la ea decât lăsase să se vadă.

– Dacă nu aș ști cum stă treaba, aș zice că pari un pic gelos.

– Dacă nu aș ști cum stă treaba, aș recunoaște că sunt, zise el, ridicând din umeri și privind pe fereastră la peisajul londonez care se derula pe lângă ei. Gestul lui părea în opoziție cu vorbele sale. Despre ce ați discutat?

– Despre existența unui codice druid sacru, zise ea cu îngâmfare. Și a confirmat existența lui.

Jacob se întoarse imediat către ea.

– Ce altceva a mai spus?

– Mi-a zis despre secta lui secretă... despre ordinul din rândul ordinului, ca să zic așa. M-ai avertizat că este posibil să găsim o mână de credincioși adevărați între toți prefăcuții și ipocriții. Și Sir Malcolm pare să fie conducătorul lor, zise ea. Ce crezi că îl face așa? Un fel de arhidruid?

– Mă îndoiesc că în religia lor există echivalentul unui papă creștin, zise Jacob sec. Și presupun că, în lipsa acestuia, prietenul tău ar trebui să se mulțumească cu titlul de arhidruid.

– Dar nu este priete... Însă Julianne strânse imediat din buze, refuzând să se lase atrasă într-o dispută. În schimb, îi spuse lui Jacob ceea ce aflase despre ordinul secret din interiorul ordinului, și anume că implica ritualuri misterioase, că accepta să fie inițiate și femei în rândurile sale și că membrii săi nu își doreau în mod special să trăiască în armonie cu natura.

– Nu mă miră asta, zise Jacob și-și frecă fața cu mâna. Julianne luă gestul său drept o încercare de a alina durerea pe care o simțea și simți cum i se strânge stomacul de o compasiune tăcută. Pare genul!

– Dacă prin asta vrei să spui că este charismatic, atrăgător și inteligent, atunci da, sunt de acord cu tine. Sir Malcolm este un lider înnăscut. Se bucură apoi de o mică victorie când îl văzu pe Jacob încruntându-se ca răspuns la afirmația ei. Se gândi imediat că poate era cu adevărat gelos. Dacă Lord Digory știe într-adevăr de existența unui manuscris incomplet, Sir Malcolm aproape că mi-a confirmat deschis că Lord Digory nu l-a citit niciodată și că pare să aibă niște concepții de-a dreptul binefăcătoare despre țelurile druidismului. Sir Malcolm are un cu totul alt punct de vedere. Nu știu de ce se străduiește atât de mult să pretindă că-l susține pe Lord Digory.

– Este o metodă clasică de dezinformare, zise Jacob. Și, în cazul acesta, Digory este omul de paie. Ravenwood este cel care trage sforile, dar rămâne în umbră. Mă mir că te-a impresionat în asemenea măsură.

– Nu-i adevărat, izbucni ea.

Dar îi păru rău de reacția sa în clipa în care el ridică mâinile batjocoritor, în semn de supunere.

– În regulă, zise el. Și unde găsim secta asta mică și păgână a lui Sir Malcolm?

– Păi, nu o găsim noi, zise Julianne. Se pare că ne găsește ea pe noi. Sau mai degrabă pe mine. Am fost invitată la întâlnirea lor de peste două nopți.

– I-auzi, ce chestie! exclamă Jacob. Își scoase apoi una din mănuși și-și frecă palma de mânerul bastonului. Ar fi logic de presupus că păstrează orice text pe care-l consideră „sacru" în locul unde își țin și ritualurile. Odată ajunși acolo, vom putea căuta a doua jumătate a manuscrisului tău.

– În cazul acesta nu există „noi". Sir Malcolm a fost destul de explicit că invitația este numai și numai pentru mine.

– Sunt convins de asta, zise el. Dar nici nu se pune problema să mergi de una singură. N-ai nici cea mai vagă idee în ce te-ai putea băga.

– Nu sunt un copil. În plus, am știut de la bun început că găsirea ultimului pumnal va presupune să-mi asum anumite riscuri.

– Dar asta nu e doar ceva *riscant*. Este absolut nebunesc!

Dintr-odată, lui Julianne nu-i mai părea deloc rău că îi vorbise pe un ton înțepător. Jacob se comporta cu ea ca și când ar fi fost incompetentă și neajutorată. În timp ce Sir Malcolm îi spusese că femeile care făceau parte din ordinul său nu erau deloc privite ca niște ființe slabe. Ci erau bine-venite. Ba chiar esențiale.

– Nu te-am angajat ca să mă sfătuiești unde pot să merg și unde nu. Te-am angajat să găsești pumnalul, îi zise ea tăios. Și nu ești paznicul meu.

– Ba dă-mi voie să te contrazic, zise el. M-ai angajat ca să te ajut. Consideră faptul că te împiedic să faci un lucru prostesc ca fiind un bonus.

– Ba dimpotrivă! Singurul lucru prostesc pe care l-am făcut în noaptea aceasta s-a întâmplat chiar aici în trăsură. Își încrucișă imediat brațele peste piept și privi pe fereastra din partea opusă, ca să evite să-i vadă chipul diabolic de chipeș. Și să știi că nu am de gând să permit să se repete.

– Ia ascultă aici, Julianne...

– Nu, ascultă tu! Știa exact ce să-i spună ca să-l facă să înceteze să o mai ia la rost. Verișoara ta mi-a spus că te confrunți cu o abilitate deloc facilă. Nu cred că se referea la faptul că nu te poți abține să nu-ți bagi nasul în treburile altora, chiar dacă se pare că și aceasta e alt lucru care-ți dă bătăi de cap. La ce referea mai exact?

Trăsura ieși din umbre și intră în lumina oferită de o lampă stradală. Întrezări pentru o clipă expresia precaută de pe chipul lui, dar apoi trăsura îi cufundă din nou în umbre cenușii.

– La nimic, zise el categoric.

– A zis că suferi de dureri de cap îngrozitoare, ori de câte ori îți folosești „darul", așa că eu n-aș numi asta nimic.

Jacob strânse imediat din buze. Era ceva mai mult decât un simplu gest de enervare. Jacob părea chinuit de o suferință reală.

– În ce constă mai exact acest dar, Jacob? Și să nu îndrăznești să-mi spui că se referă la treaba aia care ți se leagănă între picioare.

Era o lovită sub centură, dar el pornise pe acel drum. Ea crescuse în Cheapside și se străduise din răsputeri să ajungă actrița principală de la Drury Lane. Și era mai mult decât evident că nu izbutise asta fără a învăța cum să lupte murdar.

– Ai înțeles-o greșit pe Viola.

– Ba nu, zise ea plat. A spus că sensibilitatea ei e mai ușor de evitat decât a ta. Și nu-mi pot închipui la ce anume se referă, de vreme ce tu ești la fel de sensibil ca un taur într-un magazin de porțelanuri... Dar expresia de pe chipul tău îmi spune că știi exact la ce se referea.

– Nu acum, Julianne, zise el și închise ochii strâns.

– De ce? Pentru că te doare capul? Simplul fapt că nu-l mai prinsese folosind opiacee din acea primă dimineață nu însemna că într-adevăr nu le mai folosise. La început, și mătușa ei fusese foarte vicleană în a-și ascunde dependența. Te-ai gândit că te doare tocmai pentru că ai făcut abuz de laudanum atât de mult timp? Și că acum ai nevoie de mai mult, doar ca să te simți normal?

Știa că nu era el de vină pentru toate nenorocirile pe care le cauzase laudanumul în trecutul ei. Dar în clipa aceea încă putea simți mirosul cardiotonicelor pe care le sorbiseră atât de relaxate femeile acasă la Lord Digory. Opiaceele o costaseră foarte scump. Pentru că erau începutul drumului ei lung și singuratic. Și, la fel ca durerile-fantomă lăsate în urmă de un membru lipsă, durerea aceea solitară era încă vie în inima ei.

Jacob se încruntă la ea.

– Consum foarte rar tonic. Și numai atunci când este absolut necesar.

Așa începea întotdeauna totul pentru un dependent de opiu. La început, îl consuma foarte rar. Apoi ocazional. Și, în cele din urmă, dependentul ajungea să nu-și mai poată închipui cum să trăiască fără el.

În prima dimineață când sosise la ușa lui Jacob pentru a începe misiunea de căutare a pumnalului, îl găsise cu ochii injectați și cu vederea încețoșată de pe urma administrării de droguri. Și recunoscuse semnalele încă de pe atunci.

Doar că nu se așteptase nici o clipă să ajungă să-i pese.

De obicei, era nevoie să se străduiască destul de mult pentru a scoate câteva lacrimi. Însă acum îi tremurau pe gene, fără să fi depus nici cel mai mic efort în acest sens. Oare chiar nu înțelegea ce îi putea face laudanumul? Avu grijă să rămână cu chipul întors de la el, în timp ce trăsura se opri, zguduindu-se.

Jacob coborî fără să mai spună un singur cuvânt și apoi o ajută și pe ea. Parcurseră în tăcere drumul până la ușa conacului lui Lord și al lui Lady Kilmaine, unde fură întâmpinați de un majordom competent care le luă mantiile și îl întrebă politicos pe Jacob dacă voia o băutură înainte de a se retrage.

– Whisky, răspunse el obosit, și omul dispăru imediat ca să-i îndeplinească dorința.

– Nu uita să adaugi și suculetul de mac, murmură Julianne în timp ce se îndrepta spre scări. Știa foarte bine că era nesuferită, însă nu se putea abține. Rana aceea veche fusese zgândărită și nimic nu putea opri sângerarea.

– Așteaptă, Julie...

Se opri pe a doua treaptă. Simțea cum i se strânge stomacul. Risca să se lase înduplecată dacă se uita în ochii lui plini de durere. Așa că nu se întoarse cu fața la el. Nu voia să audă scuzele pe care le avea de zis. Era un om slab. Și îl disprețuia pentru slăbiciunea sa.

Și se disprețuia pe sine pentru că îi păsa de el.

– O să-ți spun despre darul meu, zise el încet.

Julianne își ținu răsuflarea.

– Dar trebuie să-mi spui și tu ceva mie în schimb, continuă apoi.

– Ce ai vrea să știi?

– De ce ți-e atât de teamă tot timpul. Și de ce te simți atât de vinovată.

Ea încercă imediat să-și pună mască și să-l păcălească.

Asta nu-i adevărat.

Cum ar fi putut ști despre panica aceea plină de remușcări ce-i rodea necontenit sufletul?

Jacob se apropie atunci de ea. Diferența de înălțime dintre ei nu mai exista, din cauza faptului că ea era cu două trepte mai sus. Și îi putu întâlni pentru prima dată privirea, ca de la egal la egal, fără a fi nevoită să se uite în sus.

– Trebuie să recunosc că ascunzi asta foarte bine, zise el. Probabil este un alt motiv pentru care ești o actriță atât de bună... dar tot e acolo...

Julianne ridică bărbia.

– Nu mi-e frică de tine, dacă la asta te gândești.

– Aproape că mi-aș dori să fie asta, zise el și râse cu tristețe.

– Sunt dispusă să iau parte la ritualurile secrete ale druizilor. Nu crezi că asta e o dovadă de curaj?

– N-am spus niciodată că nu ești curajoasă. Am spus că ți-e frică. Și fără frică nu prea ai cum să fii curajoasă. O cuprinse ușor de bărbie. Ce ți s-a întâmplat, Julianne?

Tentația de a-i dezvălui tot trecutul ei o făcu să se aplece puțin spre el. Părea o stâncă solidă pe care se putea baza, dar știa că asta era ceva ce se putea schimba în orice clipă dacă Jacob folosea într-adevăr opiu. Și nu ar fi putut îndura să vadă o altă persoană pe care se baza și la care ținea prăbușindu-se sub ochii ei.

Majordomul apăru apoi în spatele lui Jacob, cu o tavă cu un pahar ce conținea două degete de lichid de culoarea chihlimbarului, și își drese glasul discret.

– Ți-a sosit băutura, zise ea și se îndepărtă. Îți știi fiola de laudanum ascunsă în baston? Sau ai dosit-o mai bine, în setul de bărbierit?

– Nu ai nimerit.

Probabil mințea. Toți dependenții de opiu aveau rezervele lor secrete. Și cu toții mințeau în legătură cu locul unde le ascundeau. Nu mai putea suporta să audă nici măcar un singur cuvânt. Pentru că o durea prea tare.

– Noapte bună, Jacob.

Se grăbi apoi pe scări, înainte ca el să o poată opri.

Capitolul 11

Jacob stătea în salonul întunecat al verișoarei sale, sorbind din paharul de whisky. La naiba cu tot, dar Julianne avea dreptate! Dacă ar fi fost acasă, probabil i-ar fi spus lui Fenwick să adauge o picătură sănătoasă de laudanum în băutura sa. Dar cu siguranță o meritase.

Întreaga seară fusese o cacofonie de voci ale metalelor. Mai întâi fusese argintăria de pe masa imaculată a lui Lord Digory, al cărei ciripit nu încetase nici o clipă să-i răsune în minte. Iar apoi, când se retrăsese cu ceilalți domni în salonul rezervat fumatului, nu putuse evita să mânuiască copia pumnalului druid pe care o adusese la serată – precum și numeroase alte arme ezoterice din colecția lui Lord Digory.

Și fiecare dintre săbiile și pumnalele acelea avusese propria-i poveste macabră de împărtășit. Iar Jacob fusese forțat să le îndure pe toate cu o hotărâre tăcută, chiar dacă durerea îi inundase creierul. Noroc că avusese parte de câte o clipă ocazională de ușurare, atunci când își putuse odihni mâna pe mânerul de platină al bastonului său.

Și cea mai rea parte era că aflase mult prea puține informații raportat la durerea pe care o îndurase.

Era chiar posibil ca Julianne să fi reușit mai multe pentru cauza lor primind acea invitație din partea lui Sir Malcolm. Nu că Jacob i-ar fi permis să participe de una singură la o întâlnire a acelei secte secrete. Și, dacă nu o putea convinge că avea dreptate, atunci avea pur și simplu să o urmărească. Cu siguranță nu ar fi fost prima petrecere la care să ia parte fără invitație.

Luă acea decizie și apoi goli și restul paharului. Bubuiturile din tâmple se mai domoliseră. Sunetele puternice ale loviturilor de nicovală se diminuaseră, transformându-se în ecoul unor gonguri imperiale.

Și dacă un pic de opiu le putea reduce și mai mult, atunci ce era atât de rău în asta? Doar nu era ca și când ar fi folosit laudanumul fără vreun motiv.

Dumnezeu îi era martor că nu-i făceau deloc plăcere visele sălbatice și tulburătoare induse de opiu. Nu-și dorea decât ca durerea să înceteze. Și să se simtă din nou normal, după asediul inițiat de darul său anormal.

Nu că în seara aceea l-ar fi ajutat prea mult darul său.

Picăturile de ploaie se izbeau de fereastră într-un ritm constant care îi întuneca și mai mult starea de spirit. Dar, în afară de asta, nu exista nici un alt sunet în casa întunecoasă. Toți ceilalți oameni din casă dormeau deja și nici unuia dintre ei nu-i răsuna în cap la intervale regulate sunetul blestemat al unei lovituri de tun. Cu siguranță chiar și Julianne se odihnea, în ciuda panicii neîntrerupte ce sălășluia în ea.

Și-ar fi dorit să știe ce anume o motiva cu adevărat. Nu numai ce o făcea să-și dorească atât de mult să găsească pumnalul care lipsea, dar și ce se ascundea în spatele fricii ei vinovate.

Apoi își dădu seama că exista o cale să afle ce era cu adevărat în sufletul ei – chiar dacă ea nu părea dispusă să-i spună.

– Ei bine, băiete, murmură el pentru sine, dacă tot te doare capul, poți măcar să afli ceva care să compenseze.

Jacob își scoase cizmele, ca să nu i se audă sunetul pașilor, și porni pe scara lungă. Julianne ar fi fost furioasă pe el dacă l-ar fi prins spionând-o. „Dar ce naiba?!" se gândi el. Oricum în momentul acela nu era tocmai încântată de el.

Merita să-și asume riscul.

Din fericire, ușa dormitorului ei fusese unsă recent. Mânerul nu scoase nici un sunet când îl răsuci. Jacob avusese mereu ochi ageri, iar faptul că stătuse deja mai bine de o oră în salon cu whisky-ul său îi ascuțise și mai mult capacitatea de a vedea pe întuneric.

Julianne era întinsă pe o parte în patul ei imens și doar vârful unui picior arcuit delicat trăgea cu ochiul de sub plapumă. Avea părul împletit într-o coadă lejeră și ținea buzele întredeschise. Era profund cufundată în relaxarea somnului. În clipa aceea părea mult mai tânără și mai vulnerabilă decât Julianne cea care îl făcuse de ocară la baza scărilor.

Și mult mai binevoitoare.

Se foi puțin și se întoarse pe spate. Sânii ei se ridicau și coborau sub materialul subțire al cămășii de noapte. Oare dacă

s-ar fi băgat alături de ea sub așternuturile reci, trupul ei dulce i-ar fi îndepărtat din minte durerile provocate de metale?

Jacob încetă să o mai privească, înainte să-i distragă de tot atenția de la scopul său, și se îndreptă spre măsuța de toaletă, pe care bijuteriile ei stăteau stivuite într-un șir ordonat.

Nu colierul cu rubine pe care-l privise toată noaptea legănându-se în golul dintre sânii ei. Cu siguranță era mult prea delicat și prea drag. Jacob suspecta că metalul prețios care înconjura piatra conținea amintiri ale răposatului ei soț. Și probabil la fel stăteau lucrurile și-n privința colierului cu smaralde.

Gândul că Julianne avusese un soț – indiferent dacă era acum decedat sau nu – îi făcea măruntaiele să clocotească.

Studie din nou bijuteriile. Trebuia să fie ceva vechi. Ceva ce avea ea în posesie de mult timp. Aproape că trecu cu vederea cameea, din moment ce era confecționată din fildeș, un material care nu însemna nimic pentru darul său. Dar apoi observă că avea o montură subțire de tinichea. Spatele broșei era îndoit și destul de zgâriat.

Ridică ușor broșa cu degetul mare și cu cel arătător, având grijă să nu atingă decât fildeșul. După aceea coborî la podea și-și încrucișă picioarele ca un indian. De obicei putea controla cât de multe informații primea de la un metal rupând contactul cu acesta. Dar, atunci când căuta să afle răspunsurile la o anumită întrebare, trebuia să-și deschidă mintea și să primească orice informații dorea să-i transmită metalul. Iar un contact prelungit cu metalul însemna că probabil avea să-și piardă cunoștința.

„Ar fi mai bine să stau așezat, ca nu cumva să cad!" se gândi el și așeză spatele broșei în centrul palmei.

Două fetițe stăteau îmbrățișate strâns pe o saltea plină de cocoloașe, tremurând vizibil. Amândouă ar fi trebuit să aibă obrajii rumeni, caracteristici copilăriei. În schimb, sărăcia lucie în care trăiau topise carnea în exces de pe fețele lor, ascuțindu-le bărbiile și cizelându-le pomeții. Dedesubtul ochilor lor mari și căprui se întindeau niște pete întunecate, care semănau cu niște vânătăi vechi de o zi.

Nu încăpea îndoială că erau surori.

Sora mai mare o cuprinse cu brațul ei slab pe fetița mai mică. Dar gestul acela nu părea să le încălzească vreun pic. Respirațiile lor

se transformau în aburi în încăperea aceea friguroasă și arătau ca doi mici dragoni care se refugiaseră sub păturile și pernele jerpelite.

Jacob își înfășură brațul în jurul trupului, simțind până în măduva oaselor frigul acela năprasnic, împreună cu cele două copile din viziunea sa.

Fetița cea mai mică își trase ușor nasul.

– Mătușica se va întoarce în curând, zise cealaltă fetiță, mângâind-o pe umăr. Și o să ne aducă de mâncare.

– Ar fi frumos să ne aducă niște rahat turcesc, nu crezi, Mary? zise micuța.

Jacob putea înțelege că micuța gustase din acel desert o singură dată în viața ei fragedă. Se gândi că probabil din acel moment copila își imaginase că orice lucru de valoare trebuia să fie „la fel de fin ca rahatul turcesc". Buzele ei luară apoi forma unui zâmbet plin de speranță, și el recunoscu imediat acel zâmbet ca fiind al lui Julianne. Chiar dacă în momentul acela era incredibil de mică și de slabă, putea vedea în formă incipientă umbrele frumuseții care urma să devină.

– Eu m-aș mulțumi și cu o portocală, zise Mary, mult mai pragmatică. Sau cu o lămâie verde.

Jacob simți imediat cum începu să-i plouă în gură, de parcă ar fi fost și el hămesit. Se întâmpla mereu așa atunci când imaginile mentale erau atât de vii și de puternice. Uneori chiar trăia efectiv viziunea pe care o avea, inhalând mirosurile, simțind atingerile și văzând evenimentele prin ochii nuanțelor înmagazinate în memoria metalului. Se considera norocos atunci când era doar un simplu privitor al evenimentelor trecute, față de situațiile în care era aruncat în pielea unui participant activ.

Apoi ușa se deschise brusc și intră o femeie cu un șal roșu, urmată de o rafală rece de vânt. Fetele porniră spre ea, dar încremeniră în clipa în care călcă pragul un bărbat corpolent, care purta o pălărie uzată.

Era mai mult decât evident că bărbatul nu sărise peste multe mese, spre deosebire de copilele înfometate. Două fălci grăsane atârnau de-o parte și de alta a gurii lui cu buze groase, iar, când mijii ochii, aceștia aproape i se afundară de tot în carne. Semăna cu un porc.

După aceea făcu un semn spre cele două fetițe.

– Astea-s ele?

Femeia încuviință din cap, foarte serioasă, și își șterse nasul roșu de mâneca hainei.

– Doar una, ai zis.

Bărbatul vru să o apuce pe cea mai micuță dintre ele, însă sora mai mare se aruncă între ei.

– Las-o în pace pe Julie!

Însă bărbatul o împinse din calea lui și se întoarse încruntat spre femeie.

– Ai zis c-o să vină în liniște.

Julianne se împletici în spate, până când spatele ei mic și osos se lipi de tăblia de fier a patului. Apoi își dezgoli dinții, într-un soi de mârâit firav. Era clar că nu avea de gând să meargă nicăieri cu bărbatul acela – nici în liniște, nici altfel. Nu și dacă putea evita asta cumva.

Doar că omul nu ascultă acel avertisment, așa că, atunci când se întinse din nou după ea, sări și-l mușcă tare. Pe mâna lui grăsană răsări imediat un semicerc de sânge.

Bărbatul înjură și îi trase un dos de palmă. Julianne dădu ochii peste cap și se prăbuși ca o marionetă ale cărei sfori fuseseră tăiate.

– O s-o iau pe cealaltă de data asta, zise omul și-și supse rana. Apoi îi înmână femeii o sticlă cu un conținut maroniu, pe care aceasta o strânse la piept de parcă ar fi fost primul ei născut. Dacă mai vrei peste o lună, ar fi bine s-o bați p-aia mică până-i bagi mințile-n cap. Și tu, hai cu mine!

O apucă de mână pe Mary și o târî în noapte, fără să-i pese câtuși de puțin de plânsul sau de rugămințile ei.

Femeia trânti ușa ca să nu mai audă plânsul copilei și desfăcu sticla maronie cu mâini tremurânde. Încăperea fu inundată imediat de un miros greu, medicamentos. Era unul pe care-l recunoștea și Jacob. Ridică sticla la gură, fără să mai aștepte să-l amestece cu ceva care să mai ia din gustul acela îngrozitor și să-l facă mai ușor de înghițit. Femeia dădu pe gât mai multe înghițituri mari, după care se prăbuși într-un colț cu buzele pătate de lichidul închis la culoare. Ochii ei tulburi priviră prin cameră și mâinile încetară să-i mai tremure.

Julianne gemu, dar femeia nu se ridică să se îngrijească de ea. În cele din urmă, copila se săltă în șezut și se uită prin cameră.

– Unde e Mary?

Vocea ei subțire tremura ca o salcie în furtună.

Femeia nu îi răspunse, ci doar mai luă o înghițitură de laudanum. Julianne făcu imediat ochii mari.

– L-ai lăsat să o ia. Ai vândut-o pentru sticla aceea.

Sări în picioare și scotoci printr-un coș plin de cârpe pe care fetele trebuiau să le coasă și să le transforme în covoare. De la fundul coșului, scoase o camee, pe care o strânse în pumn.

– Ia stai niței! exclamă femeia, încercând să o smulgă din strânsoarea mâinii lui Julianne. Ce-i aia? Deci i-ai ascuns ceva mătușii Nell, ei?

– A fost a mamei. Nu o poți avea! Julianne își smuci mâna dintr-a femeii și fugi direct spre ușă. O s-o folosesc ca s-o cumpăr pe Mary înapoi cu ea. Alunecă pe sub brațele întinse ale mătușii sale, cu comoara încă în siguranță în pumnul ei.

Julianne alergă în noapte și se făcu nevăzută între umbre, strigând numele surorii ei.

Durerea îi inundă creierul sub forma unor junghiuri ascuțite, și pentru o clipă i se păru că se afla în două locuri în același timp. Era încă așezat pe podea, la picioarele patului lui Julianne cea adultă, din conacul elegant al verișoarei lui... dar și alergând după micuța Julianne pe o alee plină de gunoaie. Întinse mâna după ea.

„Nu!" încercă să avertizeze fantoma din mintea lui, însă vocea nu i se auzea. „Omul acela n-o să fie niciodată de acord să ți-o dea înapoi pe sora ta pentru o vechitură ieftină de fildeș." Ci doar ar fi luat-o și pe Julianne. „Nu te duce...", murmură el într-o șoaptă neputincioasă.

Nu credea că scosese vreun sunet. Și totuși, fetița părea să-l fi auzit. Se răsuci în direcția lui, strângând tare cameea la pieptul ei plat, și se uită pe lângă el în întuneric. Albeața din jurul pupilelor îi făcea ochii căprui să pară și mai mari decât erau de fapt, iar pe chipul ei era întipărită o expresie de spaimă. Îi era frică și pentru ea însăși, și pentru sora ei.

Era singură într-un oraș care-și mânca propriii copii. Și știa și ea asta.

Jacob o privi întorcându-se și îndepărtându-se de el. Imaginea ei umbroasă deveni tot mai difuză și mai vaporoasă, până când dispăru cu totul în negura timpului.

Un nou junghi puternic de durere îi străpunse mintea. Vederea i se înceţoşă, se întunecă şi în cele din urmă se stinse cu totul, la fel ca flacăra unei lumânări.

Bubuitura puternică o trezi pe Julianne din somnul ei profund. Stătea neclintită în patul moale, cu sufletul la gură, aşteptând să vadă dacă sunetul se repeta. Dar în clipa aceea nu auzea decât picăturile de ploaie care se izbeau în ritm constant de ferestrele mici şi dreptunghiulare. Mai răsuna din când în când câte un scârţâit al fundaţiei casei, dar în afară de asta nu se auzea nici un zgomot în întuneric.

Apoi, treptat, deveni conştientă că ceea ce se auzea era respiraţia moale şi ritmică a cuiva. Privirea ei dădu ocol camerei, dar nu se ascundea nici un intrus prin colţurile întunecoase.

Apoi auzi un geamăt asemănător celui pe care l-ar fi scos un mistreţ rănit.

Sunetul venea de la picioarele patului. Se ridică uşor în şezut, având grijă ca aşternuturile să nu foşnească mai mult decât era necesar, apoi se aplecă şi privi peste tăblia patului.

Un bărbat zăcea pe podea, ghemuit într-un bulgăre tremurând de carne, cu genunchii strânşi la piept şi cu braţele ridicate şi îndoite astfel încât coatele să-i încadreze capul. Gemu şi-şi împinse coatele unul spre altul, ca şi cum craniul său ar fi fost o nucă pe care încerca să o spargă.

Julianne nu îi putea vedea faţa, însă recunoscu imediat croiala redingotei sale şi fu tentată să se ofere să-i crape capul în locul lui.

– Jacob Preston! şuieră ea. Cum îndrăznea să o compromită chiar în casa verişoarei sale, strecurându-se noaptea în dormitorul ei? Ce cauţi aici?

El se rostogoli pe spate şi se holbă în sus la ea. Dar în ochii lui nu exista nici cel mai vag licăr de recunoaştere. O panică necunoscută îi trimise imediat lui Julianne fiori pe şira spinării.

– Ce s-a întâmplat? coborî din pat împleticindu-se şi îngenunche lângă el.

I se mişcau buzele, dar ea nu putea distinge nici un cuvânt. Se aplecă spre el şi-şi apropie urechea de gura lui.

– Nu, şoptea el iar şi iar. Nu o face.

Viola insinuase ceva legat de existența unei boli misterioase, iar în clipa aceea Julianne experimenta pe propria-i piele adevărul cuvintelor ei. Jacob era bolnav. Îngrozitor de bolnav.

Apoi un nou junghi de durere preschimbă expresia de pe chipul lui într-o grimasă chinuită, și Julianne simți că o durea inima pentru el.

– Nu, Julie, repetă el. Nu te duce.

Încă se uita prin ea, de parcă nu și-ar fi putut focaliza privirea. Așa că îl cuprinse în brațe și îi ridică ușor capul la pieptul ei.

– Nu plec nicăieri.

Jacob își încolăci brațele în jurul taliei sale și se agăță de ea. Trupul lui impunător se cutremură încă o dată și buzele sale eliberară un ultim geamăt profund de durere. După aceea capul îi căzu pe spate și alunecă spre inconștiență.

Dintr-odată, lui Julianne nu-i mai păsa absolut deloc de ce ar fi spus lumea despre indecența de a găsi un bărbat zăcând la picioarele patului ei.

Așa că strigă după ajutor cât de tare o țineau plămânii. Și nu-i păsa deloc nici dacă trezea pe toată lumea din casă, nici dacă își ruina reputația pentru vecie.

Capitolul 12

Nimeni nu se arătă surprins să-l găsească pe Jacob inconștient la picioarele patului lui Julianne. Verișoara lui și soțul ei, Quinn, preluară imediat frâiele întregii situații. Quinn și valetul său ridicară trupul inert al lui Jacob și-l cărară spre patul din dormitorul lui.

Viola o trimise pe Julianne la bucătăreasă, care-i dădu niște săruri de mirosit și un decantor de vin. Când se întoarse apoi în dormitorul lui Jacob, valetul îl dezbrăcase deja și-l așezase în pat. Verișoara lui folosi sărurile de mirosit și-l trezi îndeajuns cât să-i dea să bea un pahar de vin.

Jacob nu încercă să vorbească. Pur și simplu făcea tot ce-i spunea Viola, la fel de ascultător ca un mielușel. După aceea se prăbuși din nou pe perne. Era palid și tras la față și ținea ochii închiși.

– Gata, zise Viola. Seratele sunt mereu dificile pentru el. E din cauza argintăriei, să știi. Poate că o să poată dormi acum.

– Ce s-a întâmplat cu el? întrebă Julianne. Lord Kilmaine părea să înțeleagă la ce se referea Viola când pomenise despre argintărie, pentru că încuviință din cap încruntat. Julianne își aminti dintr-odată că Jacob își adusese propria furculiță când serviseră masa la King's Arm, dar tot nu avea nici o logică pentru ea. De ce ar fi ajuns într-o stare atât de îngrozitoare doar folosind furculița și cuțitul altcuiva?

– În mod normal nu ar trebui să fie așa rău. A spus mereu că argintăria rareori are ceva important de împărtășit. Că e mai degrabă enervantă, nu periculoasă. Dacă nu aș ști mai bine, aș spune că... Oh! exclamă apoi Viola, când observă că își strânsese un pumn. Îi desfăcu pumnul și luă ceva din palma lui. Asta căuta în camera ta. Bănuiesc că broșa asta îți aparține.

Julianne luă atunci cameea din mâna ei.

– Dar ce voia să facă cu asta?

– E clar că nu argintăria de la petrecere a fost cea care l-a tulburat în seara asta. Cameea aceea e de vină. Viola clătină din cap imediat. Ce om nesăbuit! L-am avertizat în legătură cu asta, dar sigur că nu m-a ascultat!

– În legătură cu ce l-ai avertizat?

– L-am avertizat să nu-și folosească darul pentru a spiona pe cineva.

Julianne se încruntă.

– Despre ce vorbești?

– E evident că voia să descopere ceva despre tine... și ori nu ai vrut să-i spui, ori pur și simplu a încercat să evite să deschidă subiectul. Viola își dădu ochii peste cap. Bărbații mai fac așa uneori...

Soțul ei ridică imediat mâinile în semn de supunere prefăcută.

– Pe mine nu mă amesteca în treaba asta. Mă duc înapoi în pat.

– O să vin și eu în scurt timp, îi strigă Viola. Zâmbetul întipărit pe chipul ei îi dădea de înțeles lui Julianne că cei doi aveau

o căsnicie tare fericită. Lady Kilmaine se mai uită o dată la vărul ei, ale cărui sprâncene întunecate erau schimonosite într-o grimasă de durere, și clătină din cap. Jacob ar fi trebuit să știe că nu proceda bine.

– Că nu proceda bine? Nu mai pricep nimic, zise Julianne. Cum l-ar fi putut îmbolnăvi cameea mea?

Viola se uită la ea mirată o clipă îndelungată.

– Oh! exclamă, apoi își lipi palma de gură. Deci până la urmă nu știi. Of, mă simt îngrozitor de prost! Din discuția noastră anterioară, am presupus că ți-a spus tot. Of, Doamne! Crede-mă când îți spun că e ceva ce ar trebui să afli de la Jacob.

– Te rog, Viola! După cum ai spus și tu, bărbaților le place să evite subiectele mai delicate. De ce nu-mi spui tu și gata?

– Presupun că va trebui să-ți spun acum. Gazda ei oftă apoi, răsuflând adânc. Jacob are darul atingerii.

Trupul lui Julianne tresări în acord cu afirmația ei, dar apoi își dădu seama că era foarte puțin probabil ca Viola să se refere la faptul că Jacob putea tulbura o femeie, trup și suflet, folosindu-și numai degetele abile.

– Unii oameni au un auz extrem de fin. Alții au ochi ca de șoim. Darul pe care-l avem eu și Jacob seamănă întru câtva cu asta... dar e totuși mai mult de atât. Viola se prăbuși pe pat, la picioarele vărului ei. Vezi tu, lucrurile cu care ne înconjurăm tind să preia o parte din sufletul nostru, pe măsură ce le folosim. Viețile noastre lasă amprente pe obiecte.

Julianne clipi surprinsă. Nu mai auzise niciodată ceva atât de ciudat – dar nici nu voia să o jignească pe gazda sa spunând deschis asta.

– Iar dacă un obiect poate fi impregnat cu amintiri, e de la sine înțeles că există și o cale de a culege acele informații. Asta facem eu și Jacob. Atunci când eu ating o piatră prețioasă... sau când Jacob atinge un metal... putem culege mai multe informații de acolo decât majoritatea oamenilor. Ne conectăm la memoria obiectului, ca să zic așa, îi explică Viola. Și avem viziuni... vedem rămășițe din trecutul obiectului și frânturi importante din viața actualului proprietar. Și Jacob poate simți chiar și emoțiile captive în metal.

Julianne mângâie cameea străveche pe care o ținea în palmă.

– Deci... ce s-a întâmplat când a atins asta?

– Bijuteria aceea pare destul de veche... ca și când o ai de foarte mult timp. De îndeajuns de mult timp încât să înmagazineze amintiri, zise Viola. Probabil Jacob a folosit-o ca să arunce un ochi pe furiș în trecutul tău.

Julianne se crispă imediat. Chiar dacă era într-adevăr posibil un asemenea lucru incredibil, Jacob tot nu avea nici un drept să afle astfel suferințele ei intime.

– Oh, să nu crezi că îl scuz, zise Viola. Deși trebuie să mărturisesc că, spre necinstea mea, o făceam și eu cândva. Problema cu viziunile noastre este că pot să fie complete sau nu. Și este ușor să interpretăm greșit ceea ce vedem. De aceea l-am avertizat să nu-și folosească niciodată darul ca să spioneze pe cineva la care ține.

Julianne își trecu degetul peste conturul îngălbenit ale cameei. Oare chiar era posibil să conțină amintiri ale unor întâmplări din trecut? Și, dacă da, atunci oare ce îi împărtășise lui Jacob bijuteria aceea?

– Dacă te consolează cu ceva..., zise Viola, ciufulind cu drag șuvița de păr care căzuse pe fruntea vărului ei, în clipa aceasta plătește cu vârf și îndesat pentru curiozitatea lui.

– Ce vrei să spui?

– Eu și Jacob suntem chinuiți de dureri de cap înfiorătoare ori de câte ori ne folosim darul. Și uneori pot dura chiar zile întregi. Viola oftă, plină de compasiune față de vărul ei. Quinn spune că lucrul acesta adevărește un vechi proverb spaniol care sună cam așa: „Ia orice vrei, i-a spus Dumnezeu omului, și apoi plătește pentru el". Dar probabil este normal să existe un preț de plătit pentru folosirea unei abilități pe care o posedă foarte puțini oameni.

Jacob gemu în somn și-și acoperi ochii închiși cu antebrațul.

– Dar nu l-am mai văzut niciodată într-o stare atât de rea, zise Viola.

– Ceva din trecutul meu i-a făcut asta?

– Nu. Faptul că *s-a uitat* la ceva din trecutul tău i-a făcut asta, o corectă imediat Viola. Nu este în nici un fel vina ta. Știa foarte bine ce urma să se întâmple. Dar te rog să nu fii supărată pe el. Probabil te iubește destul de mult dacă e dispus să se supună unei asemenea torturi ca să afle mai multe despre tine.

Iubire? Jacob nu-i spusese niciodată nimic despre iubire. Și, dacă i-ar fi spus, probabil ar fi procedat la fel cum proceda de fiecare dată când un bărbat încerca să se apropie prea mult de ea – l-ar fi îndepărtat fără ezitare.

În orice caz, exact asta trebuia să facă și în clipa aceea. Dacă nu-și dădea voie să aibă nevoie de el, atunci nu o putea răni. Cu toate acestea, ceva din interiorul ei găsea insuportabil gândul de a se despărți de Jacob.

– Ar fi mai bine să mă duc la Quinn, altfel o să vină să mă caute, zise Viola, înăbușindu-și un căscat. Cred că Jacob o să doarmă neîntors, dar tot nu-mi place să-l las singur după un astfel de episod. Pot să trezesc o servitoare dacă nu vrei să rămâi tu cu el.

– Nu, o să mai rămân o vreme, se auzi Julianne spunând. Cuvintele acelea o surprindeau și pe ea. Și totuși nu le retrase. Știa că ar fi trebuit să se ducă înapoi în dormitorul ei. Dar, când îl găsise pe Jacob zăcând pe podeaua camerei sale, el nu-i putuse spune altceva decât: „Nu pleca". Iar acea simplă rugăminte chinuită se înfășurase în jurul inimii ei și refuza să-i mai dea drumul. Așa că nu voia să-l abandoneze pe Jacob dacă exista chiar și cea mai mică șansă să aibă nevoie de ea.

După ce plecă Viola, Julianne aduse lângă pat un scaun cu spătar înalt. Se așeză pe el și-l privi dormind. Ar fi trebuit să fie furioasă pe el pentru că îi invadase trecutul, dar, în schimb, simțea cum în pieptul ei înflorea o tandrețe necunoscută.

Dar nu. Nu-și putea permite să înceapă să țină la el. Chiar uitase ce se întâmplase de fiecare dată când își deschisese inima în fața cuiva? Sfârșise întotdeauna singură – indiferent de promisiunile pe care i le făcuse acea persoană. Era mai bine – ba, de fapt, mai sigur – pentru ea să nu aibă altfel de așteptări.

Trebuia să fie puternică.

Jacob se agită în somn și-și smuci înapoi brațul pe lângă corp. Un mușchi de pe obrazul lui tresări apoi și, pentru câteva clipe, închise ochii și mai strâns decât până atunci. După aceea fața lui se liniști din nou. Dar, după alte câteva momente, expresia aceea chinuită apăru din nou pe chipul lui. Doar că de data asta nu voia să dispară.

Julianne se repezi la lavoar și umezi una dintre cârpele mici, pe care o stoarse apoi și o împături, astfel încât să se potrivească perfect pe fruntea lui Jacob.

El se relaxă vizibil sub atingerea aceea rece. Julianne îi netezi părul pe spate, și colțurile gurii lui se ridicară într-un zâmbet strâmb. Dar tot nu deschise ochii.

– Ce, Doamne, iartă-mă, ai văzut în cameea aceea veche, Jacob? șopti ea.

În clipa următoare, pleoapele lui zvâcniră.

„Pe tine." Buzele lui formară cuvintele acelea fără să scoată nici un sunet. După aceea își adună toate puterile și reuși să rostească:

– Pe tine și... pe Mary.

Deschise apoi ochii și se uită la broșa pe care Julianne o așezase pe noptiera de lângă pat. Privirea lui era atrasă de ea, la fel cum acul unei busole e inevitabil atras de nord. Julianne se întrebă pe loc dacă bijuteria aceea încă îi oferea o viziune a trecutului ei. Și apoi ochii lui rătăciră înapoi și se concentrară asupra chipului ei.

– Deci acum știi adevărul despre mine, zise el și-și linse buzele, de parcă ar fi avut gura și gâtul foarte uscate. Viola ți-a explicat totul?

Ea încuviință din cap mohorâtă.

– Fii furioasă pe mine mâine, dacă chiar trebuie, dar acum adu-mi te rog ceva de băut!

Julianne îi mai turnă un pahar de vin și-l ajută să se ridice suficient cât să poată bea.

– Nu conține laudanum.

– Mi-e totuna, zise el. Avea buzele aproape albe din cauza durerii îndurate. După ce am văzut, pot să înțeleg de ce detești laudanumul. N-o să mai iau niciodată.

Zidul protector pe care-l construise cu atâta grijă în jurul inimii ei se sfărâmă un pic. Era mai mult decât evident că îndura o agonie pe care vinul nu o putea alina în vreun fel. Dar avea de gând să suporte totul fără opiacee. De dragul ei. Julianne clipi și îndepărtă niște lacrimi care amenințau să-i împânzească ochii.

– Cât de multe ai văzut? îl întrebă apoi.

Jacob îi povesti evenimentele care se petrecuseră ultima dată când ea își văzuse sora. Și totul cu o claritate uimitoare și în cele

mai mici detalii. Când termină, nu mai exista nici o îndoială în mintea ei că acel dar al atingerii pe care-l poseda Jacob era ceva real.

– Te-am pierdut când ai fugit, zise el, încercând să se ridice, dar eșuând lamentabil. Așa că se mulțumi să se rezeme un pic mai sus pe perne și o prinse de mână, ca să nu se poată îndepărta de el. Ai găsit-o vreodată pe Mary?

Lui Julianne îi tremură ușor bărbia.

– Nu.

Jacob strânse tare din buze.

– Ce s-a întâmplat?

Așa că îi povesti totul, cu voce ezitantă și cu respirația întretăiată. Rătăcise toată noaptea, căutându-i pe sora ei și pe bărbatul acela îngrozitor care o luase. Se ferise de umbre și reușise să se ascundă, ca să nu fie văzută de scursurile societății care bântuiau noaptea pe străzile înguste. Iar apoi, când se iviseră zorii, se ghemuise lângă una dintre ușile de pe stradă și adormise epuizată.

– Ușa aceea s-a dovedit a fi intrarea actorilor de la teatrul Drury Lane, zise ea. Și la câteva ore după aceea au venit o parte dintre oamenii din teatru. Începuse să ningă, iar costumierei i s-a făcut milă de mine și m-a lăsat să intru ca să mă încălzesc.

Teatrul fusese ca o lume magică, cu totul nouă. Vizuina de iepure reprezentată de cabinele mici de probă și de cabinele actorilor, decorurile zburătoare, care se ridicau într-o clipită pentru o schimbare de scenă, pânzele vaporoase care coborau ca să învăluie scena în lumină difuză, dulapurile pline ochi cu costume excentrice... Fusese ca și când Julianne păși pe un tărâm nou și se pomenise într-un loc unde nimic nu era ceea ce părea. Pentru o clipă, i se păruse că era posibil ca pierderea surorii sale să fi fost doar un vis urât. Și cercetarea acelui loc necunoscut reușise să îi aline temporar suferința.

Dar nimeni nu avusese timpul necesar – sau dorința – de a-și asuma responsabilitatea pentru un copil, chiar dacă ea era o fetiță liniștită și cuminte. Și se comportase mereu exemplar, ca nu cumva să fie trimisă înapoi pe străzi. Așa că, treptat, ajunseseră cu toții să se obișnuiască cu prezența ei. În scurt timp, Julianne devenise cu un pic mai mult decât un animal de companie pentru oamenii din teatru. Era mai bine hrănită decât pisica ținută

acolo special pentru a speria șoarecii, dar nu cu mult mai băgată în seamă.

La puțin timp după aceea, Julianne înțelesese că găsirea lui Mary era o cauză pierdută, așa că se străduise din răsputeri să-și găsească un locșor al ei în trupa aceea de interpreți săraci. Așa că începuse să picteze pânze, să coasă costume și să aibă grijă de decoruri și de recuzită – într-un cuvânt, făcuse orice era nevoie pentru a se asigura că nu avea să fie din nou aruncată în stradă, unde ar fi trebuit să se descurce singură.

Nu voise sub nici un chip să se mai întoarcă la mătușa ei – femeia care se îngrijise de ea și de Mary după moartea mamei lor. Mătușa Nell fusese pâinea lui Dumnezeu la început. Mai exact, până când opiaceele îi otrăviseră sufletul. Pentru că nu mai fusese niciodată aceeași femeie după ce se înecase în sticla aia maronie. Și cu siguranță ar fi vândut-o și pe ea pentru laudanum, cu prima ocazie.

Mary era cea care o învățase să scrie și să citească, iar Julianne exersase ori de câte ori avea ocazia, copiind scenarii și recitând replicile alternativ, pentru a ajuta actorii să-și învețe rolurile.

– Directorul m-a auzit într-o zi și atunci s-a hotărât să îmi dea niște roluri mărunte, pe ici, pe colo, îi spuse ea. Și apoi am început să am roluri din ce în ce mai mari, pe măsură ce creșteam. Cred că ai putea spune că teatrul mi-a dat viață.

Și poate că într-un fel chiar așa și era. Dar, pe de altă parte, îi și furase șansa la o viață normală. Pentru că, de-a lungul timpului, Julianne ajunsese să-și piardă orice simț al normalității. Să distingă ce era real de ce era prefăcătorie. Sentimentul acela sâcâitor de instabilitate și teama de a nu ajunge cumva încă o actriță stradală ratată dăduseră naștere în ființa ei unei frici paralizante. Dar ușor, ușor învățase să își controleze emoțiile și să își ascundă frica.

Și în cele din urmă reușise să transforme energia aceea nervoasă în forța călăuzitoare din spatele interpretărilor ei. Iar efectul fusese de-a dreptul electrizant. Julianne știuse dintotdeauna că se strecura cu atâta ușurință în pielea personajelor ei și emoționa publicul cu caracterele vibrante pe care le însuflețea tocmai pentru că propria ei viață era aproape inexistentă. Dar o bucurase

extrem de mult că la scurt timp după aceea ajunsese să joace numai roluri principale.

Însă reversul medaliei era că devenise o persoană pe care nici ea nu o mai recunoștea.

Cu toate acestea, se considera foarte norocoasă de fiecare dată când se gândea la ce se întâmplase probabil cu Mary.

Și nu încetase nici o clipă să o caute pe sora ei. În fiecare noapte trăsese cu coada ochiului pe după draperii, sperând să o recunoască în mulțimea fremătătoare care se aduna la intrare, înainte de începerea spectacolului.

– Iar după ce am ajuns o actriță de succes, am angajat pe cineva să o caute pe Mary. Dar din păcate nu a reușit să afle nimic. Apoi Algernon a apelat și el la un detectiv particular care să caute informații, dar a fost tot în zadar. A dispărut fără urmă.

Julianne învățase să își controleze emoțiile și să transforme frica pe care o simțea în energie constructivă. Dar din păcate nu reușise niciodată să depășească vinovăția faptului că nu o mai găsise pe Mary.

Jacob o strânse de mână, încurajator.

– Îmi pare rău că ai fost atât de singură.

În clipa aceea, Julianne se simți ca și când i-ar fi strâns inima în pumn. Chiar și după ce se căsătorise cu Algernon, fusese tot singură în multe privințe. Și se mai temuse în continuare că avea să fie dată la o parte.

– Cel mai îngrozitor lucru dintre toate este că nu știu nimic despre ce s-a întâmplat cu ea, zise Julianne încet. Și, după atâta timp, mă gândesc că probabil nu voi ști niciodată ce s-a ales de sora mea.

Jacob tresări și-și frecă involuntar puntea nazală. Julianne înmuie atunci cârpa și i-o așeză din nou pe frunte.

– E mai bine așa?

– Nu chiar, răspunse el, dar apoi o prinse de mână și i-o ridică la buzele lui. Îi sărută extrem de ușor încheieturile degetelor și inspiră profund. Ai un miros foarte dulce...

– Eu nu mă simt atât de dulce, zise ea.

– Nu căzuserăm de acord să fii supărată pe mine mâine?

– Cred că numai tu ai fost de acord cu asta, zise ea pe un ton aspru. Și totuși nu-și retrase mâna dintr-a lui. Judecând după

încordarea din maxilarul lui, încă avea dureri destul de mari. Iar dacă simplul fapt de a o ține de mână îi oferea un pic de alinare, atunci nu avea de gând să-i refuze asta. Știai ce o să se întâmple atunci când ți-ai folosit darul pentru a-mi invada intimitatea... Așa că de ce, Doamne, iartă-mă, ai făcut-o?

– Să fiu al naibii dacă știu, zise el, cu răsuflarea întretăiată. Pur și simplu am simțit că îți era frică aproape tot timpul. Dar, cum nu prea îți stă în fire să faci destăinuiri și implicit era puțin probabil să-mi împărtășești ceva, m-am gândit că aceasta era singura cale prin care puteam afla ceva despre tine – ceva ce nu voiai tu să știu.

– Ei bine, și consideri că a meritat?

Jacob o privi o clipă îndelungată. Ochii lui cenușii erau întunecați de durere.

– Da.

Se simțea expusă sub intensitatea privirii lui. De parcă dintr-odată sufletul ei ar fi fost gol-goluț în fața lui.

– Nu ai nimic să-ți reproșezi. Chiar nu aveai ce să faci ca s-o salvezi pe Mary. Și nu vreau să-ți mai fie frică, Julie, zise el.

– Ce te face să crezi că...

– Nu cred nimic. *Știu* că așa e. Și trebuie să adaug că am plătit destul de scump pentru a afla asta. Ridică ușor mâna și îi mângâie obrazul. Dar ești în siguranță cu mine. Eu nu o să-ți fac nici un rău. Și nici n-o să te dau la o parte. O cuprinse ușor de ceafă și îi trase încet capul în jos, până când aproape ajunseră nas în nas. Țin la tine, femeie! Să mă ajute Dumnezeu, dar e adevărat ce spun.

Buzele lui le găsiră apoi pe ale ei, și Julianne nu mai avu puterea de a se îndepărta de el.

„Să ne ajute Dumnezeu pe amândoi!"

Capitolul 13

Gura lui era moale sub a ei, iar sărutul era la fel de tandru precum și-ar fi dorit. După aceea Jacob adânci sărutul și ceru insistent să pătrundă în interiorul gurii ei. Așa că Julianne întredeschise

ușor buzele, și limba lui apăru imediat pentru a o revendica pe a ei.

Simțea că clocotea pe interior. Sigur că îl dorea. Abia dacă putea să stea în aceeași cameră cu el fără ca fiecare fibră din trupul ei să intre în alertă.

Dar oare putea avea încredere în el, de vreme ce fusese dispus să-și folosească acel dar aproape magic pentru a-i invada trecutul?

– Cum rămâne cu durerea? șopti ea, după ce el îi eliberă gura și începu să presare sărutări în jos pe gâtul ei. Viola a zis că durerile astea de cap ar putea dura zile întregi...

– Da, se întâmplă uneori... Dar, dintr-un motiv sau altul, atunci când te sărut, uit cu totul de cap, nu doar de durere. Îi mângâie ușor linia maxilarului cu nasul, apoi buzele lui coborâră pe pielea ei, și-i ronțăi ușor lobul urechii.

„Ține la mine!" se gândi ea. Cuvintele acelea îi răsunau în minte iar și iar, ca un refren obsedant.

Îi mai spuseseră și alții lucruri asemănătoare. Ba unii chiar îi „mărturisiseră" iubirea lor nemuritoare... regizori care voiau să-i folosească trupul, oferindu-i la schimb roluri mai bune, sau directori de teatru care credeau că o puteau transforma în amanta lor, cu prețul unei cine în miez de noapte. Și avusese mare grijă când hotărâse ce oferte să accepte – pentru că știuse foarte bine că toate declarațiile acelea nu erau altceva decât minciuni. Cu toate acestea, timpul pe care ajungea să-l petreacă de fapt cu ei era de obicei foarte scurt, așa că, ținând cont și de nevoile sale din momentul respectiv, uneori chiar considerase că era un schimb echitabil.

Dar nu-și dorea ca și cu Jacob să aibă același gen de schimb reciproc mercantil.

Apoi mai fuseseră și oamenii care o iubiseră cu adevărat. Mama sa. Sora ei. Chiar și Algernon. Care nu intenționaseră nici o clipă să o părăsească, dar din păcate nu avuseseră de ales.

Se îndreptă de spate și se îndepărtă o clipă de Jacob. Oare îi osândea cumva pe cei care o iubeau?

– Julianne! Jacob îi rosti numele ca pe o rugăciune și apoi se întinse și-i desfăcu cordonul halatului. Degetele lui îi înțepau pielea prin țesătura subțire ca șfichiuielile de bici și-i făceau

trupul să răspundă cu o durere adânc implântată în interiorul ființei ei. Te doresc nespus de mult, dar nu și dacă încă ești temătoare.

„Este sincer!" Inima ei o îndemna să aibă încredere în el și în cuvintele pe care i le spunea.

Numai că citise despre Jacob Preston, încă de dinainte de a veni la Londra. Și de ce l-ar fi ales sufletul ei tocmai pe el, dintre toți bărbații din lume? De ce s-ar fi atașat de un bărbat care avea reputația de a fi un crai notoriu și un corupător de femei măritate?

– Îți este frică de mine, Julie? Ochii lui cenușii se întunecaseră, iar ea se pierdu în profunzimile lor. Jacob era la fel de neîmblânzit precum Marea Nordului. Dar, dintr-un motiv sau altul, atunci când era cu el, se simțea suficient de în siguranță cât să înfrunte orice furtună.

„Ține la mine!" îi răsună încă o dată în minte. Așa că își lăsă halatul să-i lunece de pe umeri și rămase în fața lui îmbrăcată doar în cămașa de noapte subțire.

– Nu, Jacob. Nu mi-e frică.

El își plimbă unul dintre degetele sale lungi de-a lungul brațului ei. Julianne simțea cum i se ridica părul pe ceafă și pe mâini. Apoi dădu la o parte cearceaful și se dezgoli până la vintre, ca s-o invite în pat, alături de el. Mădularul său se ridica impunător între picioarele lui. Era complet pregătit pentru ea.

Și, după felul în care îi vibra fiecare părticică din corp, Julianne suspecta că era și ea la fel de pregătită pentru el. Așa că se aplecă, apucă tivul cămășii de noapte și se dezbrăcă dintr-o singură mișcare lină.

Privirea lui rătăci peste trupul ei, apoi îi apăru pe buze un zâmbet viclean plin de recunoștință. Paloarea care pusese stăpânire pe chipul lui odată cu durerea de cap părea să fi dispărut cu totul.

Julianne se așeză lângă el, între cearceafurile reci. Prin comparație cu răceala lor, corpul lui părea de o fierbințeală aproape febrilă. Pielea ei netedă aluneca pe a lui și trupul ei părea să se muleze pe al său. Se potriveau perfect chiar și înainte de a se uni cu totul, iar moliciunea ei catifelată părea să se supună tăriei mădularului său.

Ce bine ar fi fost dacă și cicatricile și ridurile sufletelor lor s-ar fi amestecat la fel de ușor! Dacă părțile deformate ale spiritelor lor s-ar fi potrivit cumva la fel de bine ca trupurile lor! Asta ar fi fost într-adevăr un miracol!

– Îți amintești când ți-am spus că mă gândeam la tine noaptea? o întrebă el în timp ce îi trasa cu degetul linia claviculei. După aceea, vârful degetului său alunecă mai jos, pentru a-i tachina cuta de sub sâni. Îți mai amintești ce voiam să-ți fac?

– Ai spus că ți-ai dori să mă săruți... Se opri în mijlocul propoziției și înghiți apăsat, după care continuă: Peste tot!

– Ah! exclamă el, mulțumit. Ce mult mă bucur că mă ascultai! Foarte bine!

Apoi Jacob se rostogoli și o trase cu el, oprindu-se când ajunse cu totul deasupra ei. Picioarele ei se depărtaseră suficient cât șoldurile lui să se poată cuibări între ele, și îi putea simți vârful bărbăției chiar la intrarea în locul secret dintre coapsele ei.

Așa că încercă să lunece un pic mai jos și să-l cuprindă.

– Răbdare! îi zise el, apoi trasă cerculețe cu limba în jurul sfârcului ei. Știu că îți place să preiei inițiativa, dar de data asta lasă-mă pe mine! Haide, stai cuminte, iubito!

Îi spusese „iubito"! Și aproape îl credea.

Sfârcul ei se strânse într-un mugure roz și tare, care tânjea să fie supt de gura lui. Dar Jacob o tachina... buzele lui îi atingeau extrem de ușor carnea înfierbântată, dar încă nu voiau să cedeze nevoii ei.

Julianne scoase un mârâit moale și gutural de dorință, dar el doar chicoti. Apoi îi răzui ușor sfârcul cu dinții și o făcu să geamă. Și, în cele din urmă, îi supse sfârcul în gură.

Un val de dorință animalică se revărsă de la sânul chinuit și coborî până în pântecele ei. Simțea că o durea tot corpul. Dorința pe care o simțea între coapse era nestăvilită, iar nevoia de a fi umplută de el i se părea necruțătoare. Ar fi țipat de ușurare dacă s-ar fi înfipt în ea cu o singură împingere puternică.

Dar Jacob nu se grăbea deloc. Oferi pe îndelete același tratament și celuilalt sân și abia apoi coborî cu sărutări în josul coastelor ei. După care se opri din nou, ca să se joace cu buricul. Respirația lui caldă îi inunda carnea, revărsându-i-se pe burtă și un pic mai jos...

„Peste tot! O să mă sărute peste tot!"

Așteptarea și o îngrijorare enervantă se luptau pentru primul loc în mintea ei. Oare o să îi placă partea aceea cea mai intimă a trupului ei? Oare urma să fie un festin delicios pentru el, așa cum era el pentru ea?

Gura lui era o minune, care lăsa în urmă fiori de încântare. Julianne avea senzația că își simțea inima bătându-i între picioare și că intensitatea pulsațiilor creștea pe măsură ce el cobora pe trupul ei.

Nevoia aceea se transformă rapid într-un chin insuportabil. Și totuși nu-și dorea să ia sfârșit. Era atât de aproape de... O! Se afla la doar câțiva centimetri de părțile ei femeiești.

Apoi Jacob alunecă mai jos... și dintr-odată îi sărută coapsa și-i dezmierda genunchiul cu limba.

Sărise complet peste acel... *peste tot*!

Julianne simți un ghem de dezamăgire prinzând formă în stomacul ei. Jacob aruncă deoparte așternutul, și în cameră se revărsă aroma proaspătă a excitației ei. Miezul feminității ei se umflase dureros de mult, și era complet udă de dorință.

Își dorea să-i simtă gura acolo jos. Tânjea să-i simtă buzele pe părțile cele mai sensibile ale trupului ei. Și să se simtă acceptată și prețuită cu totul.

În schimb, el îi săruta glezna și își trecea limba printre degetul mare și următorul de la picior. Era o senzație minunată, care îi trimitea în sus pe picior valuri arzătoare de plăcere. Însă nu era ceea ce își imaginase ea.

Nu era ceea ce îi promisese.

După aceea se mută la celălalt picior al ei și începu să urce.

– Relaxează-te, Julianne, zise el în timp ce-i desfăcea un pic mai mult picioarele. Ai mușchii prea încordați.

Speranța se reaprinse în sufletul ei în clipa în care trecu mai sus de genunchi. Jacob avea maxilarul nebărbierit și îi zgâria senzual coapsa interioară. Își mușcă buza când îl simți apropiindu-se și mai mult de țintă. Respirația lui o încălzea tot mai tare, iar buclele de la împreunarea coapselor ei se unduiau cu fiecare expirație.

Apoi gura lui o revendică. O ronțăi ușor, găsindu-i aproape imediat miezul cel mai sensibil al feminității ei.

Îi venea să plângă de recunoștință.

În schimb, strânse cearceaful în pumni, ca să rămână pe loc și nu cumva să cadă de pe pat de pură încântare. Trupul ei vărsa noi lacrimi de rouă pentru el. Apoi o sărută și o supse senzual. După care Jacob își trecu vârful limbii în jurul locului ei special și pe deasupra lui.

De parcă ar fi fost cel mai delicios lucru pe care-l gustase vreodată. De parcă nu se mai sătura de ea.

Și nici Julianne nu se sătura de el. Cunoscuse foametea în trecut. Dar niciodată acel gen de foame animalică pe care o simțea în clipa de față. Se simțea goală pe dinăuntru și hămesită.

Jacob reducea întreaga ei ființă la o dorință tremurătoare.

Simțea cum i se strângeau măruntaiele. Pornise într-o călătorie spre necunoscut. Se îndrepta spre un loc unde spera din tot sufletul ei să poată ajunge, dar unde nu putea fi sigură că avea să reușească să sosească. Jacob o mai dusese acolo și cu altă ocazie – ba chiar cu mult mai multă ușurință decât oricare dintre foștii ei amanți. Cu toate acestea, nu avea siguranța că putea repeta experiența. Pentru că adesea frica punea stăpânire pe ea și-i încremenea trupul.

Frica de a nu fi abandonată din nou.

Își încheiase toate aventurile în clipa în care iubiții ei începuseră să-i vorbească despre dragoste. Pentru că nu putea îndura să se implice într-o relație altfel decât pur fizic. Și ar fi durut-o cu atât mai mult dacă și-ar fi permis să aibă nevoie de cineva în felul acela. Fiindcă trupul ei nu mai răspundea la fel când inima ei se simțea în primejdie. Era aproape ca și când nu ar fi îndrăznit să se lase să devină vulnerabilă. Ca și când nu ar mai fi îndrăznit să se deschidă în fața cuiva îndeajuns de mult pentru a dansa nebunia deplină a dorinței. Nu. Odată ce simțea că inima i se putea afla în pericol, se retrăgea strategic și se închidea și mai mult în ea.

Oare avea să fie altfel cu Jacob, din moment ce recunoscuse deja că ținea la ea?

Limba lui făcea dragoste cu ea, cercetând cele mai ascunse locuri ale feminității ei și copleșind-o cu mângâieri blânde. Iar ea vibra ca un magnet sub atingerea lui. După aceea spirala internă

a plăcerii puse stăpânire pe ea, și se pomeni coborând spre un loc întunecos și cald, unde totul era ud, alunecos și sensibil.

Julianne încetă să își mai facă griji dacă urma să ajungă sau nu la destinația mult râvnită. Pentru că de data aceea călătoria în sine îi aducea o plăcere dezlănțuită. Așa că se lăsă în voia simțurilor, la fel cum o victimă care încetează să mai lupte se lasă copleșită de valuri și în cele din urmă cade pradă înecului.

Doar că ea nu se scufunda. Pentru că Jacob era colacul ei de salvare și o conducea spre un extaz cu totul nou. În cele din urmă, veni și eliberarea mult râvnită. Iar dincolo de lumina orbitoare și de contracțiile cutremurătoare, Julianne deja îi striga numele printre suspine.

Și, odată cu ultimul spasm glorios, Jacob se ridică și îi umplu trupul cu al lui. Fierbințeala cărnii lui se asemuia cu un incendiu ce mistuia totul în interiorul ei. Tunelul ei de catifea pulsă de câteva ori în jurul lui, ca să-i ureze bun venit, în timp ce el îi săruta obrajii umezi.

– Ești bine? șopti el.

Julianne își plimbă ușor palmele pe umerii lui și coborî în jos pe brațele sale, până când ajunse să-și unească degetele cu ale lui.

– Nu m-am simțit niciodată mai bine.

Jacob îi acoperi gura cu a lui și începu să se miște, așa că-și ridică și ea șoldurile ca pentru o mai bună potrivire. Mâinile lor împreunate erau întinse de-o parte și de alta a lor. Apoi, fără a întrerupe sărutul, Jacob îi ridică ușor mâinile și i le imobiliză deasupra capului. Și o posedă cu întregul său corp. Mâinile, gura și mădularul o revendicau laolaltă.

Întreaga lume părea să se fi redus la căldură, fricțiune și o nevoie trepidantă. Julianne atinse atunci din nou apogeul plăcerii, și de data asta Jacob atinse punctul culminant odată cu ea. Se arcui în ea, iar Julianne savură impulsurile profunde și vibrante ale eliberării lui, permițându-i să se îngroape aproape cu totul în ea. Din gâtlejul lui ieși apoi un sunet sălbatic și profund masculin de victorie.

După aceea corpul lui se relaxă, și-i simți toată greutatea coborând peste ea și cufundând-o și mai adânc în saltea. Așternuturile se lipiseră în jurul lor și îi învăluiseră ca într-un cocon.

Oare ce transformare avea loc? Oare în ce fel de ființe aveau să renască în clipa când aveau să se elibereze din cuibul acela de pânză?

Ritmul respirației lui se mai domoli, și îi putea simți inima bătând din ce în ce mai ușor pe pieptul ei. Se ridică apoi în coate și îi studie chipul.

– Îmi pare rău, Julie. Nu prea m-am comportat ca un domn, zise el, și ochii lui cenușii se întunecară de îngrijorare. Am vrut să mă retrag, dar pur și simplu...

– Mă bucur că n-ai făcut-o, îl întrerupse ea și-i cuprinse obrazul cu palma. Mi-am dorit să te simt în mine... cu totul.

Jacob răsuflă atunci vizibil ușurat și-și așeză capul pe pernă, lângă al ei.

– A fost minunat să rămân cu tine până la capăt... N-am mai făcut niciodată asta!

– Niciodată?

– Pe onoarea mea de crai ticălos, zise el cu seriozitate.

Poate că de vină era moleșeala care-i cotropise corpul. Sau poate se simțea atât de grozav încât nu îi mai păsa de nimic altceva. Dar dintr-odată situația i se părea de-a dreptul amuzantă, așa că izbucni în râs.

– Ce e atât de distractiv? o întrebă el.

Julianne își acoperi imediat gura cu mâna, ca să-și înăbușe veselia.

– O, Doamne! Gândește-te cât de uimită ar fi lumea bună dacă ar afla una ca asta. Jacob Preston, cel mai de seamă seducător al soțiilor aristocrației engleze, tocmai a avut parte de o experiență senzuală nouă. N-ar putea crede așa ceva.

– Atunci, poate o să fii de acord că reputația mea de crai notoriu este doar un fleac exagerat.

– La cât de talentat ești în pat? întrebă ea și chicoti din nou. Ba bine că nu. După noaptea aceasta nu mai am nici o îndoială că faima ta de crai este pe deplin meritată.

– Oh, bine, bine, recunosc că am trecut prin mai multe paturi decât majoritatea bărbaților, dar asta n-a fost doar o simplă partidă de sex, Julie, zise el serios. Nu pentru mine.

Râsul ei se stinse imediat, și îi întâlni privirea. Vedea în ochii lui că spunea adevărul. Uniunea aceea a lor însemna ceva

pentru el. Nu era doar o împerechere lipsită de rațiune. Chiar se întâmplase ceva autentic între ei.

– Nici pentru mine, zise ea în șoaptă.

Jacob se rostogoli și se dădu la o parte de pe ea. Julianne luă asta ca pe un semnal că se putea da jos din pat pentru a se înapoia în camera ei.

– Nu, Julie, nu pleca!

Jacob își petrecu brațele în jurul ei și o trase înapoi în pat, cu spatele lipit de pieptul lui.

„Nu pleca!" Asta îi spusese și la început, când îl găsise prăbușit pe podeaua camerei ei. Avea nevoie de ea. Iar asta îi trimitea fiori de bucurie prin tot corpul.

– Ce-ți mai face capul?

– E bine, zise el cu o expresie nedumerită pe chip și își atinse fruntea cu palma. Nu mă mai doare deloc. Se pare că tu ești marca mea personală de laudanum.

– Să știi că opiaceele dau dependență.

– Nu mă deranjează deloc să fiu dependent de tine.

O strânse și mai tare la pieptul lui, iar ea se relaxă în brațele sale. La scurt timp după aceea, respirația lui căpătă un ritm constant, și, după câteva clipe, Julianne observă că adormise.

Ar fi trebuit să se strecoare din pat și să-și croiască drum înapoi spre dormitorul ei. La urma urmei, era oaspete în casa lui Lord și a lui Lady Kilmaine. Și, chiar dacă era posibil ca ei să se fi așteptat ca ea să-și petreacă noaptea în camera lui Jacob, cu siguranță și-o imaginaseră stând pe un scaun la capul patului, în timp ce el dormea pentru a scăpa de teribila durere de cap. Fără îndoială ar fi fost șocați să o găsească goală între așternuturile lui.

Cu toate acestea, nu se putea mobiliza să părăsească îmbrățișarea lui caldă.

Nu fusese doar o altă partidă de sex – pentru nici unul dintre ei. Ceva era diferit. Ea însăși era altfel. Și, până când nu reușea să înțeleagă ce aducea cu sine acea schimbare, nu putea îndura gândul de a renunța la acea întorsătură nouă și ciudată pe care o luaseră lucrurile.

Sau de a-l părăsi pe el.

Capitolul 14

Jacob rămase cufundat într-un somn fără vise până când cerul de dincolo de fereastra camerei sale începu să se lumineze, preschimbându-se din negru în sidefat. Cu toate acestea nu îl treziră razele de soare slabe care-i mângâiau pleoapele închise, ci fundul rotund și feminin care stătea cuibărit lângă vintrea lui.

Julianne era goală și caldă. Și încă se afla cuibărită în brațele lui. Avea un umăr dezgolit, iar lumina aceea crescândă îi dezmierda strălucitor pielea. Mâna lui cuprinse posesiv unul din sânii ei. Îi mângâie ușor sfârcul cu degetul mare, și acesta se transformă imediat într-un mugur tare. Ea se foi puțin, dar nu se trezi. Ci doar se afundă și mai mult în îmbrățișarea lui. Părul ei îi gâdila gâtul și pieptul, iar scoica rozalie a urechii ei devenea aproape transparentă pe măsură ce lumina soarelui devenea tot mai strălucitoare.

Jacob inspiră adânc, și respirația ei se ajustă imediat după a lui. De pe pielea ei se ridica plutind un miros slab de camelie.

„Probabil femeia se scaldă în esență de camelie", se gândi el aprobator. Parfumul acela dulce făcea parte din Julianne, la fel ca ochii săi mari de chihlimbar și gura aceea care se cerea sărutată. Într-o clipită, trupul lui răspunse apropierii ei și se trezi teribil de excitat.

Dar, chiar dacă se simțea satisfăcător de masculin, nu-și legănă șoldurile ca să-i atingă trupul. Era pentru prima dată în viața lui când se trezea lângă o femeie și, spre surprinderea lui, nu își dorea ca acea clipă tihnită să ia sfârșit. Cu fostele sale iubite, se grăbise mereu să încheie întâlnirile amoroase, părăsind paturile lor la ceva timp după ce sfârșeau o partidă de amor. Pentru că posibila sosire iminentă a unui soț gelos excludea orice altă variantă, desigur.

Iar asta îi convenise de minune lui Jacob.

Crezuse mereu că ar fi fost cel puțin ciudat să împartă patul cu o femeie toată noaptea – și că nu ar fi putut aluneca în relaxarea somnului în prezența altcuiva. Pentru că i s-ar fi părut o experiență mult prea intimă și vulnerabilă.

Și totuși, cumva, trupul său reușise că cunoască o odihnă profundă cu Julianne lângă el. Ba, mai mult de atât, chiar dacă își folosise darul noaptea trecută, avea mintea limpede și nu-l durea deloc capul.

Așa că se pomeni întrebându-se cum ar fi fost să se trezească lângă ea în fiecare dimineață.

„Anunțați imediat *London Crier*. Notoriul crai Jacob Preston tocmai a descoperit încă o experiență senzuală", se gândi el și zâmbi pieziș. „Și anume, cum este pur și simplu să doarmă cu o femeie."

Nu-și dorea ca idila aceea dulce să ia sfârșit. Dar, dacă voia să o cruțe pe Julianne de rușine, atunci trebuia să o trimită în camera ei înainte să vină slujnica să curețe vatra și să aprindă focul.

Se dădu jos din pat ușor și-și puse halatul de dimineață. Se întoarse apoi ca s-o privească pe Julianne și descoperi că se trezise și ea. Se sprijinea în coate și se uita la el cu ochii mijiți.

– Te simți îndeajuns de bine cât să te ridici din pat? îl întrebă ea.

Jacob își trecu mâna prin păr. Se simțea foarte bine. Ba chiar nebănuit și ciudat de bine. Era prima dată când își revenea atât de repede după folosirea darului său. Dacă în clipa aceea i-ar fi spus cineva că Julianne era de fapt o vrăjitoare care aruncase asupra lui o vrajă de sănătate și bunăstare, probabil ar fi crezut fără ezitare.

– Dacă m-aș simți mai bine de atât, ar deveni de-a dreptul ilegal, zise el. Sau cel puțin imoral.

– Nu mă îndoiesc de asta, judecând după reputația ta, replică ea și-i aruncă o privire ce-l întărâta.

Jacob se aplecă și o sărută. Avea un gust extrem de bun, și fu nevoie de toată stăpânirea lui de sine ca să nu se rostogolească înapoi printre așternuturi cu ea. Dar știa că Julianne nu și-ar fi dorit ca numele ei să fie atras într-un scandal – chiar dacă singurele persoane care ar fi aflat despre el ar fi fost servitorii de la conacul Kilmaine.

– Răsar zorii. Cred că ar trebui să te întorci în camera ta, înainte să se trezească toată gospodăria.

Julianne își înfășură cearceaful în jurul trupului și se dădu jos din pat.

– Întoarce-te cu spatele, ca să mă pot îmbrăca.

– Nu crezi că e un pic cam târziu să faci pe sfioasa? chicoti el, dar se conformă totuși cererii ei. „Pot foarte bine să mă comport și ca un domn!" se gândi atunci. La urma urmei, deja văzuse, atinsese și iubise fiecare centimetru al pielii ei strălucitoare.

– O femeie trebuie să păstreze măcar un dram de mister, spuse ea.

Jacob auzi apoi foșnetul materialului care aluneca pe trupul ei gol și își dori în sinea lui să nu fi acceptat așa repede să se întoarcă cu spatele. Julianne goală... mmm... era o imagine minunată, care ar fi putut tenta și un om cu mult mai bun decât el.

– Crede-mă când îți spun, doamna mea, oricât de familiarizat aș fi cu trupul tău splendid, în mintea aceea minunată a ta se învârt suficiente mistere ca să mă țină ocupat ani de-a rândul.

– Foarte bine, zise ea. Și, dacă tot discutăm despre mistere, spune-mi, te rog, te-ai mai gândit la porțiunea aceea a manuscrisului meu care e scrisă într-o limbă pe care nu o înțelegi?

– Am un prieten care s-ar putea să reușească să descifreze ce scrie. Este membru al Colegiului Regal al Medicilor și are cunoștințe vaste în mai multe domenii. Întrezări apoi o reflexie umbroasă a lui Julianne în geam, în timp ce-și trecea peste cap cămașa de noapte. Cred că ți-am mai vorbit despre el, George Snowdon.

– Aha. Să fie același George care a descoperit bestiile acelea mici numite microbi?

– Chiar el. Auzi patul scârțâind și se gândi că se așezase ca să se încalțe. Mă gândeam să-i facem o vizită după micul dejun, ca să vedem dacă ne poate ajuta.

– Ești sigur că poți avea încredere în el?

– Tot atâta câtă am și în mine.

George se număra și el printre puținii care știau despre abilitatea neobișnuită a lui Jacob și despre cât de mult suferea de pe urma folosirii ei. Snowdon fusese primul care îi sugerase că era posibil să existe un metal care să acționeze ca un fel de tampon sau amortizor pentru el – la fel cum inocularea virusului relativ inofensiv al variolei taurine în pacienți îi proteja împotriva temutei și de multe ori mortalei variole. George îl ajutase pe Jacob să descopere că platina acționa ca un soi de scut împotriva invaziei celorlalte metale.

Și totuși, Julianne îi oferise o alinare mult mai bună decât platina. Pielea ei rozalie catifelată era deja acoperită aproape total de materialul cămășii de noapte, dar nu-i permise lui Jacob să se întoarcă cu fața până când nu-și strânse și halatul.

– Îmi dai voie să-ți spun că arăți absolut superbă în lumina crescândă a soarelui? zise Jacob și o cuprinse în brațele sale.

În ochii ei se născu o strălucire precaută când observă cum cerul devenea tot mai luminos cu fiecare clipă care trecea.

– Trebuie să plec! Julianne se smulse din brațele lui și se grăbi spre ușă. O întredeschise ușor și trase cu coada ochiului în susul și-n josul holului, ca să se asigure că nu era nimeni acolo.

Jacob împinse ușa, închizând-o, și o cuprinse din nou în brațele sale.

– Nu pleca până nu-mi oferi un sărut de rămas-bun.

– Nu e ca și când ne despărțim pentru totdeauna. Ne vedem în scurt timp la micul dejun.

– Asta înseamnă că o să mă săruți în salon când servim micul dejun? Sub privirile verișoarei mele și ale soțului ei?

Ridică ușor bărbia și o privi. Îi plăcea să o vadă îmbujorându-se rușinată ori de câte ori o tachina. Iar în clipa aceea o roșeață minunată i se întindea pe gât.

– Nu. Nu prea cred.

Se ridică apoi pe vârfuri și-i depuse un pupic pe obraz.

– Îți amintesc cumva de un unchi bătrân și ramolit?

– Nu.

– Atunci, nu mă săruta ca și când aș fi unul.

Julianne ridică dintr-o sprânceană.

– Bine, atunci. Dar ține minte că tu ai vrut-o, da?

Îi cuprinse apoi fața în palme și îi trase capul în jos. Buzele ei îl tachinară imediat, moi și maleabile. Îi ronțăi ușor conturul gurii. Îi supse buza de jos. Apoi își strecură limba în gura lui și îl chinui așa câteva clipe. Iar când Julianne întrerupse sărutul în cele din urmă, Jacob era la un pas de a-și vărsa sămânța pe halatul de mătase. Și totul numai ca urmare a felului seducător în care se jucase gura ei pe a lui.

– Poftim, zise ea și-și trecu vârful degetului peste buza lui de jos. Ești mulțumit acum?

El îi cuprinse imediat fesele în palme și o ridică ușor, lipind-o de bărbăția lui tare.

– Nici măcar un pic, obrăznicătură mică!

Ea se întinse imediat și-i trase o palmă jucăușă peste fund.

– Nu te aștepta la compasiune din partea mea, domnule. Dacă ești cumva în disconfort, atunci totul este numai și numai din cauza ta.

Apoi licărul obraznic dispăru din ochii ei, și Jacob citi acolo o dorință ascunsă, care strălucea aprig în adâncimile lor de chihlimbar.

– Dacă te consolează cu ceva, să știi că și eu plătesc pentru sărutul acesta, recunoscu ea, cu respirația întretăiată. Dar mă aștept să remediezi problema asta mai târziu.

Jacob o mai sărută o dată, doar că de data aceasta extrem de pasional.

– Poți fi sigură de asta.

După ce îi dădu drumul, Julianne se strecură pe ușă, iar el o urmări dispărând fără nici un incident în camera ei din josul holului. Își frecă ușor maxilarul nebărbierit, apoi sună din clopoțel, după valet, să vină să-l bărbierească.

Da! Trezitul lângă o femeie iubită zdravăn cu o noapte înainte era o plăcere senzuală pe care nu o mai cunoscuse până atunci. Se întrebă apoi cât de des avea să-i permită Julianne să doarmă cu ea toată noaptea.

Desigur, exista o cale prin care se putea asigura că urma să se întâmple asta cu regularitate, își dădu el seama în clipa în care apăru servitorul cu briciul de bărbierit și cu toate celelalte instrumente.

„M-aș putea căsători cu ea!"

Gândul acela îl luă complet prin surprindere. Jacob se considerase întotdeauna mult prea șiret pentru a se lăsa ademenit să cedeze și să cadă în cursa aceea preoțească. Ba, de fapt, acesta era parte din motivul pentru care își alegea numai amante care erau deja căsătorite. Pentru că, dacă era deja luată, nu exista nici un pericol ca o femeie uneltitoare să-l prindă în plasă.

Desigur, era o regulă pe care o nesocotise deja, odată ce o întâlnise pe Julianne.

Ea îi spusese încă de la început că pentru nimic în lume nu ar fi schimbat libertățile văduviei pentru o altă căsnicie. Ar fi trebuit să considere o ușurare poziția ei fermă în această privință, însă, dintr-un motiv sau altul, se simțea îngrădit de dorința ei de a avea parte de libertate.

Și, după ce se gândi mai bine, își dădu seama că era singurul care recunoscuse cu o noapte în urmă că avea anumite sentimente pentru ea. Atingerea ei fusese într-adevăr mai iubitoare și mai tandră decât a oricărei alte femei cu care fusese vreodată – totuși, ea nu mărturisise ceea ce simțea pentru el.

Întâlnise în cele din urmă o femeie care se bucura de plăcerile pe care le oferea viața la fel de mult cum se bucurase și el dintotdeauna.

Iar conștientizarea acestui fapt nu-i convenea deloc.

Jacob o conduse pe Julianne la biroul lui George Snowdon, care era situat la parterul conacului său, în apropiere de Lincoln Inn Field. Se afla la doar câteva străzi distanță de Colegiul Chirurgilor și de teatrul de operații, unde țineau prelegeri cei mai de seamă specialiști din domeniu, în timp ce studenții lor exersau pe cadavre sau pe ocazionalul pacient viu ghinionist.

– George lucrează chiar de la el de acasă, îi explică Jacob, în timp ce intrau pe ușa descuiată de la intrare.

Desigur, George nu devenise încă oficial doctor. Deși avea educația necesară pentru a fi numit medic, el făcea parte dintr-un grup aflat în continuă creștere compus din cadre medicale calificate care aspirau să combine medicina tradițională cu abilitățile chirurgicale pentru a deveni „medici generaliști" – la fel de pricepuți și cu carnețelul de rețete, și cu fierăstrăul de oase.

Însă la cabinetul său privat nu era necesar să fie expert cu nici una dintre cele două.

Nu îi întâmpină nici un servitor, dar Jacob știa foarte bine că George nu avea slujitori care să locuiască în casă. Spunea mereu că asta i-ar fi putea intimida pe pacienții săi, care țineau foarte mult la intimitatea lor.

– Credeam că chirurgii lucrează la spital.

– Așa este. Aici este celălalt cabinet al lui George.

Cel care, de altfel, plătea toate facturile – dacă ar fi fost să se încreadă în spusele prietenului său.

Jacob o conduse pe Julianne pe un coridor lung ce ducea spre partea din dos a casei, unde erau aliniate mai multe scaune. Nu îl mira deloc să vadă că nu erau pacienți care să aștepte. El și Julianne se grăbiseră să vină acolo cu manuscrisul de îndată ce-și terminaseră micul dejun compus din ouă și scrumbii. Tocmai se pregătea să bată la ușa masivă de stejar englezesc care ducea în cabinetul prietenului său, când auzi un sunet dinăuntru care-l opri.

Era un geamăt femeiesc.

– Văd că a început devreme azi, șopti el.

Geamătul răsună din nou și fu urmat de o respirație rapidă și puternică.

– Ce, Doamne, iartă-mă...

Jacob îi puse imediat mâna la gură lui Julianne.

– George are un cabinet medical cu o specializare foarte specială.

– Da, da! strigă femeia dinăuntru.

Julianne ridică imediat din sprâncene.

– Doamne, Dumnezeule! Care este problema ei?

– George spune că toate pacientele lui suferă de isterie, o boală a uterului, zise Jacob zâmbind. Femeia aceea chiar pare un pic isterică, nu crezi?

Julianne se așeză pe unul dintre scaunele de așteptare și Jacob luă loc lângă ea.

– Și tratamentul pentru boala aceasta este...

– Un tip de masaj destul de intim, de fapt. Jacob o prinse atunci de mână și începu să o maseze și el încet pe interiorul încheieturii. Se procedează cam la fel peste tot, dacă întrebi un profesionist din domeniul medical... doar că George nu respectă întocmai regulile.

– Păi și este înțelept să se abată de la practica generală?

– George crede că da... Jacob se aplecă spre ea și inspiră adânc, umplându-și plămânii cu parfumul ei dulce. Cel puțin potrivit cărților sale medicale, pe care mi le-a mai împrumutat și mie din când în când... și care, apropo, sunt un material de lectură excelent...

– Corectează-mă dacă mă înșel, zise ea cu voce răgușită, dar... faptul că i-ai asaltat biblioteca ar putea fi considerat cumva responsabil pentru faptul că te descurci cu trupul unei femei mai bine decât majoritatea bărbaților?

„Asta plus o practică asiduă", se gândi el. Dar apoi încuviință din cap scurt și îi mai descheie câțiva nasturi de la mănușă, ca să îi mângâie în voie antebrațul. Julianne îi zâmbi, dar nu protestă.

– În orice caz, tratamentul recomandat pentru isterie este masajul pelvian continuu, până când pacienta atinge o stare de... paroxism. Totuși, lucrul acesta poate dura și ore întregi dacă femeia este... extrem de isterică. George obține rezultate mai bune și mai rapide cu metodele sale.

– Paroxism, repetă ea, și buzele ei luară forma unui zâmbet. Este un cuvânt bine folosit, deși trebuie să recunosc că nu mă dau în vânt după felul în care este utilizat aici termenul de „isterie".

Poate că pacientele lui George încercau să pretindă că tratamentele la care le supunea nu erau de natură sexuală, însă privirea cunoscătoare a lui Julianne îi dădea de înțeles lui Jacob că știa exact ce se întâmpla în spatele ușii masive de stejar.

– Păi, și care sunt metodele lui George?

– Mai întâi el leagă la ochi pacienta, îi explică Jacob.

– De ce?

– George spune că asta duce la eliberarea inhibițiilor care conduc la isterie. Dar eu cred că este din cauză că restul simțurilor devin mai acute în lipsa unuia.

– Sună ca și când ai vorbi din experiență, zise ea și-i aruncă o privire piezișă. Așadar, i-ai permis vreuneia dintre amantele tale să te lege la ochi, Jacob?

Nu. El nu fusese niciodată legat la ochi, dar acoperise cu mătase ochii a numeroase tovarășe de pat.

– Nu vorbesc despre mine. Încercam doar să-ți explic metodele medicale folosite de George.

– Metode medicale, repetă ea. Da, într-adevăr.

– Apoi leagă mâinile și picioarele pacientei sale, astfel încât să o imobilizeze.

– Ferească sfântul să se miște o femeie! exclamă ea sarcastică și își dădu ochii peste cap.

– Prin asta nu urmărește să o rănească, îi explică Jacob. Dar, vezi tu, atât timp cât este legată, doamna în cauză nu este responsabilă pentru nici o senzație pe care este obligată să o îndure. Așa că este liberă să accepte orice i se întâmplă ca fiind cursul firesc al tratamentului.

– Un lucru extrem de convenabil!

– Da, așa este, zise Jacob. Mă bucur că înțelegi știința din spatele metodelor lui.

– Eee, știință pe naiba! Mă refeream că este foarte convenabil pentru doctorul Snowdon, zise ea glumeață. Pacientele sale nu pot să vadă ce le face... și, fiind și legate, nu au nici cum să îl oprească. Așa că nu au nici un fel de control asupra modului în care decurge întâlnirea.

– Este un tratament, nu o întâlnire. Jacob ridică degetul ca să-și accentueze spusele, dar își dori să n-o fi făcut în clipa când Julianne își încheie la loc nasturii mănușii. George mă asigură că nu le deranjează în nici un fel. Mai ales odată ce aplică ulei cald și începe masajul.

Pacienta care se afla de cealaltă parte a ușii masive de stejar scoase câteva scâncete ritmice.

– Mă mir că nu le pune și un căluș în gură, zise ea și încrucișă brațele peste piept.

– Ar face-o dacă ar considera că le-ar ajuta în vreun fel. Jacob se încruntă atunci. Nu înțelegea de ce se îndepărtase de el. George își ia foarte în serios jurământul hipocratic. Se dedică trup și suflet alinării suferinței.

Actuala lui pacienta scoase atunci un sunet nevoiaș și demn de milă, care o făcu pe Julianne să ridice din sprâncene.

– Din câte se aude, e clar că cineva suferă tare mult acolo.

– George spune că uneori un pacient trebuie adus la un pas de nebunie înainte ca tratamentul să aibă efect. Dar, desigur, din moment ce isteria este o afecțiune cronică, majoritatea pacientelor sale se întorc săptămânal pentru tratament. Uneori chiar și mai des de atât.

– Tu te-auzi ce cuvinte scoți pe gură?

– Da. Și mi-aș dori să le punem în aplicare. Îi luă apoi mâna, o ridică la buzele sale și-i sărută palma apăsat. Eu aș putea să fiu

medicul înțelept și tu biata pacientă suferindă de isterie, care are nevoie disperată de paroxism.

– Sau aș putea juca eu rolul doctorului care-ți vindecă toate bolile, zise ea cu viclenie. Iar tu ai fi bietul bărbat derutat, care pur și simplu nu reușește să-și dea seama cum funcționează corpul său.

În mod uimitor, mădularul lui Jacob părea la fel de entuziasmat de acea idee cum fusese de micuța lui fantezie de mai devreme.

– Dacă prietenul tău își dorește sincer să-și ajute pacientele, atunci de ce toată farsa asta? întrebă Julianne. Gemetele dinăuntru răsunau din ce în ce mai tare. Sincer, nu cred că ea are vreo problemă care să nu poată fi rezolvat cu o repriză bună de sex, zise Julianne. Dacă este necăsătorită, atunci cred că doctorul Snowdon i-ar face o favoare mai mare dacă i-ar da jos legătura de la ochi și ar învăța-o cum să se ajute singură.

Jacob rămase cu gura căscată. După cum s-ar spune, era o femeie care lua în propriile mâini frâiele. Nu mai auzise niciodată așa ceva, însă trupul său se înfioră și se înfierbântă la gândul de a o privi pe Julianne încercând asta.

– Cred că printre clientele sale se numără și una sau două fete bătrâne, dar, în rest, majoritatea pacientelor lui sunt femei măritate.

– Și soții lor știu în ce constau aceste tratamente? întrebă Julianne și-și strânse degetele într-un pumn.

Jacob încercă fără succes să-i desfacă mâna.

– Dacă nu știu, atunci sunt la fel de creduli și de orbi ca soțiile lor. Dar, pe de altă parte, ca să fiu complet sincer, majoritatea bărbaților nu cred că și nevestele lor au astfel de nevoi, zise el. Nu înțelegi, Julianne? Pacientele lui George nu-și doresc să știe adevărul. Atâta timp cât cred că suferă de o afecțiune care necesită tratament, nu se simt deloc vinovate pentru eliberarea de care au parte aici.

Femeia din camera alăturată aproape că urlă în clipa în care ajunse la „paroxism".

– Închipuie-ți ce s-ar întâmpla dacă ar trebui să-i mărturisească preotului că a lăsat un străin s-o mângâie până a făcut-o să țipe, zise Jacob. În felul acesta are parte de eliberarea de care are nevoie... ba chiar cu binecuvântarea soțului ei. Este complet

fericită și nu se simte absolut deloc vinovată. Crede-mă când îți spun, George oferă niște servicii extrem de necesare.

– Prostii! exclamă Julianne și-și trase mâna dintr-a lui. O femeie trebuie să învețe să-și asume responsabilitatea pentru ceea ce face. În *toate* privințele.

– Oricât de mult aș admira ideile tale inovatoare asupra acestui subiect, trebuie totuși să te întreb: Asta făceai și tu azi-noapte în patul meu? Îți asumai responsabilitatea pentru ceea ce făceai?

– Nu, aia a fost altceva. Și azi-noapte ne-am asumat reciproc responsabilitatea, zise ea, și buzele îi zvâcniră ușor, după care gura ei luă forma unui zâmbet ezitant.

– Ei bine, da, presupun că am făcut asta, zise Jacob, apoi se aplecă spre ea și o sărută pe frunte. Mă întreb dacă o să mai ai chef și-n seara asta de o astfel de asumare a responsabilității...

– De ce? întrebă ea și ridică sugestiv din sprâncene. Te simți isteric?

„Da!" aproape că recunoscu el. Pur si simplu nu putea să stea în preajma ei fără să nu-și dorească să se împreuneze cu ea de mama focului. Dar ceva din interiorul lui îl făcea să se abțină să-i spună cât de mult avea nevoie de ea. Jacob fu însă scutit de la a-i oferi un răspuns când ușa cabinetului lui George se deschise ușor.

– Și să nu uitați să faceți o baie lungă și fierbinte în seara asta, îi spuse prietenul lui femeii care păși pe hol. Și să purtați lenjerie de corp lejeră în următoarele două zile.

– Atunci, presupun că nu se pune problema să port din nou centură de castitate, zise femeia. Soțul meu mi-a sugerat că aș putea începe să port așa ceva, de vreme ce starea mea s-a îmbunătățit considerabil de când mă aflu în grija dumitale.

– În nici un caz, zise doctorul, apoi scoase un carnețel din buzunar și mâzgăli câteva însemnări pe prima foaie. Dă-ți-i asta soțului dumneavoastră. Recomandarea mea este să vă abțineți de la a purta dispozitivul acela pe viitor. Din experiența mea, tinde să accentueze factorii care conduc la isterie.

– Mulțumesc, domnule doctor Snowdon, zise ea și strecură foaia în poșetă. Săptămâna viitoare la aceeași oră?

– Da, doamnă. Și, chiar dacă vă simțiți bine, rețineți că este mai indicat să fiți precaută decât să vă pară rău după aceea, zise George, pe un ton la fel de serios și de sumbru precum erau

și cuvintele sale. Dacă săriți peste o ședință, crește considerabil riscul de a avea o dispoziție proastă, și, implicit, asta poate duce la o înrăutățire a stării dumneavoastră generale de sănătate.

Femeia zâmbi.

– Și nu ne-am dori așa ceva, nu-i așa?

– Pentru nimic în lume.

– Foarte bine, atunci. Dădu să plece, dar apoi se opri. O, era să uit... Ați menționat la un moment dat că ați aprecia dacă v-aș recomanda mai departe. Ei bine, am o prietenă care e posibil să sufere de aceeași maladie ca mine. Ați avea timp să o primiți mâine? Să spunem poate pe la ora două?

George scoase din nou carnețelul din buzunar și își verifică programul.

– Haideți să spunem mai bine la două și jumătate. Și vă mulțumesc că împărtășiți binecuvântările sănătății și ale bunăstării cu o altă tovarășă de suferință. În semn de mulțumire, vă rog să nu vă faceți griji pentru plata următoarei ședințe de tratament.

Femeia afișă un zâmbet strălucitor și abia atunci îi observă pentru prima dată pe Jacob și pe Julianne.

– Oh, domnule! Ce drăguț din partea dumitale să îți însoțești soția la tratamente. Soțul meu este mult prea ocupat pentru a veni cu mine.

– Nu am fost niciodată pentru tratament la doctorul Snowdon, zise Julianne și făcu un pas în spate.

– O, nu-ți face griji! O să te pună pe picioare în cel mai scurt timp. Femeia o bătu ușor pe umăr pe Julianne, după aceea se întoarse spre Jacob și zise: Ai adus-o unde trebuie, domnule. Doctorul Snowdon face minuni.

Capitolul 15

Spre surprinderea lui Julianne, cabinetul acela de examinare conținea tot echipamentul necesar, care s-ar fi regăsit în mod normal în cabinetul unui doctor adevărat – masă de examinare, un paravan ce oferea intimitate în spatele căruia se putea

dezbrăca adecvat o pacientă în caz de nevoie și un set de cearceafuri. Borcanul cu lipitori care se afla pe pervaz îl declara pe Snowdon un susținător al medicinii tradiționale, în timp ce numeroasele instrumente chirurgicale expuse într-o vitrină demonstra faptul că doctorul combina cele două discipline – pe cea de medic și pe cea de chirurg –, în căutarea medicinii generaliste.

– Preston! Mă bucur să te revăd, zise George Snowdon după ce îi conduse în cabinetul său și închise ușa în urma lor. Deși nu ar fi putut fi descris drept un bărbat chipeș, doctorul era un individ slăbănog și prezentabil, cu niște ochi de un albastru-deschis și cu un zâmbet larg, care lăsa să i se vadă dinții albi și sănătoși. Era mai mult decât evident că uleiul cald pe care-l folosea în tratamentul pacientelor lui era aromatizat cu vanilie – pentru că întreaga încăpere era inundată de acel miros, sub care se ascundea o duhoare tipic clinică. O să îndrăznesc să mă arunc să fac o presupunere – și anume că nu ai adus-o aici pe această tânără doamnă fermecătoare pentru tratament.

Julianne miji ochii.

– Și tânăra doamnă fermecătoare ți-ar rămâne recunoscătoare dacă nu ai vorbi despre ea ca și când nu s-ar afla în încăpere.

Jacob o prezentă atunci prietenului său, sperând că astfel va putea preveni explozia furiei pe care o simțea acumulându-se în spatele ochilor ei.

Poate dacă nu ar fi citit niciodată din scrierile lui Mary Wollstonecraft, Julianne nu ar mai fi fost atât de irascibilă și nu ar mai fi răspuns atât de sarcastic când bărbații o tratau ca și când nu ar fi fost o ființă rațională. Însă scrierile acelei vizionare feministe considerate aproape scandaloase nu făceau altceva decât să îi consolideze convingerea că nu trebuia să permită să i se atribuie un statut mai nesemnificativ decât cel al unui adult. Poate că educația ei era inferioară pregătirii bărbaților din încăpere, însă mintea ei nu.

– De fapt, George, speram să ne poți ajuta cu o altfel de problemă. Jacob scoase manuscrisul din geanta de voiaj și îl așeză pe masa de examinare. Răsfoi cu grijă paginile, până când ajunse la partea care era scrisă într-un alfabet antic necunoscut lui. Ce părere ai despre asta?

Snowdon scoase imediat din buzunar o pereche de ochelari și examină cu atenție pagina.

– Fascinant!

– Recunoști limba? întrebă Julianne.

– Ssst! Doctorul ridică imediat mâna și le făcu semn să tacă, în timp ce studia pagina. Răsfoi de câteva ori manuscrisul, de la început și până la partea enigmatică. Lectura lui tăcută era întreruptă de câte un „hmm" ocazional sau de câte o exclamație uimită: „Uluitor!" Dar, aparent, nu se simțea obligat să detalieze mai mult de atât.

Julianne oftă și se uită prin cameră. Își dădu seama în scurt timp că localizase sursa mirosului medical. Pe raftul unui dulap mic din colț se aflau mai multe borcane, care conțineau diferite obiecte, scufundate în formaldehidă – un ochi care mai avea intactă o porțiune din nervul optic, un purceluș de lapte, o stea-de-mare. Apoi ajunse la un borcan ce părea să conțină rămășițele unei mâini umane secționate și se forță să privească înapoi spre cei doi bărbați, care stăteau încă aplecați deasupra manuscrisului.

– Ce ai aflat? întrebă ea.

Snowdon ridică brusc privirea și clipi de două ori privind-o, de parcă ar fi uitat complet de prezența ei. După aceea își dădu jos ochelarii și începu să șteargă lentilele cu o batistă pe care o scoase din buzunar.

– Pare să fie povestea separării unui set de șase pumnale ceremoniale identice, zise doctorul, punându-și din nou ochelarii și așezându-și degetele în jurul reverelor, de parcă s-ar fi pregătit să țină o prelegere științifică. Există câteva indicii atent formulate cu privire la locul unde se află cinci dintre aceste pumnale...

– Le-a descoperit deja răposatul meu soț, îl întrerupse Julianne. Era nerăbdătoare să audă ceva ce nu știa deja despre codice. Speram că ne-ai putea ajuta să descoperim informații despre locația pumnalului care lipsește.

– Înțeleg. Ei bine... nu există nimic evident despre asta.

Julianne lăsă umerii în jos, dezamăgită.

– Așadar, nu ne poți ajuta.

– Nu am spus asta. Fiți atenți aici! Prima parte a manuscrisului este în latină... ba chiar într-o latină destul de greșită din punct de vedere gramatical. Suspectez că druizii și-au găsit un aliat în

persoana unui cleric mărunt, care a redactat acest tratat. Sau, și mai probabil, călugărul a fost constrâns să scrie povestea pumnalelor, așa cum i-au dictat-o ei. Dar, chiar dacă nu era vreun mare gramatician, autorul a fost extrem de viclean și de inteligent, zise Snowdon. Și le-a cam făcut-o druizilor! Vedeți voi, aceste ultime fragmente nu sunt scrise în nici o limbă cunoscută.

– Poftim?! exclamă Julianne, complet demoralizată. Dacă și restul manuscrisului era o galimatie, atunci tot n-ar fi putut descoperi indicii cu privire la locația pumnalului care lipsea, nici dacă găsea ultima jumătate a codicelui. Cum poți să fii atât de sigur?

– Cunosc foarte bine numeroase limbi străvechi, milady. Cu toate acestea, judecând după vechimea aparentă a manuscrisului, este foarte puțin probabil ca autorul său să fi cunoscut și altă limbă cu excepția latinei. Sau poate greaca veche... dar, dacă fragmentele acestea ar fi fost scrise în greacă, atunci până și Preston ar fi reușit să le facă o traducere aproximativă.

– Îmi critici cunoștințele de ochii lumii, zise Jacob sec.

– Sau poate că o fac ca să recunoști că nu mă înșală memoria în privința perioadei pe care am petrecut-o la Cambridge. Nu ai fost niciodată genul care să-și tocească coatele pe băncile școlii, prietene drag, zise Snowdon și se bătu ușor cu degetul pe tâmplă. Cu toate acestea, motivul pentru care nu poți citi această porțiune a codicelui este că a fost scrisă codat.

– Înseamnă că autorul a fost un individ într-adevăr diabolic! În ciuda cuvintelor sale, care ar fi putut părea descurajatoare, sclipirea apărută în ochii lui Jacob lăsa să se înțeleagă că era mai degrabă entuziasmat de acea nouă răsturnare de situație pe care o lua întregul mister. Bun. Și cum facem să descifrăm codul?

– Se pare că autorul nostru necunoscut a fost suficient de amabil încât să ne lase un cifru... Sau cel puțin o parte dintr-unul. Uită-te aici, zise George și sublinie cu degetul penultimul rând de pe ultima pagină. În momentul acesta, revine la limba latină... deși mă îndoiesc că ar observa prea mulți oameni asta. Trasă cu degetul o linie imaginară spre începutul fragmentului codat. Cuvintele din această ultimă secțiune conțin exact același număr de caractere precum fragmentul care pare ininteligibil.

Julianne se aplecă ușor pe la spatele lui ca să studieze pergamentul degradat de trecerea timpului.

– Așadar, nu trebuie decât ca literele din latină să fie asociate simbolurilor corespunzătoare din secțiunea anterioară și ar trebui să fie ușor de citit.

– Exact. George îi făcu atunci un semn din cap aprobator lui Jacob. Ți-ai găsit o fată foarte inteligentă, Preston!

Julianne încă își dorea ca doctorul să nu vorbească despre ea de parcă nu era de față. Dar cel puțin îi făcuse un compliment care o făcea să se simtă mândră.

– Există totuși o problemă, spuse George. De vreme ce manuscrisul este incomplet, la fel este și cifrul. Nu se întâmplă cumva să aveți și cealaltă parte a lui, nu?

– Încă nu, zise Jacob. Dar o vom avea în scurt timp. Până atunci, prietene, vezi, te rog, ce poți să rezolvi studiind doar porțiunea asta, da?

George afișă un zâmbet larg.

– Nu e nimic pe lume care să-mi placă mai mult decât să dezleg un mister pentru un prieten. Se auzi apoi un ciocănit timid la ușă, care îl întrerupse, așa că adăugă: Desigur, cu excepția alinării unei paciente suferinde. Trebuie să fie programarea mea de la ora unsprezece.

– Să nu sufli o vorbă nimănui despre asta, da? zise Jacob, în timp ce el și Julianne se îndreptau spre ușă. Și, când nu lucrezi la el, ține manuscrisul sub cheie. Mai există și alte persoane interesate, care ar putea încerca să te lase fără el.

George Snowdon își bătu atunci nasul cu degetul. Acel gest mai vechi decât timpul semnifica pecetluirea unui înțelegeri secrete. Așa că luă imediat documentul și îl ascunse într-un sertar, pe care îl încuie degrabă.

– Și, cu puțin noroc, ar trebui să avem și restul manuscrisului până mâine-seară, zise Jacob.

„Nu are nimic de-a face cu norocul", decise pe loc Julianne. Cu siguranță Sir Malcolm avea a doua jumătate a codicelui druid. Iar ea avea de gând să pună mâna pe el în timpul întâlnirii de „inițiere" a ei în ordinul din interiorul ordinului. Însă cuvintele lui Jacob îi amintiră încă o dată că invitația respectivă i se adresa

ei și numai ei – iar el vorbea de parcă avea de gând să o însoțească în seara următoare, după ce primea vești de la Sir Malcolm.

Dar avea să se ocupe de asta mai târziu. Julianne se întoarse spre prietenul lui Jacob și îi întinse mâna, în semn de recunoștință.

– Doctore Snowdon, îți mulțumesc pentru sprijinul dumitale. M-ai ajutat enorm, zise Julianne, chiar când Jacob deschidea ușa către coridor.

De cealaltă parte a ușii se agita o femeie de vârstă mijlocie. Își muta greutatea de pe un picior pe altul, și pe chipul ei era întipărită o încruntare neliniștită. Însă se lumină imediat la față când o văzu pe Julianne.

Femeia își îndreptă umerii și trecu glonț pe lângă ei, intrând în cabinet. Apoi o trase un pic deoparte pe Julianne și îi șopti:

– Nu eram sigură de treaba asta cu tratamentul pentru isterie, dar, dacă doctorul Snowdon te-a ajutat pe dumneata, cu siguranță mă poate ajuta și pe mine.

Restul zilei trecu destul de liniștit. Jacob și Julianne avură grijă să fie văzuți plimbându-se prin Hyde Park la ora potrivită, iar mai târziu cinară acasă cu Viola și Quinn. Se bucurară de o seară plăcută în compania verișoarei lui și a soțului acesteia. Viola îl convinse pe Jacob să le cânte ceva la pian, iar Julianne le demonstră tuturor că și cânta la fel de frumos pe cât interpreta.

După ziua aceea liniștită și aproape casnică, Jacob se pomeni încă o dată bântuit de gândul de a transforma asocierea lui cu Julianne în ceva permanent. Era o idee destul de neplăcută pentru cineva ca el – care era atât de dedicat deliciilor burlăciei. Însă pur și simplu nu părea să și-o poată scoate din minte.

Fie că încercau să descifreze manuscrisul cu George, că se plimbau în văzul lumii bune sau că erau pur și simplu implicați în activitățile plăcute ale unei seri petrecute în familie, un lucru era sigur: îi plăcea foarte mult să se afle în compania ei. Se pomenea întrebându-se care era părerea ei în legătură cu ceva înainte ca ea să-și fi exprimat opiniile bine gândite. Și se surprindea privind-o când nu era atentă, doar din plăcerea simplă de a studia felul în care se juca lumina pe trăsăturile ei.

Apoi se retrase în camera sa. Dar, în loc să se bage direct în pat, se plimba de colo-colo prin camera mică, ascultând sunetul pașilor servitorilor care se retrăgeau și ei la culcare. Julianne ar fi fost foarte supărată pe el dacă ar fi stârnit un scandal fiind surprins în timp ce se strecura în camera ei. Așa că își dădu silința să nu se întâmple asta.

Să nu fie prins, adică. Pentru că era pe deplin hotărât să-și petreacă noaptea în dormitorul ei.

Se uită pe fereastră la strada care se întindea mai jos. O mișcare îi atrase atenție spre silueta întunecată din colț. Era prea scund ca să fie un bărbat. Probabil era Gil – băiatul pe care-l însărcinase să stea cu ochii pe Julianne. Dintre toți șobolanii stradali la care apela în mod regulat, Gil părea cel mai promițător. Făcea adesea mai mult decât cereau sarcinile sale și dădea aproape mereu dovadă de inteligență. Jacob îl întrezărise de câteva ori pe băiat, urmărindu-i discret, în timp ce el și Julianne se plimbau prin oraș.

Ceasul cu pendul de la etajul inferior bătu, anunțând ora. „N-ar trebui să mai dureze mult de-acum, dacă Dumnezeu e de partea noastră!" se gândi el. Se îndepărtă de la fereastră și continuă să se plimbe prin cameră.

Jacob avea să-i dea băiatului un bonus suplimentar pentru că rămăsese „la post" până atât de târziu. Poate că o poziție permanentă în rândul personalului său gospodăresc nu ar fi fost tocmai un lucru nejustificat, dat fiind că se arătase un băiat atât de serios.

„Permanentă." Iată că apărea din nou!

Înainte, nu s-ar fi gândit niciodată la așa ceva. Dar, în clipa aceea, gândul de a reveni la viața lui fără Julianne îi făcu imediat pieptul să se strângă.

Desigur, el nu era considerat vreo partidă prea grozavă. Avea o reputație mult prea sălbatică. Iar doamnele din lumea bună care se gândeau la căsătorie și aveau debutante de protejat nu l-ar fi lăsat să se apropie nici la trei metri distanță de mielușeii lor. De parcă pe el l-ar fi interesat cât de puțin o fată neexperimentată.

Cine și-ar fi dorit o copilă banală și plictisitoare, când putea avea o femeie în toată deplinătatea cuvântului?

Și ce mai femeie! Frumoasă, inteligentă și curajoasă! Julianne devenea repede obsesia lui. Probabil majoritatea femeilor ar fi fost descurajate de trecutul lui amoros. Dar, ținând cont că Julianne își dusese o bună parte din viață în lumea teatrului – care cu siguranță nu ducea lipsă de asocieri și de comportamente imorale –, Jacob spera că avea să fie dispusă să treacă cu vederea reputația lui notorie.

Doar că mai era și darul acela dubios al său. Una era ca el să treacă prin viață evitând orice contact inutil cu metalul și cu totul altceva era să se aștepte ca Julianne să se confrunte cu asta în fiecare zi. Pe de altă parte, abilitatea aceea de a culege informații prin atingere și faptul că trebuia să plătească acel privilegiu cu o durere cruntă de cap păreau să fie moștenite din generație în generație. Și poate că ea nu își dorea să-și împovăreze eventualii copii cu o asemenea moștenire blestemată.

Jacob pufni. Faptul că se gândea la copii însemna că se cam întrecea pe sine cu ideea aceea de permanență. Și, în afară de asta, Julianne avea multe alte motive să îl respingă.

Nu îi putea oferi nici un titlu. Iar ea fusese contesă. Și acesta era un lucru foarte important în ochii societății. Oare ar fi fost de-ajuns pentru ea să fie doamna Jacob Preston?

Avea, desigur, o situație materială foarte bună. Și ar fi avut grijă să nu-i lipsească nimic și...

Își trecu mâna peste față. La ce naiba se gândea? El nu era genul de bărbat de casă, și știa asta foarte bine. În plus, o cunoștea de mai puțin de două săptămâni. Și făcuseră dragoste de numai două ori în acel răstimp – sau, mă rog, poate de două ori și jumătate dacă punea la socoteală și al doilea interludiu din trăsură, când fusese suficient de altruist să-i ofere plăcere fără a se aștepta să primească nimic în schimb. Dar, chiar și așa, era un model de cumpătare pentru relația lor.

Poate că acela era motivul pentru care avea gânduri atât de nesăbuite precum să o ceară în căsătorie. Încă se simțea copleșit de fierbințeala extaziată a dorinței inițiale. Și poate că și aventura aceea avea să se consume la fel de repede ca restul dacă reușea să ajungă mai des în patul ei.

Era mai mult decât dispus să afle dacă așa stăteau într-adevăr lucrurile.

Tăcut ca o fantomă, Jacob ieși din camera sa, se furișă pe coridor și se strecură în dormitorul lui Julianne.

Capitolul 16

– Ce este, Jacob? șopti Julianne. Încă nu reușise să adoarmă, așa că nu se sperie în clipa în care el se strecură în camera ei. Cu toate acestea, se pomeni dorindu-și să nu fi venit. Noaptea precedentă scăpaseră ca prin urechile acului de a fi descoperiți. Era posibil să nu mai aibă același noroc a doua oară. Se ridică din pat și-și puse halatul. Ce s-a întâmplat?

Mâinile lui îi găsiră talia și o traseră mai aproape de el. Atingerea fierbinte a trupului lui o făcu să se topească în brațele sale. Corpurile lor se potriveau perfect. Era ca și când ar fi fost proiectate special pentru a se uni, asemenea unor magneți.

– De ce trebuie să se fi întâmplat ceva? zise el și ridică senzual din sprâncenele-i întunecate. Toată ziua mi-am imaginat momentul când o să rămân singur cu tine.

Și ei îi trecuse prin minte că și-ar fi dorit să-l aibă pe Jacob numai pentru ea – ba chiar de mai multe ori. Însă nu putea recunoaște asta în fața lui. Pentru că o astfel de afirmație nu ar fi făcut decât să îi îngreuneze ceea ce avea de făcut. Se lipi de pieptul lui și în același timp se strădui să se împotrivească atracției primare pe care o simțea față de el. Poate că Jacob era cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată, dar, neavând mijloace materiale independente, o femeie nu prea avea de ales. Și nu putea să nu-i pese de părerea pe care și-o făcea lumea despre ea. Iar să-l primească pe Jacob în patul ei însemna să riște să piardă impresia bună pe care i-o lăsase lui Lady Kilmaine.

– Nu putem face asta, șopti ea. Ești în dormitorul meu, dar nu ai ce căuta aici!

– Și tu ai fost în dormitorul meu noaptea trecută, îi aminti el.

– Aia a fost altceva. Te simțeai rău. Julianne încercă să scape din îmbrățișarea lui, însă puterea și căldura trupului lui radiau prin țesătura subțire a halatului și a cămășii ei de noapte.

Așa că încetă să se împotrivească acelei atracții de necontestat. Trupul lui îl înfiora pe al ei, copleșind-o cu valuri de dorință fierbinte. Eu am avut un motiv îndreptățit să fiu în camera ta. Aveai nevoie să rămână cineva să te vegheze peste noapte.

– Ba nu, aveam nevoie de cineva care să doarmă cu mine, zise el și afișă un zâmbet extrem de imoral. După ce ne-am extenuat unul pe altul, desigur.

Se aplecă și îi ciuguli ușor gâtul. Gura lui era caldă și umedă. Dacă nu reușea să pună o oarecare distanță între ei mai repede, se temea că nu avea să mai aibă puterea s-o facă deloc.

– Te rog, Jacob! Se aplecă și se retrase din îmbrățișarea lui. Ce o să creadă verișoara ta?

– O să creadă că era și timpul să-mi găsesc pe cineva la care să țin.

– Vorbește mai încet, șuieră ea. Nu voia să se lase convinsă de declarațiile lui de afecțiune. Bărbații vorbeau cu mult prea mare ușurință despre astfel de lucruri, atunci când considerau că i-ar putea ajuta să-și îndeplinească scopul. Dacă ai ține la mine cu adevărat, atunci nu ai încerca să mă pui într-o situație compromițătoare și să mă faci de râs în fața familiei tale.

Singura lumină din încăpere era cea gălbuie care intra pe fereastră de la lampadarul de afară. Dar era îndeajuns de puternică pentru a-l vedea încruntându-se mânios.

– Ia stai o clipă, zise el. Corectează-mă dacă greșesc, dar nu cumva azi-dimineață, când așteptam la ușa cabinetului lui George, tu ai fost cea care mi-a spus că te aștepți ca în seara asta să rezolv problema *isteriei* tale?

Stomacul i se strânsese îndeajuns de tare ca pentru a ilustra acea indispoziție feminină misterioasă.

– Nu. Cred că tu ai fost cel care a sugerat asta.

– Ei bine, nu mai contează. Mi se pare o idee foarte bună, indiferent cine a zis-o.

Îi stătea părul vâlvoi și halatul pe care-l purta era destul de larg pentru a-i dezvălui pieptul musculos până la talie. Cu o ocheadă rapidă în partea de jos, Julianne descoperi o umflătură satisfăcătoare sub mătase. Privirea lui îi frigea carnea, ca o promisiune a plăcerii. Jacob Preston era mai mult decât suficient pentru a ispiti și o femeie mult mai puternică decât ea.

Probabil văzuse abandonul dulce din ochii ei, pentru că în clipa aceea se apropia din nou de ea. Julianne îl opri, lipindu-și o mână tremurândă de pieptul său.

– Nu în casa verișoarei tale. Trupul ei se împotrivea voinței sale. Însă Lady Kilmaine fusese atât de drăguță și de primitoare, așa că Julianne nu-i putea nesocoti ospitalitatea comportându-se ca o femeie stricată în camera ei de oaspeți. Era deja destul de rău că petrecuse noaptea precedentă în camera lui Jacob. Și doar un noroc chior îi ajutase să nu fie descoperiți. Nu putea sfida soarta de două ori la rând.

Strălucirea aceea senzuală dispăru din ochii lui.

– Și dacă te-aș invita să vii acasă la mine?

– Asta nu e cu nimic mai bine. Pentru că atunci toată lumea o să știe că suntem amanți.

– Nu ca amanta mea, zise el. Ci ca soția mea.

Cuvântul rămase suspendat precum ceva palpabil deasupra capetele lor, și urmă o tăcere preț de câteva clipe. Doar nu vorbea serios. Nu Jacob Preston, cel care corupsese atât de multe doamne din înalta societate, încât și *London Crier* le pierduse șirul.

– Nu vrei să te căsătorești cu mine, zise ea încet. Vrei doar să ajung în patul tău.

– Și dacă le-aș vrea pe amândouă? Își trecu mâna prin păr, exasperat. De ce naiba crezi că știi tu mai bine ce vreau sau ce nu vreau eu?

– Păi, nu știu, zise ea. Și exact asta vreau să subliniez. Soarta și toată treaba asta cu pumnalele ne-au aruncat împreună. Apoi nesăbuința ne-a făcut să ajungem în pat împreună... dar adevărul este că nu te cunosc deloc. Și nici tu nu mă cunoști pe mine.

– Te cunosc mai bine decât crezi.

Înainte să poată face ceva să-l oprească, Jacob se năpusti asupra ei, o ridică în brațe și-i captură gura într-un sărut pasional, dar și plin de disperare. Intensitatea dorinței lui îi înmuie genunchii. I se relaxară toți mușchii, și se lăsă moale în brațele lui, în timp ce sărutul lui îi vlăguia voința de a se împotrivi. O căldură umedă se răspândi apoi între coapsele ei. Dorința de a-l primi în ea devenea aproape dureroasă. Tânjea să-l cuprindă în interiorul ei și să se poată împreuna până când îi striga numele – și la naiba cu orice consecințe!

– Acum, spune-mi că nu știu ce îți place, Julianne, zise el în cele din urmă, după ce îi eliberă gura și depuse un șir de sărutări pe linia maxilarului ei, până la lobul urechii. Odată ajunse acolo, buzele lui supseră bucățica aceea de carne plină de dorință. Iar ea fu traversată de un val de plăcere. Spune-mi că nu te pot face fericită.

Bărbăția lui tare era lipită de burta ei. Zonele ei intime pulsau ca răspuns la atingerea aceea, însă știa că nu putea ceda.

– Poți afirma că mă iubești, Jacob?

– Ți-am spus-o deja, zise și o privi strâmb. Am recunoscut deja de două ori că țin la tine...

– Dar nu e același lucru. Și eu țin la multe lucruri.

„Și la mulți oameni", se gândi ea descurajată.

Fetele de la școala doamnei Osgood depindeau de ea. Își dădu atunci seama că, dacă nu reușea să găsească la timp ultimul pumnal și să vândă setul, singura modalitate de a continua să sprijine întru câtva școala avea să fie să le convingă pe Lady Kilmaine și pe alte doamne de seamă din lumea bună să doneze pentru cauza unor fetițe orfane care altfel aveau să fie aruncate în stradă. Și, de dragul acelor copile, nu voia să riște să piardă simpatia Violei Preston având un comportament nesăbuit cu Jacob, chiar sub acoperișul ei.

– A ține la cineva nu e totuna cu iubirea, zise Julianne. Și faptul că ne înțelegem bine în pat nu înseamnă că ne-am potrivi și când vine vorba despre o relație permanentă.

Expresia lui deveni neîndurătoare.

– Așadar, răspunsul tău este nu.

Julianne încuviință din cap, dar nu îi răspunse în cuvinte. Pur și simplu nu avea cum să vorbească serios cu întrebarea aceea. În fond, ea nu era vreo fetișcană prostuță și neexperimentată. Știa foarte bine că un bărbat i-ar fi spus unei femei orice voia să audă dacă era suficient de hotărât să ajungă în patul ei. Și era absolut normal ca un seducător experimentat ca el să fi presupus că o femeie singură și-ar dori o cerere în căsătorie.

– Te rog, Jacob! Este târziu și nu vreau să mă cert cu tine!

– Păi atunci n-o face.

În voce i se simțea încordarea. Dacă nu l-ar fi cunoscut cât de cât, Julianne ar fi putut jura că-l rănise.

– Trebuie să te rog să te întorci în camera ta. Se eliberă ușor din îmbrățișarea lui și se simți recunoscătoare că el nu încercă să o forțeze să mai rămână acolo. Avem amândoi nevoie de somn. Doctorul Snowdon ne așteaptă mâine la prima oră, și nu am nici o îndoială că ne va dezvălui lucruri ce se vor dovedi utile mâine-seară, când voi participa la ceremonia de inițiere.

– Probabil ai dreptate. Deși își exprima aprobarea față de afirmația ei, încruntarea îi zăbovea pe chip. S-ar putea să avem o noapte lungă cu druizii, și va fi nevoie să putem gândi limpede.

Chiar cu riscul de a-l supăra și mai tare, trebuia să-l facă să renunțe la ideea de a o însoți în seara următoare la întâlnirea secretă a sectei lui Sir Malcolm din interiorul ordinului.

– Nu o să existe nici un „noi". Eu sunt singura care a fost invitată. Și, prin urmare, trebuie să merg numai eu. S-ar putea ca aceasta să fie singura mea șansă de a găsi cealaltă jumătate a manuscrisului, și nu pot risca să ratez o asemenea ocazie nesocotind instrucțiunile pe care mi le-a dat Sir Malcolm când mi-a făcut invitația.

– Nu, zise el, uitând să vorbească în șoaptă. Nu pot permite una ca asta.

Julianne își îndreptă spatele și încercă să preia o poziție intimidantă. Însă nu prea reușea, din cauza faptului că el era mult mai înalt decât ea – și, implicit, și mai impunător.

– Unul dintre cele mai minunate lucruri la statutul de văduvă este că pot face propriile mele alegeri. Și, din moment ce nu ești soțul meu, nu ai nici un cuvânt de spus în treaba asta.

– Ba pe naiba!

– Vorbește mai încet!

– Nu te duci singură, și cu asta am încheiat discuția, zise el chiar mai tare decât mai devreme.

– O s-o trezești pe verișoara ta!

– Aș trezi-o și pe regină dacă aș crede că așa ți-aș putea băga mințile-n cap, strigă el.

Sunetul de pași răsună imediat pe coridor. Apoi se auzi un ciocănit ușor în ușă. Lui Julianne i se strânse pe dată stomacul. Fuseseră prinși.

– Este totul în regulă? se auzi vocea Violei de dincolo de ușă.

– Da, răspunse Julianne.

– Nu, strigă Jacob în același timp cu ea și apoi se duse să le deschidă ușa verișoarei sale și soțului ei somnoros. Spune-i că trebuie să gândească rațional.

Lui Julianne îi venea să se afunde în podea de rușine.

– Îmi pare rău că v-am trezit. Eu și Jacob pur și simplu aveam o neînțelegere în legătură cu modul în care să procedăm cu... ei bine, cu chestiunile de afaceri cu care mă ajută, zise ea, printre dinții-i încleștați. Cum îndrăznea să o expună astfel unui scandal?! Privi încruntată la Jacob. Nu cred că pe Lord și Lady Kilmaine îi interesează prea mult cum îmi conduc eu afacerile. După aceea se întoarse spre gazdele sale, cu obrajii roșii ca focul. Îmi cer mii de scuze pentru deranj. Jacob tocmai pleca.

– Fir-aș al naibii! Da, chiar plec! Trecu apoi pe lângă Viola și Quinn, dar se opri pe coridor, de unde-i aruncă lui Julianne o privire încruntată și sfidătoare. Știi unde să mă găsești, Lady Cambourne... când o să fii gata să-ți folosești capul și pentru altceva decât a-ți agăța boneta pe el!

Porni apoi în jos pe hol. Viola se uită la soțul ei și-i transmise un mesaj tăcut din priviri. Quinn mormăi un pic, dar se duse după Jacob.

– Vărul meu nu este obișnuit să fie contrazis de femeile din viața lui, zise Viola. Va trebui să-l scuzi că se poartă ca un măgar.

„Ba nu, nu-l scuz deloc", se gândi ea, indignată. Julianne era mult prea furioasă pe Jacob ca să îl ierte.

– Dar poate că exact de asta are nevoie domnul Preston... să fie un pic contrazis!

Viola izbucni în râs.

– Asta fără îndoială.

– De vreme ce domnul Preston va pleca din casa ta, cred că ar fi bine să fac și eu la fel. Sir Malcolm îi spusese că avea să fie contactată la reședința lui Lord Kilmaine, dar în clipa aceea nu știa cum ar mai fi putut rămâne acolo după ce se întâmplase. Și probabil pe asta pe bazase și Jacob când părăsise furtunos dormitorul ei. „Lua-l-ar naiba să-l ia!" Totuși, dacă nu este prea mare deranjul, aș putea rămâne peste noapte și să plec mâine-dimineață la hotel?

– Nici nu se pune problema, zise Viola și clătină din cap. Nu vrem să pleci nicăieri. Și nu trebuie să pleci doar pentru că ați avut o ceartă ca-ntre îndrăgostiți!

– O ceartă ca-ntre îndrăgostiți? O, dar nu a fost deloc așa...

– Ba exact așa a fost. Eu recunosc semnalele, chiar dacă voi doi refuzați deocamdată să le recunoașteți, zise Viola. Ochii ei căprui străluceau minunat. Și nu vreau să ratez ocazia de a-l vedea pe Jacob cum se târăște înapoi la tine în patru labe ca să-și ceară iertare. Mie și lui Quinn ne-ar face mare plăcere să rămâi oricât vrei tu. Te rog, spune că vei rămâne.

Viola o îmbrățișă apoi pe neașteptate. Oricât de uimitor ar fi părut, Lady Kilmaine era de partea ei. Ochii i se împânzirăimediat de lacrimi. Se așteptase să fie condamnată pe loc de orice membru al înaltei societăți, dar, în schimb, era întâmpinată cu acceptare.

Indiferent de ceea ce avea să mai apară în timp ce căuta ultimul pumnal, cel puțin găsise în cele din urmă o prietenă adevărată în Viola Preston.

Dar tot simțea un junghi în inimă. Toată supărarea pe care o simțise față de Jacob dispăru în clipa în care își dădu seama că el o abandona. Și nimic nu ar fi putut compensa pierderea aceasta – indiferent de numărul prietenilor adevărați cu care se înconjura.

– Orice ai face, Quinn, n-o lăsa să plece mâine-seară cu omul lui Ravenwood, zise Jacob și-și trase sacoul. Avea să-l trimită acolo pe Fenwick peste o zi sau două, ca să-i împacheteze și restul lucrurilor. Dar în momentul acela trebuia să se îndepărteze cât mai mult cu putință de Julianne. Dacă ar fi fost bărbat, i-ar fi tras un pumn de ar fi lăsat-o lată pentru că dădea dovadă de o asemenea prostie și inconștiență. Dar, cum era femeie, era mult mai probabil să se facă iar de rușine implorând-o din nou să se căsătorească cu el. Nu e deloc sigur să meargă de una singură.

– Aici sunt de acord, afirmă Quinn. După ce Jacob îi povestise despre ordinul din interiorul ordinului, cumnatul său înțelegea foarte bine situația și era întru totul de partea lui. Deși probabil va trebui s-o leg ca să o țin aici dacă este într-adevăr atât de încăpățânată pe cât spui.

– Numai să nu-i spui Violei...

– Sigur că nu. Femeile tind să facă front comun împotriva unui bărbat, zise Quinn. Și ceea ce nu știe minunata mea soție nu are

cum să-mi facă rău. Își așeză apoi mâna pe umărul lui Jacob. Julianne n-o să plece cu nimeni mâine-seară, cât stau eu de veghe!

Jacob îi mulțumi cu un semn din cap și ieși furtunos din conac. „Poate că Julianne va asculta de Quinn", se gândi el. Pe de altă parte, se îndoia serios de asta. O birjă de închiriat trecu în grabă pe lângă el, dar nu îi veni să o oprească. Se gândea că plimbarea lungă spre casă avea să-l liniștească și să-i domolească nervii.

Cum putea să fie atât de încăpățânată? Oare chiar nu înțelegea că își făcea griji pentru siguranța ei?

Și cum îi putuse desconsidera cu atâta ușurință cererea în căsătorie? Ca și când nu ar fi fost mai mult decât o muscă enervantă!

Spusese că ei doi nu se cunoșteau deloc. „E, pe naiba!" gândi frustrat. Se cunoșteau în toate modurile care contau de fapt. Era mai mult decât evident că ea pur și simplu nu îl voia. Sau cel puțin nu pentru mult timp. Sau poate îl voia altfel decât cum își dorea el.

Încetini când se apropie de colțul străzii. Gil se afla acolo. Stătea sprijinit de stâlpul unui lampadar.

– Te-ai făcut cu coadă, dom'le! îi zise băiatul în șoaptă.

Jacob încuviință din cap abia perceptibil și continuă să meargă. Și, după cum era de așteptat, auzi pași răsunând în spatele său. Cineva încerca să țină pasul cu el. O prezență întunecoasă era trădată la fiecare câțiva pași de lipăitul încălțămintei pe caldarâm. Se mustră imediat pentru că nu fusese atent mai devreme. Trebuia să rămână concentrat pe joc câtă vreme era implicat în afacerea aceea cu pumnalul druid. Judecând după modul cum murise soțul lui Julianne, era mai mult decât evident că cealaltă tabără nu se ferea să joace dur.

Și el fusese la fel de încăpățânat și de orb ca ea. Ignorase pericolele și se aruncase cu capul înainte.

Când ajunse la aleea pe unde o tăia de obicei pentru a scurta drumul spre casă, se grăbi după colț și se lipi imediat de zid, ascunzându-se între umbre. Jacob își ținu răsuflarea, ca nu cumva aburul care s-ar fi format în aerul rece al nopții să-i dezvăluie ascunzătoarea.

Pașii din spatele său căpătară un ritm alert.

Jacob își încordă mușchii și se pregăti de atac. După cearta pe care o avusese cu Julianne, aproape că ar fi primit cu bucurie

ocazia de a sugruma pe cineva. Umbra urmăritoare o luă pe după colț.

Era un alt băiat, dar mai mic decât Gil.

– Ce crezi că faci, băiete? întrebă el.

Băiatul se sperie și încercă să o ia la fugă, dar Jacob îl prinse de gulerul zdrențuit și-l ținu pe loc. Deși era destul de mic de statură, flăcăul lovea din picioare ca un armăsar pursânge neîmblânzit. Jacob știa foarte bine că ar fi fost în stare să-l și muște de mână dacă ar fi avut ocazia.

– Potolește-te imediat dacă nu vrei să o iei pe cocoașă, îi porunci Jacob.

Gil veni alergând în urma lor.

– Lasă-mă să-i dau și eu una dup' ceafă, dom'le! Îi bag eu mințile-n cap acușica!

Băiatul se potoli imediat, de parcă ar fi simțit că, deși Jacob nu l-ar fi lovit, erau șanse mari să primească vreo câteva scatoalce de la flăcăul mai mare.

Jacob slăbi întru câtva strânsoarea, însă nu-l eliberă cu totul pe băiat.

– Bun. Și-acum spune-mi... Cine ești și de ce mă urmărești?

– Mă cheam' Pete. Băiatul se scărpină în cap energic și apoi își îndesă mâinile în buzunare. Mi s-a zis să fiu cu ochii pe 'mnea-voastră.

– Cine ți-a zis asta?

Pete se uită lung la gaura din pantoful său stâng, prin care i se vedea o unghie ruptă.

– Nu po' să vă spui.

– Nu poți sau nu vrei?

– Păi, nu știu cum îl cheamă pe om, știți? Și de fiecare dat' când întreb pe cin'va care locuiește pe lângă el, mi-arată ast'. Băiatul strânse degetele și-și făcu semnul crucii. Și dup' aia-mi zic că ar fi mai bin' pentru mine să nu-mi bag nasu' în trebile' alea. Da' mă plătește, așa că fac ce-mi spune. Un băiat tre' să mai și mănânce, nu-i așa?

– Lasă-mă să ghicesc câte ceva despre șeful tău, zise Jacob și-i dădu drumul băiatului, care părea să se fi potolit. E un individ mare... cam de înălțimea mea așa... și are părul blond. Și poartă întotdeauna negru.

Băiatul făcu imediat ochii mari de uimire și-și făcu din nou semnul crucii.

– Sir Malcolm Ravenwood, îi zise Jacob lui Gil.

Băiatul mai în vârstă fluieră ușor la auzul numelui. Era mai mult decât evident că știa și el prea bine reputația lui Sir Malcolm.

– Și ce fel de lucruri îi spui despre mine? întrebă Jacob.

– Pe un' vă duceți. Cu cin' vă-ntâlniți. Chestii d-astea.

– Și el te plătește pentru asta?

Băiatul încuviință din cap și apoi rosti suma aceea jignitor de mică.

– Ei bine, Pete, am o propunere pentru tine, zise Jacob. Te plătesc de patru ori mai mult ca să-mi dai raportul în legătură cu ce face Sir Malcolm.

– Oh, n-aș putea face ast', dom'le, zise băiatul și clătină din cap ca o vrabie agitată. Sigur m-ar prinde!

Jacob își bătu cu degetul la tâmplă.

– Nu și dacă ar crede că stai pe lângă el în speranța că te va angaja și pentru alte treburi.

– Vreți să spun'ți să fac să fiu dat afar'? zise Pete, vizibil tulburat.

– Exact. Este singura modalitate în care l-ai putea urmări în siguranță. Jacob scoase apoi opt monede din buzunar și i le întinse lui Pete. Ei bine? O s-o faci?

– Da, dom'le. O să fiu eu ochii 'mneavoastră care-l urmăresc pe Sir Malcolm.

– Dar ochii mei care-l urmăresc de la distanță, da? zise Jacob și lăsă monedele să lunece în palma întinsă a băiatului. Nu vreau să fii prins, și ți-aș rămâne recunoscător dacă nu te-ai întoarce la el să-i dai ultimul raport.

– Nu, dom'le.

– Acum fugi de-aici și ai grijă cum te duci!

Băiatul o șterse apoi, strângând în pumn noua lui avere.

Jacob se întoarse apoi spre Gil, care se uita încruntat după Pete. În mod evident, considera că băiatul fusese recompensat mult prea generos doar pentru că își schimbase angajatorul.

– Am o sarcină pentru tine care întrece cu mult tot ce ai făcut până acum, zise Jacob. Dacă accepți, îți asiguri un loc permanent în personalul meu.

Gil se îndreptă imediat.

– Accept.

– Așteaptă mai întâi să auzi despre ce e vorba, îl avertiză Jacob. Vreau să te duci la Sir Malcolm și să-i spui că l-ai prins pe Pete ținându-se după mine. Și spune-i că, de vreme ce lucrezi pentru mine, te-ai simțit obligat să mă protejezi, așa că l-ai bătut până ți-a spus tot adevărul. După aceea spune-i că ai văzut o ocazie nemaipomenită în treaba asta. Că tu știi mult mai multe lucruri despre mine decât ar putea afla Pete vreodată și că ești dispus să-i împărtășești aceste informații pentru prețul corect.

– În timp ce încă lucrez de fapt pentru dumneavoastră, nu?

– Da. Este genul de om care fără îndoială va aprecia agerimea unui trădător și va crede că a dobândit un avantaj asupra noastră. Dar, în realitate, tu o să-i vinzi numai informațiile pe care vreau eu să le afle, zise Jacob. Însă fii cu ochii-n patru, băiete! Omul este periculos, nu glumă!

Un colț al gurii băiatului se curbă în sus, luând forma unui zâmbet pieziș.

– La fel este și să locuiești pe străzi.

– Ei bine, atunci se pare că ne-am înțeles, zise Jacob. Se gândi că măcar un lucru mersese bine în seara aceea. Haide! Doamna Trott o să-ți aranjeze o saltea de paie în bucătărie, unde să dormi în noaptea aceasta și până mâine o să știu deja ce vreau să-i spui lui Sir Malcolm la prima voastră întâlnire.

Capitolul 17

Sir Malcolm se uită suspicios la băiatul care venise să-l viziteze la prima oră a dimineții. Numele lui era Gilbert Stout. Avea obrajii plini de coșuri și părul sârmos și nu semăna deloc cu un Iuda – și totuși, se oferea să joace acest rol. Malcolm se gândi că băiatul avea în jur de paisprezece ani, chiar dacă ochii lui păreau

să fie mult mai maturi. La fel ca în cazul aproape tuturor copiilor străzii, o alimentație proastă și nesiguranța continuă în care trăia îl lăsaseră un pic cam mic pentru vârsta lui.

– Așa că dup' aia l-am trimis la plimbare pe flăcău' dumitale, Pete... cu tot cu un ochi vânăt, că s-a ținut după angajatoru' meu, zise Gil, fălindu-se în fața bărbatului. Și mi-am zis... domnu' ăla Sir Malcolm Ravenwood sigur o să aibă nevoie de un alt flăcău car' să-l ajute, dacă Pete nu-i bun de nimic. M-am gândit că o să aveți nevoie de cineva care să vă poat' aduce mai multe informații decât poa' s-audă un băiat care doar se ține după cineva. Așa că iată-mă-s!

Malcolm rămase privindu-l în tăcere, așa că noul băiat își drese glasul și continuă:

– De exemplu, mă gândeam că poate ați vrea să știți că domnu' Preston a rupt-o cu doamna aia cu care se învârtea prin oraș.

Malcolm știa asta deja. De când contesa începuse să petreacă atât de mult timp cu Preston, globul său de cristal devenise neclar, așa că nu o mai putuse observa la fel de bine. Doar că noaptea trecută, sfera magică fusese la fel de cristalină precum cerul rece din miez de noapte – și văzuse că Preston nu se afla nicăieri prin apropierea doamnei.

– Și de unde știi tu asta?

– Aseară a lăsat-o pe contesă la conacu' lui Lord Kilmaine și a dat fuga înapoi la el acasă, zise Gil. Eu eram în bucătărie azi-dimineață și rontăiam ceva – știți 'mneavoastră, menajera domnului are un suflet mare și-mi mai dă câte ceva de rontăit din când în când – și l-am auzit pe valetu' domnului Preston când i-a zis că stăpânu' o să doarmă pân' la prânz și nu vrea să fie deranjat. De obicei el și Lady Cambourne încep să se fâțâie prin oraș cu mult înaintea nobilimii... așa că-i de la sine-nțeles că nu se mai fâțâie pe lângă Lady C. Și de regulă nu-și mai pierde timpu' cu femeile după ce le părăsește. Totuși, l-am auzit pe domnu' Fenwick spunând că e cam lulea după doamnă. Așa că pesemne o să caute să se mai întâlnească cu ea pe viitor.

– Pfui! pufni bărbatul. Oricât de mult aș aprecia informația asta, nu pot să nu mă întreb de ce ai venit la mine să mi-o spui, zise Malcolm. Mănânci în bucătăria omului și îi iei banii, și totuși ești dispus să-l trădezi?

Băiatul se încruntă imediat.

– Îmi dau seama că ar putea arăta destul de rău, da' gândiți-vă din punctu' meu de vedere, dom'le! Un flăcău ca mine trebe' să-și păzească singur spatele. Că doar n-o să se îngrijească nimeni altcineva de mine. Așa că vă întreb... Cine este angajatoru' principal pentru un flăcău care-și urmărește numa' propriu' interes... un om care are bani numa' datorită fratelui său, care-i conte, sau un adevărat cavaler al ținutului, care și-a câștigat titlul de drept?

Întrebarea aceea era aproape retorică, așa că băiatul schiță apoi o plecăciune stângace.

Malcolm recunoștea imediat o lingușire care-și ițea capul împopoțonat. Dar, chiar și așa, tot îl mulțumea.

– Adică ceea ce-mi propui de fapt este să iei bani de la amândoi.

Gil afișă un zâmbet strâmb.

– Ei bine, nu po' să nu recunosc că aveți dreptate cu asta... dar în fond nu prea am de ales, nu? Dacă domnu' Preston crede că încă lucrez pentru el, o să mă țină pe aproape și o să-mi zică toate lucrurile pe care vreți 'mneavoastră să le aflați.

– Dar, dacă ar trebui să alegi dintre doi angajatori, unde ar sta loialitatea ta?

– Ei bine, cu 'mneavoastră, dom'le! zise Gil repede.

Poate un pic prea repede. „E timpul ca băiatul să primească o lecție despre ceea ce înseamnă să lucreze pentru un Mare Maestru."

Malcolm se ridică, luă un sfeșnic de pe șemineu și-l așeză pe birou în fața băiatului. Invocarea focului era cea mai elementară magie. Iar lui Malcolm îi era la fel de ușor să o facă precum îi era să respire. Când își trecu mâna peste fitil, răsări o flacără.

Băiatul sări cât colo, ca un mânz speriat, și dădu să fugă. Însă Malcolm își propti mâna pe umărul său. Apoi îl apucă de încheietura lui mică și fragilă. Oasele lui mici se lipiră unele de altele în strânsoarea fermă a mâinii bărbatului.

– Descleștează degetele, îi porunci apoi. Gil Stout se supuse, dar frica îl făcea să respire greu și întretăiat. Foarte bine. Primul lucru pe care trebuie să-l înveți este ascultarea, meștere Stout. Și trebuie să-mi urmezi toate poruncile, fără să pui întrebări.

Dar, mai înainte de orice, trebuie să îmi dau seama cât de bine știi să-ți ții gura.

Trase apoi mâna băiatului până când palma lui mică ajunse să fie poziționată deasupra flăcării. După aceea îi împinse în jos mâna până când flacăra îi linse palma. Gil Stout se cutremură din toate încheieturile și își mușcă buza de jos, însă nu țipă de durere.

I se formă o bășică mică pe piele, și Malcolm îl auzi pe băiat scrâșnind tare. Când îi dădu drumul la mână, flăcăul își smuci repede mâna și o ghemui la piept. Era alb ca varul și ochii îi străluceau puternic din cauza lacrimilor cărora se încăpățâna să nu le dea drumul. Și totuși, buzele lui mici și albicioase rămaseră strânse ferm. Refuza să își exprime durerea.

Supunerea oamenilor la asemenea chinuri reprezentase dintotdeauna o fascinație aparte pentru Malcolm. Și toleranța neobișnuit de mare la durere era ceva ce îl impresiona de fiecare dată.

– Foarte bine, zise el. Cred că o să te descurci. Anunță-mă dacă Preston o mai contactează pe Lady Cambourne. Și spune-mi orice alt lucru care ți se pare important în legătură cu ei doi.

Scoase apoi câteva monede din buzunar și le așeză pe birou. Gil întinse mâna teafără ca să le ia.

– Nu! zise Malcolm ferm și-i plesni mâna când ajunse în dreptul acelei sume infime. Folosește-o pe cealaltă.

Chinuindu-se vizibil, Gil întinse degetele mâinii arse suficient de mult pentru a ridica bănuții și a-i pune în buzunar.

– Asta e tot, Gil.

Băiatul se îndreptă spre ușă, clătinându-se.

– A, și apropo, este ceva anume ce aș vrea să afli pentru mine, zise Malcolm. Trebuia să existe un motiv pentru care nu o putea vedea pe contesă în globul său de cristal ori de câte ori se afla în preajma lui Preston. M-ai văzut luând foc din aer, așa că sigur înțelegi că am anumite abilități neobișnuite. Dacă nu mă înșel, și domnul Preston are o astfel de abilitate. Află ce este ieșit din comun în legătură cu el. Altfel să nu te întorci.

Băiatul încuviință din cap pe mutește și își continuă drumul.

– Dar, dacă nu te mai întorci, strigă Malcolm după el și-l făcu pe Gil să se oprească în loc, o să vreau să știu *de ce*. Așa că o să vin

să te găsesc. Și o să aflu de ce nu te-ai întors la mine, într-un mod extrem de neplăcut. Cel puțin pentru tine. Ne-am înțeles?

– Da, dom'le.

– Bun băiat! Și acum, du-te! zise Malcolm, atât de vesel de parcă tocmai ar fi servit ceaiul împreună cu el.

Cândva, conștiința l-ar fi mustrat pe Malcolm pentru că-i oferise băiatului o lecție atât de dureroasă. Dar în clipa aceea constata că de fapt îi făcuse un bine. Pentru că era preferabil ca Gil Stout să știe încă de la început cum stăteau lucrurile. Și, în plus, așa scădea considerabil riscul ca el să se fi abătut mai târziu de la „calea cea dreaptă" – lucru care ar fi impus ca Malcolm să ia măsuri mai serioase și să-l pedepsească pe noul său acolit.

După ce plecă băiatul, Malcolm își poziționă globul de cristal astfel încât să profite de lumina difuză a dimineții care se strecura pe după obloane în fâșii lungi și subțiri. Nu avea nici un rost ca un om să aibă abilități speciale dacă nu era dispus să le folosească pentru a instaura binele suprem.

Odată ce avea să reunească pumnalele, Malcolm urma să aibă posibilitatea să întreprindă atât de multe lucruri – să manipuleze mințile prinților fără știrea lor și să direcționeze evenimentele spre a scăpa lumea de nedreptăți. Nu avea nici un sens ca unii să se scalde în bogății în timp ce alții sufereau în mizerie. Toți oamenii trebuiau să fie egali.

Sau, mă rog, aproape toți. Era absolut firesc ca Malcolm să aibă mai mult decât cea mai mare parte a oamenilor. Și să hotărască și care anume dintre asociații săi cei mai apropiați meritau dreptul de a beneficia de o porție dublă de bogăție.

Desigur, mai exista și promisiunea nemuririi pentru cel care deținea puterea pumnalelor reunite. Dar, în fond, ăsta nu era altceva decât dreptul său, odată ce punea ordine în lume, nu? Oamenii erau ca niște oi. Și, dacă păstorul le mai subția din când în când rândurile, cu siguranță era tot spre binele lor.

Fâșiile de lumină se concentrară imediat în mijlocul globului de cristal. Interiorul sferei începu să strălucească, și se născu o substanță vaporoasă care se învârtea cu viteză. Apoi substanța aceea luă o formă recognoscibilă.

– Ah! Lady Cambourne! exclamă Malcolm încet, de parcă s-ar fi temut că l-ar fi putut auzi. Aici erai!

*

Chiar dacă Jacob nu se întorsese la conacul verișoarei sale, ca să o însoțească în dimineața aceea, Julianne tot trebuia să afle ce mai reușise să descifreze doctorul Snowdon din manuscrisul pe care-l lăsaseră la el. Se dădu jos din trăsura lui Lord Kilmaine și simți că i se strânge stomacul de neliniște. Nu știa sigur dacă era din cauza felului în care o părăsise Jacob sau din cauza faptului că mergea să vadă un doctor specializat în tratarea pacientelor cu isterie.

Din fericire, holul era gol și nu aștepta nimeni să intre. Își lipi urechea de ușa cabinetului și ascultă câteva clipe, ca să-și dea seama dacă era sau nu cineva înăuntru. Constată că nu venise nici o pacientă la tratament la acea oră matinală.

Ciocăni la ușa masivă de stejar.

Nu veni nici un răspuns, așa că mai bătu o dată.

– Intră, la naiba! Chiar nu poate studia în liniște un om?

Julianne deschise ușa și intră. Îl găsi pe doctorul Snowdon aplecat deasupra manuscrisului și mâzgălind notițe pe o foaie separată. Omul se uită în sus încruntat, dar un zâmbet își făcu loc pe chipul lui de îndată ce o recunoscu.

– A! Da! Trebuia să mă aștept să fii dumneata, contesă! Își ridică ochelarii și și-i așeză pe fruntea ridată. Lucrul acesta îi conferea un aspect ciudat, ca și când ar fi avut două perechi de ochi, dintre care cei doi de pe frunte păreau închiși strâns. Mii de scuze dacă am părut ursuz, Lady Cambourne, dar nu-mi place deloc să fiu întrerupt când mă concentrez să descifrez un mister. Sunt lucruri cu adevărat interesante aici! Ba chiar absolut fascinante!

Julianne îi întinse mâna înmănușată, iar el făcu o plecăciune mică deasupra ei. Observă apoi că notițele sale se întindeau pe mai multe pagini, care erau pătate de cerneală și mâzgălite serios.

– Se pare că ai făcut progrese splendide. Ce ai descoperit?

– Am decodificat cât am putut de mult, dar există anumite goluri, de vreme ce cifrul este incomplet, zise Snowdon. Și am lucrat și la o traducere, deoarece textul original este în latină.

– Bună treabă, bătrâne! răsună o voce din spatele ei. Jacob stătea rezemat de tocul ușii și ținea mâinile în buzunare. Părea rece

și imperturbabil. Era ca și când cearta lor pe tema „trezirii întregii case" nici nu avusese loc.

Intervenția lui neașteptată o făcu pe Julianne să se încordeze. Dacă tot avea de gând să o abandoneze, putea măcar să aibă amabilitatea de a rămâne plecat. Julianne plânsese foarte mult în noaptea trecută din cauza plecării lui, după ce se stinseseră toate luminile din conacul Kilmaine. Ba chiar își mușcase pumnii ca să înăbușe hohotele de plâns. Nici nu-i venise să creadă că încă era capabilă să verse atât de multe lacrimi. Și în dimineața aceea la răsărit luase hotărârea să nu-i mai pese de ceea ce făcea Jacob Preston.

Pentru că nu știa cum altfel să procedeze pentru a-și proteja inima. Totuși, la cât de tare îi bătea inima în acel moment, înțelegea că era o hotărâre complet inutilă. Jacob Preston îi marcase viața și nu exista nici o cale de scăpare.

Jacob nu părea să fie conștient de cât de mult o tulbura prezența lui acolo. Pur și simplu păși agale în cabinet și se duse să se uite peste notițele doctorului Snowdon.

– La urma urmei, nu am vrea ca un neinițiat ca mine să încerce să traducă textul, nu-i așa?

– Exact așa gândesc și eu, zise Snowdon rânjind. Uite ce am reușit până acum. Scuzați, vă rog, caracterul simplist al rimelor mele, dar am încercat să păstrez înțelesul originalului.

Julianne ridică prima coală de hârtie și citi, foarte recunoscătoare că avea ceva care să-i distragă atenția de la apropierea lui Jacob:

Temeți-vă de pumnalele făurite din toiagul lui Merlin
Căci râsul final al ultimului pumnal aduce cu el
ceva preastrăin.
Blestemul magului cade asupra celui ce le găsește
Și un blestem dublu asupra celui ce le unește.
Fiii pădurii înfruntă palate de piatră
Ca nici unul să nu se găsească singur niciodată
Sub...

Urma un paragraf de mâzgăliturи și linii curbate pe care Julianne nu le putea înțelege.

Doctorul Snowdon ridică din umeri.

– După cum am spus, este incomplet. Dacă găsiți și cealaltă parte a manuscrisului, ar trebui să-l pot descifra pentru voi fără probleme.

Julianne își îndreptă atenția asupra foii pe care o avea în mână.

De-a pururi rege printre regi
Puteri îngenuncheate și bogății întregi
Cu începuturile se ascunde și sfârșitul
Unde se întâlnesc adâncurile, inelul și mormântul.

Mai urmară câteva paragrafe de mâzgălituri și linii curbate. Chiar dacă ar fi avut și întreaga traducere, înțelesul textului rămânea totuși destul de obscur. Julianne fu copleșită dintr-odată de un respect nou descoperit pentru mintea iscusită a răposatului ei soț. Algernon lucrase de unul singur, descifrase cinci ghicitori asemănătoare și găsise pumnalele asociate cu ele. Cu siguranță putea face și ea același lucru cu ajutorul doctorului Snowdon. Reuși să reziste tentației de a se uita în direcția lui Jacob. Dacă ar insista să nu meargă de una singură la întâlnirea druizilor din seara aceea, ar deveni mai degrabă un obstacol decât un ajutor.

– Toiagul lui Merlin, blesteme din belșug, morminte și regi și toate prostiile astea. Niște lucruri absolut fascinante, nu credeți? Lui Snowdon îi străluceau ochii de entuziasm. Spune-mi, te rog, milady, de unde a achiziționat soțul dumitale manuscrisul acesta de la bun început?

– Era un colecționar renumit de ciudățenii. Câțiva țigani au trecut prin Cambourne într-o primăvară și i l-au oferit contra unei sume de bani despre care el a spus că era ridicol de mică. I-au zis că manuscrisul era menit să fie al lui și că nu îndrăzneau să-i ceară mai mult, continuă ea. Contele a spus mereu că a fost cea mai importantă descoperire a vieții sale.

Și totuși, dusese la moartea lui.

– „Blestemul magului cade asupra celui ce le găsește", repetă ea. Crezi că de asta a murit soțul meu?

– Deja am ajuns să discutăm lucruri nebunești. Nu există blesteme, zise Jacob, apoi luă manuscrisul și toate notițele doctorului

Snowdon. Este doar o carte veche, care vorbește despre niște pumnale străvechi. Dar, chiar și așa, nu e ceva care să aibă vreo importanță majoră, nu-i așa, George?

Snowdon încuviință imediat din cap și asta o făcu pe Julianne să suspecteze că ei doi mai colaboraseră în trecut pentru a descifra și alte „mistere".

– Vă întoarceți după ce găsiți și cealaltă jumătate a manuscrisului, da? zise Snowdon.

– Desigur. Julianne îi aruncă apoi un zâmbet strălucitor și îi mulțumi pentru ajutor.

Jacob o grăbi să iasă din cabinet, la fel de hotărât ca un câine de stână care adună mieii rătăciți de turmă. Nu putea să protesteze în vreun fel fără a face o scenă, iar după noaptea precedentă chiar se săturase să se mai certe cu Jacob Preston. Dar zâmbetul ei dispăru de îndată ce ajunseră pe coridor.

– Ți-aș rămâne recunoscătoare dacă mi-ai înapoia ce e al meu.

Jacob îi înmână manuscrisul și foile cu notițe fără să mai spună nimic. Julianne le îndesă în geanta ei și porni pe coridor. Dar el veni imediat lângă ea.

– Înainte să mă iei așa pe sus și să mă scoți din cabinet, ți-a trecut cumva prin minte că aș putea avea și alte întrebări pentru doctor? zise ea, încercând din răsputeri să nu-l privească

– Dar tu te-ai gândit vreo clipă că l-am putea pune în pericol dacă am dezvălui mai multe despre toată treaba asta? contracară el. Individul care ți-a răscolit camera de hotel se află în libertate. George este prietenul meu. Și nu aș vrea să aibă de suferit pentru că ne-a ajutat.

Julianne își mușcă buza de jos. Adevărul era că nu se gândise deloc la asta.

Trecură de ușa principală a conacului doctorului Snowdon și ieșiră în stradă. Norii ascundeau un soare rece de toamnă târzie și trimiteau un răpăit de ploaie spre pământ. Jacob o ajută să urce în trăsura care aștepta, îi dădu câteva indicații vizitiului și apoi se urcă și el.

Era încă supărată pe el. Cu toate acestea, faptul că se afla singură cu el în interiorul acela mic al trăsurii amenința să-i slăbească hotărârea de a rămâne supărată pe el. Spera să nu mai fie

niciodată nevoită să piardă o noapte plângând după un bărbat. Mai ales după acel bărbat.

– Nu te-am invitat să mi te alături.

– Așa este, nu m-ai invitat, aprobă el și bătu cu bastonul în plafonul trăsurii, ca să-i dea de înțeles vizitiului că erau gata de plecare. Ești încă atât de furioasă pe mine încât să îmi dorești să merg acasă pe jos, prin ploaie?

Julianne strânse tare din buze. Cel puțin se așezase pe bancheta de vizavi de ea și nu era nevoită să-i simtă coapsa și umărul lângă ale ei. Dar din păcate asta însemna și că nu se putea împiedica să se uite la el decât dacă întorcea de tot capul pentru a privi pe fereastră cum peisajele Londrei se derulau neclar pe lângă ei.

– Se pare că manuscrisul este presărat cu destul de multe legende ce fac referire la regele Arthur, zise el, într-o încercare evidentă de a umple tăcerea care se așternuse între ei.

Nu era tocmai o scuză propriu-zisă, însă tonul vocii sale era mai împăciuitor decât îl auzise ea vreodată.

– Da, am observat și eu. La ce crezi că se referă treaba aia cu toiagul lui Merlin? Nu-mi amintesc să se fi vorbit despre asta în *Moartea lui Arthur*[1].

– Nici eu, zise el. Manuscrisul pare să sugereze că pumnalele au fost făurite cumva din acest toiag al lui Merlin. Am în bibliotecă niște cărți despre legende arthuriene, dacă vrei să te uiți peste ele.

Era o ramură de măslin. Încă voia să o ajute. Când îi întâlni privirea, ochii lui cenușii se întunecară. Totul ar fi fost mult mai simplu dacă nu i se înfierbânta sângele în vene ori de câte ori se uita la el. De ce nu putuse fi și Jacob Preston un erudit cu ochelari, așa ca prietenul său, doctorul Snowdon?

– Da, Jacob, mi-ar plăcea să mă uit peste ele. Adică... Se fâstâci un pic, dar apoi continuă: Poate vom putea găsi ceva în colecția ta despre acest toiag misterios.

El se aplecă ușor și-i luă una din mâini într-a sa.

---

[1] Opera este o completare a poveștilor tradiționale scrise în secolul al XV-lea de Sir Thomas Malory, despre regele Arthur și Cavalerii Mesei Rotunde. A fost publicată pentru prima dată în 1485 de către William Caxton și este probabil cel mai bine cunoscută lucrare despre legendele arthuriene. (n.tr.)

– Indiferent de ce crezi... eu chiar țin la tine, Julianne. Și nu mă poți învinui pentru că încerc să te protejez, zise el încet. Dar, dacă încă ești hotărâtă să te duci diseară, să știi că nu voi încerca să te opresc.

Degetul lui mare îi mângâie încheieturile degetelor cu câteva atingeri ușoare.

Julianne se topi imediat pe dinăuntru și se simți meschină și rea pentru că se supărase pe el. Jacob avea intenții foarte bune. Și nu putea să nu-i acorde credit pentru asta. Cât despre faptul că apăruse pe nepusă masă în dormitorul ei noaptea trecută... adevărul era că o parte din ea își dorise să o facă.

Îi zâmbi, iar el încuviință din cap mulțumit. Trăsura se opri zguduindu-se în fața ușii principale a conacului lui Jacob. Coborî și îi ceru vizitiului să se întoarcă peste câteva ore ca să o ia pe Julianne și să o ducă înapoi la conacul lui Lord Kilmaine. Ea aprecie foarte mult gestul său curtenitor și prevăzător.

Ploaia se transformase treptat într-un potop în toată regula, dar nu aveau ce să facă în privința aceasta. Se repeziră amândoi să intre în casă. Cu apa picurând din haine pe podeaua de stejar a foaierului, Julianne își scoase imediat boneta îmbibată cu apă. Podeaua o făcu să se gândească la altceva.

– Expresia „Fiii pădurii" se referă în mod evident la druizi. Dar ce crezi că ar considera ei „palate de piatră"?

– Un oraș, poate? Jacob o ajută să-și dea jos haina și-l strigă pe Fenwick. Însă valetul său nu apăru imediat.

– Algernon a spus mereu că Londinium[1] a fost considerat un oraș mare, chiar și în secolul al VII-lea. Scria ceva în manuscris despre a nu lăsa pumnalul „singur niciodată". Nimeni nu este niciodată cu adevărat singur în Londra, zise ea și i se tăie răsuflarea. Crezi că e posibil ca pumnalul să se afle chiar aici? Că poate e ascuns undeva la vedere?

[1] Orașul care s-a aflat la originea Londrei. A fost fondat de romani în 43 și a devenit repede capitala Bretaniei Romane servind ca mare centru imperial până în secolul al V-lea, când a fost abandonat. (n.tr.)

– Cu siguranță e posibil, zise Jacob și întinse ambele lor haine ude pe masa laterală de lângă ceasul cu pendulă. Întrebarea este... unde? Fenwick!

– Oh, domnule, îmi cer mii de scuze! Dar vedeți dumneavoastră, avem o mică problemă la bucătărie. Fenwick traversă holul într-un suflet. Dați-mi voie să vă iau geanta, milady.

Julianne îi dădu geanta care conținea manuscrisul prețios și traducerile.

– Ce s-a întâmplat la bucătărie? întrebă Jacob. Cu siguranță nu e ceva de care să nu se poată ocupa doamna Trott.

– Da, aș băga mâna-n foc că nu ar fi o problemă pentru ea, dar de vreme ce este vorba de unul dintre băieții dumneavoastră, mă gândeam că poate doriți să vă ocupați personal, în timp ce eu o conduc pe contesă în salon. Am aprins focul acolo și se poate usca numai bine.

– Care băiat? întrebă Jacob.

– Gilbert Stout, domnule.

Jacob trecu în grabă pe lângă Fenwick și se repezi în jos pe hol.

– Și, dacă ați vrea să mă urmați, vă rog, milady..., zise Fenwick.

– În nici un caz, replică Julianne și-l urmări pe Jacob până-n bucătărie. De obicei era de netulburat. Și, chiar dacă era udă până la piele și aproape îi clănțăneau dinții de frig, voia neapărat să vadă ce anume îl pusese așa pe jar.

Pe scaunul de lângă tejghea era așezat un băiat cu părul pleoștit. Avea hainele zdrențuite, și Julianne ar fi pariat că nu mai făcuse o baie din primăvară. Se gândi că trebuia să fie unul dintre copiii străzii pe care-i angaja Jacob ca să fie ochii și urechile lui prin oraș. Băiatul le zâmbi larg. Una din mâini îi era ocupată cu un biscuit, iar cealaltă, scufundată într-un castron mic cu lapte. Ridică mâna plină de lapte ca să-l salute pe Jacob, dar slujnica îl plesni imediat peste umăr, așa că scufundă la loc degetele.

– Ține-o acolo, tinere. Laptele o să facă să se retragă bășica aia de la foc, zise doamna Trott aprigă.

– Ce s-a întâmplat, Gil? ceru să știe Jacob.

În mod evident, băiatul își ratase vocația de bard, pentru că povestea cruzimii lui Sir Malcolm nu-și pierdu deloc din

intensitate când o relată. În cele se urmă, se uită pe furiș la doamna Trott și hotărî că putea îndrăzni să scotă mâna din lapte, atât cât să ilustreze povestea prin gesturi. Palma lui era bășicată și roșie ca racul. Nici o cantitate de lapte nu putea ascunde carnea supurândă a băiatului.

Julianne simți cum i se strângea stomacul. Ce fel de monstru ar face așa ceva unui copil?

– Și apoi, pentru că nu am țipat de durere, Sir Malcolm a părut mulțumit, așa că a fost de-acord să mă angajeze.

Vocea lui Gil oscila în tonalități inegale, la fel cum se întâmpla cu vocea oricărui băiat care era pe cale să devină bărbat.

– Nu ar fi trebuit să te trimit acolo, zise Jacob și se încruntă. Știam că e periculos, dar nu mă așteptam să fie și sadic. N-o să te mai întorci la el.

Băiatul se încruntă imediat.

– Dar trebuie. A promis că o să vină să mă găsească dacă nu mă întorc să-i duc informațiile pe care vrea să le știe despre 'mneavoastră. Și a zis că dat' viitoare n-o să mai fie așa... plăcut.

Julianne strânse din buze. Jacob îl trimisese pe tânărul acela să-l spioneze pe Sir Malcolm – să înfrunte leul în propria-i vizuină –, însă nu credea că ea trebuia să participe de una singură la întâlnirea druizilor. Pe de altă parte, ținând cont de palma rănită a lui Gil, poate că era mai bine să-și reconsidere planurile.

Dacă Sir Malcolm era și mai sadic cu adulții decât era cu tinerii?

– Nu a vrut s-o urmărești pe contesă? întrebă Jacob.

Gil clătină din cap.

– Nu, a fost mai interesat de 'mneavoastră, dom'le. Băiatul se uită imediat spre Julianne. Mă iertați, milady. Să știți că eu aș prefera de o mie de ori mai mult să fiu cu ochii pe 'mneavoastră.

– Nu e ca și când mă ascund într-o vizuină, zise Jacob, gânditor. Ce ar putea vrea Ravenwood să știe despre mine?

– Ei bine, asta-i partea a' mai ciudată, și nu mi-s sigur dacă o să credeți. Vă zic pe bună dreptate că n-aș fi crezut-o nici eu, dacă n-aș fi văzut-o cu ochii mei, dar Sir Malcolm are puteri magice. Gil le povesti apoi cum aprinsese lumânarea, pur și simplu trecându-și mâna pe deasupra fitilului. Și n-a fost vreo scamatorie. Dumnezeu mi-e martor că a scos foc direct din aer. Și crede

că puteți s-o faceți și 'mneavoastră! Ori ast' ori c-aveți altă putere magică.

Jacob tresări surprins.

– Eu? Nu, Gil, te asigur că nu am. La fel ca toată lumea, folosesc și eu chibritul când aprind o lumânare.

Jacob îi aruncă o privire fugară lui Julianne, și ea înțelese imediat că se gândeau la același lucru. Atunci când atingea un metal, primea de la el niște viziuni care aveau o natură magică. Dar de unde ar fi putut ști Sir Malcolm că Jacob avea un dar neobișnuit? Își păzea acel secret cu aceeași sfințenie cu care ea își proteja libertatea.

Gil oftă atunci, vizibil dezamăgit.

– Era sigur că aveți niște abilități speciale... sau cel puțin așa le-o zis el. Eu trebuie să aflu ce e ieșit din comun la 'mneavoastră și să mă duc să-i dau raportul. Chipul băiatului fu luminat imediat de un zâmbet entuziast. A, gata, știu! Aș putea să-i spun că puteți să zburați. Eu unu' asta aș alege dac' aș avea de ales dintre lucrurile fantastice. Și, dacă o să mă creadă că puteți să zburați, o să-l fac să-i fie rușine de trucu' ăla neînsemnat pe care-l face cu focu'.

Se simțea curajos pentru că se afla într-o bucătărie prietenoasă și ținea un biscuit în mână. Cu toate acestea, vocea băiatului tremura de fiecare dată când rostea cuvântul „foc". Pe Julianne o durea sufletul pentru el. Știa și ea mult prea bine cum era să fii un copil care încearcă să-și facă un rost în viață.

Jacob puse mâna pe umărul lui Gil și zise:

– Vreau să rămâi în casa asta până îți spun eu altceva. Nu te mai strecori prin oraș și nici nu mai fugi pe nicăieri. De îndată ce vei putea, te vei face util doamnei Trott. Ne-am înțeles?

Băiatul încuviință din cap.

Gil fusese rănit în timp ce se afla în serviciul lui Jacob. S-ar fi putut spune că Jacob își făcea pur și simplu datoria de angajator. Dar tonul dur din vocea lui dezvăluia și că ținea într-o oarecare măsură la băiat. Julianne se gândi atunci că poate la urma urmei ar fi putut înțelege de ce și ea era atât de hotărâtă să le sprijine cu orice preț pe fetele doamnei Osgood.

– Și acum toată lumea afară din bucătăria mea, ca să-l pot bandaja cum trebuie pe Gil, după o săpuneală temeinică, zise slujnica, strâmbând din nas la mirosul pe care-l emana băiatul. Dar apoi

ochii ei se opriră asupra băltoacelor care se formau în jurul circumferinței fustei voluminoase a lui Julianne. O, Doamne Sfinte, doamnă! Picurați peste tot prin bucătăria mea... vreau să spun... sunteți udă leoarcă. Și probabil ați și înghețat până-n măduva oaselor. Și dumneavoastră la fel... domnule! zise ea, încruntându-se la Jacob și adăugând acel ultim cuvânt abia după o scurtă clipă de gândire.

Dar el doar îi zâmbi ca un băiat obraznic ce era.

– Fenwick, nu mai sta acolo ca un mormoloc, îi porunci doamna Trott cu mai multă autoritate decât un sergent de front. Du-te și pregătește-i o baie contesei în camera de oaspeți, pentru ca hainele contesei să se poată usca lângă foc. Vin și eu într-o clipită cu rufărie și alte lucruri, milady. După aceea, aruncă o privire plină de suferință în direcția lui Jacob și adăugă: Probabil o să doriți și dumneavoastră o baie, domnule. Dar va trebui să așteptați să ne ocupăm întâi de nevoile doamnei.

În timp ce urca scările în spatele lui Fenwick, Julianne decise că o plăcea extrem de mult pe doamna Trott.

Atunci când Waitstill Trott lua în mâinile sale frâiele unei probleme, toate lucrurile mergeau cu eficiența unei mașinării bine unse. La foarte scurt timp după aceea, Julianne se delectase deja cu o baie fierbinte delicioasă și își pusese un halat moale și gros, de origine necunoscută. Știa că la Jacob mai veneau din când în când în vizită persoane de sex feminin, dar hotărî să treacă asta cu vederea fără ranchiună, pentru că halatul acela era la fel de reconfortant ca o îmbrățișare călduroasă.

Ploaia încă bătea în fereastră și asta făcea încăperea aceea să pară cu atât mai confortabilă și mai primitoare. Toate hainele ei ude erau agățate lângă foc. În cameră se ridica un miros liniștitor de lână umedă, abur și surcele care trosneau în foc. O ceașcă de ceai îndepărtă și ultimul fior de frig din oasele ei.

Tocmai se instalase pe canapeaua plușată, când bătu cineva la ușă.

– Intră! strigă ea.

Jacob intră, îmbrăcat în alte haine și ducând sub braț un teanc mic de cărți.

– Am adus colecția mea arthuriană. Ai vrea să vedem dacă putem descoperi ceva aici despre toiagul lui Merlin, în timp ce ți se usucă hainele?

– O, da, normal.

Julianne îi turnă și lui Jacob o ceașcă de ceai, pe care o îndulci cu o singură linguriță de zahăr, după care alese una dintre cărți și începu să o răsfoiască.

Jacob se așeză pe fotoliul cu spătar înalt și făcu același lucru. Concentrarea îi aducea un rid destul de adânc între sprâncene.

Cartea pe care o citea ea se concentra mai mult asupra acțiunilor întreprinse de Arthur și de cavalerii săi decât asupra faptelor vrăjitorului rezident al Înaltului Rege. Îi era greu să rămână concentrată asupra a ceea ce scria, de vreme ce cartea nu-i aducea nici o informație despre ceea ce o interesa.

Ridica privirea din când în când și se uita la Jacob. Era complet goală sub halatul acela călduros. Și erau singuri în camera lui de oaspeți. De obicei, o astfel de situație ar fi fost ca și când ar fi fluturat un steag roșu prin fața unui taur. Se gândi că în mod normal ar fi încercat să o seducă și să o conducă spre patul din colțul alcovului.

În schimb, el se comporta ca un domn desăvârșit și studia înverșunat cartea pe care o ținea în poală.

Și apoi Julianne observă că acea carte era cu susul în jos. De fapt, nu citea nimic. Se ridică și se duse lângă el.

Privirea lui se repezi spre ea, dar apoi se întoarse la carte.

– Poate că asta o să ajute, zise ea și întoarse cartea.

Jacob pufni.

– Ei bine, cum poți să te aștepți ca un bărbat să citească, când ești... O, Doamne, Julianne!

Aruncă apoi cartea pe podea și o trase pe Julianne în poala lui.

De când devenise văduvă, Julianne încercase să ducă o existență liniștită și modestă. Iar continuarea acelei aventuri cu Jacob Preston i-ar fi complicat extrem de mult viața. Dar, când se uita la ea așa, cu sufletul strălucindu-i în ochi, dintr-odată totul părea extrem de simplu.

Capitolul 18

Întinse ușor mâna spre chipul ei, dar se opri la mică distanță de pielea ei de satin.

– De ce te-ai oprit? îl întrebă ea.

Nici el nu era tocmai sigur. Nu fusese niciodată genul de bărbat care să le ceară iubitelor lui permisiunea să le atingă. Nu i se păruse niciodată necesar. Pur și simplu lua ceea ce își dorea și se asigura că se simțeau bine și ele. Dar, pe de altă parte, nici una dintre ele nu-l izgonise niciodată din camera ei.

Și nici nu-i refuzase o cerere în căsătorie.

– Nu vreau să merg mai departe decât ai vrea să mă primești, recunoscu el.

Era pentru prima dată în viața lui când își dorea mai mult de la o femeie decât doar să se culce cu ea. Își dorea să îl accepte. Să îl accepte cu totul. Și își dorea ca și el să o accepte pe ea în schimb.

Julianne îi cuprinse mâna cu a ei și i-o lipi de obrazul său. După aceea întoarse ușor capul și îi sărută palma.

În clipa aceea, Jacob își dori să-i fi simțit astfel buzele pe mâna lui timp de o săptămână întreagă. Dar ea se întoarse cu fața la el, cuibărindu-și în continuare obrazul în palma lui.

– Și unde ai vrea să fii primit? întrebă ea.

Tonul seducător al vocii ei îl stârnea peste măsură.

– Aș vrea să îți ating fața, minți el. Ar fi vrut să o atingă peste tot. Dar cel mai mult își dorea să-i atingă inima. Să îi mângâie sufletul. În schimb, își trecu degetele de-a lungul ovalului feței ei, explorând scobitura de sub pomeți, adâncitura tâmplelor și vârful ascuțit al bărbiei. Aș vrea să-ți ating gâtul.

Ea încuviință din cap și îi zâmbi.

Pielea ei era netedă și incredibil de moale. O mângâie ușor, de parcă s-ar fi sfărâmat sub o atingere mai fermă. Dar de fapt o făcea pentru că nu credea că ar fi putut suporta el un contact mai direct. Și chiar și acele atingeri extrem de ușoare tot îi făceau mădularul să se întărească.

Ea oftă de plăcere, așa că încetă să îi mai ceară permisiunea.

Savură fiecare bucățică din ea. Își trecu ușor palma peste umerii ei, împingând la o parte halatul, și apoi îi mângâie brațele, pentru că nu se putu abține să n-o facă. Degetele lui zăboviră o clipă pe cuta cotului ei. Apoi o gâdilă ușor pe coaste. Se uită îndelung la sânii ei dezgoliți, însă nu îi atinse. Sfârcurile ei se întăriseră în niște muguri obraznici, și respira greu.

– Nu știu niciodată cum stau cu tine, zise el, cu vocea răgușită de dorință. De ce mă lași să te iubesc uneori și alteori nu?

– Bărbații iau plăcerea fără nici o teamă sau pedeapsă. O femeie trebuie să-și protejeze reputația. Aici, în casa ta, este puțin probabil să ne descopere verișoara ta, nu? zise ea. Este sigur aici.

Urmă o tăcere, în decursul căreia Jacob nu mai auzi nimic altceva în afara răpăitului ploii în fereastră, a sunetului lemnelor care trosneau în șemineu și a bătăilor hotărâte ale inimii sale. Chiar nu înțelegea că ar fi putut-o ține în siguranță? Că n-ar accepta niciodată să o vadă făcută de rușine?

– Viola nu reprezintă o amenințare pentru tine. Nu este genul, zise Jacob, trecându-și degetele de-a lungul cutei de sub sânii ei și privindu-i sfârcul întărindu-se și mai mult. Nu... este ceva mai mult de atât.

Julianne scoase un sunet slab, gutural și neputincios.

– Este vorba despre control, înțelese el. De data asta tu ai venit la mine. Tu ai început. Vrei să fii mereu cea care deține controlul.

– Și e chiar atât de rău?

– În majoritatea cazurilor, nu, zise el și trasă cerculețe cu degetele în jurul sfârcului ei. Dar nu și acum. Nu și cu mine. Nu trebuie să fii cea care deține controlul. Nici unul din noi nu trebuie să dețină controlul în cazul acesta. Aici este vorba despre a oferi.

Julianne înghiți apăsat.

– Majoritatea bărbaților vor doar să ia de la mine.

– Eu nu sunt majoritatea bărbaților.

Îi acoperi gura cu a lui și o sărută, așa că Julianne îi răspunse și ea la sărut.

Fragilă. Plină de speranță. Încrezătoare.

Se ridică apoi cu ea în brațe și o duse spre patul care aștepta, fără a întrerupe sărutul.

Era în interiorul gurii ei. Ud și alunecos și ascuns de lumea înconjurătoare. Limba lui o iubea pe a ei. După aceea o sărută în colțul gurii, răspândind umezeala și acolo.

O așeză pe pat, apoi îi desfăcu de tot halatul, astfel încât să-i dezgolească pe deplin trupul. Sânii. Abdomenul. Șoldurile. Picioarele lungi și suple. Buclele întunecate minunate care-i acopereau sexul și străluceau de umezeală.

Se urcă apoi alături de ea, între cearceafurile reci, hotărât să guste fiecare bucățică din corpul ei. Julianne își arcui spatele ca o pisică și se întinse, împingându-și sânii spre el. Apoi ridică brațele în semn de bun venit.

Era un loc cu care să înceapă la fel de bun ca oricare altul.

Buzele lui erau umede și moi pe sânii ei, și la început le simți iubitoare și dulci. Era atât de frumos, încât se gândi că în sfârșit cunoștea un colț de rai. Dar apoi îi ronțăi sfârcurile și i le supse cu înverșunare. Și asta i se păru chiar mai bine.

Își folosea numai gura și o conducea spre locul acela tumultuos, unde își dorea să fie. Se zvârcolea sub el, neputând să stea nemișcată.

Apoi coborî pe trupul ei și simți plăcerea prelingându-se pe carnea ei, precum picăturile de ploaie care alunecau pe geam. Și se instală între picioarele ei desfăcute. Julianne îi simțea respirația caldă și obrazul proaspăt bărbierit catifelat pe coapsa ei interioară. Se lipi lacomă de gura lui, acceptând sigură plăcerea pe care i-o oferea. Iar când el își lipi buzele de punctul cel mai sensibil al sexului ei, aproape că încetă să mai existe. Simțea sângele cum îi pulsa între picioare.

Trup, inimă, trup, suflet, trup, minte.

Dar nu mai era sigură al cui corp, a cui inimă, a cui minte și al cui suflet. Ea și Jacob se uneau mai strâns decât un nod gordian. Ale cui erau suspinele? Și cine respira așa greu? A cui era atingerea aceea minunată? Se mișcau împreună ca o singură ființă, mângâindu-se, alinându-se, chinuindu-se și dezmierdându-se, până în punctul în care nu mai știau de unde începea unul și unde se termina celălalt.

O aduse aproape de culmile tulburătoare și apoi se opri. Ea gemu, dar el se ridică și se așeză deasupra ei. Și se uniră fără nici un efort și fără gânduri raționale. Își îngemănară trupurile

cu un sentiment puternic de apartenență, care îi făcea trupul să cânte de bucurie și să pulseze în jurul uniunii lor, scăldându-l în marea ei sărată.

– N-o să te părăsesc, Julianne, îi promise el. Fierbințeala și frecarea îi făceau cuvintele să iasă în rafale scurte. Va trebui să mă gonești cu forța de lângă tine.

Julianne rămăsese fără cuvinte. Și nu se mai sătura de el. Îl apucă de fese și se înclină spre el, primindu-l cu totul înăuntrul ei. Își încolăci picioarele în jurul taliei lui și-și lipi gleznele de spatele lui. Știa că o învinețea la cum se împingea în ea, dar nu-i păsa deloc. Pe chipul lui Jacob se putea citi bucuria uniunii lor.

Julianne închise ochii, și, din cotloanele întunecate ale minții sale, răsăriră alte chipuri, care veneau să o chinuiască. Bărbații care o folosiseră. Și cei pe care îi folosise ea. Dorința și rușinea se revărsau prin ea în egală măsură. Și își dori să dispară cu toții.

Toți, mai puțin Jacob. Își dorea să rămână numai el.

„Mai tare. Da." Avea nevoie ca Jacob să-i izgonească pe toți ceilalți bărbați din ea. Să îi îndepărteze pe cei care voiseră numai să ia de la ea. Să o ierte pentru cei pe care-i rănise. Și să rămână acolo numai el.

Jacob grăbi ritmul.

Oare alunga și el toate femeile din trecutul lui, cu fiecare împingere sfărâmătoare de oase?

– Uită-te la mine, iubito, o îndemnă el.

Julianne deschise ochii și îl văzu numai pe el. Și numai ea se regăsea acolo, în reflexia din ochii lui.

Simțea că strălucea pe dinăuntru. De parcă între picioarele ei se adunau și se ondulau fulgere. Apoi îl simți terminând în ea cu pulsații puternice, și atunci se descătușă adevărata putere a fulgerului. Se încolăci în jurul lui în inele de plăcere pură. Extazul se răspândea spre exterior în valuri concentrice, care-i scăldau tot trupul într-o bucurie primordială.

Aproape că se aștepta ca lumina să-i țâșnească din degetele de la mâini și de la picioare.

O bubuitură răsunătoare zgudui casa, și ploaia se izbi tare de geamuri. Era doar vag conștientă de ploaia torențială de afară. Furtuna din pat începea să se domolească.

Și la fel și cea din sufletul ei.

*

În cele din urmă, ploaia care izbea ferestrele se potoli și deveni doar un răpăit blând. Julianne nu știa cât timp zăcuseră acolo încolăciți pe cearceafurile pline de sudoare. Știa doar că era complet mulțumită să stea așa nemișcată.

Jacob dădu să spună ceva, dar ea își lipi imediat degetele de buzele lui.

– Hai să nu vorbim, zise ea. Am putea strica totul.

– Nu cred că e posibil. Pe chipul său se întindea un zâmbet mai lat decât râul Tamisa.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

– N-ai vrea să te gândești mai bine la asta, ținând cont de trecutul nostru? Ne certăm foarte des.

– Cred că ai dreptate. Jacob stătea întins pe spate pe pat, cu un braț așezat sub cap și cu celălalt înfășurat în jurul trupului ei. Ar trebui să facem un pact. Să nu avem niciodată discuții serioase după ce facem dragoste.

– Sunt total de acord cu asta.

– Și acum tot ce trebuie să fac este să mă asigur că ne vom angaja în acest gen de activitate plăcută cât mai des posibil.

Îi gâdilă coastele, așa că ea se rostogoli de lângă el râzând.

– Sunt de acord și cu asta, dar nu și cu gâdilatul.

– Iată o provocare căreia nu-i poate rezista nici un bărbat. Pe unde altundeva te mai gâdili? Se aruncă asupra ei și în scurt timp o imobiliză pe saltea, ca să o poată tortura cu hohote de râs.

O bătaie în ușă le întrerupse însă hârjoneala.

Julianne apucă cearceafurile și se acoperi până sub bărbie.

– Ce este?

– A venit trăsura, milady. Vizitiul s-a întors, după cum i-a cerut domnul Preston, zise Fenwick din spatele ușii. Vă așteaptă jos. Ați vrea să o trimit sus pe doamna Trott ca să vă ajute să vă pregătiți?

– Nu, nu, mă descurc. Mulțumesc. Nu se mișcă deloc până când nu auzi pașii omului îndepărtându-se de ușă. I se părea uimitor că nu se simțea deloc rușinată de faptul că servitorul lui Jacob îi prinsese în pat împreună. Simțea că acolo era locul ei și că Fenwick îi acceptase prezența ca pe ceva normal. O să mă ajuți, nu-i așa?

– Știam că se va ajunge aici, zise Jacob mâhnit. Sunt destinat să-mi încheie viața în rolul cameristei unei doamne.

– Asta rămâne de văzut, zise ea și se dădu jos din pat, în pielea goală. Crezi că poți îndeplini sarcinile aferente îndeajuns de bine cât să te gândești că asta ar putea deveni ceva permanent?

Privirea lui ardea pe trupul ei.

– Probabil că nu. În clipa aceasta, nu-mi stă deloc mintea la a te *îmbrăca*.

– Cu toate acestea, mă aștept să mă ajuți, zise ea și se așeză ca să-și tragă și ciorapii. Își legă jartierele deasupra genunchilor și-și fixă corsetul. Domnule, te rog să fii bun să-mi închei șnururile.

Jacob se dovedi foarte priceput în materie de lenjerie pentru femei. Îi strânse bine corsetul, dar nu atât cât să nu poată respira.

– Încă ești hotărâtă să te duci singură la întâlnirea druizilor din seara aceasta? o întrebă el.

Julianne încordă imediat umerii.

– Simt că urmează să avem o discuție serioasă.

Jacob o întoarse cu fața spre el și o trase aproape.

– Trebuie să știu.

– Nu văd să am vreo altă opțiune. Se îndepărtă din îmbrățișarea lui și își puse crinolina. Nu pot să zic că mă încântă foarte mult ideea, mai ales după ce am văzut de ce cruzime este capabil Sir Malcolm, dar cred că trebuie să urmez instrucțiunile primite dacă vrem să avem acces la întâlnirea cercului inițiaților din interiorul Ordinului Druizilor.

– Mă temeam că o spui asta, zise el și îi ridică fusta, ca să și-o poată trece peste cap.

Țesătura voluminoasă se revărsă unduios peste crinolină.

– Te rog nu încerca să mă convingi să nu mă duc. Julianne își puse apoi haina și închise nasturii mari și argintii ai corsajului. O să fiu extrem de atentă și, dacă mi se pare că nu mă simt în largul meu în mediul acela, îți promit că voi pleca imediat. Nu e ca și când mă pot ține captivă acolo cu forța.

– O, ba sunt destul de sigur că pot, zise Jacob. Singura întrebare este dacă o vor face sau nu.

O trecu atunci un fior de teamă, dar își reveni repede.

– Am încercat să mă gândesc și la o modalitate de a evita asta, dar...

– Bun. Ești deschisă spre alte idei, și, din întâmplare, eu chiar am una, zise el. Intenționez să te urmăresc.

Julianne clătină din cap imediat.

– Nu e același lucru cu a merge cu mine? Dacă te văd druizii, s-ar putea să nu mă mai primească nici pe mine, și o să pierdem șansa de a găsi și cealaltă jumătate a manuscrisului.

– În primul rând, nici măcar nu știm sigur dacă este la ei sau nu. Tonul vocii lui devenea tot mai tâfnos cu fiecare cuvânt pe care-l rostea. Și, în al doilea rând, n-o să mă vadă nimeni.

– Asta înseamnă că ai capacitatea de a deveni invizibil? Atunci poate ar trebui să-i spui și lui Gil. Băiatul își dorește foarte mult să ai o putere magică. Iar invizibilitatea este aproape la fel de bună ca abilitatea de a zbura. Își trecu degetele prin păr în încercarea de a-l aranja într-o coafură cât de cât respectabilă, însă eșuă lamentabil. După aceea se întoarse spre el încruntată. Într-un fel sau altul, Sir Malcolm pare să știe că ai un dar neobișnuit. Cum crezi că s-a întâmplat asta?

– Nu știu, recunoscu Jacob. Nici măcar propriul meu frate n-are nici cea mai mică idee despre conexiunea pe care o am cu metalele. Jerome știe doar că am suferit frecvent de dureri de cap în copilărie. Nu este un subiect pe care să-l discut deschis cu prea mulți oameni.

Julianne se ridică pe vârfuri și îl sărută pe obraz.

– Secretul tău este în siguranță cu mine, zise ea glumeață.

– Și ale tale sunt în siguranță cu mine, zise Jacob, extrem de serios. Țin prea mult la tine ca să permit să ți se întâmple ceva rău. Nu mă învinui pentru că încerc să te protejez.

– Și eu țin la tine, recunoscu ea, lăsând să cadă o parte din scutul pe care-l construise în jurul inimii sale. Presupun că te gândești că n-o să-mi dau seama diseară că mă urmărești.

– Păi, n-o să-ți dai seama. Asta dacă nu cumva ai nevoie de mine.

– Dacă îmi strici treaba asta, Jacob...

– Dar tu o să o lași să ne distrugă pe noi?

O țintui cu privirea, extrem de serios și de hotărât.

Pe noi. Noi. Unitate. Cu siguranță se uniseră în după-amiaza aceea. Dar în clipa asta se simțea din nou complet separată de el. Și, spre surprinderea ei, nu era deloc un sentiment plăcut.

De obicei, când ajungea în acel punct cu cineva, punea capăt cu fermitate relației. Întrebarea lui Jacob implica un viitor – sau cel puțin un soi de continuitate pentru ei. Și nevoia de cineva nu-i adusese niciodată altceva decât suferință.

Julianne savura din plin independența pe care i-o adusese văduvia. Și îi plăcea să ia singură propriile decizii. Dar, odată ce gustase din acel *noi* cu Jacob, *eu*-ul ei solitar nu i se mai părea deloc atractiv.

– Nu o să permit să fim distruși. Se îndreptă spre ușă, dar, când mâna ei înmănușată atinse mânerul, se opri să se uite la el. Dar, te rog, fă tot posibilul să nu fii văzut.

Capitolul 19

Când ajunse înapoi la conacul lui Lord Kilmaine, Julianne fu întâmpinată de majordomul său, care îi prezentă imediat o tavă de argint plină cu plicuri.

– Doamna a primit niște scrisori cât timp a fost plecată, zise majordomul, pe un ton formal adecvat. Dacă va dori să răspundă, va găsi în birou ustensilele necesare pentru scris.

Julianne îi mulțumi, apoi se duse în salon pentru a citi scrisorile. Una era de la domnul Farthingale, directorul teatrului Drury Lane, care îi cerea urgent să se gândească la o revenire pe scenă, în rolul Desdemonei. Puse deoparte scrisoarea, considerând că, în ultimă instanță, ar fi putut accepta propunerea aceea.

O alta îi fusese retrimisă acolo, de la Golden Cockerel. Era de la fiul ei vitreg, care îi cerea să se întoarcă imediat la Cornwall și să accepte să se căsătorească cu prietenul lui. Acesta își repeta amenințarea de a-i tăia toate fondurile dacă nu revenea până de Crăciun. Moștenitorul lui Algernon nu o putea suferi și încerca să o umilească. Insista să accepte să se căsătorească cu bărbatul pe care-l alesese pentru ea, în ciuda faptului că știa foarte bine

că Julianne îl considera odios pe baron. Sau poate tocmai de aceea încerca să îi forțeze mâna. Julianne rupse scrisoarea în două și o aruncă în foc. Era o senzație reconfortantă să privească misiva aceea amenințătoare mistuindu-se în flăcări și transformându-se într-o grămăjoară gri de cenușă.

Dar din păcate, faptul că scăpa de scrisoare nu făcea ca amenințarea să dispară.

Spre surprinderea ei, una dintre celelalte scrisori era de la o doamnă pe nume Lady Sotheby, care se prezenta ca fiind o prietenă a lui Lady Kilmaine. Spunea că ar fi fost foarte încântată dacă Julianne ar fi acceptat invitația de a o vizita la ceai joia următoare la ora patru. Lady Sotheby avea o reputație excelentă când venea vorba despre organizarea de petreceri strălucitoare și de serate elegante. În plus, era cunoscută ca fiind o protectoare a artiștilor, a poeților și a muzicienilor. Poate că aflase despre trecutul ei în teatru și asta o făcuse să-i lanseze invitația.

Indiferent de motiv însă, ușa înaltei societăți – care îi fusese închisă atât de mult timp – părea să se fi deschis un pic. Din păcate, Julianne nu știa dacă putea accepta. Faptul că ultimul pumnal se afla în Londra nu era altceva decât o presupunere. Dacă reușeau să pună mâna și pe cealaltă jumătate a manuscrisului, iar doctorul Snowdon putea descifra și traduce textele, atunci era posibil ca până joia viitoare ea și Jacob să plece pe cine știe unde în căutarea ultimului pumnal.

În cele din urmă ajunse și la un pachet mic, care conținea un domino, o mască neagră și un plic sigilat cu ceară roșie, care era pecetluit cu emblema unui copac. Fără îndoială era de la cineva din Ordinul Druizilor. Rupse sigiliul și citi:

La miezul nopții va trece o trăsură pe aleea din spatele conacului lui Lord Kilmaine. Să te prezinți fără întârziere la poarta grădinii. Poartă masca! Vino singură sau abandonează pentru totdeauna calea veșnic verde!

Scrisoarea nu era semnată, dar avea același parfum pregnant de ienupăr pe care ea îl asocia cu Sir Malcolm.

În seara aceea nu avea să vină nimeni să o ia de la ușa conacului gazdelor sale. Și nimeni nu trebuia să știe când sau unde pleca.

Jacob intenționa să o urmărească. Doar că el se așteptase ca trăsura să sosească într-o manieră vizibilă și formală. Dacă se strecura la miezul nopții pe ușa din spate, avea să fie pe cont propriu.

Se așeză la birou ca să-i scrie o scrisoare lui Jacob, în care să-i spună despre întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Dar apoi își aminti că, de când sosise la Londra, fusese urmărită și privită din umbră. Cu siguranță avea să afle cineva dacă un mesager pleca de la conacul lui Lord Kilmaine ca să-i livreze o scrisoare lui Jacob. Era posibil să distrugă cu mâna ei șansa aceea de a obține manuscrisul.

Puse la loc călimara și închise biroul. Într-un fel sau altul, în noaptea aceea, când urma să vină după ea trăsura misterioasă, avea să fie nevoită să se descurce la fel cum făcuse toată viața.

De una singură.

Jacob se foia incomod în umbrele din colțul aleii. Ploaia se oprise. Fiecare groapă și crăpătură din caldarâm era plină cu apă de ploaie și căpăta o strălucire argintie în lumina felinarelor. Duhoarea îngrozitoare a orașului mai dispăruse întru câtva datorită furtunii, dar vântul era rece și aspru și bătea îndeajuns de tare cât să se simtă neplăcut pe pielea expusă. Își promise sieși să dubleze plata micilor lui observatori ai străzii, pentru simplul fapt că trebuiau să îndure constant vitregiile vremii londoneze.

Ridică ochii și se uită la lună, care începuse să coboare pe cerul întunecat. Până în momentul acela nu apăruse nici o trăsură la ușa casei lui Lord Kilmaine. Mai devreme îi trimisese o scrisoare lui Quinn, în care-i spusese că până la urmă îi putea da voie lui Julianne să plece în seara aceea. Așa că nu-i mai rămânea decât să aștepte. Casele de pe Mayfair Street se întunecau una câte una. Singurele sunete ce spintecau tăcerea aceea apăsătoare erau lătratul ocazional al vreunui câine vagabond și pleoscăitul copitelor cailor care înaintau pin bălți. Din moment ce nu vedea nici o trăsură, se gândi că probabil aceasta străbătea de fapt o stradă învecinată, iar sunetul pur și simplu se propaga ca un ecou de-a lungul canioanelor de patru etaje, construite de om.

Era pe punctul de a renunța, presupunând că Sir Malcolm se răzgândise, când îl zări pe noul său băiat, Pete, alergând în grabă spre el. Băiatul se opri chiar în fața lui și zise cu sufletul la gură:

– Am stat la pândă la ălălalt capăt al străzii, după cum mi-oți spus, dom'le. Tocmai a apărut o trăsură pe aleea din spatele casei unde stă doamna.

– Bun băiat! Cu siguranță era trăsura care venise după Julianne. Jacob îi dădu un bănuț în plus băiatului și zise: Hai, e timpul să te duci la culcare!

Micuțul își luă imediat picioarele la spinare și dispăru în noapte, fără să mai spună nimic. Jacob traversă strada în grabă și se strecură să se uite în josul aleii indicate. În spatele casei verișoarei sale era oprit un cupeu. Întrezări umbra unei fuste unduindu-se și dispărând în trăsură, urmată de o gleznă subțire care i se părea foarte cunoscută.

Julianne tocmai pornea la drum. Vizitiul fluieră încet calului să o ia din loc, așa că Jacob se ascunse după zidul exterior de cărămidă, ca să nu fie văzut. Când trăsura trecu pe lângă el, Jacob observă că nu era singură înăuntru. Era însoțită de cel puțin doi bărbați și de o femeie. Și cu toții purtau măști.

Înainte ca trăsura să iasă de pe alee și să intre pe strada principală, Jacob sări și se agăță de galeria de bagaje. Apoi vizitiul dădu bice calului s-o ia la galop, așa că fu nevoit să se prindă și mai strâns de barele de fier ca nu cumva să cadă, în timp ce trăsura gonea pe caldarâm zguduindu-se.

Părăsiră apoi cartierul acela elegant, trecură pe lângă Strand și pe lângă Temple Bar și se îndreptară spre Ludgate. În cele din urmă, trăsura se opri în fața unui imobil dărăpănat de pe Ivy Lane, ascuns în umbrele Catedralei St. Paul.

Ușa trăsurii se deschise apoi și unul din bărbați ieși primul, pentru a le ajuta pe cele două doamne să coboare. După aceea coborî și celălalt individ, care mormăia ceva în șoaptă.

Casa în fața căreia se oprise trăsura era micuță și întunecoasă și avea un singur etaj. La una dintre ferestrele de la parter se vedea o lumânare aprinsă, iar pe sub ușă se revărsa o lumină slabă. Zări o crăpătură îndeajuns de mare cât să se poată strecura înăuntru orice scursoare din societate.

„Foarte potrivit", gândi Jacob.

– Pe legea mea! Nu pare un loc prea de Doamne ajută. Cu siguranță mă așteptam la ceva mai mult, la cum povestea Chelmsford,

îi spuse ultimul bărbat prietenului său. Hei, tu! Vizitiu, ești sigur că am ajuns unde trebuie?

– Da, ați ajuns unde trebe'. Ușa e deschisă, zise vizitiul pe un ton destul de aspru. Nu tre' să intrați dacă nu vreți, dom'le.

După aceea lovi calul cu biciul, și trăsura se puse ușor în mișcare. Jacob se lipi imediat de spatele trăsurii, gândindu-se că întunericul îl va ascunde.

Dar nu avea de ce să-și facă griji. Cei patru inițiați se îndreptară spre ușă fără să mai arunce o privire către trăsura ce se retrăgea. Jacob așteaptă până când dispăru înăuntru și ultimul om, după care sări jos din spatele trăsurii și porni înapoi spre ușă.

Casa nu părea păzită, însă întredeschise ușor ușa, pentru orice eventualitate. Auzi pașii celor patru îndepărtându-se, așa că se furișă înăuntru în spatele lor și încercă să se ghideze după sunet, de vreme ce lumânarea din hol părea să fie singura sursă de lumină din casă. Unul din bărbați se plânse cu voce tare de întuneric și blestemă starea deplorabilă a casei, până când tovarășul său îi porunci să tacă din gură sau să plece. Nici una din femei nu spuse nimic, în timp ce dispăreau într-o încăpere de la capătul coridorului lung.

Jacob se apropie și își lipi urechea de crăpătura ușii. Auzi un hârșâit și un scârțâit, apoi îl lovi un curent de aer, impregnat cu un miros stătut de mucegai. Se auzi din nou hârșâitul acela, după care vântul urât mirositor dispăru la fel de brusc cum apăruse. Și dispăru și sunetul de pași. Nu se mai auzea nici o voce nemulțumită pe care să o poată urma.

Se repezi înăuntru, dar se pomeni într-o cameră goală.

Pe Julianne o neliniștea întunericul din casa de pe Ivy Lane, însă, din fericire, nu fu nevoită să îl îndure prea mult. Pentru că cealaltă femeie – care se dovedi a fi ghidul lor – deschise o ușă secretă din spatele unei biblioteci, și în fața lor apăru un tunel îngust, luminat din loc în loc de torțe fumegânde. Julianne porni în spatele ghidului lor, iar cei doi domni veniră în urma ei în șir indian.

Locul acela mirosea a pământ umed și a smoală arsă, iar podeaua tunelului nu părea să fie lipsită de denivelări. Pereții și plafonul tunelului secret erau susținuți de grinzi înnegrite. Julianne

se gândi atunci că prin pământul acela bătătorit ar fi putut mișuna tot soiul de creaturi dezgustătoare, așa că își lipi fusta de picioare cât de mult putu.

Apoi unul din bărbați dădu cu căpățâna de o grindă joasă, și înțeleseră repede amândoi că trebuiau să se aplece și să își ferească capetele. Din fericire, Julianne și cealaltă femeie erau mai mici de înălțime, așa că puteau să meargă în poziție dreaptă.

– La naiba! Altă pânză de păianjen! Nu știu la ce vă așteptați voi, restul, dar pot să vă spun de pe acum că eu, unul, nu consider asta o distracție pe cinste, zise bărbatul care nu făcuse altceva decât să se văicărească tot timpul. Vă zic eu că toată treaba asta nu-i altceva decât o mare porcărie!

Ghidul lor se întoarse imediat și se uită urât la el. Ochii îi străluceau de furie prin fantele măștii dominoului.

– Ai grijă să nu te audă Marele Maestru vorbind așa! Nu și dacă ții vreun pic la limba dumitale.

După afirmația aceea, omul nu-și mai exprimă nici o altă nemulțumire.

În cele din urmă, tunelul dădu într-o anticameră mică. Ghidul lor se opri chiar la intrare.

– Așa cum sunt eu, așa veți fi și voi. Le făcu apoi semn cu mâna spre un rând de cârlige, în care erau agățate robe negre. Puneți-vă câte o robă și lepădați-vă de vechile voastre vieți.

Julianne și cei doi bărbați îmbrăcară robele negre. Era ușor de înțeles că ea era femeie, pentru că era mult mai scundă, iar fusta ei voluminoasă făcea roba să stea umflată. Cu toate acestea, materialul vaporos făcea ca bărbații să nu se mai poată distinge unul de altul.

– Veniți, zise ghidul lor și îi conduse pe o altă ușă, care ducea într-o încăpere mare cu arcadă. Din mijlocul tavanului atârna un candelabru uriaș. Camera avea formă de cerc și de-a lungul zidurile de piatră, la distanțe relativ egale, existau trei arcade deschise, care conduceau spre coridoare întunecate.

Julianne observă atunci că nu mai călca pe pământ bătătorit. Podeaua întregii încăperi era compusă dintr-un mozaic destul de străvechi, format din dale mici, decolorate de trecerea timpului. Din loc în loc, lipseau câteva dale, dar tot își putea da seama

clar că mozaicul înfățișa un grup de vânători care urmăreau un cerb în jurul podiumului central. Încăperea era înțesată cu oameni îmbrăcați în robe negre, care stăteau în semicerc. Răsună apoi un gong, și se îndreptară cu toții spre mijlocul camerei, unde se înghesuiră în jurul unei cădelnițe aprinse, așezate în centrul podiumului.

Julianne înaintă precaută și încercă să vadă ceva din spatele unor oameni mai înalți. Un fum aromat se ridica în spirale cenușii, care se uneau, formând mici norișori subțiri de-a lungul tavanului curbat. Parfumul acela plăcut o încuraja să inspire adânc, însă mirosul de tămâie o zgârie pe gât și o făcu să tușească. Vederea i se încețoșa din ce în ce mai mult, din cauza fumului tot mai puternic ce umplea aerul.

Grupul începu apoi să psalmodieze o frază lentă și repetitivă. Era într-o limbă pe care Julianne nu o mai auzise niciodată. Cu toate acestea, silabele i se întipăriră în creier și avu senzația pregnantă că ar fi trebuit să le înțeleagă. Înțelesul lor părea să fie chiar acolo, dansând în cotloanele minții ei și așteptând să fie descoperit. Dacă ar fi putut asculta mai atent...

Treptat, cântarea aceea răsună tot mai tare, mai repede și mai gutural. Grupul se despărți apoi în două și cântecul se transformă într-un antifon[1] de chemare și răspuns. Ca o bătaie de inimă și o reacție de răspuns, ca o oferire și o primire... semăna cu un act sexual sonor.

Apăru apoi un corn lung de băut, pe care oamenii îl trecură de la unul la altul. Ghidul lor bău din el, după care îl împinse cu forța în mâinile lui Julianne, așa că îl ridică și ea la buze. Avea o aromă mai dulce decât vinul fiert. Julianne făcu toate mișcările asociate înghițirii, însă nu sorbi de fapt nici un strop de lichid. Lăsă apoi cornul de la gură și-l dădu mai departe următoarei persoane. Simți imediat furnicături în buze și apoi le simți amorțindu-i complet de la simplul contact cu lichidul.

Se îndoia că ar fi putut vorbi coerent, chiar și dacă ar fi știut ce să spună.

[1] Cântare religioasă de strană care implică repetarea alternativă de către două grupuri sau voci a unei idei muzicale (n.tr.)

În spatele ei răsună o bubuitură puternică, așa că se întoarse să se uite și văzu că ușa anticamerei era închisă ferm. Și dintr-odată inima i se făcu cât un purice.

Chiar și dacă Jacob ar fi urmărit-o până acolo, în clipa aceea nu exista nici o modalitate să poată pătrunde în încăperea aceea secretă.

Capitolul 20

Nu se putea ca patru oameni să dispară așa pur și simplu. Jacob se învârti prin cameră pentru a treia oară, dar tot nu descoperi nici o altă ieșire în afara ușii pe care intrase. Nu exista nici măcar vreo fereastră deschisă. Își croi drum prin întuneric până la intrarea principală, de unde luă lumânarea. Se întoarse și mai făcu o dată înconjurul camerei, doar că de data aceea flacăra lumânării pâlpâi când trecu prin dreptul bibliotecii. Din spatele ei venea un curent de aer.

Pipăi marginile bibliotecii până când degetele lui găsiră mecanismul care deschidea pasajul secret. Intră și își croi drum prin coridorul subteran cu tavan jos. Fu însă foarte atent să nu facă nici un sunet care i-ar fi putut trăda prezența.

Când ajunse la o anticameră, își puse una dintre robele negre agățate acolo, gândindu-se că probabil era ceva ce trebuiau să facă toți cei care aveau să fie inițiați în rândurile ordinului. Nu purta mască, însă roba avea o glugă care îi ascundea eficient fața. Nu era ceva ideal, dar trebuia să fie de-ajuns în momentul acela.

De altfel, nu era ideal nici faptul că nu luase cu el vreo armă. Unul dintre cele mai rele lucruri legate de sensibilitatea lui pentru metale era acela că nu putuse învăța să folosească armele de foc. Era mare păcat, pentru că l-ar fi liniștit considerabil să aibă în buzunar un revolver Beaumont-Adams încărcat.

În clipa aceea își dori să fi putut lua cu el bastonul, care ascundea înăuntru o sabie subțire. S-ar fi simțit mult mai bine să știe că avea la îndemână o spadă pe care o putea mânui fără probleme.

Dar mânerul de platină al bastonului său era mult prea deosebit. Și prea bine cunoscut. Cineva din interiorul ordinului l-ar fi putut recunoaște cu ușurință.

Și, implicit, pe el.

Din camera alăturată răsuna un zumzet scăzut de incantații ritmice. Se apropie de ușă și încercă ușor mânerul. Fu cuprins de panică în clipa în care înțelese că ușa era încuiată de pe dinăuntru.

Pentru că erau slabe șansele să-l lase cineva să intre.

Oamenii înveșmântați în robe negre se legănau în același ritm cu cântecul, în timp ce camera era inundată cu un miros tot mai puternic de tămâie. Lui Julianne i se făcu pielea de găină. Ori de câte ori fusta i se lipea de picioare, o simțea ca pe atingerea unui iubit. Dintr-odată, între picioarele ei se născu o durere ciudată, care o făcea să se simtă goală pe dinăuntru și singură. Își mută greutatea de pe un picior pe altul, își frecă ușor coapsele și își dori ca Jacob să fi fost acolo cu ea. Dar rezistă dorinței de a se atinge.

Apoi cântatul se opri la fel de brusc precum începuse și toți oamenii rămaseră nemișcați, ca niște statui. O picătură de sudoare fierbinte îi gâdilă șira spinării, și o simți alunecând în despicătura dintre fesele ei.

Printr-una dintre arcade apăru un bărbat, și tot grupul se întoarse cu fața spre el. Oamenii se dădeau la o parte doar cât să-i facă loc să treacă printre ei. Era îmbrăcat în roșu din cap până-n picioare. Purta un domino purpuriu cu glugă și cizme stacojii, dar avea chipul ascuns de o mască aurie. Avea gâtul împodobit cu un colier strălucitor de metal răsucit – ce reprezenta, în mod evident, o emblemă a puterii. Și ținea un bici aurit într-una din mâinile-i înmănușate în roșu.

Julianne nu-și putea lua ochii de la el. Bărbatul urcă pe podiumul central și ridică spre cer cădelnița, de parcă ar fi fost o ofrandă adusă unei zeități nenumite. Era învăluit în fum de tămâie și părea în același timp magnific și terifiant.

– Bine ați venit, Fii și Fiice ale Pădurii. Fie să găsiți puterea pe care o căutați. Dar luați aminte! Adevărata putere nu este menită celor pe care lumea-i consideră importanți și semeți. Vocea lui adâncă se răsfrângea prin încăpere și căpăta valențe aproape

nepământene. Ci pentru cei care sunt suficient de puternici să o revendice. Voi sunteți puterea, dragii mei prieteni! O purtați în trupurile voastre! Eliberați-vă puterea! Și savurați-o din plin. Vă eliberez să faceți orice poftiți!

Auzind proclamația sa, mulțimea eliberă un sunet ciudat, care semăna cu un vaier funebru. Se auzi apoi o tobă ca de nicăieri, și mai mulți oameni începură să danseze pe ritmurile primitive și să-și dea jos robele pentru a dezvălui că nu purtau nimic pe dedesubt. Ca un acord taciturn, măștile lor negre erau singurele obiecte care le ascundeau identitatea. Era mai mult decât evident că erau membrii vechi ai ordinului din interiorul ordinului, din moment ce erau atât de bine pregătiți să se arunce în ritualul acela desfrânat. Femei și bărbați se zvârcoleau deopotrivă pe ritmurile acelea străvechi, atingându-se, mângâindu-se și pipăindu-se unii pe alții într-un abandon total.

Unul dintre bărbații care călătorise în trăsură cu Julianne își aruncă roba și se dezbrăcă de hainele de stradă, expunându-și gambele albicioase.

– Uite așa mai zic și eu! îl auzi spunând.

Julianne se dădu înapoi, până când spatele i se lipi de peretele exterior curbat. O parte din ea și-ar fi dorit să se alăture petrecerii. Să-și arunce pur și simplu hainele acelea restrictive și să-și lase toți porii să savureze din plin mirosul intoxicant al tămâii. Însă încă avea suficientă prezență de spirit cât să-și dea seama că fumul acela alb nu făcea altceva decât să-i topească inhibițiile. Și că lichidul din cornul de mai devreme fusese probabil un afrodiziac. Ba chiar unul puternic, judecând după felul în care îi amorțiseră buzele.

Oricât de mult tânjea după eliberare trupul său, ea nu era acolo pentru a se alătura unei orgii. Mintea ei era la fel de tulbure ca o zi cu ceață pe mare, însă știa foarte bine că nu venise pentru o aventură sexuală. Ci căuta... altceva. Era sigură de asta, în ciuda faptului că o durea tot corpul și că fiecare fibră din carnea ei o îndemna să-și satisfacă propriile nevoi.

Se strecură încet de-a lungul peretelui exterior, până când ajunse în dreptul arcadei prin care intrase bărbatul îmbrăcat în roșu. Se furișă și trecu pe sub arcadă, apoi se pomeni într-un alt tunel îngust, care semăna foarte mult cu cel pe care-l străbătuse

pentru a ajunge acolo. Din fericire, fumul de tămâie nu se infiltra-se pe coridor. Aerul era rece și umed, și avea miros de mucegai.

I se limpezi mintea după câteva respirații. Și atunci își aminti. Căuta a doua jumătate a manuscrisului. Chiar dacă tunelul acela era slab luminat, tot putea distinge o strălucire mică în depărtare. Așa că se îndreptă spre ea, cu mâinile întinse în față.

Jacob irosi câteva minute prețioase chinuindu-se cu mânerul de metal. Dar nu îi aduse nimic altceva decât gheara de fier a unei dureri de cap. Apoi se gândi că probabil avea mai multe șanse de reușită dacă scotea șuruburile din balamale. Din fericire, incantațiile din camera alăturată răsunau atât de tare, încât nu l-ar fi auzit nimeni lovind șuruburile cu o piatră.

Fu nevoit să se oprească pentru câteva momente în clipa când se așternu tăcerea alături, dar continuă de îndată ce se auzi un țipăt colectiv și o tobă începu să bată. Jacob se strădui să-și regleze loviturile pentru a se potrivi cu bătăile tobei.

După ce se desprinse și ultimul șurub, întredeschise ușa îndeajuns cât să se poată strecura înăuntru.

Își făcuse griji că l-ar fi putut observa careva. Însă constată repede că nu avea de ce să se îngrijoreze. Tocmai avea loc o orgie generală și nimeni nu părea să fie conștient de altceva în afara abundenței de trupuri goale, transpirate și dornice, care se întindeau în toate părțile.

Jacob strânse din dinți și cercetă camera, căutând-o pe Julianne. Spre marea lui ușurare, ea nu era implicată în nici una dintre împreunările din acea încăpere – unele aveau loc în picioare și în echilibru precar, iar altele, pasionale, făceau oamenii să se zvârcolească pe podea, în mijlocul unei grămezi de robe aruncate.

„Slavă Domnului!" se gândi imediat. Ar fi fost în stare să comită o crimă dacă ar fi prins vreun individ împreunându-se cu ea. Însă o parte din el ar fi simțit înțelegere pentru bietul nemernic. Între sunetul de tobe, fumul care înăbușea aerul și vederea a atâtor trupuri goale, nici un bărbat nu putea rămâne impasibil. Cu toate acestea, se străduia din răsputeri să-și înăbușe reacția trupească la tot ce vedea și simțea. Trebuia să o găsească pe Julianne.

Fumul de tămâie se unduia în jurul său, învăluindu-l în mantia lui aromatizată. Toboșarul schimbă apoi ritmul, trecând la o succesiune clară de trei bătăi. Dar în mintea lui Jacob nu răsuna altceva decât: „Ju-li-anne, Ju-li-anne". Mădularul său se ridică imediat într-o erecție de fier, și, oricât de mult s-ar fi chinuit, pur și simplu nu putea ușura pulsațiile dureroase.

Un bărbat îmbrăcat în roșu tocmai lega o femeie goală de doi stâlpi ai unui perete curbat, într-o poziție care-i ținea brațele și picioarele desfăcute. Femeia se luptă cu el și îl lovi, dar în cele din urmă o subjugă și îi puse un căluș la gură. După aceea scoase un bici auriu.

Jacob își mută privirea și înăbuși dorința de a o ajuta. Nu avea de unde să știe dacă protestele femeii nu făceau parte dintr-o reprezentație de teatru sexual, care era interpretat în fața adunării. Și, în plus, el venise acolo ca s-o găsească pe Julianne. Femeia legată avea părul blond, nu o culoare întunecată, ca a lui Julianne. Dacă nu era în încăperea aceea cu tavanul boltit, probabil se furișase printr-una dintre intrările cu arcadă. Se strecură și el pe cea mai apropiată.

Nu existau uși care să ducă spre camere alăturate, însă în depărtare se întrezărea o lumină slabă. Se îndreptă spre ea, având grijă să se aplece pentru a-și feri capul, ca nu cumva să se lovească cu fruntea de grinzile joase.

Când ajunse în capătul tunelului, observă că lumina se revărsa printr-un grilaj jos, care se unea cu podeaua de pământ bătătorit. Era mai mult decât evident că exista o cameră de partea cealaltă a zidului, însă nu găsi nici o ușă. Îngenunche, ca să se uite prin grilajul acela mare, prin care ar fi putut încăpea și un om. Și văzu... sarcofagul lui Lord Nelson.

– Să fiu al naibii! șopti el, mirat. Cripta Catedralei St. Paul.

De partea cealaltă a grilajului se afla locul de veci al unuia dintre cei mai iubiți eroi ai națiunii sale. Jacob apucă barele de fier și trase tare de ele. Creierul îi fu invadat imediat de junghiuri îngrozitoare de durere din pricina contactului cu metalul rece, dar măcar merită efortul. Pentru că grilajul se mișcă. Spera să-l poată scoate de tot cu încă o smucitură puternică.

Totuși, era puțin probabil ca Julianne să fi venit pe acolo. În fond, ea căuta a doua jumătate a manuscrisului. Iar în cripta

aceea nu exista nimic altceva în afară de oase vechi. Bătăile vibrante de tobă ale celor vii îl chemau înapoi. Așa că se întoarse pe unde venise și se îndreptă spre încăperea boltită.

Când ajunse la capătul tunelului, Julianne descoperi că lumina aceea slabă izvora din spatele unei uși întredeschise. Se apropie și trase cu coada ochiului înăuntru. Podeaua acelei încăperi era decorată cu un alt mozaic vechi, doar că de data aceea era unul care înfățișa o figură masculină care purta un coif cu două coarne și o femeie care stătea aplecată de la talie și era pregătită să primească al treilea „corn" al bărbatului. Într-un colț se afla un birou bine utilat și aprovizionat cu toate ustensilele necesare scrierii, pe marginea căruia era așezată o lampă cu gaz. Părea o încăpere surprinzător de confortabilă dacă nu luai în seamă mozaicul lasciv care împodobea podeaua. Pe peretele cel mai din spate erau înghesuite mai multe rafturi de cărți, pline până la refuz de volume cu legături de piele.

Aceea era sursa mirosului de mucegai. Cărțile vechi.

Julianne ridică ușor lampa, ca să poată citi câteva titluri de pe cotoarele cărților. *Vrăjitori din anii misterelor, Umbre ale puterii sau relicvele și utilizările lor, Menhire*[1] *și alte minuni antice* – subiectele cărților erau în mod evident de natură ezoterică și ocultă. Cu toate acestea, nu găsi și cealaltă jumătate a manuscrisului pe rafturi.

– Ei bine, sigur că nu, șopti ea și clătină din cap. Era evident că mirosul de tămâie încă îi afecta abilitatea de a gândi limpede. Totuși, în clipa aceea nu mai avea nici o îndoială că bărbatul îmbrăcat în roșu era Sir Malcolm și că acea *enclavă* privată era domeniul lui. Chiar dacă nu reușise încă să descifreze indiciile care ascundeau locația ultimului pumnal, cu siguranță omul cunoștea valoarea manuscrisului și îl ținea în siguranță, sub cheie.

Cercetă amănunțit biroul, dar nu găsi nimic de interes acolo. Cu excepția unui sertar încuiat pe care nu-l putu deschide.

Se trânti pe scaunul de la birou și se întrebă ce ar putea folosi pentru a descuia acel ultim sertar. Dar, chiar dacă ar fi reușit

[1] Monumente megalitice (funerare sau de cult, întâlnite mai ales în provincia Bretagne și în sudul Angliei) de la sfârșitul epocii neolitice, construite dintr-un bloc înalt de piatră necioplită, așezat vertical, izolat sau în grup (n.tr.)

să-l deschidă, tot era posibil să nu găsească nimic înăuntru în afară de excremente de șoarece și bucăți rupte de papirus. Fu copleșită de disperare, așa că își sprijini capul de birou și plânse.

– Tămâia are uneori acest efect asupra oamenilor, Lady Cambourne.

Vocea aceea masculină ce răsună din spatele ei o făcu să se îndrepte în scaun. Bărbatul învești mântat în roșu stătea în pragul ușii.

– Ajută la eliberarea emoțiilor pe care le reprimăm de obicei. Lasă lacrimile să ți se reverse. Fără îndoială le ții ascunse în tine de mult.

– Sir Malcolm, presupun, zise ea, ștergându-și ochii. Chiar dacă era sub influența fumului intoxicant, tot nu avea de gând să-l lase pe omul acela s-o vadă plângând.

El își dădu jos gluga și-și scoase masca aurită, dezvăluind că Julianne nu se înșelase în legătură cu identitatea lui.

– De obicei îmi las masca pe timpul ceremoniei, dar o fac pentru mulțime. Cred că între noi doi nu mai este loc de subterfugii.

– Ceremonie? Așa numești dumneata desfrâul care are loc în încăperea alăturată? zise Julianne și se ridică, rămânând totuși în spatele biroului. Pe chipul ei apăru o expresie de dispreț. Știa că el nu era genul de om pe care să-l impresioneze slăbiciunea. Cred că și o noapte la bordel ar fi mai rafinată de atât.

Buzele lui luară forma unui rânjet imoral.

– Le ofer discipolilor mei ceea ce-și doresc. Și, în schimb, ei îmi dau mie ce îmi doresc.

Privirea lui îi cercetă apoi cu lăcomie trupul, lăsând să se înțeleagă fără vreo urmă de îndoială ce își dorea de la ea. Pentru o clipă, Julianne avu senzația că el putea vedea ce se ascundea sub mantia ei neagră și sub celelalte straturi de haine și se gândi că probabil simțea că trupul ei era încă dureros și plin de dorință de la efectele afrodiziace ale tămâii. Dar, oricât de îmbătate i-ar fi fost simțurile, era absolut sigură că ea nu-l voia pe el.

– Am venit aici așteptându-mă la mistere. Credeam că ceea ce căutați e cunoașterea, zise ea, când el făcu un pas în direcția ei.

– Cunoașterea este doar primul pas. Puterea este scopul final. Își desfăcu apoi roba și dezvălui că el nu era gol pe dedesubt, spre deosebire de discipolii săi. Băgă mâna în buzunar și scoase o cheie

mică, prinsă de o panglică subțire. Nu ai venit aici în căutare de mistere. Ai venit căutând ceva cu care să le descifrezi. Ba chiar aș spune că ai mare nevoie de acest lucru.

Ea se uită instinctiv spre birou, la sertarul încuiat. Iar apoi, când îl țintui din nou cu privirea, fruntea lui palidă se arcui într-o expresie de victorie.

– Este acolo, zise el și bălăngăni cheia în fața ei.

De unde naiba știa ce căuta?

– Tot ce trebuie să faci este să-ți dai jos hainele și să mi te oferi de bunăvoie. Fără rezerve. Din celălalt buzunar scoase apoi o panglică lungă roșie de mătase. Desigur, va trebui să fii legată. Este necesar pentru a putea deveni un potir vrednic. Însă de data aceasta nu voi insista să se întâmple în templu, cu ceilalți. Îmi poți aduce ofranda chiar aici pe birou.

– Ba pe naiba! exclamă Jacob, dând buzna pe ușa din spatele lui.

Sir Malcolm se răsuci imediat spre el, însă nu fu îndeajuns de rapid pentru a se feri de pumnul lui Jacob. Îl lovi în plin în maxilar și-l ameți serios. Dar Sir Malcolm ripostă imediat cu o lovitură puternică, care-i sparse buza adversarului său. Jacob simulă un atac pe partea stângă, dar continuă cu un croșeu de dreapta și îl lovi pe Sir Malcolm fix în tâmplă. Marele Maestru druid se prăbuși la pământ ca un stejar tăiat.

Julianne se repezi din spatele biroului și sări în brațele lui, aproape doborându-l.

– Ai venit după mine, zise ea suspinând. Cum, Doamne, iartă-mă, ai reușit?

– Sunt în parte copoi, bănuiesc. Mai ales că nu mi-ai lăsat cine știe ce urme după care să mă pot ghida. O mângâie ușor pe cap cu mâna rănită și o sărută pe tâmplă. Nu avem timp de pierdut. N-o să fie mult timp inconștient. Hai să plecăm de aici!

– Nu până nu găsim lucrul după care am venit. Ne trebuie cheia. Îngenunche ca să o caute și o găsi repede pe jos, lângă trupul inert al lui Sir Malcolm. După aceea ridică și bucata de mătase roșie. Leagă-l.

– Mi-aș dori să fi avut ceva mai rezistent decât o bucată de mătase, se plânse Jacob și-i legă lui Sir Malcolm mâinile la spate. Ai găsit manuscrisul?

– Cred că da. Împinse cheia în broasca sertarului și o răsuci rapid. După aceea trase afară sertarul cu suficient de multă forță pentru a-l scoate din balamale. Cuibărit în pătuțul său de lemn de stejar se afla un manuscris iluminat, căruia îi lipsea coperta din față. Pe marginile pergamentelor fragile dansau aceleași fiare care erau desenate și pe foile jumătății deținute de ea.

Scoase codicele din sertar și îl așeză cu grijă pe birou, ca să-l studieze. Legăturile destrămate de la margini erau identice cu cele ale jumătății ei. Iar paginile erau împodobite cu același scris cu înfloriturі.

– Da, zise ea și încuviință din cap. Sigur acesta e.

– Dă-mi ciorapii tăi, îi ceru Jacob.

– Poftim? ripostă ea și ridică imediat capul surprinsă.

Exaltarea acelei descoperiri aproape că o făcuse să uite de orice altceva.

– Avem nevoie să-i punem un căluș la gură lui Ravenwood, ca să nu poată striga după ajutor imediat, și-n plus vreau să-i leg și picioarele, zise Jacob. S-ar putea să ne ia mai mult decât ne-am dori să scăpăm din locul acesta. Așa că avem nevoie de tot timpul pe care-l putem obține.

Julianne își scoase pantofii și-și rulă în jos ciorapii fără să mai spună nimic. Câteva clipe mai târziu, ea și Jacob se întorceau prin tunelul întunecat care ducea spre încăperea boltită. Își băgă ambele brațe sub robă și strânse tare la piept manuscrisul, pentru a-l ascunde de ochii celor care poate nu erau amețiți de fumul intoxicant.

Însă mirosul acela dulce de tămâie se strecurase și în jos pe coridor. Jacob o trase aproape de el și o sărută înainte de a ieși pe sub arcadă. Sărutul lui fu apăsător și solicitant, însă apoi se îndepărtă de ea, mârâind încet o înjurătură. De obicei sărutările lui erau mai tandre – deși la fel de excitante ca acela primitiv de mai devreme. Julianne înțelese atunci că mirosul de tămâie îl afecta și pe el la fel de mult cum o afecta pe ea.

– Stai aproape de mine! îi porunci el. Nu te opri din mers, și totul o să fie în regulă.

„În regulă? Cum, Doamne, iartă-mă, ar putea să mai fie totul în regulă?" se gândi ea agitată.

Trebuiau să se strecoare neobservați printre membrii desfrânați ai ordinului, fără să cedeze ispitei fumului de tămâie, să străbată anticamera și tunelul lung și obscur și să ajungă înapoi în casa întunecoasă din Ivy Lane. Și totul înainte ca Sir Malcolm să dea alarma. Și apoi... dacă reușeau cumva să treacă cu bine de acea încercare dificilă... tot mai trebuiau să-și croiască drum înapoi până la conacul lui Lord Kilmaine, înainte să îi descopere careva lipsa.

I se părea puțin probabil ca aventura lor să se termine cu bine și totul să fie *în regulă*. De fapt, era un final la fel de improbabil cum ar fi fost găsirea unei virgine în camera alăturată.

Capitolul 21

Malcolm înota prin întuneric, străduindu-se să ajungă la starea de conștiență. După ce scăpă din bezna aceea nemărginită, se pomeni zăcând pe mozaicul care-l celebra pe Cel Încornorat. Era legat de mâini și de picioare și avea un căluș la gură.

Asta nu făcea parte din planul său.

Intenționase să o transforme pe Lady Cambourne în noua lui consoartă. Să îi supună voința în toate și astfel să monitorizeze mai bine progresele pe care le făcea în căutarea ultimului pumnal.

De unde naiba apăruse Preston?

Înainte de a trimite trăsura după ea, Malcolm o observase pe doamnă în globul lui de cristal și nu-l văzuse pe Jacob Preston nicăieri în preajma ei toată seara. Era mai mult decât evident că omul poseda o putere care-i permitea să se ascundă de el.

Se chinui un pic cu legătura de mătase de la mâini, dar în cele din urmă reuși să se elibereze. Scuipă apoi călușul și-l blestemă pe Preston până-n al nouălea cerc al infernului, în timp ce-și dezlega și picioarele. Va trebui să distrugă mătasea aceea roșie de vreme ce fusese folosită pentru a-l subjuga pe el. Cu toate acestea, decise să păstreze ciorapii lui Lady Cambourne, pentru că s-ar fi putut dovedi utili pe viitor. Cine putea ști când avea să facă un ritual

care să necesite un obiect personal al celei pe care își dorea să o influențeze?

Se uită spre biroul său și constată că manuscrisul dispăruse. Asta nu era neapărat un lucru rău. Oricum intenționase să i-l dea în cele din urmă. Doar că voise să obțină în schimbul lui ceva mai mult decât o bătaie primitivă cu pumnii.

Malcolm își frecă tâmpla și se strâmbă când simți nodul dureros care i se forma. Faptul că Preston îl doborâse la pământ era o lovitură puternică în mândria lui. Dar se gândi că era un târg acceptabil, privind situația în ansamblu. O lovitură sau două nu însemnau nimic în comparație cu renașterea pământurilor Albionului[1] și a străvechii lumi celtice care se dezintegrase în Anglia victoriană. După reînvierea Albionului, druidul care avea să dețină *Toiagul lui Merlin* urma să conducă în secret, putând să manipuleze după voia sa inimile prinților, la fel de ușor cum un om putea dirija fluxul de apă de la un robinet. Avea să dobândească bogăție și o sănătate de fier. Și odată cu ele o viață nefiresc de lungă pe pământ, în care să se bucure de amândouă.

Da, o tâmplă rănită era un schimb echitabil.

Nu credea că Preston și Lady Cambourne plecaseră de mult. Dacă ar fi dat alarma în momentul acela, probabil discipolii lui i-ar fi prins fără probleme.

Iar asta nu îi convenea deloc.

Se aplecă să ia o carte de pe raftul cel mai de jos al bibliotecii sale și răsfoi dincolo de coperta falsă. Sub coperta aceea aparent inofensivă pe care era inscripționat titlul *Arminden*[2] *și alte simboluri falice* se ascundea un codice valoros, care explica misterele *Toiagului lui Merlin*. Dacă Lady Cambourne i-ar fi sustras volumul acela, ar fi trimis negreșit copoii pe urmele ei.

– Cel care unește nu poate fi cel care le găsește, cită Malcolm.

Dacă spera să dețină toiagul puterii, nu trebuia să fie el cel care găsea pumnalele împrăștiate. Trebuia doar să le primească

[1] Vechiul nume al Angliei (n.tr.)

[2] În tradițiile nordice străvechi era un stâlp înalt de lemn (sau pom curățat de frunze sau „pomul de mai") care era înălțat în cinstea solstițiului de vară și împodobit cu flori și verdeață. Dansul în jurul stâlpului era un ritual ancestral legat de cultul fertilității. Era considerat și un simbol falic, dedicat unui ritual păgân. (n.tr.)

din mâna celui care le găsea, altfel proprietățile sale magice ar fi fost anulate.

Malcolm era extrem de conștient de existența unei entități – pe care el prefera să o considere ca un fel de Ochi Veșnic Neadormit – care era mereu vigilentă și veghea asupra lui. Acest Ochi Neadormit se asigura că făcea totul conform planului. Puterile care guvernau proprietățile magice unice ale pumnalului nu trebuiau luate în derâdere. Conform textelor care se regăseau în codicele *Toiagul lui Merlin*, cel care urma să le unească îl putea ajuta indirect pe căutător, dar nu trebuia să-i ușureze sarcina într-atât încât respectivul să-și dea seama cine controla de fapt evenimentele.

Puterile erau dificil de prezis. Așa că era mai bine să nu le mânie.

Intenționase de la început să îi dea codicele deteriorat lui Lady C., dar numai după ce o supunea și o poseda cu ferocitate și în toate modurile imaginabile. Dar, privind în retrospectivă, probabil avea să pară doar o întâmplare că Lady C. reușise să fure manuscrisul. Și astfel puterile aveau să considere că el nu ajutase în nici un fel la „găsire".

Intenționa să le mai ofere lui Preston și lui Lady C. câteva minute să fugă de acolo. După aceea avea să-și facă din nou apariția în templu și să își trimită acoliții pe urmele lor. Era mai bine ca atât puterile veșnic vigilente, cât și Lady Cambourne să considere că ea acționase independent, și nu că, de fapt, în necunoștință de cauză, nu făcea altceva decât să îndeplinească voința lui Malcolm.

Unirea pumnalelor urma să fie cu atât mai dulce, odată ce se va afla în posesia lor. Avea să le transforme înapoi în toiag, folosind metoda descrisă în codice, și avea să dobândească pentru sine toată puterea asociată lui.

Și apoi, pentru a pecetlui legământul său cu Ochiul Veșnic Neadormit, urma să scalde toiagul nou format în sângele căutătorului.

„Străvechile tradiții sunt într-adevăr un lucru minunat", cugetă Malcolm.

*

În clipa aceea, mirosul de tămâie devenea din ce în ce mai puternic. Și voința lui Jacob de a înainta se diminua cu fiecare respirație. De ce se aflau ei acolo? Cine erau toți oamenii aceia goi? Și, cel mai important, de ce Julianne era încă îmbrăcată?

Mâna lui era așezată în josul spatelui ei, iar acel mic contact îi trimitea un val de fiori prin braț. Adâncitura spatelui ei îl îmbia chiar și prin numeroasele straturi de țesături ale robei și ale hainelor pe care le purta pe dedesubt. Movila rotunjită a pântecelui ei... curba fundului... faldurile moi și secrete dintre picioarele ei... toate deliciile trupului ei erau mai vii ca niciodată în mintea lui. Tânjea să rupă materialul brut care îi ascundea toate frumusețile și să venereze fiecare bucățică din ea cu corpul lui.

Oriunde se uita, existau cupluri cu trupurile îngemănate în „fiare cu două spinări". Se uneau nebunește, căutând abandonul pe care nu li-l putea oferi decât o asemenea împreunare animalică.

Și el, și Julianne ar fi trebuit să facă la fel. Jacob o răsuci spre el și o lipi de peretele exterior curbat. Îi devoră gura cu o foame feroce și ea răspunse sărutului lui cu o pasiune febrilă și cu gemete pline de dorință. Își lipi apoi vintrea excitată de a ei, și Julianne se topi sub atingerea lui în suspine guturale... „oh!", „da, acolo!" și „acum, te rog, ia-mă acum".

Jacob îi despărți ușor roba și băgă mâna dedesubt pentru a-i revendica un sân. Ea se arcui și se împinse în palma lui, apoi ridică brațele suple și le încolăci în jurul umerilor săi. Ceva alunecă printre ei și căzu pe cizma lui. Fu pe punctul de a lovi obiectul cu piciorul ca să-l îndepărteze, dar făcu greșeala de a se uita în jos. La început, creierul lui refuză să înțeleagă ce era. Dar apoi semnificația obiectului explodă în mintea lui ca un răsărit brusc de soare.

Manuscrisul.

– Nu te opri! îl zori Julianne.

Îi asedia gâtul cu sărutări febrile și îi sugea lobul urechii. Jacob dădu ochii peste cap și se lăsă pradă plăcerii pentru o clipă sau două. Și apoi, cu un efort supraomenesc, se îndepărtă de ea și se aplecă să ridice manuscrisul.

– Tămâia e de vină, zise el răgușit. Nu putem zăbovi aici.

– Nu mă dorești? Se lipi apoi din nou de el și-și legănă pelvisul, împingându-se în al lui. Oh, Jacob, am nevoie de tine... Te doresc

atât de mult! Lasă-mă numai să te sărut și... Cobori apoi în genunchi în fața lui și îi depărtă roba. Mâinile ei binecuvântate îi desfăceau nasturii pantalonilor și îi mângâiau întreaga lungime a mădularului prin material.

Era absolut minunat să fie acceptat și dorit astfel... Nu numai că trupul său răspundea cu o intensitate pe care nu o mai cunoscuse niciodată, dar simțea și că inima lui era inundată de un potop de sentimente care amenința să-l mistuie. Iubirea, dorința și dorul se împleticeau într-un nod vibrant care îi acapara pieptul.

Nu crezuse niciodată că un bărbat ar putea muri din cauza unei erecții. Dar în clipa aceea era gata să-și schimbe părerea. Era excitat și pregătit. Iar dacă l-ar fi atins cu mâna ei dezgolită – ca să nu mai vorbim de gură –, ar fi explodat cu totul și și-ar fi vărsat imediat sămânța.

Și, chiar dacă nu ar fi făcut-o, era posibil să fi explodat oricum, numai din cauza modului extrem de realist în care își imagina buzele ei dulci și limba ei înfășurate în jurul mădularului lui.

Ori asta, ori ar fi înnebunit cu totul.

Mirosul de tămâie împletea în mintea lui plasa unui cântec de dorință. Un cântec al acaparării, al fierbințelii animalice și al unui egoism de neclintit. În câteva clipe, își va fi pierdut complet umanitatea și va fi devenit o fiară care nu își dorea altceva decât să se împerecheze. Trebuiau să plece amândoi de acolo, cât încă mai era el însuși.

– Te vreau! „Doamne, e prea puțin spus", se gândi el, în timp ce se chinuia să articuleze cuvintele. Dar nu aici! O trase în picioare și o apucă de coate, după care o împinse înspre peretele exterior. Ea scoase câteva sunete incoerente de protest, însă el le ignoră cu îndârjire.

Se auzi dintr-odată un urlet ce semăna cu răgetul unui taur care era măcelărit de viu. Se uită peste umăr și îl văzu pe Sir Malcolm ieșind din enclava lui. Aproape că scotea flăcări prin fantele măștii sale aurii.

– Albionul a fost invadat de intruși! Un bărbat și o femeie, tună el și arătă spre ușa de ieșire, care se afla chiar vizavi de el. Nu aveau cum să ajungă prea departe, prieteni! După ei!

Jacob și Julianne mai aveau încă de parcurs aproximativ un sfert din drumul până la ieșire. Nu aveau nici o șansă se fugă pe unde veniseră.

– E timpul să plecăm! zise Jacob și o târî pe Julianne prin cea mai apropiată arcadă și în jos pe coridorul pe unde rătăcise el mai devreme.

Se aplecă pentru a-și feri capul și o trase după el pe Julianne. Auzi în spatele lor un cor de strigăte, accentuate de sunetul de material care se rupea, și se gândi imediat că membrii ordinului se chinuiau să îmbrace repede la loc robele. Nenumărați pași biciuiau dalele străvechi și huruiau asurzitor în urma lor.

Din fericire, nu îi urmări nimeni în josul coridorului întunecat. Dar Jacob nu putea avea încredere că lucrurile aveau să rămână așa. Răsunară apoi alte urlete și înjurături, care dezvăluiau că cineva descoperise cum aproape demontase ușa, scoțând șuruburile din balamale. Până când o deblocau și o dădeau la o parte, numeroșii oameni care încercau să-i prindă pe el și pe Julianne aveau să fie nevoiți să se strecoare rând pe rând în anticameră.

Iar asta însemna că era foarte posibil să renunțe careva la chinul de-a ieși pe ușa principală și să încerce prin tunelul în care se aflau ei.

– Unde mergem? întrebă Julianne. Vocea ei semăna cu tânguitul unui copil rătăcit.

Jacob îi acoperi imediat gura cu palma sa.

– Mergem la biserică, șopti el, așa că trebuie să faci liniște.

O simți încuviințând din cap încet și continuară spre lumina slabă de la capătul tunelului. Cu fiecare pas pe care-l făceau, aerul era tot mai puțin impregnat cu esență de tămâie, iar mirosul de mucegai umed al criptei devenea tot mai pregnant.

Dar, în clipa aceea, acesta i se părea un schimb echitabil lui Jacob. Trupul i se liniștea și mintea i se limpezea cu fiecare gură de aer.

Julianne găsise cealaltă jumătate a manuscrisului. Iar el o găsise pe ea. Așa că în momentul acela nu trebuia decât să se asigure că aveau să rămână în siguranță.

Când ajunseră la capătul tunelului, îngenunche și trase tare de grilaj. Ignoră cu stoicism durerea cumplită care i se revărsa prin brațe și îi înjunghia creierul, ca urmare a contactului cu metalul

rece. Mortarul sfărâmicios din jurul grilajului ceda în cele din urmă, așa că Jacob îl scoase cu totul și deschise o gaură mică ce ducea în criptă.

– Dă-ți jos roba și crinolina, zise el, în timp ce se dezbrăca și el de materialul negru. Julianne nu ar fi reușit niciodată să se strecoare prin deschizătura aceea purtând crinolină, și era cu atât mai bine să scape și de costumele care îi identificau ca fiind participanți la ritualurile păgâne ale lui Sir Malcolm.

Julianne se conformă fără să se plângă și se strecură prin gaura din perete, cu fustele lungi târâindu-se în urma ei. Jacob împinse manuscrisul după ea, apoi o urmă, abia reușind să-și înghesuie umerii lați prin deschizătură.

Când ieși pe partea cealaltă și se ridică, o văzu pe Julianne ștergând de praf manuscrisul cu batista, ignorând complet faptul că avea hainele pline de pământ. Cele mai multe femei ar fi făcut o criză de isterie din cauza stării deplorabile a ținutei lor. Dar toată atenția lui Julianne era concentrată asupra codicelui după care venise.

Era o minune de femeie.

– Câte contese ar putea face ceea ce tocmai ai făcut tu? întrebă el, plin de admirație.

– Câte ar fi nevoite s-o facă, vrei să spui? replică ea și-l țintui cu privirea. Sau câte ar face-o efectiv? Jacob, trebuie să-mi cer scuze față de tine. Am avut un comportament îngrozitor acolo. Ieftin.

Vocea ei răsuna prin criptă și ricoșa de pe pereții spălăciți.

– Ba nu-i adevărat, șopti ei. Dar hai să vorbim despre asta altundeva! Sunetul se propagă repede prin astfel de spații subterane. Și nu vrem să urmeze careva sunetul vocilor noastre până aici.

Urcară pe scara spiralată care ducea spre sanctuarul de deasupra. Deși în criptă fusese aprinsă o singură lampă cu gaz, catedrala în formă de cruce era iluminată de numeroase grupaje de lumânări, care semănau cu mici insulițe de lumină într-o mare tăcută de întuneric. Nu se auzeau alți pași în afară de ai lor în interiorul acela cavernos.

– Catedrala St. Paul este descuiată, șopti ea. Ar trebui să ne putem strecura neobservați prin cimitir.

– În scurt timp. Jacob se așeză într-o strană și o trase jos lângă el. E posibil ca hoardele lui Sir Malcolm să fi ajuns deja în stradă, iar Ivy Lane nu e departe de aici. Ar trebui să așteptăm aici o vreme... să îi lăsăm să se împrăștie.

Julianne așeză manuscrisul în poală, ținându-l strâns, ca și când ar fi fost un scut de apărare.

– Nu ai avut un comportament îngrozitor. Și nici ieftin, zise Jacob. De fapt, într-un alt loc și-n alt moment, probabil aș fi întâmpinat cu entuziasm comportamentul tău.

Ea îi aruncă o privire încruntată.

– Asta nu mă ajută deloc. Adevărul este că, dacă tu n-ai fi insistat să plecăm, eu nu aș fi avut puterea s-o fac.

– Am fost amândoi afectați de tămâie, dar, în afară de asta, nu înțeleg de ce ești așa mâhnită. Am ajuns în pat împreună de suficient de multe ori încât să nu mai existe vreo cale de a nega că ne dorim unul pe altul... indiferent dacă suntem sau nu sub influența unui afrodiziac.

– Ar fi trebuit să fiu capabilă să mă controlez... dar, mă rog... nu este cel mai potrivit loc pentru a discuta asta, zise ea și se uită afectată prin catedrala goală.

Preț de câteva clipe se lăsă o tăcere apăsătoare. Cu toate acestea, sâsâitul curenților de aer și senzația că exista acolo o Prezență nevăzută făceau ca biserica să pară mai puțin goală.

– Chiar crezi că Atotputernicul este surprins de pornirile creaturilor Sale? o întrebă el.

– Jacob! exclamă ea.

Probabil vorbise mai tare decât intenționase, pentru că își lipi imediat palma peste gură, ca să tacă.

– Uite cum stau lucrurile... Eu cred că noi doi am trecut un fel de test în noaptea aceasta, zise Jacob. În încăperea aceea secretă s-a născut între noi o dorință disperată de-a ne avea unul pe altul, dar în același timp știam și cât de mult îți dorești manuscrisul. Așa că am pus dorința ta pe primul plan.

– Dacă a fost într-adevăr un test, poate că tu l-ai trecut, dar eu nu, zise ea încet. Am uitat complet de manuscris și de pumnal, și de absolut tot. Sir Malcolm a zis că tămâia eliberează din noi lucrurile pe care le reprimăm de obicei. Jacob, aș fi făcut... aș fi făcut orice pentru tine dacă nu m-ai fi oprit.

– Atunci mi-aș dori să încetezi să-ți mai reprimi impulsurile, zise el și chicoti. Faptul că lăsa acele posibilități fericite să i se învârtă prin minte diminua întru câtva durerea rămasă în urma contactului cu grilajul de fier. Apoi o prinse de mână. Cu toată seriozitatea... te iubesc, Julianne! Și cred că și tu ții la mine. Iar asta ar explica de ce voiai să faci toate lucrurile acelea pentru mine. Doar n-ai simțit dorința de a face toate lucrurile alea și cu alți bărbați, nu?

Ea clătină din cap.

– Nu m-am gândit nici măcar o clipă la ceilalți oameni de acolo. Era ca și când nici nu ar fi fost reali. Cred că asta mă deranjează cel mai mult, de fapt. Nu că aș fi făcut cu bucurie cu tine un lucru care se întâmplă între amanți, ci că s-ar fi întâmplat ceva atât de intim și de special de față cu niște străini. Faptul că aveam spectatori nu m-ar fi oprit, nici dacă s-ar fi aflat acolo însăși regina Victoria, luând notițe.

Jacob zâmbi larg.

– Ei bine, să nu uităm că ai un trecut pe scenă. Existența unui public încurajează de obicei caracterele histrionice.

– Nu la asta mă refer...

– În plus, cu siguranță ar fi fost o consemnare memorabilă pentru jurnalul suveranei noastre. Se spune că e destul de pricepută și cu acuarelele. Mă întreb dacă ar fi fost emoționată să surprindă momentul și altfel decât în cuvinte.

Julianne îl împunse în umăr.

– Vorbesc serios, Jacob. Cum am putut să-mi pierd capul în asemenea hal?

– Păi, tocmai despre asta este vorba în iubire... despre a-ți pierde capul. Uite ce e, amândoi încercam să-l punem pe celălalt pe primul plan. Eu am crezut că îți doreai manuscrisul mai mult decât orice altceva. Și probabil tu mi-ai citit gândurile, pentru că ai părut să știi exact ce m-ar fi făcut fericit în clipa aceea. Poate că... Îi ridică mâna la buze și îi sărută ușor degetele. Poate că mă iubești. Și poate chiar mai mult decât îți dai seama.

Julianne își sprijini capul pe umărul lui și eliberă un mic oftat.

– Poate că da.

Capitolul 22

– Nu pot să lucrez dacă stai pe capul meu ca un vultur care așteaptă să nu se mai miște prada. Doctorul Snowdon își ridică ochelarii pe frunte și-i aruncă lui Jacob o privire încruntată. Dacă lăsați manuscrisul la mine, sigur o să am ceva pentru voi până diseară. Sau cel târziu mâine-dimineață.

– Îmi pare rău, doctore, dar nu îndrăznim să lăsăm manuscrisul aici. S-ar putea să fii în pericol dacă se află în posesia ta și te apreciem prea mult ca să-ți facem una ca asta, zise Julianne împăciuitoare. Dar are dreptate, Jacob. Vino și stai jos! O să faci gaură în podea de la cât te învârți.

Jacob se trânti pe scaunul de lângă ea. Își petrecuseră noaptea în Catedrala St. Paul, dormind pe apucate și ascunzându-se în strană când paracliserul își făcuse rondul prin interiorul întunecat. Și, de îndată ce răsăriseră zorii, se strecuraseră afară și opriseră o birjă de închiriat care trecea. Jacob îi poruncise apoi vizitiului să-i ducă la el acasă, unde stătuseră numai cât să ia cealaltă jumătate a manuscrisului din seif. După aceea, ignoraseră rugămințile doamnei Trott de a rămâne pentru a lua micul dejun sau pentru a se aranja un pic și veniseră direct la cabinetul doctorului Snowdon.

Julianne se gândi că poate ar fi trebuit să insiste să se întoarcă la conacul lui Lord și Lady Kilmaine, însă știa că șansele ei de a se furișa înapoi în casă neobservată erau destul de mici. Dar, de vreme ce reputația ei era deja ruinată în ochii gazdelor sale, probabil nu prea mai contau câteva ore în plus.

În mod normal, Julianne ar fi fost înnebunită gândindu-se la scandalul care ar fi rezultat când le-ar fi trecut din nou pragul în cele din urmă. Mai cu seamă că părea destul de răvășită. Își lăsase mantia îmblănită în anticamera druizilor și crinolina în tunelul care ducea spre cripta Catedralei St. Paul. Fustele ei lungi atârnau fără vlagă și i se împleticeau de picioare, iar tivul îi ajungea până sub pantofi, amenințând să o facă să se împiedice la fiecare pas. Și era sigură și nici părul ei nu arăta mai bine.

Dar se simțea ca o regină, ori de câte ori o privea Jacob. O iubea. Ba, și mai uimitor de atât, existau toate șansele ca și ea să-l iubească pe el.

Evitase mereu dragostea ca pe variolă. Pentru că iubirea transforma femeile în niște ființe maleabile și foarte slabe. Și le înăbușea abilitatea de a-și urma propriul drum în viață. Căsătoria poate că era un rău necesar, însă iubirea era o boală care trebuia evitată cu orice preț.

Și cu toate acestea se lăsase afectată de ea.

Julianne nu era pregătită să se gândească la ce însemna asta pentru planurile ei. Dar, când își arunca privirea spre Jacob, simțea că pieptul ei era pe cale să explodeze de tandrețe. Așa că era dispusă să dea la o parte întrebările legate de viitor și să se concentreze numai asupra prezentului dulce.

– Hmm! Fascinant! șopti Snowdon, și Jacob sări imediat în picioare.

– Ce este?

– Ai răbdare, bătrâne! Am descifrat paragraful, dar încă nu am o traducere satisfăcătoare. Celții aveau suflete de poeți și vreau pe cât posibil să rămân fidel spiritului originalului. George își scoase ochelarii și îi șterse cu batista sa. Doar că pentametrul[1] iambic nu prea curge fluent din stiloul meu în dimineața asta și...

– Dă-o naibii de poezie, George, îl întrerupse Jacob. Ce spune acolo?

– Ceva despre un pumnal din Peștera lui Merlin.

– Ce-i cu el?

– Ei bine, este un pic straniu, de vreme ce știi și tu că am presupus mereu că peștera asociată miturilor arthuriene ar trebui să fie undeva în Cornwall, lângă Tintagel, zise George. Sau poate în Forest Sauvage, unde a fost crescut Arthur.

Jacob se înghesui lângă prietenul său și se uită peste umărul lui la notițele în latină.

– Văd că scrie ceva acolo de Penton.

– Bună treabă, bătrâne! Se pare că nu ai uitat chiar tot ce ai încercat să nu înveți la Cambridge. Într-adevăr, asta pare să scrie,

[1] În versificația latină și greacă, vers de cinci picioare, alcătuit din două emistihuri egale (doi dactili și o silabă lungă) (n.tr.)

deși nu prea îmi pot explica de ce, recunoscu George. Dacă presupunerile mele sunt corecte, ar fi complet ciudat să ne gândim că Peștera lui Merlin s-ar putea afla aici în Londra, sub Penton Rise.

– Oh, cred că ai fi surprins să afli ce se ascunde sub străzile Londrei, zise Julianne.

„Sau mai degrabă sub Catedrala St. Paul", se gândi apoi.

– Penton Rise, repetă Jacob în șoaptă. Am presupus întotdeauna că acela este un deal natural. Crezi că ar putea fi de fapt vreun soi de movilă antică goală pe dinăuntru?

– Orice este posibil, zise Julianne. Era pentru prima dată în viața ei când chiar credea acele cuvinte pe care le mai rostise de o mie de ori. Dragostea – sau mai degrabă șansa la dragoste – îi oferea o perspectivă mult mai optimistă decât de obicei. Scrie ceva în manuscris despre unde s-ar putea afla intrarea în movilă?

– Ei bine, scrie ceva aici despre căutarea locului în care sălășluiesc spiritele de dedesubtul spiritelor. Destul de ciudat, aș spune, adăugă George și se scărpină în cap. Nu știu cum să interpretez treaba asta. Nu e tocmai un caz în care X marchează locul, nu?

– E mai mult decât aveam când am ajuns aici, zise Jacob. Mulțumesc, George. Noi o să te lăsăm acum.

Jacob luă apoi manuscrisul și adună toate notițele prietenului său.

– Stai, zise doctorul Snowdon cu o expresie exasperată pe chip, care îi amintea lui Julianne de un copoi dezamăgit. Mai pot afla multe lucruri din manuscrisul acela...

– Și vom fi bucuroși să te lăsăm să descoperi mai multe, zise Julianne, verificând cât era ora la pandantivul ei de argint cu ceas. Pierduseră deja o jumătate din dimineață, și, pe măsură ce trecea timpul, devenea din ce în ce mai dificil pentru ea să dea ochii cu gazdele ei. Dar nu vrem să te deranjăm de la treabă și nici nu putem urma mai mult de un indiciu o dată.

– Treci pe la mine diseară, zise Jacob. Și o să te las să te joci cu sintaxele după pofta inimii.

Îi deschise apoi ușa lui Julianne. Ea ieși pe coridor, dar aproape se ciocni de femeia frumos îmbrăcată care aștepta acolo.

„Trebuie să fie una dintre pacientele cu isterie ale doctorului Snowdon", se gândi ea.

Femeia se uită dezaprobator la ținuta răvășită a lui Julianne, apoi îi aruncă o privire necruțătoare lui Jacob.

– Ai așteptat mult prea mult, domnule. Aș putea paria că soția dumitale are cel mai grav caz de isterie pe care l-a văzut vreodată doctorul Snowdon. După aceea îi zâmbi amabilă lui Julianne și o bătu liniștitor pe antebraț. Să vii regulat la ședințele de tratament, drăguță. O să te facă bine în cel mai scurt timp.

– Nu e ca și când ai fi pe cale să înfrunți un balaur, zise Jacob, în timp ce trăsura îi conducea tot mai aproape de conacul lui Lord și Lady Kilmaine. Pentru numele lui Dumnezeu, e doar verișoara mea Viola!

Julianne oftă. Bărbații nu aveau nici cea mai vagă idee ce fel de balauri se puteau ascunde sub muselină și dantelă. Iar o amfitrioană care considera că ospitalitatea îi fusese trădată de un comportament necorespunzător al invitatului ei putea fi la fel de fioroasă ca o șopârlă care scuipa foc.

Și cu mult mai răzbunătoare.

Dar nu era nimic de făcut în privința aceasta. Julianne era cea care semănase vântul. Și venise clipa să culeagă furtuna.

Odată ce Jacob o ajută să coboare din trăsura de închiriat, își îndreptă umerii și porni cu hotărâre spre ușa principală a casei soților Kilmaine. Ușa se deschise, și fură conduși înăuntru. În timp ce așteptau ca majordomul să o cheme pe stăpâna sa, Julianne repetă în minte pentru a nu știu câta oară scuzele pe care urma să i le prezinte doamnei.

Cu toate acestea, nu avu timp să deschidă gura. După ce majordomul le anunță sosirea, Viola se năpusti în josul holului spre intrândul unde așteptau ei, și Julianne fu învăluită într-o îmbrățișare strânsă, înainte să apuce să rostească un singur cuvânt.

– Doamne, Dumnezeule! Mi-am făcut atâtea griji pentru tine! Am fost pe punctul de a chema poliția să înceapă o căutare, însă Quinn nu m-a lăsat, zise ea, eliberând-o pe Julianne și îmbrățișându-l la fel de strâns și de primitor și pe Jacob. Desigur, odată ce am trimis un mesager la tine acasă și am aflat că și tu lipseai, Jacob, ne-am gândit că totul trebuie să fie în regulă. Viola se încruntă apoi nedumerită. Dar nu ați fi avut timp să mergeți la Gretna Green și să vă și întoarceți. Ce-ai făcut, vicleanule? Ai găsit un căpitan

de vas dispus să ridice ancora pe Tamisa și să vă căsătorească la bordul navei? Jacob, n-ai zis niciodată nimic despre procurarea unei licențe speciale și...

Dar se opri imediat din pălăvrăgit când observă că Julianne nu avea crinolină și că ținuta ei era într-o stare deplorabilă. Și lui Jacob îi lipseau butonii de la guler, iar genunchii pantalonilor săi erau plini de mizerie.

– O, Doamne! Mă tem că m-am înșelat cumplit! Nu ați fugit ca să vă căsătoriți pe ascuns, nu? zise ea încet.

– Nu, răspunse Jacob. Deși este o idee foarte bună. Dumnezeu să-l apere pe orice englez de pompozitatea unei nunți formale.

Julianne tresări. Oare asta însemna că voia să fugă cu ea și să se căsătorească în secret? Sau că acea simplă idee i se părea mai puțin respingătoare decât toată ceremonia bisericească? Adevărul era că o ceruse deja în căsătorie o dată. Dar la momentul respectiv fusese convinsă că o făcuse numai pentru că voia să ajungă în patul ei și că se gândise că o cerere în căsătorie i-ar fi ușurat strădania. Iar acum, că-și petrecuseră noaptea împreună – chiar dacă nu făcuseră altceva decât să se cuibărească nevinovat în strana unei biserici –, lumea bună avea să se aștepte de la ei să se căsătorească și să înăbușe orice tentativă de scandal.

Însă Jacob nu deschisese subiectul, și Julianne nu era sigură cum ar fi procedat dacă ar fi făcut-o. Căsătoria însemna în continuare că trebuia să renunțe la libertatea ei în favoarea unui bărbat. Și tot era un risc, chiar dacă bărbatul acela era Jacob.

– Mai bine cheamă-l pe Quinn, îi zise Jacob verișoarei sale. Vă datorăm o explicație despre ce se întâmplă, și aș prefera să trec doar o singură dată prin asta.

– Îmi pare rău că te-am făcut să te îngrijorezi, Viola, începu Julianne, dar verișoara lui Jacob o întrerupse imediat.

– Nu mai contează. Sunt sigură că ai avut un motiv bun pentru care te-ai strecurat din casă azi-noapte. Și cel puțin ai folosit ușa din spate. Trebuie să recunosc că m-am furișat și eu pe o fereastră sau două la vremea mea, zise ea și îi făcu cu ochiul. Lasă-mă să merg să-l chem pe Quinn, înainte să explodez de curiozitate.

Viola se repezi să-l cheme pe soțul ei, și Julianne eliberă un oftat stăpânit.

– Ce ți-am spus eu? zise Jacob.

– Ai avut dreptate. Este absolut minunată! Julianne zâmbi apoi privind silueta Violei îndepărtându-se, după care se întoarse și îl îmbrățișă pe Jacob. Pur și simplu ador familia ta.

– Nu te pripi, zise el, strecurându-și mâna la spatele ei și lipind-o din nou de el. Încă nu i-ai cunoscut pe toți. Păstrez pentru mai târziu mătușa nebună și vărul de-al doilea care zace în închisoarea Fleet.

– Cât de mai târziu?

Jacob zâmbi și o sărută pe frunte.

– Cred că ar fi mai bine să aștept până când te îndrăgostești de mine până peste cap.

– Oh! exclamă ea. Auzi apoi pașii Violei și ai lui Quinn răsunând pe coridorul care dădea spre intrând. Se ridică pe vârfuri și-și atinse ușor buzele de ale lui. S-ar putea să nu mai ai așa mult de așteptat.

Jacob le povesti totul Violei și lui Quinn. Le explică despre ultimul pumnal și misiunea de căutare, despre ajutorul lui George Snowdon în descifrarea codicelui antic și despre societatea secretă a druizilor.

Iar Julianne le spuse despre noaptea nedormită pe care o petrecuseră în sanctuarul întunecat al Catedralei St. Paul, după ce reușiseră să scape din templul subteran. Adăugă și faptul că spera din toată inima ca pe parcursul căutării lor să poată dovedi într-un fel sau altul că răposatul ei soț nu își luase viața. Și fu complet sinceră în legătură cu existența cumpărătorului misterios care își dorea setul de șase pumnale, dar și cu ce-ar fi însemnat vânzarea aceea pentru ea și pentru cei care depindeau de ea.

– Dar, dacă nu vom reuși să găsim și ultimul pumnal, mă gândeam că poate v-ar interesa pe tine și pe unele dintre prietenele tale să sprijiniți școala doamnei Osgood, zise Julianne. Fetele astea nu au unde altundeva să se ducă și nu pot permite să fie aruncate înapoi în stradă.

– Sigur că nu, zise Viola. Și sper că îmi vei permite plăcerea de a ajuta școala, chiar și dacă o să găsiți ultimul pumnal. Lumea poate fi un loc foarte dificil pentru o femeie care nu are protecția unui bărbat bun. Îi zâmbi apoi soțului ei, și își transmiseră reciproc un mesaj nu tocmai secret de iubire și încredere. Și trebuie

să fie și mai îngrozitor pentru o fată tânără fără familie sau fără un binefăcător.

Julianne clipi și șterse lacrimile care-i împânzeau ochii. Viola înțelegea cât de importantă era școala pentru ea. Julianne și sora ei Mary nu avuseseră niciodată parte de un adăpost sigur în copilărie. Și, într-o oarecare măsură, să le ofere altora unul o ajuta să umple un gol din inima sa și în același timp să aline vinovăția care o chinuia din cauza faptului că nu o găsise niciodată pe sora ei.

– Eu și Viola n-am mai avut parte de nici o aventură de... O, cred că de cel puțin o săptămână sau două. Quinn își frecă palmele de nerăbdare. Ce putem face să vă ajutăm să găsiți acest pumnal misterios?

– Ei bine, v-aș rămâne veșnic îndatorat dacă s-ar întâmpla să știți vreo modalitate de a ajunge sub Penton Rise, unde se ascunde Peștera lui Merlin... sau unde s-ar putea găsi „locul în care sălășluiesc spiritele de dedesubtul spiritelor", zise Jacob și căscă. Dar, pentru moment, o baie, micul dejun și un somn de câteva ore sunt în capul listei mele. Deși nu neapărat în ordinea asta.

Julianne se gândea cum ar putea găsi pumnalul în Londra. Cu toate acestea, simțea și ea cum lenjeria moale de pat îi ademenea trupul obosit.

– Aș aprecia foarte mult dacă aș mai putea rămâne la voi o vreme, zise Julianne. Cel puțin până când găsim ultimul pumnal.

– Sigur că poți rămâne. Asta e de la sine înțeles, zise Viola. Și vrem să știi că suntem dispuși să vă ajutăm oricum putem. Trebuie să mărturisesc că toată treaba asta cu căutarea unui pumnal druid este mult mai interesantă decât prima poveste pe care mi-ai spus-o... cum că între tine și Jacob nu este altceva decât un vechi și plictisitor parteneriat de afaceri. Bineînțeles, nu am crezut povestea aia nici o clipă. Haide! zise apoi și îi întinse mâna lui Julianne. Poate că Jacob nu își dorește conforturile într-o ordine anume, dar aș putea pune pariu că tu ai vrea să mănânci ceva cât ți se pregătește baia. După aceea o s-o rog pe Maggie să îți pregătească și patul.

Julianne o prinse de braț pe gazda sa și o lăsă să o conducă spre salonul de dimineață pentru o mică gustare. Viola nu o învinuise

pentru nimic și nici nu se arătase indignată, chiar dacă Julianne și Jacob petrecuseră noaptea împreună – necăsătoriți fiind.

O bucura mult să știe că găsise o prietenă adevărată în Viola Preston. Ba, mai mult de atât, găsise un spirit înrudit. Aproape... o soră.

Julianne probabil nu avea să afle niciodată ce se întâmplase cu Mary. Dar toată iubirea pe care i-o oferise sora ei era reflectată în acceptarea necondiționată pe care o primea din partea verișoarei lui Jacob.

Jacob o iubea. Iar familia lui o primea cu o căldură de care ea nu mai avusese niciodată parte. Tot ce îi mai trebuia pentru a se putea considera pe deplin fericită era să aibă în posesia sa și cele șase pumnale.

– Julianne, trezește-te!

Se strădui să deschidă un ochi. Fuseseră trase draperiile pentru a face întuneric în dormitor, dar o fâșie subțire de lumină tot reușea să se strecoare prin crăpătura dintre perdele. Afară tocmai străluceau ultimele raze de lumină naturală. Judecând după cât de grele își simțea pleoapele, probabil nu apucase să doarmă o oră întreagă, și se gândi că trebuia să fie după-amiaza târzie a aceleiași zile.

Se auzi un ciocănit încet, apoi răsună din nou vocea Violei:

– Pot să intru?

Julianne se ridică și-și puse un halat peste corsetul în care adormise, după care se duse să-i deschidă ușa prietenei ei.

– Îmi pare rău să te trezesc, dar pur și simplu n-am mai avut răbdare să aștept, zise Viola, care se năpusti în cameră și se așeză la picioarele patului. Este posibil ca eu și Quinn să fi aflat ceva.

– Da?

– Trebuie să te îmbraci! Dar nimic prea elegant. Viola sări în picioare și deschise ușa dulapului. Scoase una dintre ținutele mai puțin elegante ale lui Julianne, din perioada de doliu, compusă dintr-o fustă ternă și o jachetă groasă. Asta va funcționa de minune. Agăță hainele de paravanul din colțul camerei, apoi se întoarse din nou spre Julianne. Ochii ei căprui dansau de entuziasm. Desigur, e posibil să nu fie nimic, dar Quinn crede că e ceva ce merită cercetat. O, Doamne, e atât de palpitant!

Julianne dispăru în spatele paravanului.

– Dar ce, Doamne, iartă-mă, ați descoperit?

– Sper să nu fie cazul să ne ierte pentru nimic, răspunse ea glumeață. Oricum, ceea ce am descoperit este *sub* pământ. Sau, mă rog, într-un fel, recunoscu Viola. După ce v-ați culcat tu și Jacob, eu și Quinn am făcut o plimbare până la Penton Rise ca să vedem împrejurimile cu alți ochi. Și, crede-mă când îți spun, lucrurile arată cu totul altfel când îți imaginezi ce s-ar putea afla dedesubt.

– Trebuie să mărturisesc că ai dreptate! Julianne își puse în grabă cea mai îngustă crinolină pe care o avea și apoi își trecu fusta peste cap. Ieși din spatele paravanului în timp ce-și punea jacheta și încheie nasturii mari sidefii. Ai de gând să-mi spui ce ați descoperit sau va trebui să ghicesc?

– Ghicește dacă vrei, că eu nu am de gând să-ți spun, zise Viola. Aș prefera să vezi cu ochii tăi.

Viola rezistă cu stoicism eforturilor lui Julianne de a o face să-i dezvăluie secretul, și, la scurt timp după aceea, cele două femei se alăturară domnilor în trăsura lui Lord Kilmaine. Din păcate, un trafic infernal aglomera străzile înguste, iar asta transforma călătoria aceea într-una foarte lentă. Cu toate acestea, trăsura era de preferat călăritului sau mersului pe jos, de vreme ce vântul rece, năprasnic, de noiembrie sufla cu putere, însuflețit parcă de spiritul iernii.

După ce trăsura se opri, Quinn ridică draperiile de la ferestrele mici, ca să poată vedea mai bine. Se aflau pe strada laterală de la baza Penton Rise, chiar în fața unei taverne cu un aspect destul de comun. Apoi Julianne citi semnul care se legăna deasupra ușii și icni.

Pe pancartă scria că numele tavernei era Peștera lui Merlin.

– „Căutați locul în care sălășluiesc spiritele de dedesubtul spiritelor", zise Julianne, parafrazând traducerea aproximativă a codicelui, realizată de doctorul Snowdon. Oare chiar ar putea fi atât de simplu? se miră ea.

– Crede-mă, zise Jacob încruntat, dându-se jos din trăsură și ajutându-le și pe cele două femei să coboare. Nimic nu este niciodată atât de simplu.

Capitolul 23

Peștera lui Merlin era o tavernă simplă, frecventată de muncitori. Băncuțele dinăuntru erau rugoase, iar mesele uzate ca urmare a sute de ani în care halbele reci alunecaseră peste lemnul fin de stejar. Chiar dacă Jacob și ceilalți se îmbrăcaseră cât mai simplu și nepretențios cu putință, tot ieșeau în evidență ca fiind „oameni de calitate" în spelunca aceea plină de lepădături.

Spre deosebire de proprietarul tavernei King's Arm, hangiul din spatele barului de la Peștera lui Merlin nu păru dornic să se dea peste cap pentru a-i impresiona, în speranța de a atrage acolo mai mulți oameni de obârșie nobilă. Li se așezară în față același gen de halbe de lut din care beau și restul clienților, împreună cu un coș de pâine uscată, un castron de smântână grasă și patru străchini de tocană groasă, care conținea în cea mai mare parte cartofi, praz și gulii și foarte puțină carne. Jacob se uită cu o suspiciune sănătoasă la fiecare bucățică ațoasă de carne, care ar fi trebuit să fie carne de vită.

Nu părea să existe nimic altceva în meniu.

Când se întoarse fata care îi servea cu o rundă nouă de bere pentru toți, Quinn ceru să știe:

– Ce trebuie să facă un om pentru a obține niște whisky aici?

– Să ceară, îi răspunse fata simplu.

– Bun așa, zise Quinn și trânti o monedă pe masă. Adu-mi cea mai veche sticlă pe care o aveți. Și patru pahare. De preferință, curate.

Jacob o privi pe fată dispărând pe o ușă din spatele barului. Părea să ducă spre o scară ce cobora.

Julianne rămase și ea cu privirea ațintită spre ușă.

– Mă întreb dacă se află ceva dedesubt. Spirite sub spirite, cum s-ar spune.

Viola se cutremură.

– Spirite... Asta face să sune ca și când locul ar fi bântuit.

Fata reapăru apoi, dar, până când închise ușa în urma sa, din pivniță răsună același șuierat ușor.

– Pare a fi într-adevăr bântuit, spuse Quinn.

Jacob clătină din cap.

– Am auzit cu toții cum șuieră un horn într-o zi cu vânt puternic. Sunetul acesta ar putea însemna pur și simplu că există o gaură de evacuare care urcă din pivniță... știți voi, un spațiu gol în care se adună curenții de aer...

Încercă să nu fie extrem de categoric în afirmația sa. La urma urmei, nu aveau altceva decât presupuneri. Iar expresia plină de speranță de pe chipul lui Julianne îl făcea să se încordeze. Avea să fie extrem de dezamăgită dacă se înșelaseră.

– Și cum putem afla sigur? întrebă ea.

Jacob se uită în jur. Hangiul era ocupat să scoată halbe de bere. Tocmai intrase un grup de muncitori de la docuri care aveau cu toții un aspect destul de dur. Fata care servea se grăbea spre încăperea unde clocotea o oală cu tocană, ca să le pregătească străchinile. Jacob se întoarse spre Quinn și îi zise:

– Dacă nu mă întorc într-o oră sau două, mă aștept să vii după mine.

– Vrei să spui dacă *noi* nu ne întoarcem, îl corectă Julianne și ridică ușor bărbia.

Nu avea nici un rost să se certe cu ea. Știa că l-ar fi urmărit oricum dacă ar fi încercat să o lase acolo. Dar, în mod ciudat, treaba asta nu părea să-l deranjeze. Chiar dacă nu avea nici cea mai vagă idee peste ce necazuri ar fi putut da în pivnița de sub tavernă, nici nu-și imagina să se fi dus acolo fără ea.

– Dacă nu ne întoarcem, se corectă el, încuviințând din cap. Vom avea nevoie de o diversiune aici dacă vrem să ne strecurăm neobservați în pivniță.

– Lasă asta în seama mea, zise Quinn. Se ridică și îl strigă pe barman, înălțând sticla de whisky în direcția lui. Ascultă aici, omul meu bun, un rând de băuturi la toată lumea.

Afirmația lui fu întâmpinată cu urale și cu o mare agitație din partea proprietarului și a fetei care servea. Cei doi se chinuiau de zor să găsească suficiente pahare – curate sau altfel –, ca să ajungă tuturor clienților. Quinn se ridică apoi de la masă și se învârti prin tavernă, turnând whisky în paharele ridicate, acceptând uralele strașnice de sănătate și noroc, râzând și vorbind cu toată lumea.

Toți ochii erau ațintiți asupra lui.

– Acum e momentul, spuse Viola.

Jacob și Julianne se mișcară cât putură de repede spre ușa din spatele barului. Se strecurară pe acolo și lăsară în urmă lumea luminii, pentru a coborî treptele de piatră neregulate, care duceau spre crama întunecoasă. Când ajunseră la baza scărilor, găsiră o lampă cu petrol, atârnată într-un cârlig înzidit în fațada de piatră.

– Uite, în momentul acesta ar fi destul de util trucul acela cu focul pe care-l face prietenul tău Sir Malcolm, zise Jacob, apoi scoase o cutie de chibrituri din buzunar și aprinse fitilul.

– Nu este prietenul meu, replică Julianne și se uită în spatele lui, studiind sticlele încărcate de praf și butoaiele antice. Și chiar nu cred că e un truc. Dacă tu ai viziuni când atingi un metal – și nu mă îndoiesc deloc de asta –, atunci sunt dispusă să cred și că e posibil ca Sir Malcolm să extragă foc din aer.

Lampa se stinse.

– Ei bine, aș spune că în clipa asta abilitatea lui ar fi mult mai folositoare decât a mea, zise Jacob pufnind.

Se apucă apoi să scurteze puțin fitilul. Era ceva destul de dificil de realizat cu mănuși, însă nu voia să audă vocea subțire a lămpii. În cele din urmă reuși să o reaprindă și îi puse imediat capacul pentru a proteja flacăra.

– Stai aproape de mine, îi ceru el, și Julia veni imediat în spatele lui și-și odihni mâna pe umărul său.

Explorară pivnița în lung și-n lat, dar nu găsiră nimic în afară de rânduri întregi de sticle stivuite pe laterale și un morman de butoiașe înghesuite de-a lungul peretelui celui mai îndepărtat.

– Nu e nimic aici, zise Julia și își încovoie umerii.

– Sunt aici, zise Jacob și lăsă jos lampa, ca să o îmbrățișeze. Doar că ea nu se relaxă în brațele lui, așa cum sperase. În schimb, tremura. Ușor, fetiță! N-ai de ce să te temi în pivnița asta, decât poate că o să-ți prăfuiești fustele.

– Nu mi-e frică, zise ea țâfnoasă. Sunt supărată. Știu că poate e o prostie, dar eram foarte sigură că vom găsi ceva aici.

– Și dacă nu găsim niciodată? întrebă Jacob și-i ridică ușor bărbia astfel încât să-l privească. Trebuie să începi să te gândești și la ce alternative ai, în caz că nu vom găsi niciodată pumnalul.

– Nu înțeleg de ce ar trebui să mă mai gândesc la ele. Nu s-au schimbat cu nimic. Pot să mă căsătoresc cu prietenul slugarnic

al fiului vitreg, să mă întorc pe scenă sau să devină curtezană, zise ea, enumerând posibilitățile acelea pe degetele ei înmănușate. Nu prea sunt cine știe ce variante, nu-i așa?

– Ai uitat una, zise el cu fermitate.

Jacob și-ar fi dorit ca el să fie principala ei alternativă.

Dar, înainte ca Julianne să-i poată răspunde, răsună din nou șuieratul pe care-l auziseră sus în tavernă. Se auzea mai tare, mai aproape și semăna și mai mult cu vaietul tânguitor al unui suflet fără trup.

– Iată că se aude din nou spiritul nostru misterios. Sunetul pare să vină din spatele butoaielor, zise Julianne și se îndepărtă de Jacob ca să le inspecteze mai îndeaproape. Șuvițele de păr care se eliberaseră din coafura ei se unduiră un pic când se apropie de butoaie. Cu siguranță se simte un curent de aer din spatele lor.

Aproape că dansa de entuziasm, amintindu-i lui Jacob de o iapă care se agită să scape de căpăstru înainte de o cursă. Bucuria ei era aproape palpabilă și îi aducea un val de plăcere în vintre. Jacob ar fi făcut orice ca să păstreze pentru totdeauna acea strălucire în ochii ei.

– Ține asta, zise Jacob dându-i lampa și îndepărtând câteva butoaie. După ce dădu deoparte vreo șase dintre ele, descoperi o crăpătură care pornea din apropierea grinzilor din tavan. Deschizătura cobora în jos pe peretele de piatră și devenea din ce în ce mai mare, așa că se grăbi să dea la o parte și restul butoaielor.

Până când ajunse în dreptul taliei lui, deschizătura din perete devenise deja suficient de mare ca să încapă prin ea lățimea umerilor unui bărbat. Jacob se lăsă în jos în dreptul crăpăturii și ridică felinarul. Lumina străpunse imediat întunericul.

– Gaura este destul de îngustă, dar pare să dea într-o încăpere câțiva metri mai încolo.

– Dacă am reușit să ne strecurăm prin deschizătura din spatele grilajului care ducea în cripta Catedralei St. Paul, cu siguranță vom încăpea și pe aici, zise Julianne și se apropie de gaura din perete.

– Nu te grăbi! De obicei, sunt de acord să o ia înainte doamnele, dar nu și în cazul acesta. Ori stai în spatele meu, ori rămâi aici, zise el cu asprime. Ne-am înțeles?

Julianne îi aruncă un zâmbet cochet și ridică dintr-o sprânceană.

– Îmi amintesc că ai demonstrat destul de bine filosofia asta care spune că „mai întâi doamnele". Dar, de vreme ce nu ne aflăm într-o trăsură sau într-un pat, o să te urmez fericită.

Jacob aproape că se înecă de uimire. I se dilataseră foarte mult pupilele și ochii ei păreau negri. Iar o îmbujorare rozalie îi acaparase obrajii. Auzise că anumite femei considerau pericolul un afrodiziac și că amenințarea descoperirii putea condimenta o aventură. Și chiar și fără un stimulent amețitor ca tămâia, era mai mult decât evident că misterul, urmărirea și necunoscutul i se păreau incitante lui Julianne. Se gândi atunci că, dacă își dorea să o țină mereu fericită pe femeia aceea, trebuia să se asigure că va avea parte de numeroase aventuri pe viitor.

Apoi își dădu seama că asta era ceva ce își dorea mai mult decât orice altceva. Pentru că era și singura modalitate prin care putea fi el însuși fericit.

O trase în brațele lui și o sărută, dorindu-și să-i simtă și ea inima, care amenința să-i sară din piept. Ea reprezenta misterul și aventura lui. Iar dezlegarea enigmei reprezentate de această femeie avea să-i ia o viață întreagă. Cu toate acestea, era mai mult decât dispus să se dedice pe deplin sarcinii.

Asta dacă ea avea să îi permită.

Julianne îl mușcă jucăușă de buză când gurile li se despărțiră.

– Și acum hai să mergem să găsim pumnalul!

– Bine! zise el, după care se aplecă pe vine, ca să se strecoare prin deschiderea îngustă din zid. După mine, atunci.

Dar, de îndată ce intră prin crăpătură, auzi un zumzet scăzut. Pereții de piatră erau căptușiți cu metal. Iar când se atinse de ziduri ca să înainteze, simți imediat multitudinea de voci de metale înghesuindu-se la granița minții sale. Auzea țipătul ascuțit al staniului, lipăitul nichelului și al zincului și un strop din cântecul aurului și al argintului – dar râsetele lor erau ca niște șoapte și aproape prea slabe pentru a fi percepute.

Oftă ușurat în clipa în care crăpătura din stâncă se deschise într-o încăpere cu tavan înalt și putu pași suficient de departe de metalele din ziduri pentru ca vocile lor să amuțească. Ridică felinarul și studie încăperea, în timp ce Julianne ieșea în spatele lui.

Fațadele stâncilor erau brăzdate cu striuri de culoare, iar pereții peșterii erau presărați cu buzunare de cristal ce reflectau lumina și o făceau să danseze prin încăpere în nenumărate

nuanțe. Aerul era uscat și rece, dar Jacob putea auzi când și când un răpăit de apă. Din tavanul boltit de deasupra capetelor lor picurau stalactite și înaintea lor se ridicau stalagmite. O parte dintre formațiuni se uniseră pe peretele de vizavi de ei, semănând în mod straniu cu niște tuburi de orgă lucioase. Iar în centrul încăperii sclipea un bazin închis la culoare și cu aspect uleios.

– Ai grijă, zise el încet. S-ar putea ca pe jos să existe fisuri în rocă, la fel de mari ca aceea prin care am intrat. Stai aproape de mine.

Ea încuviință din cap.

– Arată de parcă nu a mai fost nimeni aici de mult timp.

„Sau poate niciodată", cugetă el, dar nu vru să dea glas gândurilor. „Nu are sens să-i zdrobesc pe dată speranțele." Cu toate acestea, nu existau dovezi că vreun om pusese vreodată piciorul în peștera aceea. Podeaua era stâncoasă și plină de asperități. Nu exista suficient praf nici măcar pentru a se forma urme de pași și nu era nici o formațiune de pietre aranjate în formă de cerc, cu scopul de a ține sub control un foc. În plus, pereții nu prezentau urme de funingine.

Jacob își croi drum peste podeaua inegală, oprindu-se ca să o ajute pe Julianne să treacă peste pietrele îngrămădite pe jos.

– Ai grijă, o preveni el. N-am vrea să-ți luxezi glezna sau... Dar se opri imediat din vorbit când un sunet scăzut reverberă prin tot trupul său și-i făcu măruntaiele să se strângă. Auzi ceva? o întrebă apoi.

– Ce să aud?

Jacob mai făcu un pas, și sunetul deveni tot mai puternic și mai profund.

– Este ceva aici.

Sunetul acela semăna oarecum cu vocea pumnalului pe care i-l arătase la început Julianne. Dar numai în sensul în care un leu tânăr se asemăna cu o pisică domestică. Cântecul acelui pumnal făcea aerul din jurul său să strălucească și își înfigea o gheară dureroasă la baza creierului lui. Jacob se strădui să rămână în poziție dreaptă, în timp ce durerea îi înjunghia întreaga ființă.

Și nici măcar nu văzuse deocamdată blestemația aceea! Nici nu voia să se gândească la ce s-ar fi întâmplat odată ce l-ar fi atins efectiv.

– Unde este? șopti Julianne.

Vocea ei răsună cu ecou prin încăpere, ca un sâsâit înăbușit.

Jacob închise ochii ca să se poată concentra câteva clipe. Durerea insuportabilă de cap se atenua treptat și se transforma într-o durere surdă, pe măsură ce se obișnuia cu prezența nedorită a vocii pumnalului. Apoi ridică mâna și arătă în direcția formațiunilor de stânci care semănau cu niște tuburi de orgă. O putere necunoscută țâșni atunci prin degetele mâinii sale întinse și i se propagă prin tot brațul.

Înghiți apăsat. Nu simțise niciodată în toată viața lui o energie atât de intensă izvorând dintr-un metal.

– E acolo, în spate.

Julianne luă felinarul de la el și se îndreptă împleticindu-se spre formațiunea de roci. Pe ea nu o tulbura în nici un fel apropierea metalului. Nu auzea absolut nimic din zumzăitul acela înfiorător care-i sfâșia lui Jacob sufletul.

– Da, e loc de mers în spatele lor, strigă ea și se strecură în spatele formațiunii tubulare. După aceea, el o auzi zicând mult mai încet: O, nu!

Disperarea din vocea ei fu singurul lucru care-l făcu pe Jacob să se apropie de sursa acelui sunet diabolic. Se grăbi să ajungă lângă ea și o găsi holbându-se exasperată la un perete acoperit cu pumnale agățate în cârlige cioplite în stâncă.

– „Fiii pădurii înfruntă palate de piatră, ca nici unul să nu se găsească singur niciodată", cită ea din manuscris. Sunt sute de pumnale aici. Și sunt toate identice. Nu le putem lua pe toate. Cum ne-am putea da seama vreodată care este cel căutat?

Capitolul 24

Julianne întinse mâna să atingă cel mai de jos pumnal.

– Nu! strigă Jacob și o apucă de braț. Glasul pumnalului îi invadase deja pieptul, contopindu-se cu bătăile inimii lui și făcându-i sângele să-i bubuie prin vene cu puterea unui tunet. Julianne nu părea să audă nimic, dar asta nu însemna că nu era și ea în pericol. Și probabil nici răposatul ei soț nu auzise niciodată cântecul

pumnalului. Cel puțin nu înainte să fie deja prea târziu. Nu le atinge! Eu pot să-mi dau seama care este pumnalul corect, dar mai întâi vreau să-mi promiți că nu o să te atingi de el. Nici acum, nici altă dată. Nu-l atinge nimeni în afară de mine.

– De ce?

„Pentru că este malefic", vru să-i spună, dar cuvintele i se împotmoliră pe limbă.

– Chiar trebuie să mai întrebi, după ce a pățit soțul tău?

– Foarte bine atunci. Îți promit! *Julianne ridică apoi felinarul* ca să lumineze mai bine pumnalele. După aceea își așeză mâna subțire pe umărul lui. Ai grijă, Jacob! Nu vreau să pățești nimic nici tu!

– Crede-mă că suntem de acord în privința asta. Se străduí să-i zâmbească, după care se întoarse înapoi spre pumnale. Cumva, atingerea ei pe umăr reușea să diminueze efectul cântecului pumnalului. Îi acoperi mâna cu a lui preț de câteva clipe, dorindu-și să o țină acolo. După aceea întinse brațul deasupra capului.

Energia vitală a pumnalului îl izbi cu toată puterea, însă își blocă genunchii, refuzând să se prăbușească sub forța sa. Urmă traseul energetic, care în clipa aceea era și vizibil, nu doar audibil. Puterea lui strălucea în aer, împrăștiind particule minuscule ce semănau cu niște frunzulițe de aur.

– Acela, zise Jacob printre dinții-i încleștați. Apucă mânerul adevăratului pumnal druid, dintre toate celelalte, și peștera se dizolvă în jurul lui.

Pumnalul se răsuci invers sub ochii lui și îl conduse de-a lungul unui coridor de lumină pulsatorie.

Apoi, dintr-odată, Jacob se pomeni stând pe marginea craterului pe care-l văzuse când atinsese primul pumnal. Se uita în jos la metalul pe care cerul îl azvârlise cu toată forța în pământ. Era descoperit de un grup de vânători celți și purtat înapoi la fierăria lor. Cu zăngănitul ciocanelor care-l loveau și cu cântecul poeților, era transformat într-o singură sabie strălucitoare.

Auzi apoi cum spada fu denumită Caliburn[1] *când fu revendicată de un bărbat pe nume Arturus.*

[1] O altă denumire pentru cunoscuta sabie Excalibur; totodată Arturus este varianta din textele timpurii din latină a lui Arthur. (n.red.)

Nu sabia ascunsă în piatră, înțelese atunci Jacob. *Ci sabia făurită din piatră.*

Și apoi se derulară prin fața ochilor lui câmpuri de bătălie, fortărețe în construcție, câmpuri pârjolite de foc și grâne aurii coapte și gata pentru recoltă – ani întregi de speranță și de întuneric alungat. Nimeni și nimic nu va putea sta în calea împăratului care mânuia sabia numită Caliburn.

Trădarea era singurul lucru care îl putea îngenunchea.

Dar poate că acela fusese de fapt planul metalului de la bun început.

Odată cu decesul lui Arturus, răpus de mâna fiului său vitreg, sabia fu topită, iar metalul venit din cer fu făurit într-un toiag al puterii.

Dar și acesta se dovedi prea puternic pentru a fi mânuit de un singur om. La porunca unui sfat de înțelepți, toiagul fu divizat, iar puterea lui magică – disipată.

Pumnalul din mâna lui jelea după perechile pierdute. Durerea lui îi cotropea pieptul lui Jacob și îi frângea inima.

–Reunește-ne, unește-ne, unește-ne..., îi cânta pumnalul. *Vom fi ale tale, și tu vei fi al nostru, și, împreună, nimeni nu ne va putea împiedica din ce ne propunem. Nimic nu se compară cu gloria unității pe care ți-o putem oferi.*

–Nu, zise Jacob, refuzând cu toată ființa sa atracția metalului.

–Îți vom aduce bogății și putere, și viață eternă.

Jacob respinsese acele promisiuni ca fiind niște absurdități când Julianne venise prima dată la el cu pumnalul. Dar, odată ce simțise o parte a energiei metalului, promisiunile acelea nu i se mai păreau deloc atât de incredibile.

Dar pumnalul nu era pentru el. Îl găsise pentru Julianne. Nu-l putea revendica acum ca fiind al lui. Clătină din cap.

Vocea pumnalului îl învălui apoi din nou, doar că de data aceea era seducătoare precum cântecul unei sirene, cu vocea sa feminină și extrem de ademenitoare.

–Noi știm ce îți dorești.

Pumnalul îi transmise apoi viziuni strălucitoare cu Julianne – cu capul aplecat deasupra unei cărți pe care o studia și mușcându-și buza concentrată... cu ochii înflăcărați, gata să înceapă o ceartă...

îmbujorată și emoționată... așteptându-l pe un pat cu cearceafuri mototolite... și stând lângă el nemișcată și liniștită.

– Putem face să fie a ta pentru oricât timp îți dorești, îi promitea pumnalul.

Jacob o voia pentru totdeauna.

– Nu trebuie decât să spui „da", și totul s-a rezolvat. Oferta aceea se îmbârliga în jurul inimii sale, gâdilându-i sufletul. Abia dacă simțea tentaculele dorinței încolăcindu-se și prinzând rădăcini în ființa sa, ca niște cârlige. Este a noastră să ți-o oferim.

– Acum știu că minți, zise Jacob. *Julianne aparținea numai sieși – mai mult decât oricare altă femeie pe care o cunoscuse vreodată. O dorea, într-adevăr. Dar își dorea să o aibă ca urmare a liberei ei alegeri.* Și o să fac tot ce-mi stă în putere ca să mă asigur că nu vei fi niciodată reunit cu celelalte. Vei rămâne neîntregit.

Pumnalul scoase un urlet. Era un sunet zguduitor și complet nepământean. Lumina pulsă încă o dată în jurul său, și se pomeni propulsat printr-un tunel lung, cu disperarea pumnalului încă răcnind în urechile lui.

– Ușurel, zise o voce familiară de lângă el. Nu-l lăsa să cadă, Quinn. Fenwick! Vino să ne ajuți!

Jacob ridică ușor capul. Simțea că pleoapele îi zgâriau ochii, ca și când ar fi fost făcute din șmirghel. Unul din brațe îi era trecut peste umerii lui Quinn, în timp ce amândoi se împleticeau pe ușa principală a casei sale. În cealaltă mână ținea strâns pumnalul. Doar că de data aceea nu îl ținea de mâner, ci de teaca de piele.

Julianne îl mai strigă o dată pe Fenwick. El și Gil veniră în fugă pe hol și se îndreptară spre ei.

– Salon, izbuti Jacob să articuleze încet.

Oare tâmplele îi erau fixate într-o menghină?

Cei doi bărbați și băiatul reușiră să-l care pe Jacob în sus pe scări, în timp ce Julianne și Viola veneau în urma lui. Pe scări nu se zbătu să scape din strânsoarea lor, dar, odată ajuns în salon, când încercară să îl așeze pe un fotoliu confortabil, se smuci și se eliberă.

Se târî spre șemineu, forțându-și picioarele să calce unul în fața celuilalt. Deschise seiful în timp ce pumnalul îl blestema

în limba demonilor, apoi îl aruncă înăuntru, lângă celălalt și lângă cele două jumătăți ale manuscrisului.

Jacob se sprijini de șemineu și inspiră adânc.

– Gata, am făcut-o.

– Acum nu mai trebuie decât să călătoriți spre Cornwall pentru a lua celelalte pumnale, și Julianne le poate vinde, zise Viola.

– Nu, zise Julianne și se grăbi să vină lângă el ca să-l sprijine. Nu mergem la Cornwall. Am terminat-o cu pumnalele astea.

Jacob nu-și amintea să fi străbătut drumul anevoios înapoi prin peșteră sau să fi urcat treptele care duceau din pivniță în tavernă. Iar călătoria cu trăsura i se părea doar un vis. Dar în clipa aceea sângele îi inunda din nou creierul, și, odată cu el, venea și speranța.

– Ai în sfârșit setul complet și acum spui că ai terminat-o cu pumnalele? O trase mai aproape de el, străduindu-se din răsputeri să nu se sprijine de ea. Nu se schimbase în nici un fel motivul pentru care avea nevoie de ele. Dar de ce, Julie?

– Pentru că nu pot îndura să văd cum te afectează. Ochii ei negri străluceau, împăienjeniți de lacrimi amare. Ajută-mă să-l duc în pat, Fenwick! Și adu-i un tonic!

– Fără laudanum, sublinie Jacob.

Lui Julianne îi tremura bărbia, așa că el se aplecă să o sărute, fără să-i pese că erau priviți de patru perechi de ochi. Moliciunea buzelor ei îi alina durerea mai bine decât orice opiaceu.

– O să fiu bine, zise el.

Poate că Julie era de acord cu hotărârea pe care o luase Jacob în legătură cu laudanumul, însă nu avea de gând să se lase convinsă să nu-l ducă în pat. Așa că Jacob cedă în cele din urmă insistențelor ei și le permise lui Fenwick și lui Gil să îl conducă în dormitorul său.

După ce-l așezaseră confortabil în pat pe domnul Preston, Gil ar fi trebuit să-l urmeze pe Fenwick în jos pe scara servitorilor până la bucătărie. Cu toate acestea, băiatul zăbovi pe coridor. Văzuse multe lucruri ciudate în ziua aceea și nu le prea putea cuprinde cu mintea. Așa că își lipi urechea de gaura cheii și se chinui să asculte, în timp ce oamenii aceia de seamă discutau despre angajatorul său, care în clipa aceea dormea.

– Este mult mai rău decât ultima dată când și-a folosit darul, zise Lady Cambourne.

Dar? Asta însemna ceva ieșit din comun, nu? Gil își lipi și mai tare urechea de gaura cheii. Era posibil să aibă o legătură cu puterile speciale pe care Sir Malcolm credea că le putea invoca domnul Preston.

– Așa este, aprobă Lady Kilmaine. Este ceva diferit în legătură cu pumnalul acesta. Nu am văzut niciodată ca un metal să îl afecteze atât de profund.

Metal? Cum putea un metal să lase lat un om, dacă nu cumva era confecționat în forma unei bâte? Gil îl ajutase pe Fenwick să-l ducă în pat pe domnul Preston, așa că știa foarte bine că nu fusese înjunghiat cu un cuțit. Gil socoti atunci că probabil domnul Preston băuse mai mult decât putea duce. Nobilii se îmbătau mereu de nu mai știau de ei – și numai pentru că își permiteau s-o facă.

– Când a atins prima dată pumnalul, Jacob a încremenit ca o statuie, zise Lady C., cu voce tremurândă. Am crezut că l-a omorât. Dar după aceea a început să vorbească... cu pumnalul.

În general, oamenii nu obișnuiau să discute cu obiecte neînsuflețite, care nu le puteau răspunde. Poate că domnul Preston dăduse gata o sticlă sau două fără să observe doamna.

– Apoi a părut să își vină în fire, și tot timpul cât am mers prin peșteră și pivniță, și înapoi în tavernă a vorbit despre viziunea pe care i-a insuflat-o metalul. A fost... tulburător, zise contesa. Mai ales de vreme ce Jacob nu îmi răspundea la întrebări. Nici măcar nu părea conștient de prezența mea. Ci pur și simplu repeta iar și iar ceea ce văzuse. Cred că nici în clipa asta nu conștientizează ce a făcut.

– Este greu de trăit cu acest dar al atingerii pe care-l are Jacob, zise Lord Kilmaine. Pare-se că viziunile lui sunt la fel de vii ca ale tale, Viola.

– Ba să știi că mi se par mult mai intense, remarcă soția lui. Și sună ca și când informațiile pe care ți le-a împărtășit au o importanță colosală.

– Păi, chiar au, aprobă Lady Cambourne. De asta m-am hotărât să nu mai vând setul de pumnale, după ce am văzut ce i-a făcut și unul singur dintre ele lui Jacob. Viziunea lui e o dovadă incontestabilă

că nimeni nu trebuie să aibă vreodată în posesia sa toate cele șase pumnale.

Așadar, domnul Preston avea viziuni, ei? Și, din câte înțelese Gil, atingerea unui obiect de metal era ceea ce dădea naștere acestor viziuni. În materie de puteri speciale, nu era tocmai un talent la fel de bun ca abilitatea de a zbura, dar cu siguranță bătea de departe abilitățile de chibrit uman ale lui Sir Malcolm.

Gil se săturase îngrozitor să lâncezească tot timpul prin casa domnului Preston, fără să simtă soarele care-i mângâia fața, să poată șterpeli un măr când nu era atent vânzătorul sau să bată mingea cu prietenii săi. Și mai era și doamna Trott! Deși îi admira cu un devotament sincer abilitățile de bucătăreasă, femeia aceea băgăcioasă insista tot timpul să fie curat ca lacrima. Gil aproape că simțea că viața sa nu îi mai aparținea.

S-ar putea duce înapoi la Sir Malcolm ca să-i dea vestea despre viziunile domnului Preston. Asta ar pune punct definitiv amenințării lui Ravenwood de a veni după el. Și Gil și-ar fi recâștigat libertatea. Ar putea străbate în lung și-n lat orașul după bunul-plac. Și, odată ce ar afla despre darul fantastic al domnului P., Sir Malcolm cu siguranță s-ar simți rușinat de abilitatea sa prostească.

În plus, dacă i-ar spune lui Sir Malcolm că domnul Preston și contesa terminaseră cu alergătura după setul de pumnale și că Lady Cambourne nu avea de gând să se despartă de ele sub nici o formă, poate că asta ar fi stârpit din rădăcini orice interes al lui Ravenwood pentru angajatorul său.

Una peste alta, sigur era o idee bună. Mai cu seamă că domnul P. spunea mereu cât de important era ca „un flăcău să ia inițiativa". Cu siguranță că, odată ce i se limpezea mintea, avea să-i mulțumească lui Gil pentru ceea ce va fi făcut.

Vocile din camera alăturată răsunau tot mai tare și tot mai aproape de ușă.

– O să stau cu el până mă asigur că și-a revenit, spunea Lady Cambourne. După aceea o să mă întorc la voi acasă.

– O să trimitem trăsura înapoi după tine, zise Lord Kilmaine.

Sunetul pașilor care se apropiau îl făcu pe Gil să se depărteze de gaura cheii. Lord și Lady Kilmaine tocmai își luau rămas-bun de la Lady Cambourne, așa că Gil se năpusti în jos pe scara servitorilor, înainte ca Kilmaine sau doamna lui să-l surprindă trăgând

cu urechea. Fenwick se grăbi la ușa principală ca să-i conducă pe nobili, și apoi, când doamna Trott îi întoarse spatele o clipă, Gil se strecură pe ușa din spate. Ieși pe alee și porni mâncând pământul spre conacul lui Sir Malcolm, de pe Penton Rise.

Capitolul 25

Jacob rătăcea prin labirintul de piatră, cu acordurile cântecului pumnalului răsunându-i în minte. Nu era deloc sigur unde se afla, însă știa că trebuia să ajungă în centrul labirintului. Trebuia să găsească inima enigmei.

Cu siguranță acolo urma să o găsească și pe Julianne.

O auzi apoi strigându-i numele de undeva mai din față, așa că alergă în direcția sunetului. Dar cărarea pe care alerga se termina într-un morman de grohotiș.

Pumnalul râse.

În locul în care stânca se întâlnea cu pământul, se deschise o crăpătură care o înfățișa pe Julianne de cealaltă parte a zidului de piatră. Era goală și legată la mâini și la picioare cu mătase roșie. Avea brațele și picioarele desfăcute, precum Omul Vitruvian al lui Da Vinci. Dintr-odată, Jacob observă că și el era dezbrăcat.

Să-l ajute Dumnezeu, dar trupul lui răspunse imediat când o văzu pe ea, excitându-se.

– Vezi tu, noi chiar știm ce îți dorești, îl tachină pumnalul.

– Nu, nu așa. Nu și dacă nu are de ales.

Cu toate acestea, erecția lui dureroasă nu se domoli.

– Te condamni pentru o minciună. Este mult prea încăpățânată pentru a fi supusă. Nu va fi niciodată a ta ca urmare a propriei ei alegeri, zise pumnalul, și Jacob nu prea îl putea contrazice. Nu cunoscuse niciodată o femeie mai hotărâtă decât ea să-și păstreze independența. Ia-o! Ți-o oferim ție!

Trupul lui și-o dorea prin orice mijloace, în timp ce inima lui îl trăgea în direcția opusă, amenințând să-l rupă în două.

Dacă Julianne nu îl alegea pe el pentru că îl iubea... dacă îl accepta doar ca fiind cea mai puțin nocivă dintre variantele sale, nu ar fi existat nici o plăcere în uniunea lor fizică.

– O poți face să te iubească, îi sugeră pumnalul. Ai abilitățile necesare. Subjug-o folosind plăcerea.

Jacob nu-și amintea să-i fi ordonat corpului său să pășească prin deschizătura din stâncă. Cu toate acestea, se pomeni dincolo de zid și apropiindu-se de ea. Julianne ridică ușor capul și îi întâlni privirea. Ochii se făcură la fel de mari ca ai unei căprioare speriate.

O va îmblânzi și apoi îi va oferi multă plăcere. O femeie legată putea cunoaște delicii nespuse și putea fi ridicată pe nebănuite culmi ale extazului. Cu siguranță i-ar fi recunoscătoare.

Își plecă ușor capul să o sărute, dar buzele ei erau ca de piatră.

– Ia-o! Fă-o a ta, îl încurajă pumnalul.

Jacob o sărută apoi și mai apăsat, rănindu-i gura și obligând-o să-i răspundă. Ea gemu în gâtul lui, disperată și plină de dorință. Îl sărută înapoi, dar pasiunea ei avea o natură întunecată. Când se retrase, Jacob simți gust de sânge pe buze.

Fierul din picăturile de sânge îi șoptea despre teama ei.

Nu îi era frică de el. Chiar și legată, tot se putea măsura cu el la senzualitate.

Lui Julianne îi era frică să nu se piardă pe ea... nu voia să renunțe la libertatea ei câștigată cu greu.

El apucă pumnalul și-l folosi pentru a tăia legăturile roșii de mătase. O eliberă. Pumnalul răcni la el și pământul se despică sub picioarele lui. Și se rostogoli imponderabil într-un abis. Iar Julianne cădea odată cu el, cu ochii mari și panicați și cu gura întinsă într-un rictus de frică. Întinse mâna cât putu de mult, însă nu reuși să ajungă la ea.

Fundul prăpastiei se ridica, parcă pentru a-i întâmpina. Aveau să se zdrobească de stâncile nemiloase. Încă vreo câteva secunde și...

Jacob se forță să se arunce spre starea de conștiență. Inima îi bubuia în piept, dar măcar ritmul respirației îi era stabil. Julianne stătea așezată lângă patul său, studiind cu mare atenție ridicările și coborârile pieptului lui. Avea chipul palid și încordat. Apoi privirea ei concentrată rătăci spre chipul lui.

– O, te-ai trezit!

– Da, și mă bucur! Încă simțea că îi bubuia capul de durere, dar măcar devenise suportabil. Cuvertura groasă era făcută ghem la picioarele patului, iar cearceafurile erau răsucite până în dreptul taliei sale.

Julianne netezi lenjeria de pat și-l acoperi până sub bărbie. Apoi își așeză palma rece pe fruntea lui.

– Cred că m-am agitat, zise el, încercând să-și îndepărteze din minte rămășițele tulburătoare ale visului.

– Adineauri te-ai oprit din zvârcolit, zise ea. Dar apoi ai devenit nemișcat ca o stană de piatră, și asta m-a speriat și mai tare decât agitația de mai devreme.

Aparent, se dăduse în spectacol fără să-și dea seama. Pe chipul lui se instală apoi o încruntare în clipa când fu traversat de un nou val de durere.

– Mi-aș dori să pot îndura eu o parte din durere în locul tău, zise Julianne. Sau măcar să-ți alin cumva suferința...

Își trecu degetele prin părul său, și bubuiturile din tâmplele lui se diminuară întru câtva.

– Păi, chiar faci să-mi fie mai bine, zise el. Simpla ta prezență mă alină. Ai vrea să rămâi?

„Pentru totdeauna", adăugă în gând. „Ai vrea să mă ajuți să-mi păstrez sănătatea mintală în timp ce metalele țipă în capul meu? Ai vrea să mă iubești în ciuda tuturor ciudățeniilor mele?"

Dar nu se putea convinge pe sine să rostească acele cuvinte. Erau prea nevoiașe și constrângătoare. Trebuia să fie alegerea ei dacă avea să rămână cu el sau nu.

– O să mai rămân o vreme, zise ea și îi zâmbi. Viola și Quinn mă așteaptă înapoi la ei în seara aceasta.

– Atunci, poate ar fi mai bine să profităm de timpul care ne-a mai rămas, zise el și ridică cearceaful, invitând-o să i se alăture în pat. Vino lângă mine! Vreau să te strâng în brațe.

Privirea ei se mută o clipă spre mădularul lui erect, iar buzele ei dulci zvâcniră într-un zâmbet reprimat.

– Hainele mele sunt încă soioase din pivniță.

Jacob zâmbi larg.

– Atunci, dă-le jos!

Îi zâmbi și ea ca răspuns.

– Cred că asta dovedește că te simți mai bine.

Julianne își descheie jacheta, iar materialul alunecă de pe trupul ei, dezvăluind lenjeria intimă dantelată și umflăturile sânilor de deasupra. Lui Jacob i se uscă imediat gura.

După aceea își desfăcu fusta și o scoase pe deasupra capului. Crinolina rochiei ei era ca un fel de cușcă, ținându-i în siguranță toate secretele, oferindu-i în același timp o privelițte senzuală asupra picioarelor ei bine proporționate printre cercuri. Julianne se strecură ușor din ea și lăsă invenția aceea trăsnită rezemată de scaun. Apoi se băgă în pat lângă el, purtând numai corsetul și lenjeria.

Stătea pe o parte, cu spatele la el. Jacob se îndoia că făcea asta din pudoare. Nu după toate prin câte trecuseră împreună. Ci pur și simplu îl tachina.

Jacob se răsuci spre ea și o trase în brațele sale, până când fundul ei frumos se cuibări în scobitura vintrei lui. Își îngropă nasul în părul ei și inspiră adânc.

– Mmm! gemu el.

Dar nu era un geamăt de durere, ci era întruparea dorinței pure. Julianne se ghemui și mai bine în îmbrățișarea lui.

– Putea să stea cu mine și Fenwick. Julie... de ce nu ai plecat cu Viola și cu Quinn? întrebă el, încercând să o facă să recunoască faptul că îl dorea.

Că îl *alesese* pe el.

– Ești în situația asta din cauza mea. Încerc să te fac să te simți mai bine, zise ea, legănându-și șoldurile. Plăcerea apropierii ei creștea considerabil în ochii lui. Cel puțin o parte din tine pare încântată...

– Sunt pe deplin încântat, zise el.

Însă, dacă era cu el doar pentru că se gândea că el trecea prin acele suferințe din vina ei, atunci însemna că era doar cu puțin mai mult decât o îndatorire pentru ea.

Trebuia să schimbe asta.

O sărută pe ceafă. Pielea ei delicioasă era moale și dulce și se înfioră imediat în locul în care o atinseră buzele lui.

Julianne se cutremură de plăcere. Apoi se rostogoli spre el și îi cercetă chipul. Expresia încruntată de pe fața ei dispăru și i se înseninară ochii.

– Nu te mai doare capul?

– Poate un pic, dar tu ești o distragere a atenției minunată. Aplecă ușor capul și își ascunse fața în gâtul ei, depunând sărutări în jos spre adâncitura dintre sânii ei. După aceea se opri și se cutremură. Dintr-odată, se simțea de parcă cineva îi înfigea o țepușă prin ochiul stâng.

– Jacob?

Panica îi făcu vocea să se subțieze cu o jumătate de octavă.

– Capul meu! Jacob se rostogoli repede pe spate, și junghiul ascuțit de durere dispăru. Trebuie să stau așa un pic. Era conștient că respira din ce în ce mai greu. Doamne, cât de tare ura slăbiciunea aceea!

– Ar trebui să plec.

– Nu, nu, rămâi! zise el și o trase în brațele lui. Julianne își cuibări ușor capul în scobitura umărului său și apoi se lipi de toată lungimea trupului său. Și atunci se atenuă și durerea. E mult mai bine așa! adăugă apoi.

– Nu pot face nimic să te ajut?

– Poți să vorbești cu mine.

– Bine. Se ridică în șezut și se uită în jos la el. Pe chipul ei angelic își făcuse loc o expresie păcătoasă. Mă gândesc la tine noaptea, Jacob... Stau singură în patul meu și-mi imaginez ce mi-ar plăcea să fac cu tine.

Jacob închise ochii și mârâi în sinea lui. Nu se prea putea plânge, de vreme ce îi făcuse și el asta o dată. Da, în ziua aceea în trăsură, știuse foarte bine ce efect aveau cuvintele lui asupra ei. Și o sedusese numai cu sunetul vocii sale. Iar în clipa aceea Julianne îi răspundea cu aceeași monedă.

Dar, dacă nu avea să poată da curs dorinței pe care o aprindea în el fantezia ei, avea să fie pură tortură să o asculte vorbind. Desigur, era extrem de curios și de nerăbdător să afle ce implica fantezia aceea.

– Spune-mi tot, o îndemnă el.

– Mai întâi te-aș dezbrăca încet, zise ea. Vocea ei era senzuală și profundă. Dar aș avea grijă să nu te ating mai mult decât este nevoie... ci doar cu mângâieri mici și extrem de ușoare. Și, desigur, tu îți dorești mai mult...

– Mda, sună tipic mie...

– Dar mie îmi place să te fac să aștepți... Julianne îi sărută apoi pleoapele închise, și junghiul de durere pe care-l simțise în cap dispăru complet. Și apoi îți spun să te întinzi pe pat...

– Pe care pat?

– Pe patul meu, din casa mea de văduvă din Cornwall, zise ea. Nu e foarte elegant, dar este foarte rezistent cu cei patru stâlpi de... Dar, mă rog, asta nu are importanță. Vreau să te întinzi pe spate ca să te pot privi. Îmi place să fac asta...

Julianne dădu apoi la o parte cearceafurile, dezgolindu-i complet trupul, așa că Jacob deschise imediat ochii ca să o poată privi și el. Privirea ei porni de la picioarele lui și urcă centimetru după centimetru, studiindu-i fiecare părticică din corp. Gura ei luă atunci forma unui zâmbet secret, și, când ajunse în cele din urmă în dreptul vintrei sale, Jacob își simți testiculele strângându-se sub ochii ei, iar mădularul întărindu-i-se din proprie inițiativă.

Zâmbetul ei se mări pe dată.

Dar privirea ei continuă să urce, de-a lungul stomacului și parcă arzându-i sfârcurile. Îi cercetă apoi mâinile, antebrațele și umerii, de parcă ar fi făcut inventarul tuturor părților trupului său. După aceea îi întâlni ochii, și Jacob observă că era îmbujorată.

– Și apoi? o întrebă el.

Era mai mult decât evident că îi plăcea ce vedea, iar această înțelegere îi făcea trupul să se încordeze de dorință.

– Apoi te-aș atinge.

Își așeză mâinile pe capul lui și îi masă creștetul, trasând cu degetele mari linia mijlocie a craniului său. Se simțea atât de bine, încât fu pe punctul de a o opri în clipa în care coborî mai jos spre gâtul și umerii săi. Atingerile ei variau, trecând de la apăsări ferme și aproape dure la niște mângâieri extrem de ușoare, care îl făceau să se întrebe dacă nu cumva doar își imaginase buricele degetelor ei lipite pe pielea lui. Sfârcurile i se întăriră imediat când ea făcu cerculețe în jurul lor. Și îi clocotiră măruntaiele când îi exploră buricul.

Julianne își lăsă mâinile să alunece de-a lungul vintrei lui, tachinând firele mici de păr cu mișcări circulare ușoare. Dar, chiar dacă se apropiase deja extrem de mult, totuși nu îi atinse mădularul sau testiculele. Îi venea să urle de durere când Julia sări

complet peste zonele acelea, ca să-i mângâie coapsele și gambele, dar în schimb strânse tare din buze.

Nu voia să o implore. Ori îl alegea de bunăvoie – cu totul și așa cum era –, ori nu.

– Păcat că nu ești scoțian, zise Julianne. Ai picioare îndeajuns de frumoase să poți purta kilt.

– Iar tu ai limba aurită a unei ispititoare.

Ochii îi luceau.

– Mi-ai citit gândurile. Exact asta urmează. Să te sărut... peste tot.

Se așeză în genunchi între picioarele lui și se aplecă să-i sărute coapsele. Scoase ușor vârful limbii și-i lăsă pe piele urme mici și umede. Sânii ei se atingeau de picioarele lui, pe măsură ce se apropia de mădularul său încordat. Putea simți că avea sfârcurile întărite, chiar și prin materialul corsetului.

Apoi îi cuprinse testiculele în palmă, și Jacob aproape că-și pierdu controlul. Iar când îl sărută și-și trecu limba de-a lungul liniei care-i despărțea testiculele, se rugă ca Dumnezeu să-i dea puterea de a prelungi acel moment divin. Părul ei lung îi căzuse de o parte și de alta a feței și îi învăluia pe amândoi ca un cort întunecat al plăcerilor secrete. Simțea șuvițele mătăsoase ca pe mii de degete iubitoare care-i dezmierdau pielea. După aceea își trecu limba peste întreaga lungime a bărbăției lui...

„O, Doamne! O să..."

Dar nu apucă să-și termine gândul, pentru că ea îl cuprinse în gura ei caldă și primitoare.

Nu îi ceruse el asta. Ci alesese ea s-o facă. Își dorise s-o facă. Iar dacă sunetele slabe pe care le scotea reprezentau vreun indiciu, atunci însemna că îi plăcea și ei să îl iubească astfel. Îl învăluia în sărutări. Îl lingea. Și îl sugea.

Jacob își îngropă degetele în părul ei catifelat. Simțea presiunea acumulându-i-se în mădular. Începu să facă în minte calcule din registrele contabile ale fratelui său, ca să se abțină să nu explodeze.

Și dintr-odată își dădu seama că nu-l mai durea absolut deloc capul. Julianne alungase ghimpii dureroși lăsați în urmă de contactul cu metalul. Ea era un scut mai puternic chiar decât platina.

Trupul lui se încordă și mai mult, cerând o eliberare, dar se luptă cu dorința aceea. Încă nu voia să se termine. Așa că se întinse, o cuprinse de la subsuori și o ridică. Apoi îi sărută gura – acea peșteră moale și umedă, care îl acceptase atât de minunat.

– De ce m-ai oprit? întrebă ea, când o trase deoparte.

– Știi care este mottoul meu. Mai întâi doamnele!

Capitolul 26

Jacob se rostogoli deasupra ei, iar Julianne primi cu bucurie greutatea corpului său. Adora felul ferm și liniștitor în care o acoperea cu totul. Degetele lui le găsiră pe ale ei și se încolăciră în jurul lor, întinzându-i brațele. Apoi buzele lui le cotropiră pe ale ei și respirațiile li se îmbinară.

Era atât de umedă și de pregătită, încât alunecă în ea dintr-o singură împingere lentă. Tunelul ei de catifea se dilată de plăcere și îl revendică printr-o strângere involuntară.

Jacob scoase un sunet gutural de plăcere și tot trupul ei se înfioră ca răspuns. Trăia aceeași bucurie vibrantă ca atunci când îl primise în gura ei. Încântarea lui era și a ei, iar pasiunea lui reverbera prin oasele sale. Era ca și când ar fi fost două jumătăți ale aceluiași întreg – uniți întru totul. Știa că și el simțea dorința ei chinuitoare cu aceeași intensitate cutremurătoare.

Granița dintre a oferi și a primi se estompa. Pentru că amândoi făceau ambele lucruri în același timp. Se mângâiau, se sărutau și se mișcau împreună cu o grație carnală. Și cu fiecare mișcare deveneau amândoi lacomi și generoși, egoiști și altruiști.

Cu toate acestea, Julianne simțea că lipsea ceva. Că el își dorea ceva mai mult.

Simțea asta în ritmul crescând și în tensiunea care se acumula în corpul său. Apoi Jacob întinse mâna între ei și-i mângâie punctul cel mai sensibil. Mădularul lui pulsă o dată rapid și trupul i se încordă imediat din cauza efortului de a amâna finalul inevitabil.

Dar, oricât de implicată era, Julianne nu se putea lăsa purtată în voie. Îl sărută pasional și-l mușcă de buze.

– Nu mă aștepta, Jacob, îl rugă ea. Te iubesc așa mult!

El scoase atunci un strigăt gutural strangulat, și eliberarea lui bubui în interiorul ei. Lacrimile împânziră ochii ei când își dădu seama că Jacob așteptase să o audă mărturisind că îl iubea. Oare de ce refuzase atât de mult timp să recunoască asta?

Pulsațiile lui o făcură apoi să explodeze de plăcere și tot trupul ei se cutremură odată cu al lui. Fericirea lor aproape că îi făcea să strălucească. Puțin mai târziu... sau poate peste multe ore – Julianne nu-și mai putea da seama, pentru că timpul păruse să se dilate în jurul lor –, se opri din tremurat și îl sărută pe gât.

– Te iubesc, repetă Julianne, îndrăznind în cele din urmă să creadă cuvintele care i se revărsau de pe limbă. Aflase încă de timpuriu în viața ei că dragostea era sinonimă cu suferința. Cu pierderea. Și refuzase să-și pună în pericol inima. Dar în clipa aceea pur și simplu nu se mai putea abține. Indiferent de ce avea să vină – suferință, ruină sau pierdere –, îl iubea pe bărbatul al cărui trup încă îl acoperea pe al ei. Te iubesc, Jacob!

– Ai grijă, iubirea mea, zise el ridicând capul de pe pernă și privind-o. Toată bucuria sufletească îi strălucea în ochi. N-o să te las să uiți ce ai spus.

Lady Cambourne nu se mai întoarse la conacul soților Kilmaine în noaptea aceea. Când văzu că nu dădea nici un semn cum că s-ar pregăti de plecare, Fenwick trimise în cele din urmă înapoi trăsura vicontelui, împreună cu o scrisoare în care îl înștiința că Julianne avea să rămână ca să se asigure că domnul Preston și-a revenit complet după starea îngrozitoare de mai devreme.

„Că și-a revenit complet. Da, cred că așa ar numi aristocrația treaba asta", cugetă Fenwick și ridică din umeri.

Oamenii din clasa lui socială ar fi numit asta simplu un joc pe cinste „de-a ascunsul cârnatului". Cu toate astea, se duse la culcare foarte fericit pentru stăpânul lui și pentru contesă. După părerea lui, era și timpul ca ei doi să nu se mai ascundă atât după deget, să nu se mai fofileze pe timpul zilei și pur și simplu să sară în pat împreună noaptea, ca oamenii normali. Astfel stând lucrurile, nu exista de fapt nici o diferență între aristocrați și plebe când venea vorba despre lucrurile reale, de zi cu zi.

A doua zi dimineață, doctorul Snowdon sosi la prima oră și-l obligă pe Fenwick să se dea jos din pat, căscând, mai devreme decât de obicei. Bătu încet la ușa dormitorului domnului Preston și, spre surprinderea lui, stăpânul său apăru aproape imediat, arătând mult mai odihnit decât îl văzuse vreodată Fenwick.

Fără să mai aștepte să fie bărbierit sau să ia micul dejun, domnul Preston dispăru apoi în salon cu doctorul Snowdon, să studieze cu atenție manuscrisele depozitate în siguranță în seiful său. Și, înainte ca Fenwick să poată da fuguța în bucătărie ca să-i ceară doamnei Trott o ceașcă de ceai, Lady Cambourne ieși din dormitorul domnului Preston. Avea o strălucire rozalie aparte în dimineața aceea. Îi ceru apoi lui Fenwick să-i cheme o birjă și plecă spre conacul lui Lord Kilmaine, fără a-și lua rămas-bun de la domnul Preston.

„Probabil au vorbit mai mult decât suficient noaptea trecută", se gândi Fenwick și un zâmbet pervers se lăți pe chipul său.

După aceea Fenwick se duse în bucătărie, ca să ceară să li se pregătească un mic dejun copios domnilor de seamă din salon. Spera să aibă ocazia să înfulece și el ceva, înainte să fie nevoit să se apuce de toate sarcinile de zi cu zi.

Doamna Trott îl întâmpină însă la ușa bucătăriei.

– L-ai văzut pe ticălosul ăla mic? ceru să știe. Stai să vezi ce-i fac când pun mâna pe el. O să-l jupoi de viu cât ai zice pește!

– Pe cine? întrebă Fenwick, puțin alarmat pentru micul ticălos despre care vorbea, dar destul de ușurat că nu era el cel care o înfuriase în asemenea hal pe doamna Trott.

– Pe Gilbert Stout, desigur, zise ea, răsucindu-și șorțul în mâinile noduroase. Fenwick nu o mai văzuse decât o singură dată atât de înnebunită. Se întâmplase când budinca de Crăciun, la care se chinuise săptămâni întregi, nu se întărise așa cum trebuia. Băiatu' a dispărut în toată agitația de aseară, după ce i s-a făcut rău domnului Preston. N-am zis nimic atunci, că m-am gândit că Gil o să se strecoare înapoi mai târziu, după ce se sătura de hoinărit pe străzi. Dar n-a dormit în patul lui. Unde crezi că ar putea fi?

– Băiatul este în elementul lui pe străzi. Habar nu am unde s-o fi dus. Dar sigur o să se întoarcă imediat ce i se face foame. Fenwick adulmecă apoi aerul, sperând să simtă mirosul unei fripturi sau al unei pâini care se făcea în cuptor. Dar din păcate

nu sesiză nici măcar aburul de la un ibric cu apă pus pe foc. Ce trebuie să facă un om pentru a primi ceva de mâncare pe-aici?

Doamna Trott pufni dezgustată.

– Cum poți să te gândești la stomacul tău într-un asemenea moment? Băiatul ar putea fi oriunde, băgându-se în Dumnezeu știe ce belele!

Cu toate acestea, femeia îi întinse apoi un cuțit și o bucată de pâine veche de o zi, pentru care el fu foarte recunoscător. Chiar și pâinea veche făcută de ea era mult mai bună decât orice alte produse de panificație proaspăt scoase din cuptoarele a numeroși alți bucătari.

– Și găsești smântână groasă în frigider. Dar, după ce mănânci, trebuie *să faci* ceva, Fenwick! S-a întâmplat ceva îngrozitor! Pur și simplu simt asta!

Ori de câte ori doamna Trott avea o presimțire, nu mai era liniște în casă până când nu era ea mulțumită. Micul dejun se transformase deja într-o masă cu autoservire. Fără îndoială și prânzul avea să fie rece, iar ceaiul – complet inexistent. Dacă Gil nu era găsit până la ora cinei, Fenwick se gândea că întreaga gospodărie urma să ajungă în etapa de „scapă cine poate".

Fenwick mâncă repede și apoi pregăti o tavă cu pâine feliată și o selecție de conserve pentru domnul Preston și prietenul său. După aceea porni pe scara din spate ca să facă singurul lucru pe care-l putea face în condițiile date.

Să-i spună domnului Preston despre dispariția lui Gil. Și să spere – de dragul burdihanelor tuturor – că stăpânul său putea face ceva pentru a liniști presimțirea doamnei Trott.

Oamenii care aduceau lapte și ouă încă își făceau rundele pe aleea din spatele străzii elegante din Mayfair când ajunse Julianne la casa soților Kilmaine. Singurele persoane care se agitau prin casă erau bucătarul, majordomul și slujnica, a cărei sarcină era să mătură vetrele.

Cu toate acestea, Julianne nu era prima persoană care călca pragul ușii conacului vicontelui în dimineața aceea.

– Scrisoarea aceasta a sosit pentru dumneavoastră cu puțin timp înainte să răsară zorii, milady, zise majordomul și îi oferi un plic pe o tavă de argint frumos ornamentată.

Purtarea lui rigidă nu trăda în nici un fel părerea pe care o avea despre o vizită matinală atât de neobișnuită.

Julianne întoarse plicul și cercetă sigiliul de pe partea cealaltă. Pecetea de ceară nu prezenta nici o emblemă, însă scrisul de pe plic i se părea destul de cunoscut.

– Mesagerul a rămas să aștepte un răspuns? întrebă ea.

– Nu, doamnă. Dar a zis că... Majordomul se încruntă o clipă și își drese glasul. Iertați-mă că vă spun așa direct, contesă, dar a zis că stăpânul său se așteaptă să luați măsuri, nu să-i trimiteți un răspuns scris.

– Serios? întrebă ea și ridică dintr-o sprânceană ca răspuns la îndrăzneala expeditorului. Dacă era încă o scrisoare de amenințare de la fiul ei vitreg, atunci acesta avea foarte mult de așteptat până să ia ea vreo măsură. Nu avea de gând să se întoarcă prea curând la Cornwall și nu avea să se căsătorească niciodată cu prietenul acela al lui odios. N-avea decât să-i taie indemnizația, dacă voia, că nici că-i mai păsa.

Nu știa ce le va rezerva viitorul ei și lui Jacob, dar în clipa aceea nici nu mai conta. Încă se desfăta cu strălucirea rozalie care o învăluise după noaptea lor de amor. Își declaraseră iubirea unul altuia. Și în momentul acela asta era de-ajuns.

Dacă avea să o ceară din nou în căsătorie, de data asta ea avea să accepte. Și, dacă nu, atunci pur și simplu avea să trăiască alături de el în păcat – și să-i ia naiba pe toți! Pentru că, atâta timp cât îl avea pe Jacob, nu-i mai păsa de ceea ce credea lumea despre ea.

Iar în ceea ce privea școala doamnei Osgood, încă își putea îndeplini datoria față de acele copile, amanetându-și bijuteriile și angajând un om de afaceri care să deschidă un cont, pentru ca ele să primească sprijin financiar constant. În plus, știa că putea conta și pe ajutorul lui Lady Kilmaine, așa că nu avea de ce să-și mai facă griji pentru orfanele ei. Desigur, planul acesta nu mai lăsa loc de vreo plasă de siguranță pentru ea însăși. Însă, câtă vreme îl avea pe Jacob alături, era pregătită să înfrunte lucrurile pe măsură ce apăreau.

O terminase cu pumnalele. Poate că le putea dona la British Museum pe cele două care se aflau în seiful lui Jacob, ca pe niște curiozități care făceau parte din trecutul îndepărtat și întunecat al țării lor. Nimeni nu avea să le poată găsi vreodată pe celelalte

patru acolo unde le ascunsese, așa că nu exista nici un pericol ca întregul set să cadă în mâinile cui nu trebuia.

Viitorul încă i se părea destul de întunecos, însă un lucru era limpede ca lumina zilei. Jacob se afla în centrul viitorului ei. Nu mai avusese inima atât de ușoară și atât de plină de speranță de... ei bine, adevărul era că nu-și putea aminti să fi trăit o perioadă mai fericită în toată viața ei.

Se duse în salon, se așeză pe canapea și deschise scrisoarea.

Era un lucru bun că stătea așezată, pentru că din plic căzu un obiect care-i făcu genunchii să se înmoaie și chipul să devină alb ca varul. După aceea citi misiva, și bucuria pe care o simțise cu câteva clipe mai devreme dispăru fără urmă. Încă stătea acolo încremenită, cu inima împietrită, când sosi Jacob, o jumătate de oră mai târziu.

– O, Slavă Domnului! exclamă el, când o văzu. E aici, George!

Doctorul Snowdon îl urmă imediat în salon.

– Cu siguranță am interpretat greșit textul care spunea că blestemul căutătorului se va răsfrânge asupra celui care intră în contact cu toate cele șase pumnale. Pare să fie în regulă.

– Dar nu e deloc bine, zise Jacob, care o cuprinse de umeri și o obligă să se uite la el. Ce s-a întâmplat?

Nu putea suporta nici măcar să vorbească. Îi întinse scrisoarea, și Jacob o citi cu voce tare.

– „Draga mea, Lady Cambourne... A ajuns în atenția mea faptul că în clipa de față te afli în posesia tuturor celor șase pumnale, dar că, dintr-un motiv inexplicabil, te-ai hotărât să nu le mai vinzi. Lucrul acesta este inacceptabil. Am avut o înțelegere. Dar din moment ce tu ai modificat partea ta de învoială, mă simt obligat să fac același lucru. Așa că prin prezenta scrisoare retrag oferta generoasă pe care ți-am făcut-o pentru pumnale, în schimbul uneia pe care cred că vei dori să o accepți. Îmi vei aduce setul de pumnale nu mai târziu de cincisprezece decembrie și, în schimb, îl vei primi pe numitul Gilbert Stout viu și nevătămat."

Jacob se opri din citit și-și trecu mâna prin păr, frustrat.

– Deci asta s-a întâmplat cu el. A naibii pacoste de copil! De ce a trebuit să fugă?

– Așadar, Gil chiar lipsește? Speram să... Julianne simți imediat cum i strângea stomacul. Când Jacob încuviință din cap,

îi dispăru însă și ultima speranță că scrisoarea ar putea fi doar o farsă sinistră. Citește și restul!

Jacob se încruntă la scrisoare.

– „Înăuntru vei găsi un talisman pe care cred că îl vei recunoaște. Mă aștept să îl porți imediat, și te avertizez că voi ști dacă nu o vei face. În caz contrar, disconfortul pe care-l resimte tânărul domn Stout în închisoarea sa va spori considerabil. Nelivrarea la timp a pumnalelor va atrage după sine decesul său timpuriu. Orice efort de a descoperi unde se află și de a iniția o misiune de salvare va avea aceeași soartă. Precum și orice încercare nesăbuită de a substitui pumnalele cu copiile lor. Poate că pe nătărăii de la Ordinul Antic i-ar putea amăgi pumnalele dumitale false, dar te asigur, doamnă, că pe mine nu mă vei păcăli. Vei primi și alte instrucțiuni de îndată ce vei recupera celelalte patru pumnale din ascunzătoarea lor din Cornwall. Te sfătuiesc să le manevrezi cu mare grijă. Așteaptă vești de la mine la casa ta de văduvă din Cornwall."

– Nu e semnată, zise doctorul Snowdon, uitându-se peste umărul lui Jacob. Aveți vreo idee cine ar fi putut face una ca asta?

– Sir Malcolm Ravenwood, răspunseră Julianne și Jacob la unison.

Știa că era de la el pentru că simțise parfumul slab de ienupăr pe care-l emana plicul. Și, din moment ce se îndoia că Jacob ar fi recunoscut parfumul folosit de un alt bărbat, se gândi că probabil Jacob era destul de priceput în depistarea mașinațiilor.

– Ce e talismanul acesta despre care vorbește? întrebă Jacob.

Julianne întinse mâna și desfăcu pumnul. În palma ei se afla un colan mare de fier, ornamentat din abundență cu fiare fioroase fantastice, din mitologia celtă. Când Jacob dădu să-l ia, ea își trase imediat mâna.

– Nu-l atinge. Știu deja tot ce trebuie să știu despre el, fără să fie nevoie să-ți folosești darul.

– Asta înseamnă că l-ai mai văzut?

– O singură dată. Algernon a primit un colan de fier identic cu acesta în săptămâna de dinainte să moară, zise ea și înghiți apăsat. Nu a primit nici o scrisoare cu el sau vreun indiciu care să-i dea de înțeles cine i l-a trimis, dar el a fost fascinat de ilustrările celtice, așa că l-a considerat talismanul lui norocos.

– Îl purta cumva în ziua în care a murit? întrebă Jacob.

– Nu știu, zise ea și ridică din umeri. Din clipa în care contele fusese găsit mort, ea fusese dată la o parte, iar fiul ei vitreg preluase toate aranjamentele. E posibil.

– Dacă răposatul tău soț purta amuleta aceea în jurul gâtului, atunci știm cine l-a omorât și cum, zise Jacob sumbru. Când a refuzat să se despartă de pumnale, probabil Ravenwood a decis că singura modalitate de a le obține era să se asigure că ajungeau în posesia altcuiva.

– Și probabil de aceea Sir Malcolm a fost mâhnit să afle că nu au rămas în posesia moștenitorului contelui. Dacă ar fi ajuns la fiul lui Algernon, acesta le-ar fi vândut într-o clipită, zise Julianne. Dar, din moment ce mi le-a lăsat mie prin testament, Sir Malcolm a trebuit să aștepte să treacă perioada de doliu înainte de a-l pune pe Digory să-mi trimită o scrisoare prin care să întrebe de ele. Ea răsuci apoi talismanul pe toate părțile. Dar cum ar fi putut cauza amuleta aceasta moartea lui Algernon?

– Pumnalele posedă proprietăți magnetice puternice, zise Jacob. Colanul de fier a acționat ca o țintă pentru vârful pumnalului.

La începutul anchetei lor, Jacob îi spusese că știa ce se întâmplase în acel birou închis, dar nu și *cum* se întâmplase. Dar în clipa aceea era conștientă de darul atingerii pe care îl poseda și de viziunile care-l însoțeau, așa că se putea încrede în judecata sa, fără să ceară mai multe detalii.

– Așadar, Lady Cambourne... ce ai de gând să faci, în lumina acestor vești tulburătoare? o întrebă doctorul Snowdon.

– Păi, nu prea am de ales, de vreme ce băiatul e ținut prizonier, zise ea și își trecu în jurul gâtului amuleta subțire. Colanul de fier se odihnea greoi între sânii ei. Mă duc la Cornwall.

Capitolul 27

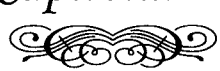

– Ce mult mă bucur să te văd, Lady Cambourne, zise Malcolm imaginii tremurânde care apăru în globul lui de cristal.

Talismanul de fier pe care-l purta deasupra inimii îi amplifica energia vitală. Și îi permitea în sfârșit lui Malcolm să îi urmărească fiecare mișcare, chiar dacă Jacob Preston se afla în aceeași încăpere cu ea.

Malcolm se întrebase de multe ori de ce prezența lui Preston o ascunsese de privirea lui. Iar în clipa aceea știa, mulțumită lui Gilbert Stout.

Într-un fel, chiar îi era dator băiatului pentru informațiile prețioase pe care i le adusese. Dacă nu ar fi fost Gil, nu ar fi ghicit niciodată că Preston era un mag al metalelor, care putea extrage informații din minereu. Și, aparent, în afară de asta, Preston arunca în jurul său o aură care-i ascundea foarte eficient pe el și pe cei din apropierea lui de observarea globului său de cristal. De fapt, nici în clipa aceea Malcolm nu îl putea vedea direct. Dar acum, că Lady Cambourne purta talismanul său, putea întrezări urme ale prezenței altui om în preajma sa. Erau ca niște frânturi ocazionale de lumină, dar, cu toate acestea, acțiunile și expresiile faciale ale contesei îi dădeau clar de înțeles că era Preston. Aproape că îi și simțea prezența.

Se întrebă atunci dacă Preston era conștient că avea acea putere de a se ascunde. Sau poate că pentru el era ceva ce se întâmpla la fel de inconștient precum respirația.

Era mare păcat că Malcolm nu îl putea transforma și pe el într-unul dintre discipolii săi. Un om care putea întrezări secretele cuiva pur și simplu atingând un obiect de metal era o unealtă foarte valoroasă. Și, în plus, era foarte util de știut și că Preston putea fi destabilizat și lăsat complet neputincios în urma simplului contact cu metalul.

Existau atât de multe posibilități interesante acolo!

Da, spera să nu fie nevoie să îl ucidă pe Gilbert Stout. Băiatul chiar îi făcuse o favoare mai mare decât știa. Dar, dacă avea să se ajungă la asta, cu siguranță Malcolm tot avea să mai poată dormi liniștit noaptea, știind că era cu un șobolan de stradă mai puțin în lume.

Ba chiar foarte liniștit.

Chiar dacă timpul era limitat, Jacob insistă să mai facă o serie de pregătiri înainte de a pleca spre Cornwall. Prietenul său

artizan le confecționă o cutie de valori, căptușită cu un strat subțire de platină, unde încăpeau lejer cele două pumnale din seiful său și tot mai rămânea loc și pentru celelalte patru. În plus, Jacob mai comandă o pereche de mănuși groase de piele pentru el și un corset confecționat din zale metalice pe care Julianne să-l poată purta pe sub haine.

– Este absolut îngrozitor, zise ea din spatele paravanului, în timp ce proba haina aceea primitivă. Chiar crezi că este necesar?

– Nu trebuie să-l porți decât atunci când ne aflăm în apropierea pumnalelor, zise el și apoi gura sa luă forma unui zâmbet strâmb. Sau când vrei să mă ții la distanță.

– În cazul acesta, n-o să-l port niciodată, zise ea glumeață.

Dar se simțea că era o încercare forțată de a mai înveseli atmosfera. În cele din urmă, împachetă corsetul pentru călătorie, împreună cu restul lucrurilor sale.

Jacob tânjea să o strângă în brațe, însă amuleta de fier îl pedepsea cu asprime, ori de câte ori încerca s-o facă. Era dispus să sufere pentru bucuria de a o atinge, dar, pe de altă parte, știa că nu-și putea permite să devină o povară într-un moment în care era foarte posibil ca ea să aibă nevoie de el să o apere. Așa că evita să intre în contact cu metalul.

Lord Kilmaine le împrumută trăsura și vizitiul său, așa că porniră spre Cornwall, chiar atunci când vremea se răci brusc. Singurul avantaj al temperaturii scăzute era faptul că drumurile erau dure și bătătorite, în loc să fie pline de noroi și foarte greu de traversat. George Snowdon își anulă și el toate programările și insistă să îi însoțească, argumentând că așa va fi avut mai mult timp să studieze în profunzime manuscrisele, în fiecare seară, când se opreau.

Fenwick îi însoțea și el. Doar că acesta călătorea așezat sus pe capră alături de vizitiu, unde era chinuit fără seamăn de vântul usturător și de rafalele de zăpadă care-l biciuiau constant. Cu toate acestea, se dovedi și pe drum la fel de hotărât și de capabil cum era atunci când servea în conacul de la oraș al lui Jacob – ocupându-se de închirierea de camere la hanurile unde se opreau peste noapte și îngrijindu-se neobosit de confortul lor la sfârșitul fiecărei zile lungi de călătorie.

Jacob își promise atunci că, după ce se termina toată povestea aceea, avea să-i ofere lui Fenwick o mărire de salariu generoasă.

Trecuseră trei zile de când părăsiseră orașul și goneau zdruncinându-se de-a lungul pajiștilor devenite maronii și a pădurilor de copaci dezgoliți. George cedase în cele din urmă legănatului trăsurii și moțăia cu capul înclinat pe spate. Sforăitul său semăna foarte mult cu sunetul produs de un fierăstrăul cu două capete în timpul tăierii trunchiului unui copac.

Julianne oftă și coborî draperiile, cufundându-i în semiîntuneric.

– Mă întreb cum i-o mai fi tânărului nostru Gil.

– Facem tot ce putem pentru el. Jacob și-ar fi dorit să-i poată alina mai mult temerile, dar, din păcate, adevărul era că îi acorda băiatului o șansă din trei de a scăpa cu viață din tot dezastrul acela. Și asta în condițiile în care i-ar fi predat la timp pumnalele lui Sir Malcolm. Problema principală cu răpirea și cu șantajul era că obliga un om să interacționeze cu o persoană fără onoare.

Și știa că nu se puteau baza pe Sir Malcolm să se țină de cuvânt.

– Este aproape ca și când aș pierde-o încă o dată pe Mary, șopti ea.

Jacob ar fi trebuit să-și dea seama că Julianne avea să simtă empatie pentru un băiat care era complet singur pe lume. Nu o mai găsise niciodată pe sora ei. Iar imposibilitatea de a ajuta un alt copil orfan îi deschidea acea rană veche.

Julianne își strânse pumnii în poală.

– Și, încă o dată, este vina mea.

Jacob dădu să protesteze, însă ea refuză să-l asculte.

– Dacă nu aș fi venit la tine să-ți cer ajutorul, nu s-ar mai fi întâmplat nimic din toate acestea, zise ea amărâtă.

– Dacă n-ai fi venit să-mi ceri ajutorul, atunci nici *noi* nu am fi existat, zise Jacob și o luă de mână. Era singurul tip de atingere pe care i-l permitea colanul de fier fără să-l facă să se simtă torturat. Și la urma urmei se cuvenea ca un domn să o țină de mână pe o doamnă când o cerea în căsătorie. După ce se termină toată povestea asta...

– Jacob, te rog! zise ea și-și lipi degetele de buzele lui. Te iubesc foarte mult! Și te rog să nu te îndoiești niciodată de asta... Dar în clipa aceasta pur și simplu nu mă pot gândi mai departe de următorul kilometru. Atâta timp cât Ravenwood îl ține prizonier pe bietul băiat...

Vocea i se frânse de emoție și nu își mai putu termina propoziția.

Oare avea să-l învinuiască dacă nu reușeau să-l salveze pe Gil? Sau urma a se învinovăți pe sine? Oare moartea băiatului avea să atârne ca sabia lui Damocles deasupra relației lor, destrămând orice speranță de a avea un viitor împreună?

Jacob îi sărută atunci degetele înmănușate și se înfioră când simți junghiul de durere pe care colanul de fier i-l propaga prin trup, înfigându-i-l direct în creier. Nu mai fusese niciodată afectat de un metal fără a-l atinge, și i se părea complet inoportun că sensibilitatea lui crescuse chiar în momentul acela. Era mai mult decât evident că amuleta aceea se conectase atât de strâns la forța vitală a lui Julianne, încât să o atingă pe ea devenea același lucru cu a atinge fierul rece. Singura lui consolare era că Julianne nu putea simți junghiurile acelea chinuitoare.

Nu! Aceea era o „desfătare" stranie, care îi era rezervată numai lui.

– Foarte bine, zise el. Să ne vedem de treburi, atunci. Unde sunt ascunse celelalte pumnale?

Buzele ei se strânseră într-o linie încordată.

– Cu Algernon. Le-am strecurat la picioarele sicriului său înainte să fie îngropat. La momentul respectiv, consideram că obsesia pe care o dezvoltase pentru ele era responsabilă de moartea lui, așa că mi s-a părut mai mult decât potrivit să le ia cu el. Dar s-a dovedit un loc excelent pentru a le ascunde. Nimeni nu s-ar gândi vreodată să le caute acolo.

Jacob încuviință din cap.

– Eu, George și Fenwick ne vom ocupa să le recuperăm.

Era mai bine ca Julianne să-și amintească de soțul ei așa cum fusese – nu cadavrul putrezit pe care aveau să-l dezgroape pentru a lua pumnalele.

– Va trebui să vin totuși cu voi, zise ea. Mormântul lui nu este marcat. I s-a refuzat o înmormântare creștinească la cimitir, considerându-se că a fost vorba despre sinucidere. Iar fiul lui nici măcar nu a vrut să ridice o piatră funerară pentru el. Dar eu știu unde zac rămășițele lui.

– După ce se va încheia toată povestea asta cu Sir Malcolm... De data asta fu mai rapid și îi lipi degetul de buze pentru a o face să tacă, înainte să-l poată întrerupe din nou. Noi doi o să mergem să-i facem o vizită parohului și să-i arătăm colanul de fier. Și, odată ce va înțelege că răposatul tău soț nu s-a sinucis, trupul lui va putea fi mutat în cimitirul bisericii, unde îi e locul.

Zâmbetul ei trist îi topi inima. Julianne venise la el cu două rugăminți – să o ajute să găsească pumnalul care lipsea și să reabiliteze numele răposatului ei soț. Și era hotărât să le îndeplinească pe amândouă.

Ea își sprijini atunci capul de umărul lui.

– Îți mulțumesc, Jacob.

Fierul îl izbi cu câteva junghiuri de durere succesive, dar nimic nu îl putea determina să o dea la o parte pe Julianne. În schimb, rezistă sub loviturile chinuitoare ale metalului, fiind recunoscător că, deși îl durea umărul, nu suferea și de viziuni – pentru că asta însemna că nu avea să-și piardă cunoștința. Și să o aibă atât de aproape de el pe Julianne i se părea un târg mai mult decât echitabil.

„Ce nu te ucide te face mai puternic", îi spunea întotdeauna George.

În condițiile acestea, urma să devină un adevărat Hercule până când aveau să ajungă la Cornwall.

Julianne privi absentă scrisoarea pe care i-o aduse un lacheu în livrea la scurt timp după ce ea și grupul ei ajunseră la căsuța ei de văduvă de pe moșia Cornwall. Căsuța era, de fapt, îndeajuns de mare să poată fi considerată un conac în toată regula pentru o moșie mai mică, și probabil fiul ei vitreg își punea servitorii să o curețe regulat, pentru că era absolut imaculată.

Cu toate acestea, Julianne era destul de sigură că nu făcea asta din respect pentru ea. Ci pur și simplu pentru că noul conte

de Cambourne considera întreaga moșie ca fiind o reflexie a lui însuși. Inclusiv oamenii asociați cu proprietatea.

Dar, în fond, îi stătea în caracter fiului ei vitreg să înceapă reuniunea cu niște cereri dure.

– Veți dori să trimiteți un răspuns, milady? întrebă lacheul cu perucă.

Omul își muta greutatea de pe un picior pe altul, vădit nemulțumit de faptul că fusese aruncat la mijloc într-o ceartă de familie a stăpânilor săi.

– Da. Spune-i contelui că nu trebuie să se deranjeze din cauza mea, zise ea, întrebându-se în sinea ei dacă noul Lord Cambourne era genul de om care să împuște mesagerul. Gândul acesta o făcu totuși să-și tempereze răspunsul și să nu mai adauge faptul că nu aveau să stea acolo suficient de mult încât să îl deranjeze pe conte. Avea de gând să rămână numai atât cât era necesar pentru a recupera pumnalele și a primi instrucțiunile pe care i le promisese Sir Malcolm în legătură cu locul și modalitatea în care să le predea în schimbul lui Gilbert Stout. Cu toate acestea, vom avea nevoie de o cină pentru cinci persoane... Eu, cei doi invitați ai mei și doi servitori. Aș vrea ca mâncarea să fie adusă și servită aici la căsuță. Aș aprecia foarte mult dacă te-ai ocupa de asta.

– Desigur. Mă voi ocupa personal, zise lacheul și afișă un zâmbet slab. Ceea ce nu știa contele nu-l putea supăra. Dar Excelența Sa a insistat să vorbească cu dumneavoastră, milady.

– Atunci, spune-i că mă poate vizita aici mâine la ora două, zise ea, ignorând intenționat cererea fiului ei vitreg de a se prezenta de urgență în fața lui. Călătoria de la Londra a fost foarte lungă și trebuie să mărturisesc că sunt extenuată. Este mult mai probabil ca eu și Lord Cambourne să ajungem la un acord total dacă nici unul din noi nu este mort de oboseală.

Lacheul zâmbi atunci, deducând că, după o noapte bună de somn, contesa văduvă avea să fie mai dispusă poate să-i facă pe plac stăpânului său. Julianne spera în sinea ei că noul conte avea să considere asta un semn că era gata să cedeze în fața voinței lui. Dar, în realitate, singurul lucru pe care își dorea să-l înțeleagă fiul

ei vitreg era că mai degrabă îngheța iadul decât să fie de acord cu cererea lui de a se căsători cu cine voia el.

După plecarea lacheului, Julianne se întoarse la Jacob, care o așteptase la baza scărilor cu geanta de voiaj în care se ascundea caseta de valori căptușită cu platină.

– Poate ar fi mai bine să nu ne facem prea comozi, zise ea. Știa că după întâlnirea de a doua zi era foarte probabil ca Lord Cambourne să îi limiteze libertatea de mișcare. Era chiar posibil să îi refuze dreptul de a vizita mormântul soțului ei. Va trebui să mergem la mormântul lui Algernon în noaptea asta, înainte să sosească fiul său mâine-dimineață. Am o presimțire că, după mica noastră întâlnire de mâine, vom fi niște oaspeți și mai puțin bine-veniți decât acum.

– Există vreun loc unde îl pot ține închis pe băiat? îl întrebă Sir Malcolm pe hangiu.

Mărul lui Adam al omului tremură puțin, dar apoi bărbatul încuviință din cap.

– Avem o afumătoare în spate care nu este folosită în clipa de față. Dar e disponibilă, dacă e nevoie.

Unul dintre numeroasele avantaje de a fi Marele Maestru al unei secte secrete din interiorul ordinului era acela că influența discipolilor săi se întindea prin toată țara. Hangiul, de exemplu, era vărul de-al doilea al femeii care servise drept ghid pentru Lady Cambourne în noaptea inițierii. Și aparent îi datora femeii o sumă de bani pe care n-ar fi putut-o plăti niciodată. Așa că aceasta îi trimisese o scrisoare prin care-l informa că avea să-l arunce în închisoarea datornicilor dacă nu-l ajuta pe Sir Malcolm fără să pună întrebări. Iar lucrul acesta garanta că până și în îndepărtatul Cornwall existau oameni dispuși să-i îndeplinească poruncile lui Ravenwood.

Hangiul îl conduse la o cameră, care părea cea mai bună disponibilă din tot hanul. O inspecție la lumina lămpii dezvălui că încăperea era modest mobilă și nu prea curată. Nu era tocmai locuibilă, dar trebuia să se mulțumească cu atât. Malcolm avea nevoie să fie cât mai aproape de Cambourne, iar hanul acela se afla peste deal de granița moșiei.

– Soția mea o să vă aducă cina de îndată ce e gata, zise hangiul. Vă mai pot fi de folos cu ceva, domnule?

– Da, zise Malcolm. Du-te afară! Și ai grijă ca băiatul să rămână unde-l duci, altminteri... Făcu o pauză scurtă și lăsă amenințarea suspendată câteva clipe, apoi continuă: O să fiu foarte nemulțumit.

Bărbatul îl asigură imediat bâlbâindu-se că băiatul avea să rămână închis acolo până când avea nevoie de el Sir Malcolm și că nu avea de ce să își facă griji în privința aceea. Hangiul părăsi apoi camera declarându-și cooperarea totală. Malcolm încă îl putea auzi mormăind aproape incoerent în timp ce cobora scara disproporționată.

Chiar dacă era foarte obosit de pe drum, Malcolm despachetă totuși globul de cristal și îl așeză pe masa șubredă. Lumina naturală facilita cel mai bine viziunea din glob, dar, la nevoie, se putea folosi și de strălucirea gălbuie a lămpii.

– Așadar, ai ajuns și tu la destinație, zise el imaginii care prindea contur în globul de cristal. Călătoria de la Londra fusese lungă și obositoare, dar măcar îl amuza să întrezărească frânturi ale imaginii lui Lady Cambourne. Globul său strălucitor încă nu îi putea oferi o imagine clară a lui Jacob Preston, dar îi simțea continuu prezența alături de contesă, și asta îl ajutase să se hotărască cum să se folosească de el.

Se gândise foarte serios care ar fi trebuit să fie următoarea lui mișcare în acel joc periculos. Discutase cu mulți metalurgiști, dar nu găsise nici unul care să știe să prelucreze un aliaj care avea acele proprietăți neobișnuite pe care, conform studiilor sale, le posedau pumnalele. Așa că se hotărâse că unirea pumnalelor în toiag trebuia să devină problema lui Jacob Preston.

În plus, judecând după ceea ce citise în manuscrisul parțial cu care fugise Lady Cambourne, despărțirea inițială a toiagului și crearea pumnalelor reușiseră datorită unei combinații dintre metalurgie și arta magică a unui mag al metalelor.

Își despachetă apoi biroul portabil de călătorie și notă instrucțiunile exacte ale uniunii. Vântul urla afară, făcând obloanele ferestrei să se cutremure. Printre crăpăturile tocului șubred

al ferestrei se strecura suficient aer cât să facă flacăra lămpii să pâlpâie.

– Tot eu sunt cel care le unește, zise Malcolm Ochiului Veșnic Neadormit, apoi presără nisip peste foaia cu instrucțiuni, ca să se usuce mai repede cerneala, și o îndoi. Pentru că voința mea este cea care pune laolaltă pumnalele. Și sigilez instrucțiunile acestea cu pecetea mea. Vezi? După aceea topi un glob de ceară pe îmbinarea scrisorii și-și apăsă pe el inelul cu pecete. Eu sunt cel care le unește, repetă apoi spiritelor aerului. Jacob Preston nu poate îndura atingerea metalului, așa că nu poate mânui toiagul. Puterea lui va fi a mea!

„De ce ar uni un om pumnalele doar ca să-i dea altcuiva Toiagul lui Merlin?"

Întrebarea aceea se insinuă în mintea lui și se înrădăcină acolo, chinuindu-l. Puterile îl testau ca să vadă dacă era demn de toiag.

– Un om poate fi convins să facă aproape orice, zise Malcolm și se uită spre globul de cristal la imaginea tremurândă a lui Lady Cambourne. Nu trebuie decât să-i oferi motivația necesară. Eu sunt primul motiv. Sunt cel care a pus lucrurile în mișcare. Porunca mea este cea care unește pumnalele.

Vântul gemu precum un cor de suflete damnate. Malcolm luă asta ca pe un semn că puterile îl recunoșteau pe el ca fiind cel care avea să unească pumnalele și să devină posesorul suprem al Toiagului lui Merlin.

Capitolul 28

Jacob insistă să aștepte să răsară luna înainte de a porni spre mormântul lui Lord Cambourne. Nu roia să atragă atenția asupra acțiunilor lor și astfel să riște să atragă mânia actualului conte. Moșia era foarte întinsă, iar mormântul se afla îndeajuns de departe de casa văduvei încât să fie nevoiți să se deplaseze cu trăsura.

– Algernon este îngropat în vârful următorului deal, zise Julianne, arătându-le pe fereastră locul unde se afla mormântul, în timp ce trăsura înainta cu greu pe cărările înguste.

Soțul ei gândise cărarea aceea care străbătea moșia întinsă ca pe o alee de plimbare. Și continuase să îi placă să se plimbe cu trăsura pe acolo, chiar și după ce bătrânețea îl împiedicase să mai călărească. Și era într-adevăr un peisaj mirific. Drumul trecea pe lângă iazul cu rațe, șerpuia de-a lungul unei pajiști unde pe timpul zilei păștеau oi și apoi se pierdea prin pădurile dese.

Iar atunci când lui Algernon i se refuzase o înmormântare creștinească în cimitirul bisericii, Julianne sperase că fiul ei vitreg avea să construiască un mausoleu la mormântul lui, dincolo de seră și de grădinile vaste. Era un locaș bine ascuns în frunziș, așa că nu ar fi tulburat în nici un fel priveliștea de la conac – dar cu siguranță ar fi făcut ca mormântul să fie mai ușor accesibil.

În schimb, fiul lui Algernon își dorise ca rămășițele tatălui său să fie îngropate cât mai departe posibil de casa principală. Își dorise ca mormântul lui să fie ascuns vederii și uitat. În ultimii ani, noul Lord de Cambourne lăsase complet neîngrijită aleea de plimbare proiectată de tatăl său. Peste încă vreo cinci ani, aleea aceea va fi fost năpădită de buruieni și va fi ajuns de nerecunoscut. Și nimeni nu ar mai fi putut găsi mormântul tatălui său.

Dar, din fericire, în clipa aceea arborele străvechi și uriaș de cucută încă marca vârful dealului. Și acela era indicatorul după care se ghida și ea. Înainte să plece la Londra în căutarea ultimului pumnal, Julianne mai mersese o dată la mormântul răposatului ei soț. Într-un fel, i se părea potrivit ca Algernon să se odihnească în pământul pe care-l iubise cel mai mult. Dar locația în sine a mormântului era atât de îndepărtată și de izolată, încât mereu când ajungea acolo o durea inima din cauza acelei nedreptăți.

Pentru că știuse în adâncul sufletului ei că soțul său nu-și luase viața. Și nu avusese nevoie de nici o dovadă în acest sens. Cu toate acestea, nu înțelesese niciodată de ce amintirea lui trebuia ștearsă din mintea familiei și a prietenilor săi – chiar și dacă s-ar fi sinucis.

Jacob bătu cu bastonul în plafonul trăsurii și vizitiul struni imediat calul.

– Încă nu am ajuns, zise Julianne.

– Suntem îndeajuns de aproape să putem străbate pe jos restul drumului. Jacob deschise ușa și o ajută să coboare. Fenwick sări de pe locul său de lângă vizitiu și descărcă din portbagaj mai multe lopeți și cazmale. Vreau să te întorci în trăsură după ce ne arăți unde este mormântul. O să îți fie mai cald aici.

Ea încuviință din cap înțelegătoare. Jacob încerca să o ferească să vadă rămășițele aflate în putrefacție ale soțului său. Dar probabil că lucrurile pe care și le imagina deja erau mult mai îngrozitoare decât realitatea.

– Mulțumesc că faci asta pentru mine.

– Încă nu ți-ai dat seama că aș face orice pentru tine?

I se puse imediat un nod în gât și nu mai putu spune nimic, așa că doar îl sărută pe obraz. Avea să-și petreacă restul vieții asigurându-se că Jacob nu avea să regrete alegerea făcută.

După aceea se concentră din nou asupra a ceea ce aveau de făcut. Închise ochii strâns și încercă să-și amintească chipul soțului său. Dar, spre surprinderea ei, descoperi că imaginea lui devenise neclară în mintea ei și toate micile detalii care-l făceau unic începuseră să se piardă în ceață. Își mai amintea doar că era un om bun, amabil, blând și erudit, care, fără nici o vină, se implicase în chestiuni care depășeau cu mult puterea sa de înțelegere.

Dar, chiar dacă imaginea chipului său devenise încețoșată în mintea ei, își amintea foarte clar drumul spre mormântul lui. Îi conduse acolo pe cei patru bărbați fără să șovăie nici o clipă. La zece pași nord de trunchiul gros al arborelui de cucută, exista o adâncitură de mărimea unui om în gazonul înghețat de iarnă. În doi ani, pământul răscolit se surpase, transformând o movilită cândva destul de înaltă într-o scobitură. Crengile goale ale copacilor de deasupra mormântului se zguduiau în bătaia vântului, ca într-un dans al oaselor vechi, iar umbrele lor tremurau în lumina lunii, ca niște fantome fără trup, captive între lumea pământească și cea imaterială. Lui Julianne îi clănțăneau dinții în gură, dar încercă să se convingă pe sine că era din cauza frigului.

Nu mai rămăsese nimic din trandafirii de seră pe care-i lăsase pe mormântul lui Algernon la ultima vizită. Iar în clipa aceea nu avea nimic ce să-i lase. În schimb, venise să ia ceva de la el.

– Îmi pare rău, îi șopti fantomei lui Algernon și se întoarse spre trăsură, strângându-și mantia în jurul trupului ca să se apere de frig. Soțul ei fusese ucis și dezonorat prin moarte, iar în clipa aceea avea să fie profanat și mormântul său.

Când auzi loviturile de cazmale și sunetul lopeților care mușcau din pământul rece, își ridică fustele și fugi tot drumul înapoi până la trăsură, recunoscătoare că nu era nevoită să se uite.

Vizitiul soților Kilmaine se oferi să-i ajute, dar, chiar și cu patru bărbați capabili, tot dură destul de mult să sape în pământul înghețat până la adâncimea mormântului lui Lord Cambourne. În timpul care se scursese de la moartea sa, rădăcinile se infiltraseră înapoi în pământul de deasupra lui, formând un fel de scut fibros viu care-l apăra pe cel mort.

Continuară să sape în timp ce luna cobora spre vest, și în cele din urmă Fenwick aprinse un felinar pentru a le lumina truda. În ciuda faptului că era o noapte friguroasă, toți cei patru bărbați își scoseseră jachetele și transpiraseră deja abundent, până când lopata lui Jacob lovi sicriul simplu, confecționat din lemn de pin, al lui Lord Cambourne.

– Mai multă lumină, ceru Jacob, și Fenwick ridică imediat lampa, care aruncă o aură de lumină gălbuie asupra gropii adânci. Jacob curăță numaidecât suprafața sicriului și ridică marginile capacului.

– Dă-mi voie, zise George și-l împinse deoparte pe Jacob. Eu sunt mai obișnuit cu astfel de lucruri, bătrâne.

Jacob îi era foarte recunoscător prietenului său. Nu pentru că ar fi fost genul ușor impresionabil, ci pentru că simpla ideea de a jefui un mormânt îi trimitea furnicături pe șira spinării. Știa că pumnalele se aflau acolo, pentru că auzise murmurul lor moale în ultima jumătate de oră. Dar gândul de a le lua efectiv de la soțul lui Julianne i se părea destul de neplăcut. Simțea tot mai mult că avea o datorie față de bătrânul conte – și încă una pe care nu o putea plăti.

– Ar trebui să fie la picioarele sicriului, zise Jacob și dădu la o parte capacul coșciugului.

– La fix! exclamă George cu o voce veselă, de parcă ar fi jucat whist la clubul White's și tocmai primise o mână de cărți câștigătoare. Iată-le! Unu, doi, trei și patru! În timp ce număra, trânti pe rând fiecare pumnal învelit în piele pe marginea mormântului. Stai să mai verific ceva. George se aplecă apoi deasupra trupului neînsuflețit al contelui și dădu la o parte materialul intrat în putrefacție al vestei și cămășii pentru a-i expune sternul. Ceva metalic străluci imediat în lumina lămpii. Aha! exclamă apoi. Întocmai după cum ai crezut! Poartă o amuletă identică cu cea pe care o poartă în clipa asta contesa.

Jacob era absolut convins că, dacă nu ar fi fost învelite în tecile de piele, pumnalele ar fi călătorit în sus pe trupul lui Lord Cambourne ca să se înfigă din nou între coastele sale. În clipa aceea, patru pumnale criminale fuseseră eliberate din sicriu, așa că nu era dispus să riște siguranța lui Julianne bizuindu-se pe tecile vechi de piele sau pe corsetul de zale pe care insistase să-l poarte. Pumnalele acelea diabolice se hrăneau cu sânge uman și cu suferință. Trebuiau distruse! Dar pentru moment nu putea face altceva decât să le întemnițeze la loc.

– Fenwick, adu caseta!

Omul său fugi înapoi la trăsură, ca să ia caseta de valori căptușită cu platină. Trăsura era oprită în josul dealului și de partea cealaltă a arborelui masiv de cucută, așa că nu o putea vedea de la mormântul lui Lord Cambourne. Și, din fericire, nici Julianne nu putea vedea profanarea de unde se afla. Dar știa că o tulbura profund.

Să-l ia naiba pe Ravenwood pentru că-i făcea să treacă prin asta!

– Vrei și amuleta asta? întrebă George, arătând spre colanul de fier care se odihnea pe pieptul cadavrului.

– Nu, las-o acolo, zise Jacob. A făcut și așa suficient rău! Și-ar fi dorit să o poată convinge și pe Julianne să o dea jos pe cea pe care o purta, dar știa că era hotărâtă să nu lase să i se mai întâmple nimic rău lui Gil dacă putea face ceva pentru a preveni asta. Jacob închise la loc capacul sicriului, se ridică din groapă și aruncă o lopată de țărână înapoi peste el. Hai să terminăm treaba!

– Domnule Preston! răsună vocea lui Fenwick, spintecând noaptea neagră. O, veniți repede, domnule!

Jacob aruncă lopata și fugi înapoi spre trăsură. Fenwick stătea lângă ușa deschisă și era palid de spaimă.

– Ce s-a întâmplat, omule?

– Am auzit pe cineva gemând și m-am gândit că poate îi e rău lui Lady Cambourne, așa că am deschis un pic ușa să văd, dar...

Flutură scurt din mână neputincios spre interiorul trăsurii, și atunci răsună încă un geamăt.

Jacob deschise ușa cu putere. Gilbert Stout se zvârcolea pe covorașul de catifea de pe podeaua trăsurii. Era legat de mâini și de picioare și avea un căluș la gură. Iar Julianne nu era de găsit.

– Gil! exclamă Jacob, chinuindu-se să-i dea jos călușul. Unde e contesa?

– Îmi pare rău, dom'le! zise băiatul. Îmi pare foarte, foarte rău! M-a trântit aici jos și apoi a luat-o pe ea!

Jacob desfăcu imediat legăturile de la încheieturile și de la gleznele băiatului.

– Și de ce n-a țipat?

– Poate că n-a avut ocazia, interveni George și se aplecă să ia o batistă albă care fusese azvârlită pe pământ în apropierea trăsurii. O mirosi un pic, dar apoi întinse repede brațul, ținând-o cât mai departe de față. Cloroform. Probabil a adormit în câteva secunde. Al naibii de inteligent din partea lui.

– De când a dispărut? întrebă Jacob, cercetând cu mare atenție cărarea șerpuitoare care se pierdea în pădure, dar nevăzând pe nimeni.

– De destul timp, zise Gil. Mie mi se pare că am făcut ore întregi cât de mult zgomot am putut, da' tot nu m-a găsit nimeni, pân' n-a ajuns aici domnu' Fenwick.

Între vântul care sufla puternic, foșnetul crengilor goale și epuizarea săpatului, nici unul dintre ei nu ar fi auzit nimic, cu excepția unui țipăt zdravăn. Sau poate nici măcar asta dacă bătea vântul prea tare. Jacob scrâșni din dinți, frustrat.

– Ar fi trebuit să-i spun vizitiului să rămână la trăsură, s-o păzească. În schimb, fusese recunoscător pentru încă un bărbat care să-l ajute să sape mormântul.

– Nu te învinui, bătrâne, îi zise atunci George. Cine ar fi putut prezice că Ravenwood ar face așa ceva? Și de ce? Nu e ca și când nu încercăm să-i îndeplinim cerințele.

– În privința ast'... aș crede că acu' o să aibă alte cereri, de vreme ce contesa este un ostatic mult mai important ca mine! zise Gil, încruntându-se. Mi-a vârât scrisoarea ast' în buzunar înainte să plece. Poate explică aici de ce-a luat-o.

Gil băgă mâna în buzunarul pantalonilor și scoase o bucată de hârtie împăturită de multe ori și pecetluită cu un sigiliu de ceară.

– Ce nemernic îndrăzneț! zise George, de îndată ce văzu sigiliul. Nici măcar nu încearcă să-și ascundă identitatea!

– Păi, de ce ar încerca? Știe că nu ne vom duce la autorități de teamă ca nu cumva s-o rănească pe Julianne. Jacob rupse sigiliul și desfăcu scrisoarea, încercând s-o citească la lumina lămpii. Era atât de furios, încât abia se putea concentra să descifreze scrisul. Cu toate acestea, observă că printre rândurile subțiri scrise de mână erau inserate diagrame și pasaje în latină, care se intercalau cu cele în engleză. Nu are nici o logică. Unde vrea să livrăm pumnalele?

George luă scrisoarea din mâinile sale și o ridică în lumină.

– Nu pumnalele. Vrea ca tu să le unești într-un singur toiag, în conformitate cu indicațiile astea, pe care apoi să-l duci la Giant's Dance la apusul zilei de douăzeci și unu decembrie.

– Giant's Dance? întrebă Jacob. Furia îi înfierbânta gâtul, în ciuda frigului nopții. Ce naiba mai e și asta?

George clătină din cap.

– N-ai fost deloc atent în timpul orelor de istorie, nu-i așa? Este denumirea străveche pentru Stonehenge, desigur. Mereu am crezut că monoliții aceia trebuie să aibă o legătură cu druizii.

– O să avem nevoie de un fierar, zise Jacob, încercând să se concentreze asupra îndeplinirii cererilor lui Ravenwood, când de fapt în clipa aceea nu-și dorea nimic mai mult decât să-l strângă de gât cu mâinile goale. Și încă de unul al naibii de bun!

– E unul în satul din apropiere, zise vizitiul lui Lord Kilmaine. Eu am crescut în baronia din comitatul următor, și în fiecare primăvară duceam caii la el să îi potcovească.

– M-am exprimat greșit. O să avem nevoie de cineva care să fie mai priceput decât un simplu fierar potrivit să potcovească o iapă, zise Jacob. Aliajul din care erau confecționate pumnalele era o amestecătură de mai multe metale cu rezistențe și puncte de topire diferite. Jacob nu-și putea închipui cum ar putea fi pumnalele puse laolaltă, chiar și după topirea lor. O să avem nevoie de cineva care să înfăptuiască o minune.

George întoarse apoi scrisoarea pe partea cealaltă.

– O, mai e ceva.

Citi cele câteva rânduri inscripționate pe spatele foii și se uită la Jacob.

– Ce e? ceru să știe Jacob, izbind cu pumnul partea laterală a trăsurii, din cauza furiei neputincioase pe care o simțea. Calul se sperie de lovitură, și probabil ar fi luat-o la galop dacă vizitiul nu l-ar fi prins de căpăstru și nu l-ar fi liniștit. Jacob înghiți apăsat și-și înăbuși furia cu greu. Știa că asta nu ar fi ajutat-o nici un pic pe Julianne.

– Vrea să porți ceva până când îi livrezi toiagul, zise George. Și amenință să o rănească pe contesă dacă nu te supui.

– Eu zic să îl crezi, dom'le! interveni scurt Gil.

– Și ce anume vrea să port? O pălărie de bufon? O mască de tâlhar?

George clătină din cap.

– Amuleta bătrânului conte.

Capitolul 29

Julianne se forță să deschidă ochii și se uită în sus la tavanul boltit. Un șuvoi de apă șerpuia în jos pe unul dintre pereții de piatră. Stătea întinsă pe un pat pliabil, care fusese desfăcut atât de tare, încât salteaua stătea foarte întinsă. Nu recunoștea mobilierul auster și nu avea nici cea mai vagă idee unde se afla. Dar chiar și acel simplu gând o făcea să o doară atât de tare capul, încât credea că era pe punctul de a exploda. Așa că scoase un oftat adânc.

– Bine ai revenit, Lady Cambourne! Vocea aceea joasă și mieroasă alunecă pe nervii ei ca un șarpe care se strecura peste zidul unei grădini. Începusem să mă tem că ți-am dat o supradoză. Ce mult mă bucur că mi te-ai alăturat în cele din urmă!

Julianne se chinui să se ridice în șezut și descoperi că avea gleznele și încheieturile prinse cu cătușe grele. Frânturi de imagini îi inundară atunci memoria. Își aminti un miros înțepător, o călătorie de coșmar în decursul căreia stătuse atârnată ca un sac de cartofi peste șaua unui cal și un ecou de copite răsunând pe gazonul rece. Sunetul copitelor încă îi bubuia în tâmple. Dar în afară de asta era numai beznă. Un întuneric adânc și chinuitor, o obscuritate din care nu se revărsa nici un strop de lumină.

Duse mâna la cap, iar zăngănitul lanțurilor i se păru neobișnuit de puternic.

– Se pare că nu prea mi-ai dat de ales.

– Chiar deloc.

Râsul îi era și mai îngrozitor decât vocea. Sunetul îi zgâria nervii și îi făcea stomacul să se strângă.

Își duse mâna la ochi ca să-și protejeze vederea de lumina care se infiltra pe fereastra din spatele lui. Deschizătura aceea din zid era acoperită cu zeci de bucăți de sticlă de culoare verde. Vitraliile, zidurile de piatră și curentul care șuiera prin încăpere îi dădeau de înțeles că se afla într-un soi de birou medieval. Era o cameră circulară, care avea doar o singură ușă.

– Unde sunt?

– La moșia provincială a unui discipol de-al meu. Îmi cer scuze pentru condițiile inadecvate, contesă. Sir Malcolm stătea așezat la un birou din fața ferestrei și studia cu atenție o carte veche. Dar, dacă crezi că această încăpere este nepotrivită, ar trebui să vezi temnița.

Julianne simțea pe limbă un gust metalic îngrozitor. Era clar că folosise o substanță dezgustătoare ca să o drogheze. Se strădui să înăbușe impulsul de a se cutremura și în schimb se încruntă la el.

– Pot să întreb de ce ai făcut asta?

– Sigur că poți întreba, dar aș crede că motivul ar trebui să fie evident, zise el, după care închise cartea și o lăsă deoparte.

Am nevoie ca Jacob Preston să coopereze. Iar faptul că te-am luat prizonieră este exact stimulentul de care are nevoie pentru a-și îndeplini sarcina. Ai vrea să știi ce progrese a făcut?

Julianne simți cum i se face inima cât un purice. Dacă intenționa să o scoată din încăperea aceea, atunci poate avea o șansă să găsească o cale de scăpare. Cu toate acestea, nu voia să pară nerăbdătoare, așa că pur și simplu ridică din umeri.

– Cum? Nu ești curioasă? Mă uimești. Băgă apoi mâna sub birou și scoase dintr-un săculeț de piele un obiect rotund.

Ea clipi atunci de mai multe ori, gândindu-se că probabil substanța cu care o drogase o făcea să aibă halucinații. Dar omul chiar părea să aibă în mâinile sale un glob de cristal adevărat.

Sir Malcolm îl așeză apoi pe biroul micuț, astfel încât lumina verde să-l pătrundă exact cât trebuia. Din adâncul sferei se ridicară imediat vârtejuri de culoare, care păreau să se întrepătrundă, formând siluete. Julianne se ridică din pat prudentă. Avea gleznele încătușate de pat, dar avansă totuși, atât cât îi permiseră lanțurile.

Apoi imaginea din sferă deveni limpede ca lumina zilei. I se tăie imediat răsuflarea. Îl putea vedea clar pe Jacob în globul de cristal. Era înconjurat de foc și de abur. Ba, mai rău de atât, peste tot în jurul său se aflau obiecte de metal de toate felurile – cuțite, furci cu dinți ascuțiți și brăzdare. Julianne atinse amuleta de fier care i se odihnea deasupra inimii.

Jacob purta una identică. Avea maxilarul încleștat, dar în afară de asta nu dădea deloc de înțeles că talismanul îl rănea. Dar Julia știa adevărul. Și îi simțea agonia, ca și când ea ar fi fost cea care trebuia să îndure chinul.

– Jacob o să facă orice îi ceri din simplul motiv că mă ai pe mine. Nu e nevoie să-l obligi să poarte fierul acela, zise ea, tremurând de furie. De ce faci asta?

– Pentru că mă amuză. Sir Malcolm îi zâmbi, la fel ca o cobră care rânjește unei manguste prinse în capcană. Ar trebui să fii mulțumită. Faptul că a acceptat să suporte durerea de dragul tău arată că sentimentele lui pentru tine sunt mai profunde decât aș fi bănuit. Dar adevărul este că există și un alt motiv pentru care am vrut să poarte talismanul.

– Pentru că speri că asta va face unul dintre pumnale să-l omoare, așa cum l-a ucis pe soțul meu.

– Mă nedreptățești, milady. Când i-am trimis amuleta lui Lord Cambourne, am sperat ca el să fie cel care posedă puterea magică necesară pentru a găsi și a reuni pumnalele în Toiagul lui Merlin. Dar, din păcate, răposatul tău soț a fost nedemn de o asemenea sarcină. Ravenwood se aplecă în față ca să privească în globul de cristal. Sper doar ca Preston să se descurce mai bine. Pentru binele tău.

– Crede-mă când îți spun, dom'le! Oricât m-aș chinui, nu am cum să topesc pumnalele într-un aliaj pe care să-l pot prelucra. Și și-au pierdut și proprietățile magnetice. Gershom Flagg îl întâmpină pe Jacob cu o găleată în mână, la ușa fierăriei sale. Fierarul era la bustul gol și pe jumătate acoperit de funingine, iar în jurul său se revărsau valuri de căldură. Nu po' să-mi dau seama cum le-o fi făurit cineva de la bun început, pentru nimic în lume!

Jacob se uită în jos la găleata de topire plină cu minereu pe jumătate topit.

– Iridiul e de vină. Mă temeam că o să se întâmple așa. Va trebui să crești temperatura vetrei de topire.

Domnul Flagg clătină din cap cu tristețe.

– Am făcut tot ce mi-a stat în putință. M-ați plătit cu o sumă demnă de un rege și fără doar și poate toate pietrele prețioase de pe mânere ne-au aranjat pe viață pe mine și pe soția mea – ba probabil chiar și pe copiii noștri –, dar cred că acum va trebui să vi le dau înapoi pe toate. E pur și simplu imposibil!

Cântecul pumnalului de metal i se încolăcea în jurul urechilor. Jacob s-ar fi așteptat să-l chinuiască... În schimb, vocea metalului îl zorea să continue, temperându-și beligeranța obișnuită cu o convingere moale. Dacă nu ar fi știut mai bine, s-ar fi gândit că încerca să-i spună să nu-și piardă speranța. Apoi amuleta pe care o purta la gât se alătură treptat cântecului.

– Trebuie să existe o cale, zise Jacob, strângând din dinți. Apoi trecu pe lângă fierar și păși în fierăria lui. Era ceva ce nu și-ar fi imaginat că ar face vreodată, din cauza corului de metale.

– Preston, așteaptă! George își puse imediat mâna pe umărul lui, încercând să-l oprească. Nu e nevoie să...

– Nu! Sunt bine! Jacob aprecia foarte mult îngrijorarea prietenului său, dar se simțea obligat să continue, în pofida oricărei dureri. Apucă strâns în pumn mânerul de platină al bastonului său și înaintă spre vatra de topire.

Avea dureri continue de când începuse să poarte amuleta de fier – ba, de fapt, de când Julianne își trecuse amuleta sa în jurul gâtului. Dar, în mod surprinzător, era o durere suportabilă. Aproape că începuse să se bucure de disconfortul acela, luându-l ca pe un semn că încă era în viață și conștient, în ciuda faptului că se aflase în contact cu metalul mult mai mult timp decât încercase vreodată.

Era adevărat că materialul subțire al cămășii împiedica un contact direct între pielea sa și amuleta de fier, dar asta nu făcea nimic mai mult decât să-l protejeze de orice viziuni cu care metalul ar fi încercat să îi inunde mintea. Nu reprezenta nici pe departe un scut de apărare împotriva vocii metalului sau a junghiurilor de durere care-i săgetau creierul.

Focul se ridică în clipa când se apropie de vatra de topire, dar apoi flăcările se domoliră, căpătând o strălucire neobișnuită. Amuleta de pe pieptul său se încălzi, și asta reduse întru câtva nivelul durerii. Așa că se relaxă vizibil și o parte din tensiunea acumulată în umerii săi dispăru.

– Fascinant! murmură George. Dacă n-aș ști mai bine, aș spune că amuleta acționează ca un vaccin.

Doctorul avea dreptate. Jacob putea suporta să fie mai aproape de metal decât fusese vreodată în viața lui. Cu toate acestea, simțea că amuleta încerca să-i împărtășească ceva mai mult. Așa că o trecu peste guler și o lăsă să-i cadă pe sub cămașă. Metalul emitea căldură pe pielea goală, și asta îi făcu toate simțurile să se ascută.

Strălucirea flăcărilor din vatra de topire îl făcu să se dea un pas în spate, clătinându-se, și simți imediat că exista o conexiune puternică între colanul de fier pe care-l purta la gât și metalul pumnalelor. Toate culorile dimprejurul său începură să strălucească, și putea vedea realmente valurile magnetice întorcându-se și crescând în intensitate. Simți atunci o putere extraordinară

răspândindu-se prin fiecare fibră a trupului său, ca și când ar fi extras forța vitală a fiecărei bucăți de metal din fierărie. Curgea prin trupul său, ca sângele care-i gonea prin vene și i se revărsa prin vârfurile degetelor.

– Rămâi acolo! îi strigă Gershom Flagg. Găleata de topire încerca să se smulgă din mâinile puternice ale fierarului și omul se chinuia din răsputeri să o țină să nu zboare prin încăpere înspre Jacob.

Jacob ridică mâna poruncitor, și metalul din găleată se stabiliză imediat. Apoi, fără a adăuga nici o particulă de căldură în recipient, bucățile de minereu netopit începură să se scurgă în restul lichidului. Flăcările din vatra de topire din spatele lui Jacob pâlpâiră și crescură în intensitate, strălucind cu o fierbințeală sclipitoare. Metalul îi șoptea secrete într-un limbaj compus din frânturi de imagini și muzică antică. Dar nu i se întunecă vederea, cum se întâmpla de obicei, așa că rezistă să primească mesajul metalului, fără a se lăsa copleșit de durere sau de slăbiciune. În schimb, simțea puterea cum se acumula în membrele sale.

Încă nu putea fi sigur de însemnătatea acestui lucru, dar cel puțin în clipa aceea viitorul îi părea mai puțin întunecat. În loc să se lupte cu metalul sau să cedeze în fața puterii lui nimicitoare, Jacob simțea pentru prima dată în viața lui că deținea cu adevărat controlul. Cu o mână întinsă spre fierar și spre metalul pumnalelor, închise ochii și se concentră asupra găleții de topire. Iar când îi deschise din nou, descoperi că metalul clocotea, fiind cu totul în stare lichidă.

Jacob întâlni apoi privirea uimită a fierarului.

– Mai încearcă o dată să făurești toiagul, domnule Flagg.

Globul de cristal aproape se spulberă din cauza luminii orbitoare și apoi se întunecă. Chiar dacă era mișcat sau mutat, nu mai putea reveni la starea anterioară.

Malcolm rezistă cu greu impulsului de a-l izbi de peretele de piatră. Amuleta funcționase perfect. Îi putuse urmări fiecare mișcare din clipa în care și-o strecurase în jurul gâtului. Și dintr-odată globul de cristal devenise o enigmă în sine. Într-o clipă îl putuse vedea pe Jacob Preston limpede ca lumina zilei, iar în următoarea abilitatea sa de a vedea orice lucru dispăruse complet.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Lady Cambourne, cu chipul ei frumos schimonosit de îngrijorare. E bine Jacob?

Malcolm ridică dintr-o sprânceană. Preston se juca cu o putere care întrecea cu mult visurile și fanteziile oricărui muritor. Și existau toate șansele ca aceasta să-l fi smuls cu totul din lumea pământeană. Era un alt motiv pentru care Malcolm se hotărâse să-l lase pe acest mag al metalelor să se ocupe de demersul delicat și periculos al unirii pumnalelor.

Dar nu era nevoie ca Lady Cambourne să afle că își pierduse abilitatea de a veghea asupra lui Preston.

– M-am hotărât că ai văzut de-ajuns, zise el și ascunse sfera înnegrită înapoi în săculețul ei de piele. O să afli cât de curând dacă a avut succes sau nu. Îi aruncă apoi o privire încruntată și întunecată. Nu știu dacă ești o persoană cu înclinații religioase, Lady Cambourne, dar te sfătuiesc să te rogi oricărei zeități pe care-o prețuiești ca Jacob Preston să fi avut succes.

Capitolul 30

– Am ajuns, Lady Cambourne, răsună vocea lui Sir Malcolm lângă urechea ei. Îi îndepărtă apoi legătura de la ochi, dar, când ea se uită pe fereastră, nu văzu nimic altceva decât un câmp acoperit de zăpadă răscolită de vânt. Mai avem doar o plimbare scurtă de făcut și vom ajunge la destinație.

Julianne era încă încătușată, așa că fu nevoit s-o ridice și s-o coboare din trăsură. Sir Malcolm purta dominoul stacojiu peste redingota sa groasă și avea chipul ascuns sub masca aurită. Ar fi fost și ea recunoscătoare pentru o mantie suplimentară care s-o încălzească mai bine, însă nu i se arătă atâta considerație.

De-a lungul drumului de țară era oprit un șir lung de trăsuri, iar caii țineau capetele plecate și cozile ascunse sub ei, ca să se apere de vânt. Se gândi că măcar aveau să existe martori – indiferent unde mergeau. Și cu siguranță cineva avea să fie scandalizat să vadă o contesă în lanțuri.

Sir Malcolm o împinse tare ca să o oblige să înainteze pe pământul înghețat. Cu o mână o ținea de cot, iar pe cealaltă o avea așezată pe spatele ei, așa că nu ar fi putut scăpa nici dacă n-ar fi fost încătușată. Era nevoită să meargă târșâindu-și picioarele, din cauza cătușelor grele de fier de la glezne, și ținea ochii ațintiți în pământ, ca nu cumva să se împiedice. Drumul continuă cu o pantă ascendentă, și, când ajunseră în vârful dealului, ridică în cele din urmă ochii.

În fața lor se înălțau obeliscuri cenușii, care aveau de trei ori înălțimea unui om și erau așezate în forma unui cerc.

– Stonehenge, zise ea încet.

– A, văd că știi despre ce e vorba, replică Sir Malcolm. Tot uit că răposatul tău soț a fost un mare de pasionat de antichități.

– Știu îndeajuns de mult cât să-mi dau seama că probabil nu a fost construit de druizi, zise ea și-i clănțăniră dinții de frig când se opri să-și tragă răsuflarea în gerul iernatic. După spusele contelui, aceștia își țineau ritualurile în peșteri.

– Perspicace, ca întotdeauna. Ai dreptate. Dar țara noastră este împânzită de inele de piatră, și toate sunt locuri recunoscute pentru acumularea de energii și putere, zise Sir Malcolm. Mi se pare mai mult decât potrivit să-l folosim pe cel mai mare dintre ele pentru acest ritual special. În noaptea aceasta, Toiagul lui Merlin va fi unit cu noul său stăpân. Și pentru asta aveam nevoie de cel mai favorabil loc cu putință.

Asta o făcu pe Julianne să-și piardă orice speranță. Probabil trăsurile parcate de-a lungul drumului îi aduseseră acolo pe discipolii lui de încredere. Iar posibilitatea de-a auzi pe careva protestând împotriva maltratării ei se reducea cu fiecare pas.

Zăpada scrâșni sub picioarele lor când trecură prin cercul exterior întrerupt de megaliți și pe lângă cercul interior, mult mai mic, format din blocuri de piatră vânătă, care se ridicau din pământul înghețat. Un aranjament de mai multe exemplare de triliton[1], dispuse sub formă de potcoavă, se arcuia în jurul unui spațiu interior mic, în centrul căruia se afla o placă de granit ce avea un aspect de rău augur. Soarele apunea și trimitea spre pământ umbre lungi.

[1] Monumente megalitice formate din trei pietre, dintre care două verticale și una transversală, așezată deasupra lor (n.tr.)

În interiorul potcoavei se înghesuiau o duzină de discipoli ai lui Sir Malcolm – toți purtând robe și măști negre. Aburul respirației lor se ridica în aerul iernatic precum o conclavă de dragoni.

– În această cea mai scurtă zi, soarele muribund prevestește moartea vechii orânduieli a lumii, zise Sir Malcolm, și vocea sa răsună cu ecou între giganții de piatră. Salutăm noua putere ce se ridică! Puterea pe care o vom cârmui noi!

„Și prin *noi* se referă de fapt la el", se gândi Julianne. Nu era genul care să împartă... mai ales un lucru atât de important precum puterea.

– Dar puterea hărăzită necesită o plată. Iar sângele este singura monedă pe care o acceptă spiritele. Ravenwood se întoarse atunci spre doi dintre cei mai mari și mai apropiați discipoli ai săi: Legați-o pe doamna de piatra de altar!

Stomacul ei se strânse imediat într-un nod de rece de spaimă. Mai jucase o dată rolul Ioanei d'Arc, și criticii de teatru spuseseră că Julianne True mersese la rug cu tot curajul și cu toată demnitatea unei sfinte. Dar aceea nu era o piesă de teatru. Și nici Julianne nu era o sfântă.

Se luptă. Și țipă. Și se zbătu în strânsoarea de fier a torționarilor săi.

Dar în cele din urmă cineva o încătușă pe altar, și întreaga lume se întunecă în jurul ei. Când își veni în fire, constată că avea spatele lipit de granitul rece. Cătușele îi fuseseră îndepărtate și înlocuite cu curele de piele, dar era în continuare legată de mâini și de picioare și tot nu se putea mișca. Abia dacă putea să inspire profund.

„Oh, Jacob!"

Nu avea să-l mai țină niciodată în brațe. Și nici să-l mai vadă vreodată. Toate zilele pline de iubire de care ar fi putut avea parte se desfășurau prin fața ei ca o armată de strigoi, iar promisiunea lor neîndeplinită îi măcina măruntaiele precum un cancer. Apoi suferința ei fu copleșită de o frică primordială, care-i mistuia orice speranță.

Jacob înaintă prin cercul de piatră, călcând pe urmele de pași din zăpadă. Firele de păr din nări îi înghețau tot mai tare cu fiecare

respirație, însă inima îi bubuia în piept, așa că nu simțea frigul. O întrezărise pe Julianne, legată de placa de granit din interiorul celui mai mic cerc de pietre. Fiecare fibră din trupul său îl zorea să fugă la ea, dar se forță să meargă calm de-a lungul cercului exterior de megaliți și să pătrundă în interior la fel ca toți ceilalți. Grupul de discipoli ai lui Ravenwood psalmodia. Era un cântec scăzut, care făcea amuleta de fier să trepideze la unison cu sunetul.

Jacob venise singur, după cum i se poruncise. Știa că ar fi fost copleșit numeric dacă ar fi încercat în clipa aceea să se năpustească în cerc și să o elibereze pe Julianne. Pentru a înclina balanța, trebuia să-i forțeze cumva mâna lui Sir Malcolm.

Umbra adâncă aruncată de pietrele verticale îi înfiora sufletul. O frântură de amintire îi apăru în minte din cotloanele memoriei, și îi răsună în urechi vocea vechiului său paroh intonând: „Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții..." Psalmistul pretindea că nu îi era frică, dar, cu toate acestea, Jacob se îndoia de faptul că regele David se confruntase vreodată cu un asemenea rău. Dacă ar fi avut de ales, Jacob ar fi preferat să înfrunte un uriaș cu nimic altceva decât o praștie pe post de armă. Mai ales dacă asta ar fi însemnat că Julianne ar fi fost în afara oricărui pericol.

Privirea lui trecu printre două pietre de nisip[1], spre locul unde zăcea neputincioasă Julianne. Avea chipul schimonosit de spaimă, dar își mușca buza ca să nu țipe. Furia și frica se luptau pentru supremație în sufletul lui, strângându-i măruntaiele și înfierbântându-i ceafa. Dar se struni imediat. Nu ar fi ajutat-o cu nimic dacă și-ar fi pierdut cumpătul. Era vorba despre putere. Iar în clipa aceea singura putere pe care o poseda el era autocontrolul.

Păși în interiorul potcoavei de piatră și se opri în centru, fix în locul în care ultima rază de soare cădea pe pământ, întretăind spațiul dintre două obeliscuri. Psalmodierea se opri imediat.

---

[1] În interiorul cercului de piatră de la Stonehenge se ridică un banc de nisip care cuprinde 56 de morminte cunoscute sub numele de „găurile lui Aubrey" (după numele celui care le-a descoperit, John Aubrey). Terasamentul și lanțul sunt intersectate de un Bulevard, o cale procesională lată de 23 de metri și lungă de aproape 3 kilometri. Aproape de intrarea în Bulevard se află Piatra Sacrificiului. Pe partea opusă se află Piatra de Călcâi. Ambele sunt tot pietre de nisip. (n.tr.)

– Jacob! țipă Julianne. Și apoi, la semnalul lui Sir Malcolm, unul dintre discipolii săi îi puse un căluș la gură.

Un mușchi zvâcni atunci în maxilarul lui Jacob, dar el se forță să rămână nemișcat. Oricât de mult și-ar fi dorit, nu putea să fugă la Julianne. Trebuia să-l facă pe Ravenwood să vină la el. Singur.

Jacob deșurubă mânerul bastonului, îl scoase și puse în buzunar sfera de platină, atingând pentru ultima dată metalul binefăcător. După ce fusese făurit toiagul, pusese să-i fie scoasă sabia din învelișul de lemn și ceruse ca interiorul să fie mărit, ca să încapă noua tijă de metal. Scoase toiagul și îl înălță ca să-l vadă toți cei prezenți.

– Toiagul lui Merlin, zise Sir Malcolm cu adorație. După aceea își încleștă pumnii pe talie. Pielea animalelor nu este demnă de a-l atinge. Scoate-ți mănușile!

Jacob înghiți apăsat. Să-l ia naiba pe Ravenwood pentru că folosea metalul împotriva lui.

Când degetele lui goale se strânseră în jurul toiagului, un flux de putere îi traversă trupul, adunându-se fierbinte în jurul amuletei de fier de pe pieptul său. În mod ciudat, contactul cu metalul nu-l făcea să se simtă așa slăbit cum s-ar fi așteptat. Sau cel puțin nu era azvârlit în miezul unei alte viziuni. Rămase ancorat ferm în realitate. Durerea îi străpungea creierul cu aceeași intensitate ca întotdeauna, dar era totuși suportabilă.

Ar fi îndurat orice pentru Julianne.

Jacob făcu apoi un pas în spate, clătinându-se, cu maxilarul încleștat, și încovoie umerii.

– Ah! Îți văd durerea, zise Sir Malcolm. Dă-mi toiagul și îți promit că în foarte scurt timp nu vei mai simți nimic.

– Dacă îl vrei, vino și ia-l!

Sir Malcolm izbucni în râs.

– Noi suntem mulți. Tu ești unul singur. De ce aș face-o?

– Cum altfel ai putea ști dacă meriți să îl ai? Era conștient că omul nu putea ignora o asemenea provocare în fața discipolilor săi, așa că Jacob își forță norocul și adăugă: Și, ca să fie corect, asigură-te că porți cealaltă amuletă de fier!

Ravenwood se încruntă la el o clipă, după care ridică mâna într-un semn amenințător.

– Toată lumea înapoi! le porunci Sir Malcolm.

Ochii negri îi străluceau malefic prin fantele măștii. Se aplecă, luă amuleta de la gâtul lui Julianne și o trecu în jurul gâtului său.

Jacob abia dacă își putea ascunde ușurarea. În clipa aceea, chiar și dacă toiagul le scăpa, riscul ca Julianne să devină o țintă – așa cum se întâmplase în cazul soțului ei – era minim. Cu toate acestea, era o alinare prea mică, atâta timp cât ea rămânea legată de altarul de piatră.

Malcolm se apropie de Jacob și apucă toiagul. Ochii lui aproape că împroșcau flăcări.

– Așa deci, șopti Jacob. O simți și tu. Destul de multă putere, n-ai zice?

Sir Malcolm încercă să-i smulgă toiagul din mână, însă nu-l putu elibera din strânsoarea lui Jacob.

– Dă-i drumul, lua-te-ar naiba!

– Nu pot, zise Jacob. Și nici tu nu poți.

Sir Malcolm încercă să-și desprindă degetele de pe toiag, însă nu reuși.

– Prietenul meu a descifrat mai mult din manuscris și spune că, atunci când doi oameni revendică puterea toiagului, toiagul în sine este cel care trebuie să aleagă. Jacob trase apoi tare, dar el și Sir Malcolm erau complet lipiți de toiag. Acum noi doi suntem legați de el până când îl alege pe unul din noi.

– Atunci, o să-i dau o mână de ajutor.

Sir Malcolm apucă toiagul și cu cealaltă mână și încercă să-l lovească pe Jacob cu capătul de jos. Jacob păru lovitura, și începură să se împingă, dar nici unul din ei nu avea aderență pe zăpadă. Jacob se aruncă la pământ pe o parte, și se rostogoliră amândoi într-un amestec de picioare care loveau.

Se opriră când Sir Malcolm i se puse călare peste piept. Acesta împinse apoi toiagul, ca să-i strivească traheea lui Jacob.

Într-o clipită, ochii i se împânziră cu steluțe strălucitoare. Vederea amenința să i se întunece definitiv, dar știa că Julianne ar fi fost pierdută dacă el ar fi alunecat în inconștiență. Așa că se încordă și se luptă și reuși în cele din urmă să-l împingă pe Ravenwood. Dar erau în continuare amândoi legați de toiag. Deși tușea și inspira cu greutate, Jacob se ridică până la urmă, împleticindu-se.

Nici unul din ei nu voia să cedeze. Lumina se stingea în jurul lor, pe măsură ce soarele aluneca dincolo de curba pământului.

Apoi, dintr-odată, Jacob simți cum toiagul începu să se miște. Un zăngănit scăzut reverberă în sus prin braț. Toiagul se întoarse, însuflețit de o voință proprie, cu toată lungimea sa despărțindu-i. Capătul cel mai apropiat de Sir Malcolm alunecă ușor prin colanul de fier de pe pieptul lui. Jacob simți toiagul deplasându-se de neoprit spre dușmanul său, însă nu putea nici să-l împingă, nici să-l struneasca.

– Nu! strigă Ravenwood și încercă disperat să dea la o parte toiagul. Malcolm se împletici înapoi, până când ajunse cu spatele lipit de obeliscul iluminat de ultima rază a apusului. Capătul toiagului nu era ascuțit, însă se împingea cu atâta forță în sternul lui Malcolm, că Jacob auzi osul trosnind. Ajută-mă, Preston! strigă el. Poți să păstrezi blestemăția asta!

Dinspre discipolii lui Malcolm se ridică imediat un cor de șoapte dezaprobatoare. În mod evident, până și druizii disprețuiau panica lui nerușinată.

Jacob își propti piciorul de o piatră și trase cât de tare putu, însă mâinile îi alunecară în clipa în care toiagul îl eliberă. Căzu pe spate în zăpadă, dar se ridică repede. Toiagul căpătă pentru o clipă o sclipire roșie-aurie, dar apoi strălucirea se transformă în alb.

Din capătul cel mai îndepărtat de Malcolm se propagară apoi raze puternice de lumină, care se împrăștiară prin cercurile de piatră, ca niște fulgere orizontale. Jacob se aruncă din nou la pământ, iar linia luminoasă de energie trecu pe deasupra capului său, arzându-i haina. Mirosul înțepător de lână arsă îi invadă pe dată nările.

Auzi apoi niște țipete care-l făcură să întoarcă brusc capul. Fulgerul de foc cuprinsese roba neagră a unuia dintre discipolii lui Malcolm. Omul se zvârcolea pe jos în zăpadă, în timp ce altul sărise să îi stingă flăcările. Ceilalți fugeau țipând înapoi spre trăsurile care așteptau. După ce stinseră focul, ultimii doi membri ai sectei îl abandonară și ei pe Malcolm, smulgându-și robele zdrențuite în timp ce fugeau. Joaca de-a puterea era una, dar cu totul altceva era să experimentezi așa ceva pe propria piele.

Sir Malcolm se lupta cu toiagul, care încă se împingea în sternul lui.

– Nu-l vreau! urlă el. Ia-l înapoi!

Când soarele apuse cu totul, vârful toiagului se cufundă și el în întuneric. Sir Malcolm reuși în cele din urmă să-l smulgă și să-l îndepărteze de sternul său. Se dădu înapoi ca să-și ia avânt și azvârli toiagul spre Jacob, ca pe o suliță. Toiagul de metal eliberă un răcnet atât de jos, că Jacob mai degrabă îl simți vibrând în piept decât îl auzi. Amuleta de fier de pe pieptul său ardea. Toiagul zbura direct spre el.

În acea fracțiune de secundă, Jacob chiar era conștient de numeroase lucruri: aburul ultimei expirații, care plutea deasupra lui; sângele care-i bubuia în timpane; sunetul jalnic al suspinelor înăbușite ale lui Julianne. Urma să moară și nu avea cum să împiedice asta.

Și Julie avea să moară odată cu el.

– Nu! răcni el și scoase din buzunar mânerul de platină al bastonului său. Nu era prea mult, dar era tot ce avea. Îl aruncă spre toiagul care se îndrepta spre el, propulsându-l cu fiecare crâmpeie de voință din inima sa și cu fiecare fărâmă de putere din corpul său.

Cele două obiecte zburară și se ciocniră cu o bubuitură răsunătoare.

După aceea toiagul se răsuci în aer și zbură înapoi spre Sir Malcolm. Se înfipse prin centrul amuletei sale și prin trupul lui, îngropându-se atât de adânc într-unul dintre megaliții verticali de piatră, încât nu mai rămase nici o urmă a trecerii sale cu excepția unei deschizături foarte mici.

Chipul lui Malcolm se schimonosi într-un rictus de uimire totală, apoi ultima lumină din ochii săi se stinse și trupul neînsuflețit i se prăbuși în zăpadă. Jacob privi neîncrezător cum cadavrul lui Ravenwood înghețată bocnă. După aceea toiagul începu să cânte, de undeva din adâncul pietrei. Intensitatea sunetului crescu tot mai mult, până când vibrațiile sale îl făcură pe Jacob să cadă în genunchi, cu mâinile strânse peste urechi. Cadavrul lui Sir Malcolm se sfărâmă atunci într-o multitudine de particule

de mărimea fulgilor de nea care se răspândiră spre est, în bătaia puternică a vântului.

– Se pare că toiagul te-a ales pe tine, șopti Jacob. După aceea fugi la Julianne și îi scoase călușul. Ești rănită, iubito?

– Nu, sunt bine... Oh, Jacob! suspină ea. Ai venit după mine... Din nou!

– Ba, mai mult, o să rămân mereu cu tine, zise el, dezlegând-o și strângând-o tare în brațe. Dacă mă accepți...

Julianne îl acoperi cu sărutări, și rămaseră îmbrățișați în întunericul tot mai adânc. Pielea ei expusă se învinețise de frig, însă săruturile sale erau fierbinți. Jacob își scoase haina și o înfășură în jurul ei, nedorind să rupă uniunea gurilor lor mai mult de câteva secunde. Se așteptase să piardă toiagul, viața lui, viața lui Julie și totul în fața lui Sir Malcolm.

În schimb, întreaga lume se afla în brațele sale. Nu se simțise niciodată atât de complet și nici nu cunoscuse vreodată o ușurare atât de deplină. Își îngropă fața în clavicula ei, fericit doar să îi poată inspira parfumul. Și în cele din urmă o ridică în picioare.

– Ar fi mai bine să mergem. George și Fenwick o să vină cu trăsura în curând, zise el.

Julianne aruncă o privire întrebătoare spre obeliscul în care se îngropase toiagul.

– Ai câștigat cinstit Toiagul lui Merlin. Probabil există o modalitate de a-l elibera din piatră.

– Nu exista nici o modalitate care să nu implice ca obeliscul să fie făcut bucăți.

Singura urmă a toiagului era o gaură mică de intrare, iar piatra în sine era împânzită cu semne vechi de secole, cauzate de ploaie și de vânt. Nimeni care nu văzuse toiagul înfigându-se în stâncă nu avea să știe vreodată că se afla ascuns acolo.

– Nu vrei putere, bogăție și viață lungă?

Jacob îndoi degetele și simți în ele furnicăturile reziduale ale puterii toiagului.

– Am mai multă putere decât îmi trebuie. Și, dacă mă iubești, mă consider deja cel mai bogat om din Anglia. Căsătorește-te cu mine, Julie!

Ea se întinse să-l sărute și ochii îi străluceau din cauza lacrimilor reținute cu greu.

– Te iubesc din toată inima. Da, mă voi căsători cu tine, Jacob!

– Atunci lasă toiagul acolo unde s-a ascuns! O ridică în brațe și o ghemui la pieptul său. Fulgi de zăpadă începură să cadă în jurul lor, fragili, reci și puri. Singura viață lungă care mă interesează este cea pe care o voi petrece cu tine.